

STEVE BERRY

CODUL JEFFERSON

„Un thriller fascinant și inventiv.“

DAVID BALDACCI

STEVE BERRY

CODUL JEFFERSON

„Un thriller fascinant și inventiv.“

DAVID BALDACCI

Steve Berry

Codul Jefferson

Traducere din limba engleză de
Carmen Ion

Editura LITERA
2016

The Jefferson Key

Steve Berry

Copyright © 2011 Steve Berry

Hărți copyright © 2011 David Lindroth, Inc.

Ediție publicată prin înțelegere cu Ballantine Books,
un imprint al The Random House Publishing, o divizie a Random House, Inc.

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Codul Jefferson

Steve Berry

Copyright © 2016 Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactori: Gabriela Trăsculescu, Ovidiu Șerban

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN ePUB: 978-606-33-0565-8

ISBN PDF: 978-606-33-0566-5

ISBN Print: 978-606-33-0536-8

Codul Jefferson este o operă de ficțiune. Cu excepția unor persoane, evenimente și locuri bine-cunoscute care apar în narațiune, toate numele, personajele, locurile și întâmplările sunt produsul imaginației autorului sau sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu evenimente sau locuri reale, ori cu persoane în viață, este o pură coincidență.

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

Steve Berry este un scriitor, profesor [i fost avocat american, absolvent al Facultății de Drept Walter F. George din cadrul Mercer University, statul Georgia. A practicat o vreme avocatura, dar a început să scrie încă din anii 1990. După doisprezece ani de încercări, în care lucrările lui au fost respinse de 85 de ori, a debutat în 2003 cu thrillerul istoric Camera de chihlimbar, care a devenit rapid un bestseller în Statele Unite. Romanele din seria ce îl are ca personaj principal pe Cotton Malone, fost agent în cadrul Departamentului de Justiție, au urcat pe primele locuri în topurile New York Times, USA Today [i Publishers Weekly. Cărțile sale au fost traduse în 40 de limbi [i publicate în 51 de țări.

*Lui Zachary și Alex,
generația următoare*

*Congresul va avea puterea să... acorde autorizații
de capturare și ripostă armată și să elaboreze reglementări
cu privire la capturile pe mare și pe uscat...*

CONSTITUȚIA STATELOR UNITE ALE AMERICII

Articolul 1, Secțiunea 8

*Corsarii sunt pepiniera
din care răsar pirații.*

CĂPITANUL CHARLES JOHNSON (1724)

Prolog

Washington, D.C.

30 ianuarie 1835

Ora 11.00

Președintele Andrew Jackson a privit pistolul îndreptat către pieptul său. O imagine ciudată, dar nu complet nefamiliară, cel puțin pentru un bărbat care își petrecuse mai toată viața în războaie. Plecase din Rotonda Capitoliului către Porticul de Est și starea lui de spirit sumbră se potrivea perfect cu aspectul vremii. Secretarul de stat al Trezoreriei, Levi Woodbury, îl susținea în timp ce mergea, și la fel și credinciosul său baston. Iarna fusese foarte crudă în anul acela, mai ales pentru un corp sfrijit ca al lui, la cei șaiszeci de ani pe care îi avea; mușchii îi erau neobișnuit de înțepeniți, și plămânii, permanent congestionați.

Se aventurase afară din Casa Albă numai pentru a-și lua rămas-bun de la un fost prieten, Warren Davis, din Carolina de Sud, ales de două ori în Congres, prima dată ca aliat, ca democrat jacksonian, a doua oară ca membru al Partidului Nullifier. Inamicul lui Jackson, fostul vicepreședinte John C. Calhoun, fusese cel care înființase Partidul Nullifier, iar membrii săi credeau că statele aveau dreptul să-și aleagă legile federale la care doreau să adere. „E mâna diavolului“, așa descria președintele prostiile lor. Dacă nullifierii ar prelua puterea, Statele Unite nici n-ar mai exista – și exact asta și intenționau, după părerea lui. Din fericire, Constituția făcea referire la un guvern unificat, nu la o ligă bazată pe înțelegeri vagi și în care fiecare era liber să facă tot ce-i trecea prin cap.

Prioritate avea poporul, și nu statele.

Nu avusese de gând să participe la funeralii, dar se răzgândise cu o zi înainte. În ciuda divergențelor politice care îi despărțiseră, îl plăcuse pe Warren Davis, așa că suportase predica deprimantă a capelanului: „Soarta e capricioasă, în special cu cei vârstnici“, după care trecuse prin fața sicriului deschis, murmurase o rugăciune și coborâse în Rotondă.

Mulțimea venită să asiste era impresionantă.

Sute de oameni sosiseră pentru a-l vedea pe președinte. Nu le dăduse atenție. Atunci când se afla în mijlocul unei mulțimi se simțea ca un părinte înconjurat de copii,

bucurându-se de afecțiunea lor și iubindu-i așa cum trebuie să o facă orice tată iubitor. Și avea cu ce să se mândrească. Reușise imposibilul – să achite complet datoria națională în cel de-al cincizeci și optulea an de existență a republicii – și în cel de-al șaselea an de când se afla la conducere, așa încât mai mulți oameni din mulțime îl aclamaseră. Sus, la etaj, unul din secretarii săi de cabinet îl informase că spectatorii înfruntaseră gerul îndeosebi cu scopul de a-l vedea pe Bătrânul Hickory¹.

Zâmbise la auzul poreclei care făcea trimitere la duritatea sa recunoscută, însă se arătase circumspect față de compliment.

Știa că mulți se temeau ca el să nu încalce reglementările în vigoare și să caute să obțină un al treilea mandat², și că printre ei se numărau și unii membri ai propriului partid, care nutreau ambiții prezidențiale. Dușmanii păreau să îl pândească la tot pasul, și mai ales aici, în Capitoliu, unde reprezentanții Sudului deveneau tot mai îndrăzneți, iar legiuitorii din Nord, tot mai aroganți.

Păstrarea unui simulacru de ordine devenise o sarcină dificilă chiar și pentru o mână forte, așa cum se considera el.

Mai rău, în ultima vreme începuse să-și piardă interesul pentru politică.

Toate bătăliile majore păreau să fi fost date.

Mai avea doar doi ani până la sfârșitul celui de-al doilea mandat, după care cariera sa avea să ia sfârșit. De aceea se arătase atât de rezervat și de secretos în legătură cu posibilitatea unui al treilea mandat. Dacă nu din alt motiv, măcar perspectiva unei noi candidaturi putea să-i țină pe dușmani la distanță.

În realitate, nu avea nici cea mai mică intenție de a candida din nou. Avea să se întoarcă în Nashville. Acasă, în Tennessee, la preaiubita sa plantație Hermitage.

Dar deocamdată avea o armă îndreptată asupra sa.

Străinul bine îmbrăcat care îl ținea cu un pistol din alamă cu un singur glonț se ivise dintre privitori și avea fața acoperită cu o barbă neagră stufoasă. În calitate de general, Jackson învinsese armate britanice, spaniole și indiene. Ca duelist, ucisese o dată în numele onoarei. Nu-i era frică de nimeni. Cu siguranță, nu de acest nebun cu buze palide care-i tremurau, la fel ca pistolul din mâna lui.

Tânărul a apăsă pe trăgaci.

Percutorul a pocnit.

Capsa a detonat.

Un bubuit a reverberat între zidurile Rotondei. Dar nici o scânteie nu aprinsese pulberea.

Pistolul nu a luat foc.

Atacatorul părea șocat.

Jackson și-a dat seama ce se întâmplase. Aerul rece și umed. Se luptase de multe ori pe timp de ploaie și cunoștea importanța păstrării prafului de pușcă uscat.

Un val de furie l-a cuprins.

A înșfăcat bastonul cu amândouă mâinile, ca pe o spadă, și s-a repezit asupra atacatorului.

Un al doilea pistol de alamă și-a făcut apariția, cu țeava la numai câțiva centimetri de pieptul lui Jackson.

Pistolarul a apăsă pe trăgaci.

Capsa detonantă a răspuns din nou, dar iarăși nu a făcut scânteie.

Alt rateu.

Înainte ca bastonul să împungă burta atacatorului, Woodbury l-a prins pe președinte de un braț, iar secretarul de stat de la Forțele Navale, de celălalt. Un om în uniformă a sărit asupra pistolarului, la fel și câțiva membri ai Congresului, printre care Davy Crockett, din Tennessee.

— Dați-mi drumul, a strigat Jackson. Lăsați-mă să-l lovesc. Știu cine l-a trimis.

Dar cei doi bărbați nu l-au eliberat din strânsoare.

Brațele asasinului s-au zbătut în aer, pe deasupra mării de capete, după care omul a fost doborât la podea.

— Dați-mi drumul, a strigat Jackson din nou. Pot să mă apăr și singur.

Poliția și-a făcut apariția și bărbatul a fost smucit și săltat în picioare. Crockett l-a predat polițiștilor, declamând:

— Dintotdeauna mi-am dorit să stau față în față cu cel mai ticălos om de pe pământ, și acum am avut ocazia.

Pistolarul a bolborosit cum că e regele Angliei și că va avea mai mulți bani după moartea lui Jackson.

— Trebuie să plecăm, domnule, i-a șoptit Woodbury președintelui. Omul ăsta nu e în toate mințile.

Jackson a scuturat din cap, fără să accepte scuza.

— Nu e nebun. E vorba de un complot, și bărbatul acesta este o unealtă.

— Haideți să mergem, domnule, vă rog, a insistat secretarul Trezoreriei, conducându-l afară, în dimineața cețoasă, spre trăsura care îi aștepta.

Jackson s-a conformat, dar mintea continua să îi lucreze febril.

Îi dădea dreptate lui Richard Wilde, un congressman din Georgia care îi spusese odată că „Zvonurile sunt purtate de

sute de limbi și nasc cel puțin tot atâtea povești“. Spera să fie așa. Își înfruntase asasinul fără urmă de teamă. Mai mult, nici măcar două pistoale nu îl făcuseră să dea înapoi. Toți cei prezenți aveau să depună mărturie despre vitejia sa.

Și, slavă Domnului atotputernic, providența fusese de partea lui.

Părea, într-adevăr, omul destinat să țină sus stindardul glorios al țării sale și să susțină cauza poporului.

A urcat în trăsură. Woodbury îl urmă și caii au pornit prin ploaie. Nu-i mai era frig, nu se mai simțea bătrân sau obosit. Senzația de putere creștea în el. La fel ca ultima oară. În urmă cu doi ani. În timpul unei călătorii cu vaporul cu aburi până la Fredericksburg. Un fost ofițer naval cu probleme mintale, pe care îl concediasse, îi umpluse fața de sânge; fusese primul atac asupra unui președinte american. Refuzase să depună plângere pentru a-l aduce în fața justiției și respinsese propunerea consilierilor săi de a fi în permanență însoțit de o gardă militară. Presa îl etichetase deja drept rege la curtea Casei Albe. Nu voia să le mai dea apă la moară.

Acum cineva încercase să-l omoare.

O altă premieră pentru un președinte american.

Asasinarea.

Un gest mai degrabă specific Europei și Romei antice, și-a zis el. Un gest folosit de obicei împotriva despoților, monarhilor și aristocraților, nu împotriva unor lideri aleși de popor.

S-a încruntat la Woodbury.

— Știu cine a ordonat atacul. Nu au curajul să mă înfrunte direct, așa că au trimis un nebun ca să le facă treaba.

— La cine vă referiți?

— La trădători, a fost singurul cuvânt pe care s-a mulțumit să îl rostească președintele.

Care vor plăti cu vârf și îndesat.

¹ Hicori este un arbore de esență tare originar din America de Nord, China și Indochina. (n.trad.)

² Președintele Statelor Unite ale Americii este ales de un Colegiu Electoral pentru un mandat de patru ani. Cel de-al 22-lea amendament din Constituție interzice oricui să fie ales președinte pentru al treilea mandat. (n.red.)

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

New York

Sâmbătă, 8 septembrie, în prezent

Ora 6.13 după-amiaza

O greșeală nu a fost de ajuns pentru Cotton Malone.

Făcuse două.

Greșeala numărul unu a fost aceea de a se afla la etajul cincisprezece al hotelului Grand Hyatt. Cererea venise din partea fostei lui șefe, Stephanie Nelle, prin intermediul unui e-mail trimis cu două zile înainte. Stephanie voia să-l întâlnească sâmbătă la New York. Aparent, era vorba despre ceva ce nu se putea discuta decât față în față. Și tot aparent, un subiect important. Malone încercase totuși s-o sune la sediul central al Magellan Billet, din Atlanta, însă asistenta ei îl informase:

— E plecată de șase zile și a lăsat vorbă: EOC.

N-avea nici un rost să întrebe unde plecase.

EOC. Evitați orice contact.

Asta însemna: „Nu mă suna. O să te caut eu“.

Trecuse și el prin situații similare – agentul de teren care decide de unul singur momentul când să raporteze. Statutul acesta era însă un lucru un pic neobișnuit pentru șefa de la Magellan Billet. Stephanie era responsabilă pentru toți cei doisprezece agenți sub acoperire ai departamentului. Sarcina ei era să-i supravegheze. EOC însemna în cazul ei că ceva extraordinar se întâmplase.

Malone decisese împreună cu Cassiopeia Vitt să transforme călătoria într-un weekend la New York, cu un spectacol urmat de cină, asta după ce avea să descopere ce voia Stephanie de la el. Zburaseră din Copenhaga cu o zi înainte și se cazaseră la St. Regis, la câteva străzi distanță, spre nord, de locul unde se afla acum. Cassiopeia alesese hotelul, și cum tot ea era cea care plătea, el nu protestase. În plus, ce-ar fi putut avea împotriva ambianței regale, a unei panorame care îți tăia pur și simplu respirația, și a unei camere mai mari decât apartamentul lui din Danemarca?

Răspunsese e-mailului primit de la Stephanie, informând-o unde avea să stea. Dimineața, după micul dejun, la biroul de recepție de la St. Regis îl așteptau un card de acces împreună

cu numărul unei camere de la hotelul Grand Hyatt și cu un bilet.

ÎNTÂLNIRE DISEARĂ LA 6.15 FIX

Cuvântul „fix“ îl intrigase un pic, dar apoi își dăduse seama că fosta lui șefă suferea de comportament obsesiv incurabil, fapt periculos în sine, dar care o făcea să fie un manager eficient. Mai știa și că Stephanie nu l-ar fi contactat dacă n-ar fi fost vorba despre ceva realmente important.

A introdus cardul de acces, remarcând și ignorând totodată anunțul NU DERANJAȚI.

Lumina indicatoare de pe încuietoarea electronică a devenit verde și ușa s-a deschis.

Interiorul era spațios, cu un pat matrimonial acoperit de perne purpurii pufoase. Un birou cu blat din lemn de stejar și un scaun ergonomic formau spațiul de lucru. Camera se afla pe colțul clădirii, o fereastră dând spre East 42nd Street, iar cealaltă oferind o priveliște spre vest, către 5th Avenue. Restul decorului corespundea întru totul așteptărilor în ceea ce privește un hotel bun din centrul Manhattanului.

Cu excepția a două lucruri.

Malone și-a fixat privirea asupra primului: un soi de drăcie făcută din ceea ce păreau a fi niște bare din aluminiu, montate ca într-un Erector Set³. Obiectul se afla în dreptul uneia dintre ferestrele din față, în stânga patului, îndreptat spre exterior. Deasupra structurii metalice masive se afla o cutie dreptunghiulară, cam de 60 pe 90 de centimetri, din același aluminiu mat, cu laturile asamblate și poziționate centrat pe fereastră. Mai multe bare se întindeau până la peretele din față și din spate; un alt set era împrăștiat pe podea și un al treilea fusese montat la câțiva centimetri deasupra, aparent pentru a ancora construcția la locul său.

Oare la asta se referise Stephanie atunci când îl anunțase că era vorba despre un lucru *important*?

Un tambur scurt ieșea în exterior din partea frontală a cutiei. Obiectul nu părea a putea fi cercetat decât dacă desfăceai părțile laterale. Seturi de mecanisme împodobeau atât cutia, cât și cadrul. Pe toată lungimea suporturilor observă lanțuri, ca și cum întregul ansamblu fusese conceput pentru a se deplasa.

A întins mâna către a doua anomalie.

Un plic. Sigilat. Cu numele său înscris pe el.

S-a uitat la ceas. 6.17 după-amiaza.

Unde era Stephanie?

A auzit alarma unor sirene venind de afară.

Cu plicul în mână, a pășit spre una din ferestrele camerei și s-a uitat în jos, de la înălțimea etajului cincisprezece. East 42nd Street era complet pustie. Traficul fusese deviat. Remarcase prezența poliției afară, atunci când sosise la hotel, cu câteva minute în urmă.

Se întâmpla ceva.

Cunoștea renumele clădirii Cipriani, aflată vizavi. Fusese înăuntru și-și amintea coloanele de marmură, pardoselile incrustate și candelabrele din cristal – o fostă bancă în stil renascentist italian, care era acum închiriată elitelor sociale, pentru întruniri. Probabil că un asemenea eveniment avea loc chiar atunci, un eveniment suficient de important pentru a reclama blocarea traficului și îndepărtarea pietonilor de pe trotuare, locul lor fiind luat de o jumătate de duzină dintre cei mai buni polițiști din New York, care stăteau în fața intrării elegante.

Două mașini de poliție s-au apropiat dinspre vest, cu girofarurile aprinse, urmate de un Cadillac DTS negru, supradimensionat. Iar în spatele său, o altă mașină a poliției din New York. Două stegulețe flancau capota Cadillacului. Unul era drapelul american, iar celălalt purta însemnele prezidențiale.

O singură persoană avea dreptul să circule în mașina aceea.

Președintele Danny Daniels.

Coloana a luat curba către Cipriani. Portierele au fost deschise. Trei agenți ai Serviciului Secret au sărit din mașină, au studiat împrejurimile și au făcut semn că totul era în regulă. Danny Daniels a coborât. Era înalt și solid și purta un costum închis la culoare și o cămașă albă cu cravată bleu.

Malone a auzit un huruit.

A reperat sursa zgomotului.

Drăcia prinsese viață.

Două pocnete, și geamul de pe cealaltă latură a încăperii s-a spart, cioburile căzând de la înălțime pe trotuar. Aerul rece a pătruns în cameră, însoțit de larma unui oraș vibrant. Mecanisme se învârtiseră și dispozitivul se telescopase prin cadrul ferestrei, rămasă acum goală.

Malone a aruncat o privire în jos.

Zgomotul de geam spart atrăsese atenția oamenilor din Serviciile Secrete. Capetele erau ridicate înspre Grand Hyatt.

Ceea ce a urmat s-a petrecut în câteva secunde.

Ferestre sparte. Dispozitiv pus în funcțiune. Și apoi...

„Rat-tat-tat.“

Gloanțe trase înspre președintele Statelor Unite.

Agenții l-au trântit pe Daniels pe trotuar, acoperindu-l ca să-l protejeze.

Malone și-a vârât plicul în buzunar și a traversat în fugă încăperea, a înșfăcat acel cadru din aluminiu și a încercat să-l disloce din dispozitiv.

Cadrul nu s-a clintit.

A căutat din ochi, fără a găsi, cabluri electrice. Din câte se părea, mecanismul era o armă de mare putere, manevrată de la distanță și care continua să tragă. I-a văzut pe agenții care încercau să-l împingă pe președinte înapoi în mașină. Știa că imediat ce acesta se va afla în interior, geamurile și caroseria blindate aveau să-i asigure protecția.

Dispozitivul a tras alte focuri.

Malone s-a năpustit la fereastră, s-a urcat pe rama de la geam și s-a prins de cutia de aluminiu. Dacă o balansa dintr-o parte în alta sau de sus în jos, putea să îndrepte focul în altă direcție.

A reușit să deplaseze tamburul spre stânga, însă motoarele dinăuntru au compensat imediat.

Pe trotuar, cu focul momentan deviat, agenții îl împinseseră pe Daniels înapoi în mașină, care a pornit instantaneu. Trei dintre agenți au rămas pe loc, alături de polițiștii care așteptaseră în față la Cipriani.

Au scos cu toții pistoalele.

A doua greșeală comisă de Malone era de acum evidentă.

Au început să tragă.

În el.

³ Marcă înregistrată de truse de construcție pentru copii constând din piese metalice diverse, prevăzute cu găuri pentru asamblare. (n.red.)

Capitolul 2

Carolina de Nord, în largul țărmlui
Ora 6.25 după-amiaza

Puține lucruri îi produceau lui Quentin Hale mai multă plăcere decât să brăzdeze valurile înspumate, alunecând pe barca cu pânzele înălțate. Dacă prin venele cuiva ar putea curge apă de mare în loc de sânge, cu siguranță el ar fi acela.

Slupurile fuseseră caii de povară ai oceanelor în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea. Mici și cu un singur catarg, anvergura velelor le transformase în vase iuți și ușor de manevrat. Carena puțin adâncă și rapiditatea le făcuseră să servească și mai bine scopului pentru care fuseseră construite. Majoritatea transportau șaptezeci și cinci de oameni și paisprezece tunuri. Varianta modernă, aflată în posesia lui Hale, era de dimensiuni mai mari, de optzeci și cinci de metri, iar lemnul fusese înlocuit cu materiale compozite de ultimă generație, care îi asigurau o greutate mai scăzută și îi confereau un aspect aerodinamic. Nici un tun nu împovăra această bijuterie. În schimb, era o plăcere pentru ochi și o alinare pentru suflet – un vas de ape adânci, conceput special pentru agrement și plin de jucării. Doisprezece oaspeți se puteau bucura de cabinele luxoase, și șaisprezece oameni formau echipajul, mulți dintre ei descendenți ai celor care serviseră familia Hale începând de la Revoluția Americană.

— De ce faci asta? a strigat victima sa. De ce, Quentin?

Hale s-a holbat la bărbatul care zăcea pe punte, încătușat în lanțuri grele, captiv într-o cușcă făcută din bare de fier late de șapte centimetri și jumătate. O secțiune rotundă înconjura pieptul și capul omului, în timp ce coapsele și picioarele îi erau blocate separat. Cu secole în urmă, asemenea cuști erau confecționate la comandă, în funcție de dimensiunile victimei, dar aceasta fusese de-a gata. Bărbatul nu-și putea mișca nici un mușchi, în afară de cap și de maxilar, și gura nu îi fusese deliberat acoperită cu un căluș.

— Ai înnebunit? a urlat el. Ce vrei să faci? Să mă omori?

Hale s-a arătat jignit de acuzația adusă.

— Uciderea unui trădător nu înseamnă asasinat.

Omul legat în lanțuri era cel care, asemenea tatălui și bunicului său înainte, ținea registrele familiei Hale. Un contabil care locuia pe țărmul Virginiei, pe un domeniu superb. Hale Enterprises Ltd. opera pe tot globul și avea aproape trei sute de angajați. Pe statul de plată al companiei se aflau mulți contabili, însă bărbatul de pe vas lucra în afara acelei birocrații și răspundea numai în fața lui Hale.

— Îți jur, Quentin, a strigat omul, nu le-am dat decât informații primare.

— Nu mă minți, căci viața ta atârână de asta, a răspuns el strecurând dinadins un dram de speranță în glas. Voia să-l facă să vorbească. Pentru a ști cu certitudine.

— Au venit cu citații. Știau dinainte răspunsurile la întrebările pe care mi le-au pus. Mi-au spus că, dacă nu cooperez, voi merge la închisoare și voi pierde tot ce am.

Contabilul a izbucnit în lacrimi.

Din nou.

Oamenii despre care vorbea erau de la fisc. Agenți de la divizia de fraude, care descinseseră într-o dimineață la Hale Enterprises. Și care își făcuseră apariția și la cinci bănci, răspândite prin toată țara, cerând informații despre conturile firmei și ale lui Hale. Și toate băncile americane se supuseseră. Deloc surprinzător. Prea puține legi care să garanteze confidențialitatea. Motiv pentru care toate operațiunile bancare erau înregistrate cu meticulozitate și pe hârtie. Nu la fel se întâmpla cu băncile străine, și în special cu cele elvețiene, țară unde secretul operațiunilor financiare era de mult o adevărată obsesie la nivel național.

— Știau de conturile de la UBS, a răcnit contabilul pentru a acoperi vuietul vântului și mării. N-am discutat cu ei decât despre ele. Jur. Numai despre ele.

Hale s-au uitat peste balustradă, în largul mării agitate. Victima lui se afla pe puntea dinspre pupă, lângă jacuzzi și piscină, ferită de ochii oricăror curioși, cu toate că, după ce navigaseră aproape toată dimineața, nu zăriseră nici un vas.

— Ce era să fac? a implorat mai departe contabilul. Banca a cedat în fața presiunilor

Într-adevăr, United Bank of Switzerland cedase presiunilor americane și acceptase într-un târziu ca pentru prima oară, peste cincizeci de mii de conturi să fie cercetate în baza unor citații venite din străinătate. Desigur, decizia fusese facilitată de amenințările cu urmărirea pentru evaziune fiscală a directorilor filialelor americane ale băncii. Spusele contabilului erau corecte. Hale verificase. Numai conturile de la UBS erau cercetate de fisc. Nici unul dintre conturile din celelalte șapte țări nu fusese atins.

— Nu am avut de ales. Pentru numele lui Dumnezeu, Quentin. Ce-aș fi putut să fac?

— Să respecti Articolele.

De la echipajul slupului până la personalul de întreținere a casei și domeniului, toată lumea trebuia să respecte Articolele.

— Ai depus un jurământ și ți-ai dat cuvântul, a strigat el de lângă balustradă. Ai semnat.

Semnarea documentului fusese gândită pentru a garanta loialitatea angajaților. Din când în când, jurămintele erau însă încălcate, și atunci se luau măsuri. Ca acum.

Hale s-a uitat din nou pe deasupra apelor albastru-cenușii. *Adventure* prinsese o briză aspră dinspre sud-est. Se aflau la cincizeci de mile de țărm și se îndreptau către sud, înapoi în Virginia. Sistemul de navigare DynaRig funcționa perfect. Cincisprezece vele pătrate alcătuiau versiunea modernă a vasului cu greement pătrat de pe vremuri, diferența fiind că acum pânzele nu mai fluturau în jurul unui catarg fix. Ele erau atașate permanent, și catargele se roteau odată cu vântul. Nici un matelot nu era nevoit să desfacă greementul. Mulțumită progreselor tehnologice, velele erau strânse în interiorul catargului și erau desfășurate cu ajutorul unui motor electric în mai puțin de șase minute. Computerele controlau fiecare unghi, păstrând velele umflate.

A tras în piept aerul sărat, pentru a-și limpezi mintea.

— Spune-mi ceva, a strigat el. Orice, Quentin. Doar scoate-mă din cușcă, te rog.

— Registrul. Ați discutat și despre el?

Bărbatul a negat din cap.

— Nici un cuvânt. Nimic. Au luat dosarele UBS și atât. Nici n-au adus vorba de registru.

— E totul în regulă cu el?

— Da, e acolo unde îl ținem dintotdeauna. Tu și cu mine. Noi suntem singurii care știm de el.

L-a crezut. Deocamdată nimeni nu se interesase de registru, ceea ce l-a mai liniștit.

Dar nu de tot.

Vijeliile care se anunțau la orizont aveau să fie cu mult mai puternice decât furtuna pe care o zărise apropiindu-se dinspre est. Întreaga comunitate a serviciilor secrete americane, împreună cu fiscul și cu Departamentul de Justiție erau pe urmele lui. O situație nu tocmai diferită de cea cu care se confruntaseră străbunii săi atunci când regii, reginele și președinții trimiseseră flote întregi pentru a vâna slupuri și a-i spânzura pe căpitani lor.

S-a întors către nefericitul aflat în cușca metalică și a pășit în față.

— Te rog, Quentin. Te implor, mai gândește-te. Vocea bărbatului era înecată în hohote de plâns. Niciodată nu ți-am pus întrebări despre afacerile astea. Nu m-au interesat niciodată. N-am făcut decât să țin registrul. La fel ca tata. Și ca tatăl lui. Nu m-am atins de nici un ban. Nici unul din noi nu a făcut-o vreodată.

Nu, strămoșii lui fuseseră oameni cinstiți.

Totuși, Articolul 6 era cât se poate de limpede.

„Cel care se va face vinovat de încălcarea reglementărilor Companiei va fi împușcat.“

Commonwealth-ul nu fusese nicicând supus unor amenințări atât de grave. Dacă ar putea găsi codul și dezlega cifrul. În felul acesta ar pune capăt trășeniei și ceea ce se pregătea să facă acum ar deveni inutil. Din păcate, uneori, îndatoririle unui căpitan presupuneau și luarea de decizii neplăcute.

A făcut semn și trei bărbați au ridicat cușca, îndreptându-se cu ea către balustradă.

Omul încătușat a început să zbiere.

— Te rog. Am crezut că te cunosc. Am crezut că suntem prieteni. De ce te porți ca un pirat nenorocit?

Cei trei bărbați au șovăit o clipă, în așteptarea unui semn din partea lui.

A dat din cap în semn de confirmare.

Cușca a fost azvârlită peste bord și marea a înghițit instantaneu ofranda.

Membrii echipajului s-au întors la posturile lor.

A rămas singur pe punte, cu fața măturată de vânt, meditănd la ultima insultă aruncată de fostul său contabil.

„Te porți ca un nenorocit de pirat.“

Monștrii mărilor, câinii diavolului, tâlhari, dușmani, corsari, aventurieri, violatori ai legilor umane și divine, încarnarea diavolului, copii ai Necuratului.

Etichete puse piraților.

Oare și el se putea numi pirat?

„Dacă asta cred ei despre mine“, a șoptit el, „atunci, de ce nu?“

Capitolul 3

New York

Jonathan Wyatt urmărea scena ce se desfășura sub ochii lui. Stătea singur la o masă de lângă fereastră în restaurantul principal de la Grand Hyatt, un atrium cu pereți de sticlă ce oferea o panoramă directă și neobstrucționată spre East 42nd Street, aflată la două etaje mai jos. Surprinsese momentul când traficul fusese blocat și trotuarele degajate pentru a face loc convoiului prezidențial care se oprișe în față la Cipriani. Auzise pocnetul venit de sus, apoi zgomotul făcut de sticla spartă și căzută pe trotuar. Iar când începuseră împușcăturile, știuse că dispozitivul intrase în funcțiune.

Alesese acea masă din restaurant cu atenție, și a observat că la fel procedaseră și alți doi bărbați. Erau agenți ai Serviciului Secret, și puseseră stăpânire pe zona din capătul îndepărtat al sălii, postându-se la o fereastră care de asemenea le oferea vedere la stradă. Ambii aveau căști în urechi, și personalul restaurantului nu lăsase intenționat pe nimeni să se așeze în apropierea lor.

Wyatt le cunoștea procedurile.

Securitatea prezidențială se baza pe ideea creării unui perimetru controlat, de obicei la trei niveluri, începând cu lunetiștii de pe acoperișurile clădirilor învecinate și terminând cu agenții amplasați la câțiva pași distanță de obiectiv. Aducerea unui președinte într-un loc atât de aglomerat precum New York reprezenta o provocare extraordinară. Clădiri peste tot, fiecare din ele cu câte o mare de ferestre și acoperișuri expuse. Gran Hyatt era exemplul perfect. Peste douăzeci de etaje și două turnuri cu pereți din sticlă.

Jos, în stradă, agenții răspundeau împușcăturilor, sărind să-l apere pe Danny Daniels și implementând o altă practică venerabilă – „acoperă și evacuează“. Desigur, arma automată fusese poziționată atât de sus, încât să poată trage pe deasupra vehiculelor așa că Wyatt i-a urmărit pe polițiști și pe agenții rămași cum se deplasau în stânga și în dreapta, pentru a se feri de focuri.

Oare Daniels fusese rănit? Greu de spus.

A observat cum cei doi agenți aflați la cincizeci de pași distanță de locul incidentului reacționau la haosul creat, făcându-și datoria și acționând ca ochii și urechile Serviciului Secret, în mod clar frustrați de faptul că se găseau atât de departe. Știa că oamenii din stradă erau echipați cu stații radio și căști. Și că erau bine antrenați. Din nefericire pentru ei, realitatea de pe teren nu seamănă decât rareori cu scenariile pregătite în taberele de instrucție. Și ceea ce vedea el acum demonstra cu prisosință lucrul acesta. O armă automată controlată de la distanță prin circuite TV închise? Era gata să pună pariu că nu se mai confruntaseră niciodată cu o asemenea situație.

Treizeci de alți clienți au umplut restaurantul și atenția tuturor s-a îndreptat către stradă.

Dinspre clădire au răsunat alte împușcături.

Președintele a fost împins în interiorul limuzinei.

Cadillac One – sau Bestia, după cum o porecliseră cei de la Serviciul Secret – era dotată cu blindaj de tip militar, de treisprezece centimetri grosime, și cu roți cu anvelope ce rămăneau funcționale chiar și dezumflate. Ingeniozitate marca General Motors, în valoare de trei sute de mii de dolari. Wyatt știa că, după asasinatul de la Dallas din 1963, mașina era adusă întotdeauna cu avionul oriunde președintele avea nevoie de transport rutier. Sosise cu trei ore în urmă pe aeroportul JFK, cu un avion militar, și așteptase cuminte pe pistă aterizarea lui Air Force One. Încălcând procedura, nici un alt vehicul nu o însoțise pe calea aerului. În mod uzual, mai multe mașini de securitate însoțeau Cadillac One.

A aruncat o privire spre cei doi agenți agitați, rămași pe poziție.

„Nu vă faceți griji“, și-a spus în sinea lui. „Curând veți avea și voi parte de puțină acțiune.“

S-a concentrat din nou asupra cinei sale, compuse dintr-o salată Cobb delicioasă. Stomacul îi fierbea de neliniște. Așteptase mult timp momentul. „Fă-ți tabăra pe malul râului.“ Un sfat primit cu ani în urmă și rămas la fel de valabil. Dacă aveai răbdare să aștepti pe malul râului suficient de mult timp, ajungeai, în cele din urmă, să-ți vezi dușmanii plutind pe apă.

A savurat o nouă îmbucătură din salata condimentată și a dat-o pe gât cu un strop de vin roșu dulce. Pe limbă i-a rămas un gust plăcut de fructe și lemn. S-a gândit că ar fi trebuit să arate mai mult interes față de ceea ce se întâmpla afară, însă nimeni din jur nu părea să îl bage în seamă. Și de ar fi făcut-o? Președintele Statelor Unite era ținta unui atac armat și oamenii șocați din restaurant aveau fotolii în primul rând.

Câțiva dintre ei urmau să se trezească, în curând, la CNN sau la Fox News și să devină, preț de câteva minute prețioase, niște celebrități. Ar trebui să-i fie recunoscători pentru o asemenea șansă.

Cei doi agenți au ridicat glasurile.

S-a uitat pe fereastră și a văzut cum Cadillac One lua curba cu un scrâșnet de roți.

Agenții secreți aflați în față la Cipriani au sărit în picioare, arătând în sus spre Grand Hyatt.

Au fost scoase pistoalele.

Obiectivul a fost luat în vizor.

S-au tras focuri.

Wyatt a zâmbit.

Cotton Malone procedase exact așa cum se așteptase.

Păcat că lucrurile aveau să ia o întorsătură urâtă pentru el.

*

Malone a auzit gloanțe șuierând prin panourile de sticlă din stânga și din dreapta lui. Armăsarul din aluminiu pe care îl călărea continua să scuie foc. A smucit din nou mecanismul, însă angrenajele interne l-au readus în poziția inițială.

Ar fi trebuit să se retragă înăuntrul camerei.

Daniles se afla în mașina pregătită să pornească. N-avea nici un rost să încerce să strige. Nimeni nu avea să-l audă prin zgomotul de împușcături și prin vaietul discordant al străzii newyorkeze.

O altă fereastră a explodat, de data aceasta în capătul opus al hotelului Grand Hyatt, la trei sute de metri de locul unde stătea el cocoțat.

Altă cutie din aluminiu s-a telescopat în noapte.

A remarcat imediat că țeava ei era mai largă decât cea pe care încerca el să o îmblânzească. Nu era o pușcă, ci un soi de mortier sau lansator de rachete.

Agenții și polițiștii care trăgeau în el l-au zărit și ei pe nou-venit și și-au îndreptat atenția către acea amenințare. Malone și-a dat seama pe loc că cel care plasase dispozitivele contase pe faptul că Daniels avea să fie împins înapoi în mașină și îndepărtat de la fața locului. Chiar își pusese întrebări în legătură cu acuratețea unei puști automate, controlate de la distanță – cât de bună putea fi? –, dar acum realiza că nu lovirea țintei contase. Ideea fusese aceea de a scoate ținta din acel loc și de a o direcționa către un altul, unde putea fi mai ușor de nimerit.

Ca de pildă, un Cadillac supradimensionat.

Știa că limuzina prezidențială era blindată. Dar putea face față unui atac cu rachete lansate de la numai câteva sute de metri distanță? Și cu ce fel de focoașe era echipat proiectilul?

Agenții și polițiștii aflați pe stradă au început să alerge, încercând să găsească un unghi mai bun de tragere spre noua amenințare.

Limuzina lui Daniels s-a apropiat de intersecția dintre East 42nd și Lexington Avenue.

Lansatorul de rachete a pivotat.

Trebuia neapărat să facă ceva.

Pușca pe care o călărea continua să tragă foc după foc, la fiecare cinci secunde. Gloanțele loveau, şuierând, în clădirea de vizavi și pe stradă. Și-a întins și mai mult corpul pe suprastructura din aluminiu și și-a înfășurat brațul în jurul țevii, smucind mecanismul spre stânga. Angrenajele interioare astfel forțate s-au desprins și a putut să aducă țeava într-o poziție paralelă cu peretele hotelului.

Gloanțele zburau acum prin aer către lansatorul de rachete.

A fixat mai bine linia de ochire, în căutarea celei mai bune traiectorii.

O lovitură și-a atins ținta, plesnind suprafața din aluminiu.

Cutia pe care o ținea Malone în brațe părea confecționată dintr-o foaie de aluminiu subțire, pliabilă. Spera ca celălalt mecanism să fie din același material.

Două alte lovituri puternice și-au găsit ținta.

Al treilea glonț a penetrat dispozitivul.

Au explodat scânteii albastre.

Flăcări au izbucnit când o rachetă a părăsit lansatorul.

*

Wyatt și-a terminat salata în clipa când Cadillacul a accelerat spre intersecție. A auzit cum se spulberă cea de-a doua fereastră. Bărbații din stradă alergau pe trotuar și trăgeau acum în sus. Însă pistoalele P229 Sig Sauer cu care erau echipați agenții Serviciului Secret nu puteau face față, iar pistoalele-mitralieră care asigurau de obicei protecția președintelui din celelalte mașini din escortă fuseseră lăsate la Washington. La fel și lunetiștii.

Greșeală după greșeală.

A auzit o explozie.

Zgomot de rachetă.

S-a șters la gură cu un șervețel și s-a uitat jos, în stradă. Mașina lui Daniels părăsea intersecția, îndreptându-se spre clădirea Națiunilor Unite, de pe East River. Avea să o ia probabil pe Roosevelt Drive, pentru a ajunge fie la un spital, fie la aeroport. Își amintea că, pe vremuri, un tren subteran

special era ținut în așteptare pe o linie dedicată, în apropierea hotelului Waldorf Astoria, pregătit să-l scoată fără întârziere pe președinte din Manhattan.

Nu și acum.

O măsură considerată inutilă.

Cei doi agenți în costum au ieșit în goană din restaurant, îndreptându-se spre o scară învecinată, care cobora în spirală către intrarea principală a hotelului.

Și-a lăsat șervețelul să cadă pe masă și s-a ridicat în picioare.

Toți chelnerii, împreună cu fata de la intrare, ba chiar și personalul de la bucătărie, se adunaseră la ferestre. Se îndoia că cineva avea să vină să-i aducă nota. Și-a amintit prețul salatei, l-a estimat pe cel al vinului, a adăugat un bacșiș de 30 la sută – întotdeauna se mândrise cu generozitatea sa – și a așezat o bancnotă de cincizeci de dolari pe masă. Era probabil prea mult, dar n-avea timp să aștepte să i se dea restul.

Racheta nu a ajuns să atingă pământul, iar o a doua și a treia nu au mai fost trase. Se vede treaba că eroul își făcuse numărul până la capăt.

Sosise momentul ca norocul să îl părăsească pe Cotton Malone.

Capitolul 4

Clifford Knox a întrerupt legătura radio și a închis laptopul. Lansatorul de rachete trăsese numai o dată, și proiectilul nu nimerise limuzina prezidențială. Imaginile obținute prin sistemele de televiziune cu circuit închis, instalate în camerele de filmare din ambele dispozitive automate, fuseseră tremurătoare, deplasându-se în stânga și în dreapta. Avusese probleme repetate în a menține pușca îndreptată în jos, deoarece dispozitivul nu răspunsese la comenzile sale. Comandase combustibil și explozive modificate, cu scopul precis ca cele trei focoaie să poată străpunge vehiculul blindat.

Totul păru-se să funcționeze perfect în dimineața aceea.

Și atunci ce se întâmplase?

Imaginea de pe ecranul televizorului aflat în partea cealaltă a camerei sale de hotel i-a oferit explicația.

Telefoanele mobile din stradă surprinseseră fotografiile și filme, care fuseseră deja transmise posturilor de televiziune prin e-mail. Un bărbat se balansa pe o fereastră spartă de la Grand Hyatt, la mare înălțime, deasupra East 42nd Street. Stătea călare pe o structură metalică și smucea mecanismul într-o parte și în cealaltă, direcționând, în cele din urmă, țeava spre lansatorul de rachete și distrugându-i angrenajul electronic chiar în momentul când arma trăsese.

Knox dăduse comanda de tragere. Trei rachete ar fi trebuit să fie lansate, una după alta. Dar numai una fusese proiectată, și aceea dispăruse pe cer, înspre sud.

Telefonul din cameră a sunat.

A răspuns, și o voce răgușită a rostit de la celălalt capăt al firului:

— E un dezastru.

Knox nu și-a luat ochii de pe ecranul televizorului. Acum erau difuzate imagini în care cele două mecanisme își schimbaseră direcția îndepărtându-se de dreptunghiurile întunecate de sticlă ce alcătuiau fațada hotelului Grand Hyatt. Informațiile afișate în partea de jos a ecranului îi anunțau pe privitori că încă nu se cunoșteau date cu privire la starea în care se afla președintele.

— Cine e bărbatul care a intervenit? i-a răsunat în ureche vocea necunoscută.

În acel moment și-a imaginat scena ce se desfășura la celălalt capăt al firului. Într-un salon elegant, trei bărbați, cu toții trecuți de cincizeci de ani, îmbrăcați lejer, erau așezați în jurul telefonului pus pe speaker.

Commonwealth-ul.

Cu un membru lipsă.

— N-am idee, a răspuns el în telefon. Evident, nu m-am așteptat să se amestece careva.

Mare lucru nu se putea descifra din imaginea intrusului, în afară de faptul că era caucazian, cu păr nisipiu și îmbrăcat cu o jachetă în nuanță închisă la culoare și cu pantaloni de culoare deschisă. Imposibil să i se distingă trăsăturile, și asta din cauza rezoluției scăzute a camerei foto a telefonului și a deplasării lentilelor. Pe ecran se afișase acum o altă informație: bărbatul își făcuse apariția, deviase direcția celor două arme, îndreptându-le una împotriva celeilalte, după care dispăruse în interiorul hotelului.

— Cum e posibil ca cineva să fi aflat de planurile noastre? a auzit Knox o nouă întrebare. Și mai ales cum de a reușit să le dejoace?

— E limpede. Avem scurgeri de informații.

Tăcerea așternută la celălalt capăt al firului i-a confirmat că cei trei bărbați erau de acord cu el.

— Intendent, i s-a adresat cu titlul său oficial unul dintre bărbați, era sarcina ta să te ocupi de această operațiune. E vina ta că a eșuat.

Știa și singur asta.

La fel cum se întâmpla odinioară cu căpitani de vas, intendentul era ales de echipaj și însărcinat să apere interesele membrilor companiei. În timp ce căpitanul deținea autoritatea absolută în timpul unui conflict, administrarea de zi cu zi a treburilor îi revenea intendentului. El era cel care împărțea proviziile și prăzile, care aplana scandalurile și impunea disciplina. Căpitanul își permitea rareori să ia decizii fără a se consulta cu intendentul. Sistemul se păstrase până în ziua de azi, cu excepția complicației ivite ca urmare a faptului că, acum, Commonwealth-ul era comandat de *patru* căpitani. Knox le raporta fiecăruia dintre ei, atât individual, cât și colectiv. De asemenea, supraveghea echipajul, format din oamenii care lucrau direct pentru Commonwealth.

— Avem un spion printre noi, a repetat el.

— Îți dai seama de urmări? Consecințele vor fi dezastruoase.

Knox a profitat de situație.

— Cea mai gravă e excluderea căpitanului Hale de la luarea deciziilor.

Comentariul său nu putea fi luat drept o dovadă de insubordonare. Un intendent bun își expunea dechis opiniile, căci puterea pe care o deținea îi fusese conferită de echipaj, nu de căpitan. Îi avertizase cu o săptămână înainte că planul nu era bine pus la punct. Păstrase însă pentru sine părerea că planul friza disperarea. Dar atunci când trei din cei patru căpitani emiteau un ordin, era de datoria lui să se supună.

— Atât sfatul, cât și obiecția ta au fost consemnate, a spus unul dintre bărbați. Dar rămânem la decizia noastră.

Asta nu avea să fie totuși de ajuns în clipa când Quentin Hale își va da seama ce făcuseră ceilalți. Cursul pe care îl luaseră acum lucrurile era unul pe care Commonwealth-ul mai navigase, dar cu decenii în urmă. Tatăl lui Knox fusese ultimul care se încumetase la o asemenea ispravă, și o făcuse cu succes. Dar vremurile fuseseră altele, iar regulile, diferite.

— Poate c-ar trebui să fie înștiințat căpitanul Hale, a recomandat el.

— Ca și cum n-ar ști deja, a replicat unul dintre bărbați. O s-auzim de el nu peste multă vreme. Întrebarea e: ce vom face între timp?

Knox se gândise deja la asta. Nimeni nu putea descoperi proveniența mecanismelor din cele două camere de hotel. Fuseseră confecționate în secret de către membrii echipajului și fiecărei piese i se ștersese urma. Indiferent cu ce rezultat avea să se soldeze operațiunea, fuseseră conștienți că dispozitivele urmau să fie găsite, așa încât își luaseră măsuri de precauție. Cele două camere de la Grand Hyatt fuseseră închiriate pe nume fictive – de către membri ai echipajului deghizați, care plățiseră la recepție cu carduri emise pe nume false. Piese fuseseră transportate în valize, iar el fusese cel care le asamblase personal în cursul nopții, bucată cu bucată. În timpul zilei, plăcuța NU DERANJAȚI îi îndepărtase pe posibiii intruși. Controlase prin radio ambele arme, de aici, din hotelul situat la câteva străzi distanță, iar acum semnalul fusese tăiat.

Totul fusese planificat cu mare grijă.

În secolele trecute, intendentului i se permisese uneori să preia cârma și să stabilească el cursul. Commonwealth-ul tocmai îi predase comanda.

— Mă ocup eu.

*

Malone nu se putea hotărî. Îi văzuse pe agenții care se îndreptau către intrarea principală a hotelului. Serviciul Secret opera în mod conștiincios, ceea ce însemna că, cel mai probabil, în hotel se aflau deja agenți, staționați în locuri de

unde puteau supraveghea ceea ce se întâmpla în stradă. În mod cert fuseseră contactați și li se ordonase să meargă în cele două camere. Ce să facă? Să plece ori să-i aștepte?

Și-a amintit apoi de plicul pe care îl vârâse în buzunar.

L-a deschis și a găsit un bilet scris la mașină.

Am vrut să vezi mecanismele cu ochii tăi. Dezasamblează-le înainte să ajungă președintele. Treaba asta nu se putea face mai devreme. O să-ți explic eu mai încolo de ce. Să n-ai încredere în nimeni, și mai ales, nu în agenții Serviciului Secret. Conspirația asta e cu bătaie lungă. Ieși din hotel și te voi contacta eu la telefon până în miezul nopții.

Stephanie

Decizia fusese luată de altcineva în locul său.

Era momentul să plece.

Se părea că Stephanie făcuse o descoperire importantă. Îi va urma instrucțiunile.

Cel puțin deocamdată.

A realizat că telefoanele celulare aveau camere foto și că trotuarele erau înțesate de lume. Imaginea lui avea să fie în curând răspândită prin intermediul tuturor mijloacelor de informare în masă. Nu fusese expus decât preț de câteva minute, așa că putea să speră că imaginile surprinse nu erau de cea mai bună calitate.

A deschis ușa, fără să se obosească să-și șteargă urmele. Ampretele lui erau oricum pe tot mecanismul proiectat în afara ferestrei.

A pășit calm de-a lungul holului pustiu, spre lift. Un miros slab de nicotină i-a amintit că se afla la etajul rezervat fumătorilor. Nimeni nu și-a făcut apariția din camerele dispuse de o parte și de alta a coridorului.

A cotit la capătul holului.

Zece lifaturi deserveau hotelul. Nu existau indicatoare care să arate la cel nivel se aflau cabinele în acel moment. A decis că liftul nu era soluția cea mai bună. S-a uitat în stânga, apoi în dreapta, și a zărit scara de serviciu.

A deschis ușa metalică, a ascultat, n-a auzit nimic, după care s-a strecurat afară.

A urcat două etaje și a ajuns la etajul șaptesprezece, unde a ezitat din nou. Liniște totală. A pătruns într-un alt hol cu lifaturi, aproape identic cu cel aflat cu două niveluri mai jos. O măsuță similară, cu un aranjament floral și o oglindă ce decora peretele.

S-a holbat la propria imagine.

Ce Dumnezeu se întâmplase?

Cineva tocmai încercase să îl asasineze pe președintele Statelor Unite și, pentru moment, el era cel mai căutat

personaj.

Și-a scos jacheta, dând la iveală o cămașă bleu. Agenții și polițiștii căutau un bărbat într-o jachetă de culoare închisă. Între două uși de lift a văzut un coș de gunoi pe care erau așezate alte flori artificiale, și și-a îndesat jacheta înăuntru.

Pe hol, o familie s-a apropiat de el venind dinspre stânga. Mama, tata și trei copii. Păreau cu toții entuziasmați de ceva și discutau despre Times Square și despre una dintre reclamele luminoase din piață. Tatăl a apăsă pe butonul marcat SUS, chemând liftul. Malone a rămas răbdător lângă ei, așteptând liftul. Oamenii aceștia rataseră, dintr-un motiv sau altul, seria de întâmplări extraordinare petrecute în hotel. În mod normal, era greu să-ți închipui că cineva putuse ignora o rachetă lansată pe cer și care lăsa o dâră de fum în urmă. Turiștii fuseseră însă întotdeauna o enigmă pentru el. Højbro Plads, locul din Copenhaga unde se afla librăria lui, era mereu plin de ei.

Liftul a sosit, și Malone a permis membrilor familiei să urce primii în cabină. Tatăl a introdus o cartelă de acces într-o fantă, fapt ce le permitea intrarea la etajul treizeci și unu. Aparent, era etajul rezervat oaspeților speciali, probabil zona exclusivistă care asigura servicii de *conciERGE*⁴. Malone și-a zis că e un loc la fel de bun ca oricare altul, ca să mediteze.

— O, și eu tot acolo merg, a spus el.

Au urcat cu toții în liniște cele paisprezece etaje, după care au ieșit din lift. Așa cum se așteptase, era vorba de un hol unde se ofereau servicii de *conciERGE*, disponibile numai pentru cei dispuși să plătească în plus pentru acest privilegiu. L-a lăsat pe tată să iasă primul, și tipul a introdus cartela într-o altă fantă și a deschis ușile cu panouri din sticlă.

A intrat în salon în urma familiei.

Încăperea în formă de L era înțesată de oameni care savurau delicatesele unui bufet rece – carne, brânzeturi și fructe. A cercetat locul dintr-o privire și a zărit imediat doi tipi în costum, cu căști în urechi și microfoane prinse de reverul hainei, care stăteau cu fețele lipite de ferestrele care dădeau spre East 42nd Street.

Serviciul Secret.

A luat un măr dintr-un bol de lemn așezat pe masă și un exemplar din *New York Times* din ziua aceea. S-a retras în capătul îndepărtat al salonului și s-a așezat, ronțâind din măr și uitându-se cu un ochi în ziar și cu celălalt la agenți.

Spera că nu făcuse cea de-a treia greșală.

⁴ Angajat al unui hotel, responsabil cu asigurarea serviciilor de cea mai înaltă calitate către fiecare client (n.red.)

Capitolul 5

Laguna Pamlico, Carolina de Nord

Stând în salonul principal de pe *Adventure*, Hale a observat că viraseră spre vest, lăsând largul oceanului în spate pentru a pătrunde în lagună. Apele albastre-cenușii căpătaseră acum culoarea cafelei, mulțumită unui flux constant de sedimente, deplasate înspre est de cursul sinuos al râului Pamlico. Canoe din bușteni, pirogi împinse de prăjini și vase cu aburi, cu carene puțin adânci, brăzdau cândva aceste ape. Dar și slupuri, corăbii ale corsarilor și fregate, mânuite de oportuniști care se consideraseră acasă pe malurile bogat împădurite ale izolatei colonii Carolina. În Pamlico se aflau unele dintre cele mai complexe căi navigabile de pe planetă. Insulițe cu stânci de care se lipesc sepii, mlaștini mângâiate de marea, movile și bălți. Coastele cele mai îndepărtate erau mărginite de capuri periculoase, ale căror nume – Atenție și Spaimă – avertizau asupra tragediilor întâmplare în acele locuri, iar marea ce se deschidea dincolo de ele era atât de înșelătoare, încât fusese poreclită Cimitirul Atlanticului.

Hale se născuse și crescuse în apropiere, la fel ca toți străbunii săi, începând cu secolul al XVIII-lea. Învățase să navigheze de copil, să evite nisipurile mișcătoare și cum să facă față curenților primejdioși. În Golful Ocracoke, pe care tocmai îl traversaseră, își aflase sfârșitul însuși Barbă Neagră, în noiembrie 1718. Localnicii mai povesteau și acum cu venerație despre el și despre comoara sa pierdută.

Hale s-a holbat la masa din fața lui, pe care se aflau cele două documente.

Le adusese cu sine, știind că de îndată ce avea să rezolve problema cu contabilul, își va îndrepta atenția înapoi în timp, spre greșeala comisă de către Abner Hale, stră-străbunicul său, care încercase, pe data de 20 ianuarie 1835, să îl asasineze pe Andrew Jackson.

Fusese pentru prima oară în istorie când viața unui președinte în funcție fusese pusă în mod direct sub amenințare.

Iar răspunsul lui Jackson la această tentativă – o epistolă scrisă de mână și adresată lui Abner, învelită acum într-o

folie de plastic – îi chinuise de atunci fără încetare pe bărbații din familia Hale.

Așadar ai cedat până la urmă pornirilor trădătoare. Nu ți-ai mai ținut în frâu nerăbdarea. Mă bucur pentru asta. Va fi război, un război la fel de aprig precum cele în care armatele marțiale ale națiunii noastre sunt chemate pe câmpul de bătălie. Ai vrut război, și acum, că primul glonț a fost tras, nu mă voi ascunde în cine știe ce cotlon. Pentru că nu am cedat avansurilor tale, nu am consimțit cu privire la cererile tale și nu am acceptat să mă înclin în fața ta, viața mea nu mai are valoare pentru tine? Ai îndrăznit să trimiți un asasin? A ignora o astfel de ofensă grosolană ar fi rușinos din partea mea. Sentimentele mele sunt cât se poate de vii, așa cum, te asigur, e și ființa mea. Asasinul tău își petrece zilele bolborosind prostii. Ți-ai ales bine servitorul. Va fi declarat nebun și va fi închis într-un loc izolat, și nimeni nu va crede nici un cuvânt din ce va spune. Nu există nici o dovadă a conspirației, dar amândoi știm că tu ești cel care l-a convins pe bărbatul pe nume Richard Lawrence să tragă cu pistoalele. În clipa asta, când sentimentele mele sunt atât de puternice, ar trebui să le reprim, pentru a-ți grăbi fie sfârșitul. Și totuși, am fost consternat și am amânat răspunsul. Așa că, după ce am căutat sfat și îndrumare la oameni mai înțelepți decât mine, am hotărât care este calea de urmat. Scopul acestei epistole este acela de a te anunța că de acum înainte nu vei mai dispune de autoritatea legală la adăpostul căreia să-ți tăinuiești tâlhăriile. Am îndepărtat din rapoartele oficiale toate mențiunile referitoare la autorizațiile tale de capturare a navelor Congresului. Atunci când vei aborda un alt președinte, pentru a cere respectarea acestor autorizații, el nu va mai fi obligat prin lege să te asculte, așa cum am fost eu. Pentru a-ți mări chinul și a prelungi astfel situația fără ieșire în care te afli, nu am distrus autorizația. Am fost tentat să o fac, recunosc, dar alții m-au convins că o asemenea certitudine ți-ar îngreuna poziția și te-ar putea împinge la alte acte disperate. Cum știu că-ți plac secretele și ai ales să mergi pe o cale umbrită, îți ofer o provocare pe măsura ta. Foaia atașată acestei scrisori conține un cod formulat de mult-stimatul Thomas Jefferson. Mi s-a spus că îl considera cifrul perfect. Dacă vei reuși să-l descifrezi, vei afla unde am ascuns lucrul după care tânjești. Dacă nu vei izbuti, tu și ceilalți veți rămâne aceiași trădători jalnici care sunteți acum. Mărturisesc că planul acesta îmi place mult mai mult. Curând, mă voi retrage acasă, în Tennessee, ca să-mi aștept sfârșitul și să mă pot odihni alături de draga mea Rachel. Sper sincer că drumul laș pe care ai pornit îți va aduce distrugerea și că voi trăi suficient cât să mă bucur de ziua aceea.

Andrew Jackson

Hale s-a holbat la a doua foaie de hârtie, învelită și ea într-o folie de plastic.

De o sută șaptezeci și cinci de ani, familia sa încerca să descifreze codul Jefferson. Fuseseră angajați experți. Se cheltuiseră bani.

Dar fără folos.

A auzit pași apropiindu-se dinspre proră și secretarul său personal a pătruns în salon.

— Deschideți televizorul.

A observat privirea îngrijorată a bărbatului.

— E de rău.

A luat telecomanda și a pornit televizorul.

*

Malone a terminat de mâncat mărul și a continuat să țină ziarul deschis în fața lui. A remarcat că nu apăruse nici un articol cu privire la vizita prezidențială la New York. Ciudat. Prezența președinților era, de obicei, anunțată cu surle și trâmbițe. Trebuia să părăsească hotelul, și asta cât mai repede cu putință. Cu cât întârzia mai mult, cu cât avea să-i fie mai greu. Știa că Grand Hyatt era demn de renumele său; un complex masiv, înălțat pe multe etaje, cu un flux continuu de mii de oameni zilnic. Puțin probabil ca poliția ori Serviciul Secret să poată bloca toate căile de acces, cel puțin nu așa de iute. În salon erau două televizoare, la care a putut vedea că telefoanele mobile surprinseseră într-adevăr imagini, însă, din fericire, neclare. Nici o știre, pentru moment, cu privire la starea de sănătate a președintelui Daniels. Oamenii începuseră să sporovăiască despre atentat și să se mire că se desfășurase sub ochii lor, în stradă. Câțiva auziseră împușcăturile și zăriseră racheta. Cei doi tipi în costum din partea opusă a salonului stăteau cu ochii ațintiți în stradă și vorbeau în emițătoare.

S-a ridicat în picioare.

Agenții s-au îndepărtat de fereastră și s-au grăbit spre el. S-a pregătit să reacționeze și a observat că masa din lemn masiv pe care se aflau merele și ziarele putea fi folosită pentru a le încetini înaintarea.

Desigur, ei erau înarmați, iar el, nu, așa că masa nu-i putea fi de prea mare ajutor.

Cei doi agenți au trecut însă pe lângă el, s-au năpustit afară pe ușă, direct către lifturi, și au intrat în prima cabină care a urcat la etaj.

Malone a scos un oftat tăcut de ușurare, apoi a ieșit din salon, a apăsă butonul JOS și s-a decis să aleagă abordarea cea mai directă.

Va ieși pe ușa principală.

Capitolul 6

Wyatt aștepta în holul de recepție al hotelului Grand Hyatt, înțesat de turiști veniți pentru a-și petrece weekendul în Big Apple^s, weekend devenit și mai palpitant acum, când cineva încercase să-l ucidă pe președintele Statelor Unite. A tras cu urechea la crâmpiele de conversație venite dinspre niște fotolii și a înțeles că nimeni nu știa în ce stare se afla Daniels, ci doar că fusese îndepărtat în mare grabă de la locul faptei. O persoană și-a amintit că, la atentatul asupra lui Reagan din 1981, comunicatul oficial fusese emis numai după ce președintele fusese spitalizat pentru intervenția chirurgicală.

Cel puțin o duzină de polițiști newyorkezi și o jumătate de duzină de agenți ai Serviciului Secret alergau acum prin holul de recepție înălțat pe două niveluri. Se vorbea cu voce tare și se puneau santinele în apropierea scărilor rulante și a ieșirilor. Greu de anticipat ce mișcare avea să facă Malone, însă căile de ieșire din hotel se limitau la ușa aflată cu un etaj mai jos, în stânga lui Wyatt, care dădea în East 42nd Street – dar și la două uși de sticlă învecinate, care dădeau în Grand Central Station, și la alte două uși de sticlă, situate cu un etaj mai sus și pe care Wyatt le ținea sub supraveghere din punctul său de observație. Dacă își cunoștea adversarul atât de bine precum presupunea el, Malone avea să iasă, pur și simplu, pe ușa principală. Și de ce nu? Nimeni nu îl văzuse la față, și ascunzătoarea cea mai bună este întotdeauna la vedere.

Wyatt știa că autoritățile ar fi dorit să evacueze hotelul, sarcină care se putea dovedi imposibilă. Și asta pentru simplul motiv că cele peste douăzeci de niveluri adăposteau prea multă lume. Dacă ar fi avut la dispoziție șase luni, timpul uzual de pregătire a unei vizite prezidențiale, cei din Serviciul Secret ar fi luat măsurile necesare. Dar așa, în numai opt săptămâni, fuseseră nevoiți să-și limiteze tactica la secretizare, astfel că anunțul deplasării fusese făcut abia în acea dimineață, când Casa Albă informase că președintele avea să se afle la New York, într-o vizită neoficială. Precedentul exista: un fost președinte se dusesese neanunțat, împreună cu soția, la un spectacol pe Broadway. Fusese o escapadă lipsită de urmări, în timp ce, în clipa asta, Danny Daniels își dădea probabil cu pumnii în cap, dacă nu cumva

organele interne îl lăsaseră de izbeliște sau nu pierduse mult sânge.

Lui Wyatt îi plăcea la nebunie când oamenii o dădeau în bară.

Asta îi ușura mult munca.

Mai mult ca sigur că Malone se refugiase, cel puțin inițial, la etajele superioare. Și, prin urmare, avea să coboare dintr-unul din lifturile aflate în raza vizuală a lui Wyatt. Folosirea scărilor era exclusă, căci primul lucru pe care îl făcuse în mod cert poliția fusese să le blocheze. Însă biletul pe care Wyatt îl lăsase în camera de hotel avea să îl împingă pe Malone să acționeze în chip de Călărețul Singuratic, așa cum făcuse dintotdeauna. Mereu credincios neprețuitei sale Stephanie Nelle.

Lui Wyatt îi făcea mare plăcere să se arunce din nou în luptă.

Trecuse ceva vreme de când primise un contract. În ultimii ani avusese de lucru mai rar și ducea lipsa slujbei de agent cu normă întreagă. Trecuseră opt ani de când fusese obligat să demisioneze. Continuase însă să-și câștige existența vânzându-și serviciile, și asta se pare că era viitorul celor ce se ocupaseră cu spionajul. Mai puțini agenți pe statele de plată, mai mulți angajați pe bază de contract – prestatori de servicii capabili să nege orice implicare a angajatorului, și care, în plus, nu cereau pensie. Wyatt avea cincizeci de ani și ar fi trebuit ca până la această vârstă să fi ajuns la rang de director adjunct, dacă nu, chiar director general al unei agenții. Fusese considerat unul dintre cei mai buni agenți din toate timpurile.

Până când...

— *Ce vrei să faci? l-a întrebat Cotton Malone.*

Erau prinși în capcană. Doi pușcași îi țineau la respect de sus și alți doi stăteau poziționați în cotloanele întunecate ce se întindeau în fața lor. Wyatt se așteptase la o capcană, și suspiciunile îi erau acum confirmate. Din fericire, el și Malone veniseră pregătiți.

A întins mâna după aparatul de radiorecepție.

Malone l-a prins de braț.

— *Nu e bine.*

— *De ce?*

— *Noi știm ce e acolo, afară. Ei nu.*

Ei erau cei trei agenți cărora li se ordonase să supravegheze perimetrul.

— *N-avem idee câți oameni sunt, a continuat Malone. Știm de patru, dar s-ar putea să fie mai mulți.*

Wyatt a căutat butonul de transmisie.

— *N-avem de ales.*

Malone i-a smuls aparatul din mână.

— *Nu pot fi de acord. Dacă te las să faci asta, o să murim amândoi.*

Alte focuri au fost trase în direcția lor. Au rămas pitiți la adăpostul containerelor.

— *Hai să ne despărțim, a zis Malone. Eu o s-o iau în stânga, tu în dreapta, și ne întâlnim la mijloc. Stația de emisie rămâne la mine.*

Wyatt nu i-a răspuns.

Malone s-a holbat îndelung în întuneric, evaluând pericolul și pregătindu-se de asalt.

Wyatt avea însă alte gânduri.

O lovitură cu pușca în tâmplă, și Malone a căzut pe suprafața de beton, inconștient.

Wyatt a luat stația de emisie și le-a ordonat celor trei agenți să intervină.

O voce a răsunat tare, readucându-l în prezent.

Un alt val de polițiști invadase holul de la recepție. Oaspeții erau acum conduși spre ieșiri, cu ajutorul personalului hotelului. Din câte se părea, cineva luase într-un final o decizie.

Wyatt a măturat cu privirea scena haotică.

Lifturile principale s-au deschis la parter și mulțimea a năvălit afară. Printre oameni l-a zărit pe Malone.

A zâmbit.

Malone scăpase de jachetă, exact așa cum anticipase Wyatt. Jacheta era unul din lucrurile după care aveau să se uite agenții. L-a urmărit cum se amesteca în mulțime și se îmbulzea spre scările rulante, ca să le coboare și să o apuce în direcția ușii principale. Wyatt a rămas pe loc, ascuns în spatele unei draperii înalte. Agenții și polițiștii își croiau drum spre locul unde se afla, făcând semn tuturor să părăsească clădirea.

Malone a coborât de pe scara rulantă și, în loc să iasă prin ușile centrale, a cotit la dreapta și s-a îndreptat către ieșirea care dădea în Grand Central Station. Wyatt s-a strecurat spre una din sălile de conferință ale hotelului, închisă în acea seară, după care a scos din buzunar radioemitterul, setat dinainte pe frecvența utilizată de Serviciul Secret.

— Alertă către toți agenții. Suspectul poartă o cămașă bleu, pantaloni de culoare deschisă și nu mai poartă jachetă. Iese acum din holul principal de la Grand Hyatt și intră în tunelul de acces ce duce spre gara centrală. Pornesc în direcția aceea.

A așteptat o clipă, a băgat aparatul la loc în buzunar, apoi a revenit în holul de recepție.

Malone s-a făcut nevăzut prin ușile de ieșire.

Agenții Serviciul Secret s-au aruncat în mulțime, pornind în urmărirea lui.

⁵ „Marele Măr“, porecla dată orașului New York (n.red.)

Capitolul 7

Knox a ieșit din hotelul Plaza. Cel puțin trei membri ai Commonwealth-ului erau acum în pragul unei crize de panică. Așa și trebuia, de fapt. Operațiunea pe care o comandaseră implicase multe riscuri. Prea multe chiar, după părerea lui. Înainte, lucraseră întotdeauna cu încurajarea și binecuvântarea guvernului, acțiunile și autoritatea fiindu-le sprijinite. Acum se găseau în poziția de renegați care navigau pe ape furtunoase, netrecute pe hartă.

A traversat strada și a intrat în Central Park. Sirenele urlau în depărtare, și așa aveau să facă multe ore de acum încolo. În continuare, nici o vorbă despre starea de sănătate a președintelui, dar totul se întâmplase cu mai puțin de o oră în urmă.

Îi plăcea Central Park. Trei sute douăzeci de hectare de vegetație bogată, copaci, iarbă, lacuri și alei. O curte ce servea întregului oraș. Fără parc, Manhattanul ar fi un monobloc de beton și clădiri.

Sunase de la Plaza și solicitase o întrevedere. Omul său de legătură voia și el să îi vorbească – nimic neobișnuit până aici – și se afla în zonă, așa că s-au așezat pe aceeași bancă de dincolo de peluza Sheep Meadow, lângă Fântâna Bethesda, unde mai stătuseră și altă dată.

Bărbatul care îl aștepta avea o înfățișare banală din aproape toate punctele de vedere, începând cu trăsăturile cu nimic deosebite, și terminând cu modul simplu în care se îmbrăca. Knox s-a apropiat și s-a așezat, cu o grimasă pe chip la vederea privirii arogante a lui Scott Parrott.

— Bărbatul care stătea atârnat pe fereastră era unul dintre oamenii tăi? l-a întrebat el pe Parrott.

— Nu mi s-a spus cum va fi oprit focul, doar că avea să se declanșeze.

Răspunsul mai degrabă ridica alte semne de întrebare, dar Knox a ales să treacă peste.

— Și acum?

— Vrem să le transmitem un mesaj căpitanilor, a spus Parrott. Vrem să afle că știm tot ce e de știut despre Commonwealth. Știm cine sunt angajații...

— Vrei să spui echipajul.

— Poftim?

— Echipajul e cel care conduce compania.
Parrott a scos un hohot de râs.
— Sunteți cu toții niște nenorociți de pirați.
— Corsari.
— Care naiba e diferența? Furați de pe unde apucați.
— Nu, numai de la dușmanii țării.
— Mă rog, nu contează ce sunteți, a zis Parrott. Se presupune că suntem de aceeași parte a baricadei.
— Din perspectiva noastră, lucrurile nu arată așa.
— Și îi compătimesc pe șefii voștri. Știu că sunt sub presiune. Înțeleg asta. Dar există niște limite. Trebuie să pricepi. Și ei trebuie să înțeleagă că nu le vom permite niciodată să îl asasineze pe președinte. Sunt șocat la gândul că au putut să creadă așa ceva. Repet, asta e mesajul care dorim să fie transmis.

Mesaj pe care, din câte se părea, National Intelligence Agency dorea ca Knox să îl transmită personal. Parrott era omul de legătură al lui Knox din cadrul NIA. Cu un an înainte, când facțiunile din cadrul comunității de spionaj se decisese să distrugă Commonwealth-ul, NIA fusese singura agenție care le rămăsese aproape.

— Căpitanii se vor întreba de ce le trimiteți mesaje. De ce interveniți.

— Atunci spune-le că am vești bune pentru ei. Atât de bune, încât ar trebui să ne fie recunoscători pentru ceea ce am făcut astăzi.

Knox se îndoia, dar s-a abținut să comenteze.

— Soluția la codul Jefferson se încarcă pe laptopul meu chiar în acest moment. Oamenii noștri l-au descifrat.

Să-l fi înșelat auzul? Cheia cifrului? Găsită? După o sută șaptezeci și cinci de ani? Parrott avea dreptate; căpitanii aveau să jubileze. Totuși, mai rămânea chestiunea prostiei pe care o făcuseră. Nu putea decât să spera că le acoperise el urmele, fără a comite greșeli. Dacă nu, problema cifrului nici nu se mai pune.

— Dacă există vreun lucru care să îi ajute să iasă din groapa pe care și-au săpat-o singuri, atunci asta e, a spus Parrott.

— Și de ce nu le spuneți, pur și simplu?

Agentul a chicotit.

— Asta nu e treaba mea. Mă îndoiesc că ai lăsat vreo urmă care să ducă undeva, și oricum eram acolo, gata să dejucăm atentatul, așa că nu contează.

Knox și-a păstrat sângele rece și și-a repetat în gând decizia luată pe drumul către parc.

Era un lucru inevitabil.

— M-am gândit c-o să-mi faci cinste cu cina, a spus Parrott. Doar îți permiți. Și pe urmă ne putem întoarce la mine la hotel, ca să vezi ce a avut de zis Andrew Jackson.

Oare din tot dezastrul ăsta se puteau alege cu ceva bun? Până și Quentin Hale, care avea fără îndoială să spumege de furie la aflarea veștii despre eșuarea atentatului, va fi în al nouălea cer când va auzi că cifrul fusese decodat.

Knox servea ca intendent de aproape cincisprezece ani, post pe care tatăl său îl ocupase înaintea lui. Zâmbea întotdeauna când urmărea filme cu pirați în care căpitanul, prezentat caricatural, era cel care își supunea, fără milă, la chinuri echipajul. Nimic mai puțin adevărat. Comunitățile de pirați funcționau ca niște democrații în care membrii decideau liber cine să îi conducă și pentru cât timp. Faptul că atât căpitanul, cât și intendentul erau aleși garanta un tratament corect și rezonabil al celor aflați sub comanda lor. Pentru a păstra echilibrul și a controla și mai bine situația, alegerile puteau fi oricând repetate, pentru ambele funcții. Și mulți căpitani care merseseră prea departe s-au trezit debarcați pe prima palmă de pământ aflată în calea vasului, în timp ce un alt bărbat prelua rangul de comandant. Cât despre intendent acesta patina pe o pojghiță încă și mai subțire, căci răspundea atât în fața echipajului, cât și a căpitanului.

Doar cei mai buni erau capabili de asemenea performanțe.

Iar Knox știa de acum ce avea de făcut.

— În regulă, a spus el zâmbind. Fac cinste cu o friptură. A întins brațul și l-a bătut pe Parrott de două ori pe umăr. Am priceput. Voi, ăștia, sunteți șefii. O să transmit mesajul mai departe.

— Așa speram și eu.

Knox și-a retras mâna și a bătut ușurel pielea dezgolită de pe gâtul lui Parrott, apoi a înfipt acul scurt. A aplicat un pic mai multă presiune, a strâns pielea, și conținutul seringii a pătruns în corp.

— Hei, a zis Parrott ridicând instinctiv brațul spre locul unde simțise durerea.

Unu. Doi. Trei.

Corpul lui Parrott s-a prăbușit moale în brațele lui.

Knox l-a sprijint, ținându-l drept, apoi l-a întins încet pe bancă. Amestecul pe care îl folosise fusese preparat din pulberea obținută prin macerarea cărnii unui pește de recif din Caraibe, *Karenia annulatus*. O toxină cu acțiune rapidă și letală. Cu secole în urmă, în vremurile de glorie, când slupurile brăzdau mările Sudului, mulți dușmani fuseseră

înlăturați cu ajutorul acestei toxine cu efect aproape instantaneu.

Ce păcat că fusese nevoit să îl ucidă pe Parrott.

Dar n-avusese altă opțiune.

Absolut nici una.

I-a așezat cu grijă lui Parrott mâinile sub obraz, ca și cum omul așipise. O scenă deloc neobișnuită pentru o bancă din Central Park. A pipăit pantalonii lui Parrott și a dat peste o cheie de la hotelul Helmsley Park Lane. Un loc destul de drăguț, în care stătuse și el de câteva ori.

Apoi a plecat.

Capitolul 8

Malone a străbătut calm pasajul cu tavan jos ce leagă hotelul Grand Hyatt de Grand Central Station. Odată ajuns pe peronul aglomerat, putea lua metroul înapoi spre St. Regis, unde îl aștepta Cassiopeia. Aveau să decidă împreună ce vor face mai departe.

Interesant că gândea astfel.

„Împreună.“

Ani de zile locuise și muncise de unul singur. O cunoscuse pe Cassiopeia cu doi ani înainte, dar abia în urmă cu câteva luni, în China, își mărturisiseră sentimentele. La început el crezuse că relația mai strânsă care se legase între ei nu era decât rezultatul acțiunilor comune pe care le desfășuraseră.

Se înșelase.

Fuseseră combatanți, competitori, apoi prieteni. Acum erau iubiți. Cassiopeia era o femeie sigură pe ea, inteligentă și frumoasă. Împărtășeau o relație intimă plăcută, bazată pe încredere, fiecare din ei fiind conștient că celălalt putea răspunde nevoilor sale. Ca acum, când polițiștii, dispuși să apese în orice moment pe trăgaci, după cum o dovedeau faptele, porniseră să-l vâneze.

Nu i-ar strica un pic de ajutor.

Dacă nu chiar mai mult.

A ieșit din tunel, trecând dincolo de niște uși din sticlă care dădeau pe un culoar mărginit de magazine aglomerate. O ieșire în stradă se profila la 45 de metri în dreapta sa. A cotit la stânga și a pătruns în cel mai cunoscut terminal din lume, lung aproape cât un teren de fotbal american și lat cât o treime din el. Faimosul tavan – cu semnele zodiacale și stelele aplicate în foiță de aur pe fundalul cerului de un albastru azuriu – se înălța la treizeci de metri deasupra capului său. Deasupra unuia dintre ghișeele de informații se afla celebrul ceas din alamă cu patru cadrane. Malone i-a aruncat o privire. 7.20 după-amiaza. Holuri și pasaje se deschideau în toate direcțiile, ducând spre peroane. Scări rulante urcau și coborau către alte niveluri, neprevăzute cu platforme. Sub picioarele lui, Malone știa că se afla un spțiu imens, înțesat cu cafenele, brutării și localuri fast-food. Iar mai jos se găseau liniile de metrou. Destinația lui.

A cercetat din ochi restaurantele amenajate în spații deschise care dominau două din laturile holului cavernos, situat cu un etaj mai sus. A tras cu urechea la conversațiile navetiștilor care treceau pe lângă el. Deocamdată nu se știa nimic despre starea de sănătate a lui Daniels.

Doi tipi în costum au pătruns în stație prin același pasaj prin care intrase și el.

Urmați de alți trei.

Malone și-a impus să-și păstreze calmul. Imposibil să-i fi luat urma. N-aveau nici un indiciu. Agenții se aflau, pur și simplu, în recunoaștere. Explorau împrejurimile. În speranța de a da peste ceva.

Trei polițiști newyorkezi au dat buzna înăuntru dintr-o ieșire care dădea în stradă. Alți câțiva și-au făcut apariția în dreapta lui, de pe scările rulante care urcau spre 45th Street.

Judecase greșit. Oamenii ăștia nu se aflau aici în mod întâmplător, ci în căutarea cuiva anume. Ce-i scrisese Stephanie în bilet? „Să n-ai încredere în nimeni.“ Ar fi trebuit să coboare două niveluri pentru a ajunge la metrou. Dar, din păcate, acum nu-i mai rămăsese decât varianta ieșirii pe 42nd Street.

Oare la asta se gândiseră și urmăritorii lui?

A traversat o pasarelă lată, pe deasupra unei platforme din beton. Un polițist a ieșit de după capătul îndepărtat al ghișeului de informații și a pornit în grabă în direcția lui.

A continuat să meargă.

Nici un polițist sau tip în costum în față.

O balustradă din marmură înaltă până în dreptul taliei proteja capetele pasarelei. A zărit o bordură îngustă în capătul celălalt al balustradei, acolo unde pasarela se termina, coborând spre platforma de dedesubt.

Reacțiile care îl iau pe un adversar prin surprindere sunt întotdeauna cele mai eficiente, numai că trebuia să se miște iute. Polițistul care îl urmărea se afla, în mod cert, la numai câțiva pași în spate.

A făcut un pas în lateral, s-a răsucit și l-a lovit pe polițist cu genunchiul în vintre, dărâmându-l. Spera să câștige suficient timp încât să dispară din raza vizuală a celorlalți urmăritori.

S-a săltat pe balustrada din marmură și s-a lăsat să alunece pe bordură, atent să evite căderea de la cel puțin zece metri. Înălțime prea mare pentru o săritură. A continuat să coboare alunecând cu brațele întinse în lături, pentru a-și păstra echilibrul, și când a ajuns la mai puțin de trei metri de sol, a sărit.

Deasupra capului său au apărut agenți și polițiști.

Au scos pistoalele.

La vederea armelor, panica s-a răspândit printre oamenii aflați pe platforma de jos, care au început să se împrăștie în grabă. Malone s-a folosit de haosul creat și s-a avântat înainte, pe sub pasarelă, ieșind din raza focului. Polițiștilor de la nivelul de deasupra avea să le ia câteva secunde până să se repeadă către capătul opus al pasarelei, ceea ce îi va permite să scape. În stânga avea restaurantul Oyster Bar, în dreapta restul zonei principale de fast-fooduri. Știa că o duzină, dacă nu mai multe ieșiri din zona de restaurante dădeau spre căi de acces, peroane, scări, lifturi și rampe. Putea să se arunce în primul tren care sosea la linie și să cumpere biletul la bord.

S-a repezit în dreapta și a luat-o către una din ieșirile situate în capătul opus. Între el și ieșire se intercala un labirint de localuri, mese, scaune și clienți.

Mai mult decât suficient ca să-i asigure acoperirea.

Doi bărbați și-au făcut apariția. Așteptaseră ascunși după o coloană centrală. Au îndreptat armele spre el și un vechi clișeu i-a răsărit în clipa aceea în minte.

„Cu stațiile radio n-ai cum să te pui.“

A ridicat ambele mâini.

S-au auzit strigăte care îi ordonau să se arunce la podea.

S-a lăsat să cadă în genunchi.

Capitolul 9

Cassiopeia Vitt a ieșit din duș și a întins mâna după halatul cu mâneci largi. Înainte să-și acopere pielea umedă cu faldurile sale moi, a făcut ceea ce făcea de obicei după baie, sau ori de câte ori avea posibilitatea – s-a cântărit. Testase cântarul digital cu o zi înainte, după ce scăpase de oboseala zborului transatlantic cu ajutorul unui alt duș fierbinte prelungit. Știa că zborul cu avionul adăuga kilograme. De ce? Era ceva legat de deshidratare și de retenția de apă. Nu era obsedată de controlul greutății. Ci mai degrabă curioasă. Se apropia de vârsta mijlocie și ceea ce mânca și făcea, în general, părea să conteze acum cu mult mai mult decât cu cinci ani în urmă.

A studiat afișajul LCD al cântarului.

56,7 kilograme.

Deloc rău.

Și-a legat halatul și și-a strâns părul ud într-un prosop. Din CD-playerul aflat în cealaltă cameră răzbătea un potpuriu de muzică clasică. Cassiopeia adora St. Regis, un punct de reper legendar din inima Manhattanului, aflat la doar o aruncătură de băț de Central Park. Era locul unde părinții ei stăteau atunci când veneau la New York, și unde se instala și ea întotdeauna când se afla în oraș. Așa că atunci când Cotton îi propusese să petreacă împreună un weekend de cealaltă parte a Atlanticului, se oferise imediat să facă aranjamentele de cazare.

Alesese Apartamentul Guvernatorului nu numai pentru vederea panoramică, ci și pentru că dispunea de două dormitoare. Cu toate că făcuseră progrese importante, ea și Cotton încă mai tatonau terenul în relația lor incipientă. Așa cum se așteptase, al doilea dormitor rămăsese deocamdată nefolosit, dar era acolo, în caz de nevoie.

De la întoarcerea din China, ei doi petrecuseră mult timp împreună, atât la Copenhaga, cât și la *château*-ul ei din Franța. Pentru moment, plonjonul emoțional pe care-l făcuseră, o senzație complet nouă pentru amândoi, părea de bun augur. Cassiopeia se simțea în siguranță lângă Cotton – era o relație tihnită între oameni egali. Cotton pretindea că nu se pricepea la femei, dar adevărul e că se subestima. Iar călătoria asta părea să o dovedească din plin. Cu toate că

scopul primordial era întâlnirea lui Cotton cu Stephanie Nelle, Cassiopeia apreciasse faptul că o invitase și pe ea.

Dar și ea combinase plăcerea cu ceva afaceri.

Una din sarcinile care îi displăceau cel mai mult era aceea de a se ocupa de treburile familiei. Era unica moștenitoare a imperiului financiar construit de tatăl ei, care totaliza miliarde și se întindea pe șase continente. Echipa managerială, care-și avea sediul central în Barcelona, administra operațiunile curente. I se înaintau săptămânal rapoarte, însă, ocazional, era și consultată, în calitate de asociat unic. Așa că în după-amiaza anterioară și din nou în ziua aceea se întâlnise cu managerii ei americani. Cassiopeia se pricepea la afaceri, dar era totodată suficient de inteligentă pentru a le acorda încredere angajaților. Tatăl ei o învățase să investească în oamenii pe care îi puneă în funcții de conducere, acordându-le un procent din profit, oricât de mic, și avusese dreptate. Cassiopeia avusese norocul de o echipă care îi trata compania ca pe propria lor firmă și care, practic, îi multiplicase veniturile.

Cotton părăsise hotelul în urmă cu circa două ore. Hotărâse să se deplaseze pe jos pe 42nd Street, până la Grand Hyatt. Asta era problema cu New Yorkul și pace – traficul era așa de aglomerat, încât era mai convenabil să parcurgi pe jos cele treisprezece străzi. Diseară aveau să meargă la un spectacol, și apoi să ia cina. La alegerea ei, declarase Cotton. Cassiopeia cumpăraseră biletele cu câteva zile în urmă și făcuse rezervare pentru cină la unul dintre restaurantele ei preferate. Se oprise și la Bergdorf Goodman ca să-și cumpere o rochie.

De ce nu? O fată trebuie să se răsfete și ea, din când în când.

Avusese noroc. Modelul Armani pe care îl alesese îi venise ca turnat, fără a fi necesare ajustări. Mătase neagră, fără spate, decadentă.

Exact lucrul de care aveau amândoi nevoie.

Era încântată că putea să facă o surpriză plăcută cuiva. În cea mai mare parte a vieții ei, astfel de gânduri îi fuseseră străine. Să fie dragoste la mijloc? Poate că asta era una din manifestările iubirii. Cel puțin așa spera.

A auzit soneria.

A zâmbit amintindu-și de ziua precedentă, când sosiseră la hotel.

„Acum multă vreme mi-am dat seama de ceva“, îi spusese Cotton. „Dacă ai uși duble la camera de hotel, ceva destul de bun te așteaptă de partea cealaltă. Și dacă ai sonerie e tot un

semn bun. Dar dacă ai și sonerie, și uși duble, atunci la naiba, trebuie să ai mare grijă.“

Cassiopeia comandase vin și o gustare rece, căci până la cină mai aveau câteva ore bune. Cotton nu bea alcool – nu băuse niciodată, după cum pretindea –, așa că pentru el înlocuise vinul cu sirop de coacăze. Cât de curând, avea să se întoarcă. Întâlnirea cu Stephanie fusese fixată pentru 6.15 după-amiaza, și acum era aproape ora 8. Trebuiau să se grăbească.

Soneria s-a făcut din nou auzită.

A ieșit din baie și a traversat livingul spațios, îndreptându-se către ușile duble. A răsucit butonul încuietorii, însă ușa i-a fost împinsă brusc în față, mișcare neașteptată care a dezechilibrat-o.

Doi bărbați au năvălit înăuntru.

Cassiopeia a reacționat și s-a răsucit pe călcâie, înfigând un picior în stomacul unuia din ei și catapultându-și pumnul drept în față, înspre gâtului celuilalt. Lovitura de picior și-a nimerit ținta și bărbatul s-a îndoit de mijloc, dar pe al doilea atacator l-a ratat. S-a răsucit din nou, părul revărsându-i-se de sub prosop, moment în care a dat cu ochii de pistol.

Ațintit direct către ea.

Alți trei bărbați înarmați și-au făcut apariția.

A încremenit și și-a dat seama că halatul i se desfăcuse, oferindu-le atacatorilor o priveliște interesantă. Își ținea în continuare pumnii ridicați și era cu nervii întinși la maximum.

— Cine sunteți?

— Serviciul Secret, a răspuns unul dintre bărbați. Sunteți arestată.

Ce Dumnezeu mai făcuse Cotton?

— Pentru ce?

— Asasinarea președintelui Statelor Unite.

Cassiopeia se lăsa rareori luată prin surprindere. I se mai întâmplase, dar nu prea des. Dar asasinarea președintelui Statelor Unite?

Asta era, într-adevăr, ceva nou.

— Lăsați brațele jos și duceți-le la spate, a rostit calm agentul. Și poate că n-ar fi rău să vă legați halatul.

S-a conformat și a încercat să-și regăsească stăpânirea de sine.

— Îmi dați voie să mă îmbrac înainte să mă luați pe sus?

— Nu singură în cameră.

A ridicat din umeri.

Capitolul 10

Malone a văzut că nu se îndreptau spre nici o secție de poliție. Fusese încătușat și scos rapid din gară. Îi confiscaseră portofelul și cheia de la St. Regis, așa încât se gândea la iubita lui Cassiopeia avea să se trezească probabil cu niște vizitatori la ușă. Păcat de cină și de spectacol. Ar fi putut să se distreze pe cinste. Își cumpărase un costum nou pentru această ocazie.

Nu i se permisesese să deschidă gura. Fusese, în schimb, împins într-o mașină care îi aștepta, lăsat de unul singur preț de câteva minute, după care mașina demarase. Acum traversau East River și intrau în Queens, îndepărtându-se de Manhattan. Mașinile de poliție aflate în față degajau drumul. Ar fi putut să jure că se îndreptau către Aeroportul JFK. Oare îl transportau către un loc aflat sub strictă supraveghere?

„Să n-ai încredere în nimeni.“

Avertizarea venită din partea lui Stephanie.

Poate că avea dreptate.

Se îndoia că vreunul din cei aflați cu el în mașină avea să deschidă discuția. Exista însă un lucru pe care dorea să-l precizeze.

— Hei, băieți, știți cum mă cheamă și, deci știți cine sunt și cu ce mă ocup. N-am atentat la viața nimănui.

Nici cei doi agenți așezați în față și nici cel aflat lângă el, pe bancheta din spate, nu i-au răspuns. A încercat o altă abordare.

— Daniels e bine? a întrebat el.

Din nou nici un răspuns.

Individul de lângă el era tânăr și zelos. Era, probabil, prima lui misiune de acest fel.

— Trebuie să iau legătura cu cineva de la Magellan Billet, a spus Malone schimbând tonul din prietenos în unul iritat.

Agentul așezat în față, pe scaunul pasagerului, s-a răsucit spre el.

— Ba trebuie să stai liniștit și să-ți ții gura.

— Ce-ar fi să-ți bagi un băț în fund?

Omul a clătinat din cap.

— Uite ce-i, Malone, fă-ți o favoare și taci naibii! Ne-am înțeles?

„Conspirația asta e cu bătaie lungă.“

Alt avertisment al lui Stephanie.

De care aflaseră și agenții în momentul în care îi găsiseră biletul, cu ocazia percheziției corporale. Prin urmare, știau că el știe.

Fantastic.

Au continuat să înainteze în liniște alte zece minute, după care mașina a pătruns pe JFK, trecând printr-o poartă ce ducea direct spre locul unde avioanele decolau și aterizau. În toată mulțimea aceea de avioane se distingeau totuși unul retras și înconjurat de forțele de ordine. Un Boeing 747 vopsit în albastru și alb, cu steagul american pe coadă, având cuvintele STATELE UNITE ALE AMERICII inscripționate cu auriu pe fuzelaj.

Air Force One.

O jachetă bleumarin i-a fost azvârlită în poală de pe scaunul din față.

— Pune-ți-o, i s-a ordonat.

Malone a remarcat cele trei litere aurii inscripționate pe spate și pe piept.

FBI.

Mașina a tras la scara avionului. Cătușele i-au fost scoase și Malone a ieșit din mașină, trăgându-și jacheta pe el. Un bărbat a apărut în capul scării. Înalt și slab, cu un păr grizonant și rar și cu o expresie calmă pe chip.

Edwin Davis.

— Suntem urmăriți, a spus Davis. Din terminal. Toate televiziunile au aici câte o cameră de filmat cu lentile telescopice. Și fii atent ce vorbești. Au angajat oameni care știu să citească pe buze.

— Am auzit că ai fost promovat.

Ultima oară se întâlniseră la Veneția. Pe vremea aceea, Davis era consilier adjunct pe probleme de securitate. Acum lucra ca șef al administrației de la Casa Albă.

Davis s-a îndreptat spre scări.

— Ce noroc pe capul meu! Hai să urcăm.

— Care-i treaba cu Daniels?

— O să vezi.

*

Hale se uita la televizor. *Adventure* se apropia de casă pe întunecatul râu Pamlico și nu mai înainta spre vest cu aceeași viteză. Dăduse volumul mai încet, sătul de speculațiile prezentatorilor de știri care sperau să atragă, cu bălmăjelile lor, atenția privitorilor, în timp ce aceleași imagini pixelate cu cele două arme care trăgeau din Grand Hyatt erau derulate la nesfârșit. Programele astea de știri non-stop erau bine-venite

în primele treizeci de minute ale unei crize, dar după aceea deveneau plictisitoare.

Hale a scuturat din cap, cu gândul la camarazii săi, căpitani.

Proștii naibii.

Era conștient că aveau dreptul să facă ce doreau – votul majorității era cel care prima în cadrul Commonwealth-ului –, dar îl excluseseră de la vot, lucru contrar dispozițiilor din Articole. Din nefericire, situațiile disperate duc la acte disperate, și el le înțelegea frustrarea. Riscau cu toții închisoarea și confiscarea a tot ceea ce familiile lor acumulaseră în decursul a trei secole. Singura lor speranță se afla în foaia de hârtie învelită în folie de plastic, pe care el o ținea în mână.

A doua pagină din scrisoarea distrugătoare a lui Andrew Jackson.

Cum știi că-ți plac secretele și ai ales să mergi pe o cale umbrită, îți ofer o provocare pe măsura ta. Foaia atașată acestei scrisori conține un cod formulat de mult-stimatul Thomas Jefferson. Mi s-a spus că îl considera cifrul perfect. Dacă vei reuși să-l descifrezi, vei afla unde am ascuns lucrul după care tânjești. Dacă nu vei izbuti, tu și ceilalți veți rămâne aceiași trădători jalnici care sunteți acum.

S-a holbat la foaia de hârtie.

Nouă rânduri de litere și simboluri aruncate la întâmplare.

XQXFEETH
APKLJHXREHNJF
TSYOL:
EJWIWM
PZKLRIELCPA
FESZR
OPPOBOUQDX
MLZKRGVKΦ
EPRISZXNOXEΘ

Un nonsens.

Sper sincer că drumul laș pe care ai pornit îți va aduce distrugerea și că voi trăi suficient cât să mă bucur de ziua aceea.

De o sută șaptezeci și cinci de ani, eșecul descifrării codului lui Jefferson constituia o sursă de mare îngrijorare. De patru ori sursa aceea aproape că dusese la ruină, și tot de patru ori situația fusese rezolvată.

Și acum se ivise o a cincea situație.

Însă contrar părerilor colegilor săi, Hale nu stătuse cu mâinile în sân. Lucrase la găsirea unei soluții. Mai precis, la

două variante. Ambele puse, probabil, din nefericire, în pericol de compatrioții săi.

O imagine nouă s-a ivit pe ecranul televizorului.

Air Force One pe pista Aeroportului Internațional John F. Kennedy. În partea de jos a ecranului se anunța că un suspect fusese reținut în timp ce încerca să fugă din hotelul Grand Hyatt, dar că fusese ulterior eliberat.

Confuzie de identitate.

NICI O VESTE DEOCAMDATĂ CU PRIVIRE LA STAREA PREȘEDINTELUI. AM AFLAT CĂ ACESTA A FOST TRANSPORTAT DIRECT LA BORDUL AIR FORCE ONE.

Trebuia să ia neapărat legătura cu Clifford Knox.

*

Malone a intrat în Air Force One. Știa că avionul cuprindea 4 000 de metri pătrați de spațiu atent proiectat, întins pe trei niveluri, inclusiv un apartament pentru președinte, un birou, paturi pentru echipaj, chiar și o sală de operațiuni. De obicei, atunci când președintele călătorea, era însoțit de un medic, de consilieri superiori, de oameni din Serviciul Secret și din presă.

La bord însă nu era nimeni.

S-a întrebat dacă îl aduseseră aici pe Daniels, pentru a fi tratat, în timp ce toți ceilalți fuseseră îndepărtați.

L-a urmat pe Davis, care a traversat zona pustie dintre primul și al doilea nivel și s-a oprit în fața unei uși. Ușa s-a deschis spre o sală de conferințe elegantă, cu geamurile acoperite de obloane. La capătul îndepărtat al unei mese lungi stătea Daniels. Teafăr și nevătămat.

— Am auzit că ai încercat să mă ucizi, a spus președintele.

— Dacă aș fi încercat, acum ați fi mort.

Bărbatul mai vârstnic a chicotit.

— Probabil că ai dreptate.

Davis a închis ușa.

— Sunteți bine? a întrebat Malone.

— Da, nu m-au găurit. Dar m-am lovit la cap când m-au împins în mașină. Norocul meu e că sunt tare de cap, așa cum mulți au remarcat de-a lungul anilor.

Malone a observat că biletul scris la mașină pe care îl găsisese în camera de hotel de la Grand Hyatt se afla pe masă.

Daniels s-a ridicat din fotoliul de piele.

— Mersi pentru ce ai făcut. Se pare că îți rămân mereu dator. Dar imediat ce am aflat pe cine au luat în custodie și am citit biletul pe care îl aveai asupra ta, primit, chipurile, de la Stephanie, am știut că avem necazuri.

Lui Malone nu i-a plăcut tonul folosit de președinte.
Conversația asta părea să ducă undeva anume.

— Cotton, a spus Daniels, avem o problemă.

— *Avem*, domnule președinte?

— Mda. Tu *și* eu.

Capitolul 11

Wyatt a ieșit din stația de metrou și a pășit în Union Square. Fără a fi la fel de animată ca Times sau Herald, ori elegantă ca Washington, piața aceasta avea, din punctul lui de vedere, o personalitate distinctă și atrăgea o mulțime mai eclectică.

Urmărise cum Cotton Malone fusese reținut în Grand Central și scos apoi din gară. Era însă convins că nu avea să rămână mult timp în arest. Nu după ce Danny Daniels avea să afle că unul din băieții lui blonzi fusese implicat – și Malone era în mod cert membru al acelui club select.

A traversat 14th Street și s-a îndreptat spre sud pe Broadway, către Strand – patru etaje pline cu cărți aflate în suprastoc, volume uzate sau rare, dar și ultime apariții. Alesese acest loc de întâlnire în semn de respect față de adversarul său, despre care știa că era un mare iubitor de cărți. El, unul, le disprețuia. Nu citise în viața lui un roman. De ce să-și piardă vremea cu minciuni? Din când în când i se mai întâmpla să consulte câte un volum de nonficțiune, însă, în general, prefera internetul sau, pur și simplu, întreba pe cineva. Nu înțelesese niciodată fascinația exercitată de cuvintele înșiruite pe o pagină. Și i se părea complet lipsit de sens faptul că oamenii adunau chestiile acelea cu tonele și le colecționau de parcă ar fi fost cine știe ce metale prețioase.

A zărit persoana pe care o aștepta.

Femeia stătea pe trotuar, răsfoind cărțile cu reduceri de pe tejghelele din fața librăriei. Avea reputația de a fi un fin observator și o persoană distantă și rezervată. Genul cu care era dificil de colaborat. Fapt aflat într-un contrast puternic cu aspectul ei fizic, cu fața alungită, părul negru, ochii închiși la culoare și tenul smead, care îi trădea ascendența cubaneză.

Andrea Carbonell conducea NIA de mai bine de un deceniu. Agenția era o relicvă din timpul administrației Reagan, când se mândrise cu organizarea unora dintre cele mai reușite lovituri date de comunitatea de spionaj americană. CIA, Agenția Națională de Securitate și mai toate celelalte servicii de informații o detestau. Însă epoca ei de glorie apusese, și NIA ajunsese acum un simplu nume enervant pe lista lungă de alocații de milioane de dolari din bugetul federal, pentru operațiuni sub acoperire.

Danny Daniels prefera Magellan Billet, condusă de o altă favorită blondă de-a lui, Stephanie Nelle. Cei doisprezece agenți pe care îi avea ea în subordine se puteau mândri cu multe dintre cele mai recente succese ale țării – deconspirarea trădării primului vicepreședinte al lui Daniels, blocarea Federației Asiei Centrale, eliminarea Clubului de la Paris, chiar și sprijinirea tranziției pașnice de putere în China. Și toate acestea, fără a contracta serviciile lui Wyatt. Magellan Billet se baza exclusiv pe forțe proprii și nu recurgea la ajutor din afară.

Evident, cu excepția lui Cotton Malone.

Pe Nelle nu o deranja să apeleze, atunci când era cazul, la băiatul ei de aur. Wyatt știa că Malone fusese implicat în mai toate reușitele notabile ale lui Magellan Billet. Și că, potrivit surselor sale, lucrase de fiecare dată gratis.

Idiotul.

Wyatt primise telefonul de la Andrea Carbonell în urmă cu trei săptămâni.

— *Te interesează jobul? îl întrebase ea.*

— *Ceea ce vrei tu s-ar putea să fie imposibil, răspunsese el.*

— *Imposibil pentru tine? Nu se poate. Totul e posibil pentru Sfinx.*

Wyatt ura porecla aceea, care făcea aluzie la felul lui tăcut de a fi. Se autoeducase de mult timp să ia parte la o conversație fără a spune nimic, dar părând că urmărește totul cu maxim interes. Tactica aceasta îi deconcerta pe mulți ascultători, făcându-i să vorbească mai mult decât de obicei.

— *E acceptabil prețul meu? întrebase.*

— *Absolut.*

A continuat să meargă, trecând de teighelele cu cărți la preț redus, convins că va fi urmat de Carbonell. A dat colțul și a pornit spre est, pe 12th Street, cale de o jumătate de stradă, după care s-a adăpostit în pragul unui magazin aflat în lichidare.

— Daniels e bine, l-a informat Carbonell.

Era bucuros să audă asta. Misiune îndeplinită.

— Cât de aproape ai fost de anularea misiunii? a întrebat ea.

— Unde e Daniels?

A văzut că întrebarea nu picase bine, însă și el era deranjat de tonul cu care i se adresase Carbonell.

— La JFK. În Air Force One. Am auzit că va face o declarație. Ca să arate lumii că e teafăr.

Wyatt a decis să-i răspundă acum la întrebare.

— Mi-am făcut treaba.

— Cum? Implicându-l pe Cotton Malone? Serviciul Secret l-a arestat în gară. Cineva le-a transmis pontul prin stația radio. Presupun că nu știi cine le-a oferit informația, nu-i așa?

— De ce pui întrebări la care cunoști dinainte răspunsul?

— Și dacă Malone ar fi dat greș?

— Dar n-a făcut-o.

Carbonell îl angajase pentru a opri atentatul, spunându-i că nu avea încredere să dea misiunea nimănui din cadrul agenției. Îi mai spusese că agenția era pe butuci și se zvonea că, în următorul an fiscal, avea să fie eliminată complet de pe listă. Lui Wyatt nu-i păsa. El fusese eliminat cu opt ani fiscali înainte.

— Am făcut ce mi-ai cerut, a ripostat.

— Nu tocmai, dar pe-aproape.

— E cazul s-o șterg.

— Nu vrei să mai rămâi, să vezi ce se întâmplă? Sper că-ți dai seama, Jonathan, că dacă NIA va fi tăiată de la buget, și tu vei pierde bani. Cred că sunt singura care mai apelează regulat la serviciile tale.

Nu conta. Avea să supraviețuiască. Așa cum reușise întotdeauna.

Carbonell a arătat spre ceasul lui de la mână. Un Rolex Submariner.

— Îți place?

Cum să nu-i placă? Placat cu aur. Cifre încrustate cu aur. Precis până la zecimea de secundă. Un dar pe care și-l făcuse cu câțiva ani în urmă, după o misiune deosebit de profitabilă.

Și-a fixat privirea asupra ochilor ei întunecați.

— Ai idee cum de au ajuns elvețienii să fabrice asemenea ceasuri superbe? a întrebat ea.

A rămas tăcut.

— În 1541, atelierele de bijuterii au fost scoase în afara legii la Geneva, pe considerente de ordin religios, așa că bijutierii au fost nevoiți să deprindă un nou meșteșug – cel al fabricării ceasurilor. Și, de-a lungul timpului, au devenit tot mai pricepuți. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când fabricile competitorilor străini au fost confiscate sau distruse, elvețienii au prosperat. Astăzi, Elveția produce jumătate din ceasurile de mână la nivel mondial. „Fabricat în Geneva“ a devenit standardul de aur după care sunt judecați toți ceilalți.

Așa, și?

— Jonathan, tu și cu mine nu mai suntem standardul de aur. Femeia l-a străpuns cu privirea. Însă la fel ca bijutierii elvețieni, și eu am o strategie de ieșire.

— Îți doresc succes. Eu o să mă retrag.
— Vrei să abandonezi jocul cu Malone?
Wyatt a ridicat din umeri.
— Cum n-a fost împușcat, o să mai amân chestia asta.
— Ești o mare pacoste la casa omului. Așa spun despre tine toate agențiile.
— Și totuși, vin la mine atunci când își dau cu stângu-n dreptul.
— Poate că ai dreptate. Întoarce-te în Florida, Jonathan. Distrează-te. Joacă golf. Plimbă-te pe plajă. Lasă afacerile pe seama adulților.
I-a ignorat insultele. Îi luase banii și își făcuse treaba. Polemicile nu însemnau nimic pentru el. Ceea ce însă îl *interesa* era faptul că erau urmăriți. Îl zărise pe bărbat la metrou, și suspiciunile îi fuseseră confirmate atunci când individul apăruse în Union Square. În clipa aceea se afla vizavi, pe Broadway, la vreo nouăzeci de metri distanță.
Și nu încerca să treacă neobservat.
— Noroc, Andrea. Poate că te vei descurca mai bine decât mine.
A lăsat-o în pragul ușii și a plecat, fără a întoarce capul.
A făcut vreo douăzeci de pași când o mașină a cotit și s-a îndreptat direct spre el.
A oprit și doi bărbați au coborât.
— Poartă-te ca un băiat cuminte și vino cu noi, i-a spus unul dintre ei.
Wyatt era neînarmat. O armă n-ar fi făcut decât să-i creeze probleme, mai ales în atmosfera încărcată de tensiune care, era sigur, avea să urmeze atentatului.
— Cineva vrea să discute cu tine, a spus bărbatul.
Wyatt s-a răsucit pe călcâie.
Carbonell dispăruse.
— Nu suntem oamenii ei, a precizat unul dintre bărbați.
De fapt, chiar despre ea am vrea să discutăm cu tine.

Capitolul 12

Malone aștepta împreună cu Edwin Davis în interiorul lui Air Force One și urmărea spectacolul ce se desfășura mai jos. Presei i se permisesse accesul pe pistă și reporterii se înghesuiau acum în spatele unui cordon instalat în grabă, iar camerele de filmat erau îndreptate către mulțimea de microfoane răsărite în fața lui Danny Daniels. Președintele, înalt și impunător, se adresa lumii cu vocea sa baritonală tunătoare.

— Ce-a vrut să spună când a zis că *avem* o problemă? l-a întrebat Malone pe Davis.

— Adevărul e că ultimele câteva luni au fost cam plictisitoare. Ultimul an din al doilea mandat al unui președinte seamănă cu ultimele luni de viață ale unui papă. Toată lumea așteaptă ca tipul cel vechi să se ducă, și cel nou să-i ia locul. Și acum, uite, avem o știre, a adăugat Davis arătând spre oamenii de presă.

Ziariștii se adunaseră în fața unui geam al avionului situat în afara razei lor vizuale. Pe un televizor aflat în dreapta era prezentat reportajul realizat de CNN, iar sonorul fusese reglat mai încet, dar suficient cât să-i permită lui Malone să îl audă pe Daniels cum îi asigura pe ziariști că nu fusese rănit.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Davis a gesticulat spre geam.

— Mi-a cerut să nu-ți dau explicații până ce nu termină cu declarația.

— Și faci întotdeauna așa cum îți spune?

— Rar. După cum știi prea bine.

Malone s-a întors cu fața spre monitor și l-a auzit pe Daniels declarând:

— Doresc să subliniez că, în opinia mea, Serviciul Secret și forțele de ordine din New York și-au îndeplinit cu cinste datoria, și le mulțumesc pe această cale pentru tot ce au făcut pe parcursul acestui incident neplăcut. M-am aflat la New York într-o călătorie neoficială, pentru a-mi vizita un vechi prieten. Incidentul nu mă va împiedica sub nici o formă să călătoresc în continuare prin America și prin lume. Este regretabil că încă există indivizi care își închipuie că asasinatele reprezintă un mod de a aduce o schimbare.

— Domnule președinte, a strigat un reporter, ne puteți descrie ce ați văzut și ați simțit în acele momente?

— Nu sunt sigur că ar trebui să descriu ceea ce-am văzut în afară de ferestrele sparte și de apariția unui dispozitiv mecanic. După care am remarcat acțiunile întreprinse, cu rapiditate și eficiență, de către membrii Serviciului Secret.

— Și ce anume ați gândit în acele clipe?

— Că le sunt recunoscător celor din Serviciul Secret pentru treaba excelentă pe care o făceau.

— În urmă cu câteva clipe, când v-ați referit la atentat, ați folosit termenul „indivizi“. De ce ați utilizat pluralul?

— Credeți că o singură persoană este capabilă să fabrice mașinăria aceea?

— Aveți în vedere anumiți indivizi?

— Acest aspect se va afla în centrul unei investigații amănunțite, pe cale să demareze chiar acum.

Davis a gesticulat către ecranul plat.

— Trebuie să fie atent la ce declară. Bine ar fi să se limiteze la a transmite un mesaj.

— Ce naiba se petrece aici? a întrebat Malone.

Davis nu i-a răspuns. Bărbatul pedant, în a cărui dungă de la pantaloni te puteai tăia, s-a mulțumit să se holbeze tăcut la ecranul televizorului în timp ce Daniels se retrăgea din fața microfoanelor, iar secretarul său de presă continua să răspundă altor întrebări. Președintele a urcat pe scări iar camerele de filmat l-au urmărit. Peste câteva secunde avea să intre pe ușa aflată la câțiva pași de ei.

— E vorba de Stephanie, a șoptit Davis într-un târziu. Are nevoie de ajutorul nostru.

*

Cassiopeia stătea așezată pe bancheta din spate a unui SUV, cu un agent alături și cu alți doi în față. I se permisesese să se îmbrace, apoi să împacheteze atât lucrurile ei, cât și pe cele ale lui Cotton, și să le ia cu ea.

Se părea că aveau o destinație anume.

Părăsiseră în liniște St. Regis și merseseră pe șosea fără escortă, ieșind din Manhattan, traversând East River și pătrunzând apoi în Queens. Nimeni nu scosese o vorbă, iar ea nu întrebase nimic.

Nici nu era cazul.

Radioul din mașină îi oferea întreaga poveste.

Cineva încercase să-l asasineze pe Danny Daniels, și președintele tocmai apăruse în fața presei pentru a asigura pe toată lumea că scăpase nevătămat. Cotton era în mod sigur

implicat, într-un fel sau altul, și Cassiopeia s-a întrebat dacă în legătură cu asta voise Stephanie Nelle să discute cu el.

Stephanie și Cotton erau prieteni apropiați de cincisprezece ani. În această perioadă, Cotton îi fusese subaltern timp de doisprezece ani la Magellan Billet, o unitate de informații sub acoperire, aflată în subordinea Departamentului de Justiție al SUA. Înainte, Cotton fusese comandant de navă. Avea pregătire de avocat și, totodată, de pilot. Stephanie îl recrutase personal și, cât lucrase pentru ea, Cotton se ocupase de unele dintre cele mai delicate operațiuni ale agenției. Se retrăsese înainte de termen, în urmă cu trei ani, după care se mutase la Copenhaga și își deschisese un anticariat.

Cassiopeia spera că iubitul ei era teafăr și nevătămat.

Amândoi consideraseră straniu e-mailul de la Stephanie, dar preferaseră să ignore semnalele de alarmă. Un weekend în New York se anunța a fi un bun prilej de distracție. Din nefericire, în clipa asta nu stătea îmbrăcată într-o rochie Armani, în mijlocul unui public numeros, într-un teatru. În schimb, fusese săltată de niște agenți federali, pentru a fi dusă cine știe unde.

Părul ei lung și negru era în continuare ud și se cârlionța pe măsură ce se usca. Nu se fardase, dar oricum nu o făcea decât arareori. Se îmbrăcase șic, cu o pereche de pantaloni de piele de culoare maro, o bluză de cașmir crem și un blazer din piele de cămilă dublat. Fără a fi o persoană vanitoasă din fire, era totuși conștientă de fizicul ei.

— Scuze că te-am lovit, i-a spus agentului care stătea lângă ea. Bărbatul fusese primul care năvălise în apartamentul de hotel.

Omul a acceptat scuza dând din cap, dar s-a abținut de la orice comentarii. Cassiopeia s-a gândit că prizonierilor nu li se permitea, în general, să-și ia cu ei bagajele. Din câte se părea, după ce identitatea ei fusese stabilită, agenții primiseră noi instrucțiuni.

În față se profila suprafața vastă a Aeroportului Internațional John F. Kennedy. Au trecut printr-o poartă deschisă și Cassiopeia a zărit avionul Air Force One, parcat pe pistă. O mulțime de oameni erau conduși departe de el.

— Vom aștepta până ce va pleca presa, a spus agentul aflat pe scaunul din față al pasagerului.

— Și după aceea? a întrebat ea.

Capitolul 13

Râul Pamlico, Carolina De Nord

Hale continua să urmărească reportajul TV. *Adventure* mai avea treizeci de minute până să ajungă acasă. Vasul își încetinise înaintarea și, practic, se târa acum, căci Pamlico, în ciuda lungimii sale, nu depășea în adâncime șase metri. Și-a amintit ce-i povestise bunicul său despre balizele de pe canal – pe vremuri erau doar niște cioturi de cedru mutate deseori de piloții locali pentru a-i face pe căpitaniii vaselor care treceau pe acolo să-i angajeze. Slavă Domnului că zilele de plutit în mijlocul râului, departe de maluri și ferindu-te de nisipurile mișcătoare, inexistente cu o zi înainte, erau istorie. Motoarele făcuseră diferența. Hale dăduse volumul televizorului pe mut și asculta acum plescăitul apelor râului, ce se loveau de carena bine lustruită a vasului.

Aștepta.

Cu douăzeci de minute înainte dăduse un telefon și lăsase un mesaj.

Apariția lui Danny Daniels în fața presei fusese impresionantă. Hale înțelesese mesajul nerostit al președintelui. Investigația urma deja să demareze. S-a întrebat cât de bine se descurcase intendentul. Din fericire, ce-i drept, Knox nu lăsa nimic la voia întâmplării. Tatăl lui Knox făcuse la fel în timpul cât îl servise pe tatăl lui Hale. Numai că situația în care se aflau acum era cel puțin neobișnuită.

Telefonul a țârâit.

A răspuns și l-a auzit pe Knox spunând:

— I-am prevenit să n-o facă, dar n-au vrut să m-asculte.

— Ar fi trebuit să mă informezi.

— Nu e nici o diferență față de ceea ce am făcut pentru tine, lucru de care ei n-au habar. Nu ți-am înșelat niciodată încrederea, așa că nu te poți aștepta să o înșel pe a lor.

Adevărat, cu numai câteva zile în urmă, Knox îndeplinise o misiune clandestină pentru Hale. Una de mare importanță.

Și la fel de adevărat era că nu înșelase niciodată încrederea vreunuia din ei.

Din cele patru familii, a lui Hale era de departe cea mai bogată, cu o avere egală cu suma celorlalte trei.

Superioritatea aceasta dăduse deseori naștere unor resentimente, manifestate când și când prin izbucniri de independență, un mod pentru ceilalți de a încerca să se afirme, așa încât evenimentele din ziua aceea nu reprezentau nimic surprinzător pentru Hale.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

L-a ascultat pe intendent dând raportul, fără a omite intervenția NIA și eliminarea agentului.

— Dar de ce au intervenit? a întrebat Hale. Ei au fost singurii care ne-au sprijinit.

— Se pare că am mers prea departe. Agentul lor nu mi-a oferit nici o altă explicație. A vrut cu tot dinadinsul să ne transmită un mesaj. Iar eu am considerat important să afle că l-am recepționat și că nu apreciem felul în care au acționat.

Hale nu a avut nimic de obiectat la această concluzie.

O companie de pirați puneă întotdeauna pe primul loc misiunea pe care urma să o îndeplinească, și de aceea echipa era mai importantă decât orice individ luat în parte. Tatăl lui îl învățase că misiunea implica scopuri și recompense și că participanții erau legați între ei printr-un țel unic. Așa procedaseră pe vremuri strămoșii săi, și chiar și acum, un bun căpitan de vas știa că o misiune clar definită îi transformă pe cei vânați în vânători.

Așa că s-a decis să nu-l critice pe Knox și s-a mulțumit să-i spună:

— De acum înainte vreau să fiu informat.

Intendentul nu a obiectat.

— Voi recupera laptopul lui Parrott.

Hale și-a simțit inima bubuind în piept. Perspectiva descifrării codului lui Jefferson îl excita. Era oare posibil? Și totuși...

— În locul tău, aș proceda cu mare băgare de seamă.

— Așa și intenționez.

— Să mă anunți când pui mâna pe laptop. Și încă ceva, Clifford. Nu vreau să se repete ceea ce s-a întâmplat azi.

— Presupun că vei lua legătura cu ceilalți trei?

— De îndată ce acostăm.

A închis telefonul.

Măcar ceva bun tot ieșise din aventura asta.

Și-a aruncat privirea pe cele două coli de hârtie învelite în folie de plastic.

În 1835, când stră-străbunicul său încercase să-l asasineze pe Andrew Jackson, consecințele fuseseră dezastruoase. Și, exact ca acum, în interiorul Commonwealth-ului existaseră disensiuni. Numai că atunci, un Hale fusese cel care ordonase intendentului să îl ucidă pe președintele Statelor Unite.

Richard Lawrence, un zugrav rămas pe drumuri, fusese recrutat pe ascuns în acest scop. Înaintea tentativei de asasinat, Lawrence încercase să-și împuște sora și amenințase pe față alte două persoane. Era convins că Jackson îi omorâse tatăl. Se credea regele Angliei și declara solemn că Jackson îi submina autoritatea regală. Îl considera pe președinte responsabil pentru faptul că nu-și găsea de lucru, ca și pentru toată sărăcia din țară.

Nu constituise o dificultate să fie impulsionat să acționeze.

Problema fusese Jackson, care pe tot parcursul iernii aspre din 1834 se baricadase în interiorul Casei Albe. O înmormântare la Capitoliu îl scosese, în cele din urmă, afară, iar Lawrence fusese trimis la Washington, echipat cu două pistoale. Se ascunsese în mulțime într-o zi rece și ploioasă și-și înfruntase adversarul.

Numai că soarta îi fusese favorabilă lui Jackson.

Din cauza prafului de pușcă umed, nici unul dintre pistoale nu luase foc.

Jackson îl acuzase imediat pe George Poindexter, senator de Mississippi, de presupusă conspirație. Senatul lansase o anchetă oficială, și Poindexter fusese exonerat. Jackson își pregătise însă în secret răzbunarea.

Bunicul lui Hale îi povestise toate astea.

Cei șase președinți de dinaintea lui Jackson fuseseră oameni cu care se putea colabora. Washington știa ce făcuse Commonwealth-ul pentru țară în timpul Revoluției. La fel și Adams. Până și Jefferson îi tolerase, și ajutorul acordat de Commonwealth în timpul războaielor berbere⁶ înlăturase orice ostilitate. Pe urmă, Madison, Monroe și al doilea Adams nu le mai puseseră probleme.

Însă nebunul acela din Tennessee era hotărât să schimbe situația.

Jackson se războise cu Congresul, cu cei de la Curtea Supremă, cu presa – cu toată lumea. Era primul președinte nominalizat de un partid politic, și nu de către șefii politici, primul care făcuse campanie adresându-se direct poporului și care câștigase exclusiv, mulțumită votului popular. Ura elita politică și, de cum ajunsese la putere, încercase să-i știrbească influența. În plus, avusese de-a face cu pirații și înainte, ca general în războiul din 1812, atunci când încheiase o înțelegere cu Jean Lafitte, pentru a salva New Orleansul din ghearele britanicilor. Jackson îl plăcea pe Lafitte, dar după mai mulți ani, când ajunsese președinte, o dispută se născuse în cadrul Commonwealth-ului, o dispută care, în mod normal, ar fi fost ușor de rezolvat, numai că Jackson refuzase

să cedeze. Ceilalți căpitani de la vremea aceea doriseră să mențină pacea, așa că votaseră să renunțe.

Cei din familia Hale nu se împăcaseră însă cu decizia lor.

Și îl trimiseseră pe Richard Lawrence la înaintare.

Însă, la fel ca acum, atentatul eșuase. Din fericire, Lawrence fusese declarat nebun și internat într-un azil. Murise în 1861, fără a mai putea rosti vreun cuvânt inteligibil.

Oare era posibil ca norocul să-i suradă astăzi, după tot acest fiasco?

Hale s-a uitat pe geamul din salon și a văzut feribotul de Bayview traversând Pamlico, la sud de Aurora, într-una din cursele sale zilnice.

Nu mai avea mult până acasă.

Mintea continua să-i lucreze febril.

Calea aleasă de stră-străbunicul lui rămânea la fel de anevoioasă. Andrew Jackson lăsase pe Commonwealth o cicatrice care, în alte patru ocazii, amenințase să se transforme într-o rană deschisă.

„Sper sincer că drumul laș pe care ai pornit îți va aduce distrugerea.“

Poate că nu, nenorocitul.

Secretarul său personal a intrat în salon. Îl însărcinase cu găsirea celorlalți trei căpitani.

— Sunt adunați acasă la Cogburn.

— Anunță-i că vreau să ne întâlnim la mine, în casa mare, într-o oră.

Secretarul a ieșit.

Hale s-a uitat din nou la râul agitat și a zărit o aripioară de rechin în siajul vasului. Un lucru neobișnuit, având în vedere că se aflau la cincizeci de mile de tăr. În ultima vreme observase tot mai mulți prădători pândind în apele râului. Cu câteva zile în urmă, unul înșfăcase momeala din undița lui și aproape că îl răsturnase în apă.

A zâmbit.

Erau duri, agresivi și neobosiți.

La fel ca el.

⁶ Războaie dintre marina militară americană și bandele de pirați nord-africani (n.red.)

Capitolul 14

Air Force One

Malone începuse să se impacienteze. Ideea că Stephanie Nelle avea necazuri îl îngrijora, în plus reținuse și ceea ce-i spusese președintele atunci când se întâlniseră.

„Am citit biletul primit – chipurile – de la Stephanie.“

Stephanie nu era numai fosta lui șefă, ci și o prietenă apropiată. Lucraseră împreună timp de doisprezece ani. Atunci când Malone o anunțase că intenționează să se retragă înainte de termen, Stephanie încercase să-l facă să se răzgândească. În cele din urmă, îl înțelesese și îi dorise numai bine. Însă în ultimii trei ani săriseră de mai multe ori unul în ajutorul celuilalt. Malone se putea baza pe ea, iar ea se putea baza pe el.

Acesta fusese singurul motiv pentru care dăduse curs cererii exprimate de ea în e-mail.

Președintele a reintrat în avion și s-a îndreptat spre locul unde Malone stătea alături de Davis. L-au urmat amândoi în sala de conferințe. Cabina a rămas goală. Trei LCD-uri afișau imagini preluate de pe canalele Fox, CNN și un post local din New York în care era înfățișat exteriorul Boeingului 747, în timp ce presa era îndepărtată. Daniels și-a scos haina de la costum și și-a lărgit cravata, descheindu-și nasturele de sus al cămășii.

— Ia loc, Cotton.

— Aș prefera să-mi explicați ce se petrece.

Daniels a scos un oftat.

— E destul de complicat.

Davis s-a așezat pe un scaun.

Malone s-a hotărât să se așeze și el și să asculte ce aveau de spus.

— Planeta ar trebui să ofteze ușurată, acum după ce a aflat că liderul lumii libere este în viață, a comentat Daniels pe un ton vădit sarcastic.

— A fost un lucru care trebuia făcut, a subliniat Davis.

Daniels s-a lăsat să cadă într-un fotoliu. Se afla în ultimele șaisprezece luni de mandat și Malone s-a întrebat ce va face după ce nu va mai sta în capul mesei. A fi ex-președinte era probabil dificil. Patru ani în care toate greutățile lumii să te

apese pe umeri. Pentru ca, începând cu data de 20 ianuarie, la amiază, nimănui să nu-i mai pese de tine nici cât negru sub unghie.

Daniels s-a frecat la ochi și pe obraji.

— Zilele trecute mi-am amintit de o poveste pe care mi-a spus-o cineva mai demult. Doi tauri stăteau pe culmea unui deal și se uitau în jos, la o cireadă de vaci frumoase. Cel mai tânăr zice: „O să mă reped acolo jos și o să-mi fac de cap cu una din bunăciunile alea“. Taurul mai vârstnic nu a mușcat momeala. S-a mulțumit să stea pe deal nemișcat. Taurul cel tânăr l-a tot ațâțat, punându-i la îndoială abilitățile fizice și îndemnându-l: „Hai să ne repezim și să ne facem de cap cu câte o bunăciune din alea“. La care taurul cel bătrân a clătinat din cap și i-a răspuns mai tânărului său prieten: „Ce-ar fi să coborâm încet și să ne facem de cap cu toate?“

Malone a zâmbit. Empatiza cu taurul cel tânăr.

Pe ecranele televizoarelor a apărut o imagine neclară, luată de la distanță, cu avionul în care se aflau și cu două mașini care se apropiau de scările aeronavei. Din mașină au coborât trei agenți, purtând jachete inscripționate cu literele FBI, la fel ca cea pe care Malone o purta în continuare, și cu șepci pe cap.

Unul dintre ei a urcat scara.

Malone a simțit că președintele și Davis așteptau ceva, dar, cu gândul la povestea cu taurii și la metaforă, a întrebat:

— Cui vreți să i-o plătiți?

Președintele a arătat cu degetul spre el și Davis.

— Voi doi v-ați familiarizat din nou unul cu celălalt?

— Suntem ca o familie, a replicat Malone. Simt dragostea plutind în aer. Dar tu, Edwin?

Davis a clătinat din cap.

— Crede-ne, Cotton, ne pare foarte rău că suntem nevoiți să facem asta.

Ușa sălii de conferință s-a deschis și Cassiopeia a pătruns înăuntru. Și-a scos jacheta bleumarin și șapca, dând la iveală părul ei negru și ud.

Arăta de milioane, ca întotdeauna.

— Nu-i tocmai o cină la un restaurant și un spectacol, a spus Malone. Dar este totuși Air Force One.

Cassiopeia a zâmbit.

— Nici un moment de plictiseală.

— Bun, acum că toată gașca e prezentă, putem trece la treabă, a anunțat Daniels.

— Și cam despre ce fel de treabă ar fi vorba? s-a interesat Cassiopeia.

— Și eu mă bucur să te revăd, a răspuns, în schimb președintele.

Malone știa că iubita lui mai lucrase pentru Daniels înainte, la o operațiune căreia i se alăturase și el, împreună cu Stephanie. Ele două erau prietene apropiate. Se cunoscuseră încă de pe vremea când soțul lui Stephanie mai trăia. Lars. Așa încât și Cassiopeia își făcea, probabil, griji în legătură cu Stephanie.

Cassiopeia a ridicat din umeri.

— Nu știu dacă e cazul să mă bucur sau nu. Sunt acuzată că am încercat să vă ucid. Din moment ce, după cum se poate observa cu ochiul liber, sunteți încă în viață, puteți să-mi explicați de ce ne aflăm aici?

Chipul lui Daniels s-a înăsprit.

— Nu e vorba despre ceva plăcut. Chiar deloc.

Capitolul 15

Bath, Carolina de Nord

Hale a coborât de pe *Adventure* și a pășit pe doc. Echipajul se ocupa de amararea slupului în capătul digului lung de șaizeci de metri. Soarele de sfârșit de vară apunea spre vest iar în aer începuse să plutească acea răcoare care îi era atât de familiară. Tot terenul care se întindea pe malul râului, aproape trei kilometri pătrați, aparținea Commonwealth-ului, și suprafața fusese împărțită în mod egal, cu secole în urmă, între cele patru familii. Bath se afla la trei kilometri spre est și era un sat adormit, cu numai 267 de rezidenți și constând, în general, din case de weekend sau cabane presărate de-a lungul malului. Nimic nu mai rămăsese din gloria sa de altădată. Sfertul de teren deținut de familia Hale fusese întotdeauna întreținut cu meticulozitate. Patru case erau răspândite prin pădurile dimprejur, câte una pentru fiecare dintre copii și una pentru Hale însuși. Acesta își petrecea cea mai mare parte a timpului aici, deplasându-se la New York, Londra, Paris și Hong Kong numai atunci când era absolut necesar. Celelalte clanuri procedau și ele la fel. Așa era din 1793, de când luase naștere Commonwealth-ul.

O mașinuță electrică îl aștepta și a străbătut crângurile de stejari, pini și chiparoși până la locuința sa, un conac în stil Queen Anne, ridicat în 1883, cu forme neregulate și acoperișuri spectaculoase. Balcoane și verande împrejmuiau toate cele trei niveluri cuprinzând douăzeci și două de încăperi. Căldura și personalitatea puternică a casei răzbăteau din pereții oliv, din șindrilele din ardezie alternând roșul-pal cu griul, din vitraliile și din ușile vopsite în culoarea lemnului de mahon. Lucrătura elaborată în lemn fusese executată în Philadelphia, apoi încărcată pe vapor cu direcția sud și transportată pe uscat până la destinație de un car cu boi.

Strămoșii săi știuseră cu siguranță să se bucure de viață. Construiseră un imperiu pe care îl lăsaseră moștenire copiilor lor. Fapt care făcea cu atât mai greu de suportat situația dificilă cu care se confrunta el acum.

Cu nici un chip nu avea să fie ultimul dintr-un lung șir de Hale.

A oprit mașinuța și a aruncat o privire în jur.

Crângul era tăcut ca o biserică și punctat de umbre, iar micile poieni fuseseră inundate de lumina albă a apusului. Personalul întreținea proprietatea într-o stare perfectă. Lăptăria cu acoperiș țuguat fusese transformată în atelier de lucru. Fosta afumătoare conținea acum un centru de comunicații și securitate. Toaletele exterioare dispăruseră de mult, însă șoproanele din bușteni îmbinați rămăseseră, și fiecare adăpostea câte o magazie cu unelte agricole. Hale se mândrea în mod deosebit cu butucii de viță-de-vie și cu strugurii din soiul tămâioasă, printre cei mai dulci din tot statul. S-a întrebat dacă vreunul dintre copiii săi se afla acolo. Crescuseră și erau cu toții căsătoriți, dar, deocamdată, nici unul nu avea copii. Erau implicați în afacerile legale ale familiei, conștienți de moștenirea lor, dar nu și de responsabilitățile care le reveneau. Responsabilități care rămăneau întotdeauna un secret între tată și vlăstarul pe care el îl alegea. Sora și fratele lui Quentin nu aflaseră niciodată de existența Commonwealth-ului. Se apropia vremea când avea să fie nevoit și el să își aleagă succesorul și să înceapă procesul de pregătire a acestuia, așa cum făcuse și tatăl lui cu el.

Și-a imaginat ce se petrecea la un kilometru distanță, unde ceilalți trei căpitani, capii familiilor lor, se adunaseră, la cererea sa. Și-a impus să-și păstreze calmul. În 1835, familia Hale acționase unilateral, în detrimentul celorlalți. Acum situația se inversase.

A apăsat pe accelerator și și-a continuat drumul.

Aleea de pietriș mergea paralel cu unul dintre cele mai productive câmpuri ale lui, cultivat cu soia, iar de partea cealaltă se întindea pădurea deasă, plină cu căprioare. În depărtare se auzeau notele înalte scoase de o mierlă care intona ultimele strofe ale unei balade. Hale preferase întotdeauna viața în aer liber. Familia lui venise din Anglia în America în 1700, traversând după o călătorie lungă Atlanticul, încât iepurii de companie avuseseră timp să nască de trei ori.

De fiecare dată îi făcea plăcere să-și amintească descrierea făcută primului bărbat din neamul Hale.

„Un bărbat viguros și inteligent, plin de spirit și farmec, dotat cu diverse abilități.“

John Hale sosise în Charles Town, Carolina de Sud, într-o zi de Crăciun. Trei zile mai târziu se aventurase spre nord, pe cărări cunoscute numai băștinașilor. Peste două săptămâni ajunsese la râul Pamlico și la un golf albastru, înconjurat pe trei laturi de uscat, unde și-a ridicat o casă. După care și-a amenajat un port greu de atârnat din cauza apelor învolburate,

dar navigabil pe partea de est. Îl numise Bath Town, și după cinci ani nașterea localității fusese consemnată oficial.

Ambițios din naștere, John Hale construisese vapoare și-și clădise averea din comerțul cu sclavi. Pe măsură ce averea și reputația i s-au extins, Bath a prosperat și el, devenind un centru al activităților nautice și o pepinieră de pirați. Așa încât, în mod firesc, Hale a ajuns și el pirat și a pornit să prăduiască vase britanice, franceze și spaniole. În 1717, când regele George a semnat Legea Amnistierii, prin care bărbaților care jurau că renunță la piraterie li se garanta absolvirea de pedepse, Hale depusese jurământul, devenind un plantator respectabil, membru în consiliul orașului Bath. Dar, în secret, navele sale au continuat să facă prăpăd, atacându-i însă numai pe spanioli, de care britanicilor nu le păsa. Coloniile deveniseră o piață ideală de desfacere a mărfurilor ilegale. În timpul guvernării britanice, produsele americane puteau fi exportate numai pe vapoare sub pavilion englezesc și cu echipaje englezești – un adevărat coșmar din punctul de vedere al costurilor și al aprovizionării pe timpul traversării oceanului. Negustorii și guvernatorii coloniali îi întâmpinau pe pirați cu brațele deschise, căci numai ei le puteau procura bunurile de care aveau nevoie, la un preț corect. Multe porturi americane s-au transformat astfel în adevărate bârloguri ale piraților, Bath fiind cel mai mare și mai productiv dintre ele. În cele din urmă, Războiul de Independență a dus la formarea altor alianțe și a Commonwealth-ului.

De atunci, cele patru familii au rămas legate între ele.

„Pentru a jura credință Unității noastre și a ne afirma Cauza, fiecare Bărbat are Dreptul la un Vot în toate Chestiunile Momentului; are Dreptul la Rație Egală de provizii proaspete sau la Băuturi tari, indiferent când au fost ele confiscate, și le poate folosi după bunul său Plac. Nici unul dintre Bărbați nu este mai presus de ceilalți, și fiecare se va ridica în Apărarea Celorlalți.“

Cuvinte înscrise în Articole și care îi rămăseseră la suflet.

A oprit mașinuța electrică în fața unei alte clădiri de pe domeniu, o construcție diferită, cu acoperiș în pantă, frontoane cu ferestre și un turn într-un capăt. Se înălța pe două niveluri, cu o scară în consolă. Exteriorul încântător masca funcția sa de închisoare.

Ajuns în fața ușii masive din stejar, a format un cod și a descuiat-o. Pereții fuseseră inițial construiți numai din cărămidă și cherestea. Acum erau izolați fonic cu ajutorul tehnologiei de ultima oră. Înăuntru fuseseră amenajate opt

celule. Nu cine știe ce, dar o închisoare totuși. Și care se dovedise a fi foarte la îndemână.

Ca în urmă cu câteva zile, când Knox atacase ținta.

A urcat la al doilea nivel și s-a apropiat de grilajul din fier. Prizonierul s-a sculat de pe banca de lemn din capătul opus al încăperii și a venit către el.

— Te simți bine? l-a întrebat Hale. Celula avea circa trei metri pătrați și era, în fapt, destul de spațioasă, comparativ cu ceea ce fuseseră nevoiți să îndure strămoșii săi. Ai tot ce-ți trebuie?

— Îmi lipsește cheia.

Hale a zâmbit.

— Chiar dacă ai avea-o, n-ai unde să fugi.

— Au dreptate cei care mi-au spus că nu ești un patriot, ci un pirat și un hoț.

— E pentru a doua oară pe ziua de azi când mi se spune asta.

Prizonierul a pășit mai aproape. Hale a rămas de cealaltă parte a grilajului, la numai un metru distanță. I-a observat hainele murdare și fața obosită. I se spusese că prizonierul mâncase puțin în ultimele trei zile.

— Nu-i pasă nimănui că m-ai închis aici.

— N-aș fi așa de sigur. Deocamdată nu și-au dat seama că ești în pericol.

— Se pot lipsi ușor de mine.

— Iulius Caesar a fost o dată capturat de pirații sicilieni, a început el să povestească. Au cerut drept răscumpărare 25 de talanți din aur. Caesar a considerat că valorează mai mult și le-a cerut să ridice suma la 50 de talanți, care au fost plătiți. După ce a fost eliberat, i-a vânat pe cei care îl ținuseră captiv și i-a măcelărit unul câte unul. A rămas tăcut preț de câteva clipe. Tu cât crezi că valorezi?

Un scuipat a zburat printre bare, improșcându-l în față.

Hale a închis ochii și și-a vârât mâna încet în buzunar, în căutarea unei batiste, cu care s-a șters.

— Să te ia dracu', i-a urat prizonierul.

Hale a scos din celălalt buzunar o brichetă placată cu argint nemțesc și gravată cu numele său, cadou primit din partea copiilor în urmă cu două Crăciunuri. A dat foc batistei și a aruncat bucata de pânză aprinsă printre bare, drept către prizonier.

Stephanie Nelle a dat înapoi împleticindu-se și a lăsat somoiogul arzând să cadă pe podea, unde l-a stins apăsând cu piciorul și fără a-și lua ochii de pe Hale.

O capturase pentru a face o favoare altcuiva, însă în ultimele două zile începuse să se gândească la posibilitatea

de a o folosi în propriul interes. Dacă vestea aflată de Knox la New York – că cifrul putea fi dezlegat – se adeverea, poate că prizoniera lui era, într-adevăr, ușor de înlocuit.

Având în vedere cele petrecute, chiar asta și spera.

— Te asigur că vei regreta ce ai făcut, i-a spus el.

PARTEA A DOUA

Capitolul 16

Malone a rămas în fotoliu, cu centura legată, cât timp Air Force One s-a ridicat de pe pistă și a pornit înapoi spre sud, către Washington, D.C. Nimeni nu a părăsit sala de conferințe.

— Ai avut o zi grea la serviciu, dragă? l-a întrebat Cassiopeia.

I-a prins privirea jucăușă. Orice altă femeie s-ar fi arătat iritată, însă Cassiopeia se descurca în fața neprevăzutului mai bine decât oricine. Rece, calculată, permanent concentrată. Își amintea împrejurările în care se întâlniseră pentru întâia oară – în sudul Franței, la Rennes-le-Château, într-o noapte întunecată, când ea trăsese în el și apoi sfârșiseră prin a pleca împreună cu motocicletă.

— Nimic deosebit, a replicat Malone. Am fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Cassiopeia a zâmbit.

— Ai ratat o ținută fabuloasă.

Îi spusese, înainte ca el să plece din hotel, despre oprirea pe care o făcuse la Bergdorf Goodman. Și el așteptase cu nerăbdare să-i admire achiziția.

— Îmi pare rău că am ratat întâlnirea, a repetat Malone.

Femeia a ridicat din umeri.

— Și uite unde am ajuns.

— Mă bucur să te cunosc în sfârșit, i s-a adresat Edwin Davis Cassiopeei. În Europa a fost cât pe-acți să ne întâlnim.

— Călătoria mea la New York a fost un soi de escapadă, a intervenit Danny Daniels. Mă rog, în măsura în care unui președinte i se permite o escapadă.

Malone l-a ascultat pe Daniels explicând cum un prieten apropiat și suporter de o viață de-al lui își organizase o petrecere de retragere. Îl invitase și pe Daniels, care însă nu se decisese să participe decât cu două luni în urmă. Nimeni din afara Casei Albe nu fusese pus la curent cu călătoria, până cu o zi înainte, când presa fusese doar informată că președintele avea să se afle în vizită la New York. Nu se oferiseră date cu privire la locul și ora întâlnirii, sau la durata vizitei. Odată intrați la Cipriani, participanții urmau să fie supuși unui control cu detectorul de metale. Cum nu prevenise pe nimeni și ținuse până și presa în beznă,

Serviciul Secret a considerat că securizase călătoria în mod rezonabil.

— Lucrurile se repetă, a spus Daniels. Toate asasinatele sau tentativele de asasinat s-au întâmplat din cauza neglijenței. Lincoln, McKinley și Garfield nu au avut gărzi de corp. Nimic mai simplu decât să te apropii și să le tragi un glonț în cap. În cazul lui Kennedy, protecția a fost lăsată deoparte din considerente politice. Pentru că au vrut ca președintele să stea cât mai aproape de popor. Așa că au anunțat că va străbate strada plină de mulțime într-o mașină deschisă. „Veniți să-l vedeți pe președinte“, și-a amintit Daniels clătinând din cap. Reagan a încasat un glonț pentru unicul motiv că măsurile de protecție au fost străpunse rând pe rând. De fiecare dată a intervenit factorul de neglijență pe care de data asta mi-l asum.

Malone a fost surprins că președintele își recunoștea greșeala.

— Am insistat că vreau să vin. I-am asigurat pe toți că nu se va întâmpla nimic. Au luat câteva măsuri de protecție și au vrut să ia și altele suplimentare. Dar eu m-am opus.

Avionul a atins viteza de croazieră. Malone și-a reglat auzul la altitudinea nouă.

— Atunci când ați decis să faceți călătoria cine a știut? a întrebat Cassiopeia.

— Nu suficient de mulți oameni, a răspuns Daniels.

Lui Malone răspunsul i s-a părut ciudat.

— Cum ai ajuns în camera aceea de hotel? l-a întrebat președintele.

I-a povestit despre e-mailul lui Stephanie, despre cartela de acces care îl aștepta la St. Regis și despre ceea ce găsisese la intrarea în camera de la Grand Hyatt. Cassiopeia a luat și a citit și ea biletul.

Daniels a făcut un gest către Davis, care a scos un reportofon și l-a împins în față pe masă.

— Este o înregistrare audio de pe o frecvență securizată, imediat după împușcături, în timp ce încercai să te strecuri afară de la Grand Hyatt, a spus Davis.

Daniels a dat drumul înregistrării.

„Alertă către toți agenții. Suspectul poartă o cămașă bleu, pantaloni de culoare deschisă și nu mai poartă jachetă. Iese acum din holul principal de la Grand Hyatt și intră în tunelul de acces ce duce spre gara centrală. Pornesc în direcția aceea.“

Președintele a oprit magnetofonul.

— E imposibil ca cineva să fi știut toate astea, a remarcat Malone.

— Nici unul dintre agenții noștri nu a trimis alerta, a spus Davis. Și, așa cum știi, frecvențele acelea nu sunt disponibile pentru marele public.

— Recunoști vocea? a întrebat Daniels.

— Greu de spus. Paraziții și transmisia radio denaturează glasurile. Am totuși impresia că îmi e familiară.

— Se pare că te-ai pricopsit cu un admirator, a spus Cassiopeia.

— Și c-ai fost tras pe sfoară, a concluzionat Daniels. La fel ca și noi.

*

Wyatt a fost dus cu mașina, trecând pe lângă Columbus Circle în drum spre Upper West Side din Manhattan, o zonă mai puțin comercială, mai puțin aglomerată și înțesată cu prăvălii ciudate și apartamente cu fațade din cărămidă. A urcat alături de însoțitorii săi până la etajul întâi al uneia dintre numeroasele clădiri din cărămidă, unde a fost invitat să intre într-o locuință spațioasă, sumar mobilată și cu obloane din lemn care acopereau ferestrele. A presupus că se afla într-un soi de casă conspirativă.

Doi bărbați îl așteptau.

Ambii erau directori adjuncți – unul la CIA, celălalt la NSA. Pe omul de la Agenția Națională de Securitate îl știa, pe celălalt l-a recunoscut după față. Nici unul dintre cei doi nu părea bucuros să-l vadă. A fost lăsat singur cu ei în încăpere, și cei doi bărbați care îl escortaseră au așteptat afară, în holul din fața ascensorului.

— Vrei să ne spui ce-ai făcut astăzi? a întrebat omul de la CIA. Nu cumva te-ai aflat întâmplător la Grand Hyatt?

Wyatt ura tot ce avea legătură cu CIA. Nu acceptase să lucreze ocazional pentru ei decât pentru că plăteau bine.

— Cine zice că am fost acolo?

Omul de la CIA a început să se plimbe nervos prin cameră.

— Lasă prostiile, Wyatt. Știm că ai fost acolo. De ce?

Curios era faptul că cei doi aveau în mod evident cunoștință măcar despre o parte din activitățile sale.

— Tu ești responsabil de apariția lui Malone? a întrebat bărbatul de la NSA.

— De ce ați crede așa ceva?

Omul de la CIA a scos la iveală un reportofon, pe care l-a deschis. Wyatt s-a auzit vorbind în stație, în timp ce informa Serviciul Secret că Malone se îndrepta către gara centrală.

— Repet întrebarea. Tu ești responsabil de apariția lui Malone?

— Din câte am văzut, se pare că ați avut noroc că s-a aflat acolo.

— Și dacă n-ar fi reușit să oprească dezastrul? a întrebat omul de la NSA.

I-a răspuns la fel cum a făcut-o în cazul lui Carbonell.

— Dar a reușit. N-avea de gând să le mai explice nimic idioților ălor. Era totuși curios. De ce nu ați intervenit? Doar erați de față.

— Ba n-am avut habar de nimic, a urlat la el CIA. Toată ziua ne-am jucat de-a v-ați ascunselea.

— Și, până la urmă, v-ați lăsat prinși pe picior greșit, a ridicat Wyatt din umeri.

— Nenorocitul, a ripostat CIA, păstrându-și totuși vocea joasă. Tu și cu Carbonell v-ați băgat nasul în treburile noastre. Amândoi încercați să-i faceți scăpați pe ticăloșii ăia din Commonwealth.

— Mă confunzi cu altcineva.

Se decisese să urmeze sfatul lui Carbonell și, a doua zi, să joace golf. Cu timpul ajunsese să-i placă golful, și terenul din complexul împrejmuit în care locuia era chiar spectaculos.

— Știm de povestea aia a ta cu Malone, a lătrat la el NSA.

Tipul era ceva mai calm decât CIA, dar tot nervos. Wyatt știa că NSA avea alocate miliarde din bugetul anual, destinate serviciilor de informații. Erau omniprezenți și se ocupau inclusiv cu monitorizarea secretă a aproape tuturor convorbirilor telefonice purtate între străinătate și Statele Unite, și viceversa.

— Malone a fost martorul principal împotriva ta la o audiere, a spus omul de la NSA. L-ai adus în stare de inconștiență și ai ordonat altor trei oameni să intervină în luptă. Doi dintre ei au murit. Malone a depus plângere împotriva ta. La ce concluzii au ajuns anchetatorii? „Riscuri inutile asumate cu riscul vieții celorlalți.“ Ai fost concediat. Douăzeci de ani de carieră aruncați pe apa sâmbetei. Fără pensie, fără nimic. Aș zice că ai toate motivele să-i porți ranchiună lui Cotton Malone.

CIA a arătat cu degetul spre el.

— Ce-a făcut Carbonell? Te-a angajat să îi ajuți pe cei din Commonwealth? Să îi acoperi?

Wyatt cunoștea prea puține lucruri cu privire la Commonwealth, cu excepția informațiilor sumare din dosarul pus la dispoziție de Carbonell, toate referindu-se la atentat fără a-i oferi nici pe departe o imagine de ansamblu cuprinzătoare. Fusese pus la curent în legătură cu activitatea lui Clifford Knox, intendentul organizației și omul însărcinat cu atentatul asupra lui Daniels. În ultimele zile urmărise

mişcările lui Knox în interiorul hotelului Grand Hyatt în timp ce acesta pregătise mașinăriile, apoi îl așteptase să plece, pentru a inspecta lucrarea și a-i lăsa biletul lui Malone.

— Pirații ăia sunt cei care au încercat să-l ucidă pe Daniels? a întrebat NSA. Știi cine a plasat mecanismele în camerele de hotel, nu-i așa?

Cum Wyatt se îndoia că urma armelor automate ducea undeva în afara hotelului Grand Hyatt, nu avea nici un chef să se transforme în acuzatorul-șef al celor din Commonwealth. Problema imediată cu care se confrunta era însă una cu mult mai presantă. Era limpede că, într-un fel sau altul, se trezise amestecat în mijlocul unui război civil între agențiile de spionaj. Din câte se părea, CIA și cu NSA erau certați cu NIA, iar Commonwealth-ul se afla în centrul disputei. Nimic nou. Agențiile de informații nu colaborau decât rareori între ele.

Totuși, conflictul acesta era cumva diferit.

De natură oarecum personală.

Lucru care îl îngrijora.

Capitolul 17

Bath, Carolina de Nord

Hale a intrat în locuința sa clocotind în continuare de furie, după insulta aruncată de Stephanie Nelle. Încă un exemplu al infinitei nrecunoștințe americane. După tot ce făcuse Commonwealth-ul pentru țară, în timpul Revoluției Americane, iată că el ajunsese să fie scuipat în față!

S-a oprit în holul de la intrare, la baza scării principale, și și-a adunat gândurile. Afară, secretarul său îi spusese că ceilalți trei căpitani sosiseră deja și-l așteptau. Trebuia să-i abordeze cu multă precauție. S-a uitat în sus la una din pânzele care împodobeau pereții acoperiți cu lambriuri din lemn de stejar. Îl înfățișa pe stră-străbunicul său, care locuise pe aceleași pământuri și încercase și el să ucidă un președinte american.

Abner Hale.

Supraviețuirea fusese însă un lucru mult mai ușor de realizat la jumătatea secolului al XIX-lea, când lumea era un spațiu infinit mai mare. Un spațiu în care puteai efectiv să te faci nevăzut. Se gândise adesea cum ar fi fost să străbatea oceanele în vremurile acelea, precum „leii care rag în căutarea hranei pe care să o devoreze“, după cum se exprimase un cronicar. O viață imprevizibilă, legănat de valurile mării, fără casă, fără obligații și cu doar câteva reguli de respectat, în afara celor convenite de echipaj și consemnate în Articole.

A răsuflat adânc de câteva ori, și-a aranjat ținuta, apoi a traversat coridorul și a intrat în bibliotecă, un spațiu generos în formă de dreptunghi, cu tavan boltit și cu un perete ocupat în întregime de ferestre cu vedere spre livezi. Renovase încăperea cu un deceniu în urmă, îndepărtând majoritatea lucrurilor legate de tatăl său și recreând deliberat atmosfera unui conac de țară englezesc.

A închis ușa în urma lui și s-a întors cu fața spre cei trei bărbați așezați în fotoliile de pluș de culoare roșu-închis și cu ciucuri.

Charles Cogburn, Edward Bolton și John Surcouf.

Erau cu toții uscățivi, și doi dintre ei aveau mustață. Pentru a se apăra de soare, se obișnuiseră să-și țină pleoapele pe

jumătate închise. Erau oameni ai mării, la fel ca el, semnatari ai Articolelor în vigoare ale Commonwealth-ului și capi de familie, legați unii de alții printr-un jurământ sfânt. Și-a imaginat că aveau și ei stomacurile ghem, precum Abner Hale în 1835, atunci când acționase prostește.

A decis să deschidă discuția cu o întrebare la care cunoștea deja răspunsul.

— Unde e intendentul?

— La New York, a răspuns Cogburn. Încearcă să limiteze daunele.

Bun. Măcar aveau de gând să se poarte rezonabil de cinstit cu el. Cu două luni în urmă, el fusese cel care îi informase de vizita neanunțată a lui Daniels la New York, în ideea că ar putea fi o bună oportunitate. Dezbătuseră problema și apoi votaseră.

— De prisos să v-amintesc ce am hotărât împreună. Și anume să nu facem nimic.

— Ne-am răzgândit, a replicat Bolton.

— Și sunt convins că tu ai venit cu propunerea.

Boltonii fuseseră dintotdeauna irațional de agresivi. Strămoșii lui Edward se număraseră printre întemeietorii Jamestownului în 1607, după care familia făcuse avere aprovizionând noua colonie. Într-una din călătoriile lor pe mare importaseră un nou soi de tutun care se dovedise a fi o binecuvântare pentru colonie, adaptându-se perfect la solul nisipos și devenind cu timpul cea mai valoroasă marfă de export a Virginiei. Descendenții familiei se stabiliseră în cele din urmă în Carolina, la Bath, și din unele ramuri se desprinseseră pirații, și mai apoi corsarii.

— Am crezut că în felul ăsta puteam rezolva problema, a spus Bolton. Vicepreședintele ne-ar fi lăsat în pace.

Hale nu s-a putut abține.

— Nici prin cap nu vă trece ce s-ar fi întâmplat *dacă* atentatul ar fi avut succes.

— Tot ce știu eu, Quentin, a intervenit John Surcouf, este că risc să ajung la închisoare și să pierd tot ce a adunat familia mea. Și că n-am de gând să stau deoparte și să las să se întâmple așa ceva. Chiar dacă am dat greș, astăzi am reușit să transmitem un mesaj.

— Cui? Cui ați transmis mesajul? Chiar aveți de gând să vă asumați responsabilitatea? E cineva la Casa Albă care știe că voi trei sunteți aceia care ați pus la cale asasinatul? Și dacă e așa, cât credeți c-o să treacă până ce veți fi arestați?

Nici un răspuns.

— A fost o prostie din partea voastră, a continuat Hale. Nu suntem în 1865, nici măcar în 1963. Trăim într-o lume nouă,

cu reguli noi.

Și-a amintit că istoria familiei Surcouf diferea de a celorlalți. Surcoufii emigraseră în Carolina la puțin timp după ce John Hale fondase Bath, și, inițial, fuseseră constructori de vapoare. Cu timpul, ajunseseră să finanțeze în bună măsură expansiunea orașului, reinvestind profiturile în comunitate și contribuind la dezvoltarea așezării. Mai mulți dintre bărbații familiei ajunseseră guvernatori coloniali. Alții luaseră calea mării, navigând pe slupuri. Începuturile secolului al XVIII-lea reprezentaseră epoca de aur a pirateriei pentru Surcoufii care adunaseră averi din jafuri. În cele din urmă, la fel ca mulți alții, deveniseră corsari și se apucaseră de afaceri legale. Despre ei circula o poveste interesantă. În zorii secolului al XIX-lea, banii lor ar fi ajutat la finanțarea războaielor lui Napoleon. Acei membri ai familiei care locuiau la Paris erau în relații amicale cu împăratul, întrebându-l dacă nu voia să construiască pe unul dintre domeniile sale o terasă placată cu monede franțuzești. Napoleon a respins propunerea, pentru a nu-și întina imaginea. Surcoufii nu au renunțat la idee și au construit ei terasa, dar cu monede așezate vertical, cu marginile înspre exterior. Din nefericire, descendenții lor continuaseră să-și cheltuiească banii într-un mod la fel de nechibzuit.

— Uite ce-i! și-a îndulcit glasul Hale. Vă înțeleg îngrijorarea. Și eu îmi fac griji. Dar suntem băgați cu toții în povestea asta.

— Au acces la toate conturile mele, a mormăit Cogburn. Toate băncile elvețiene unde am bani au cedat presiunilor.

— La fel și ale mele, a adăugat Bolton.

Împreună, cei patru aveau depozitate mai multe miliarde de dolari în bănci din străinătate, miliarde pentru care nu plățiseră în viața lor un cent taxă pe venit. Fiecare dintre ei primise o scrisoare de la procurorul general al SUA, prin care era înștiințat că făcea obiectul unei anchete federale de evaziune fiscală. Hale presupunea că dosarele fuseseră disjuncte și erau instrumentate separat, pentru a putea fi citați ca martori unii împotriva celorlalți.

Procurorii subestimaseră însă puterea Articolelor.

Commonwealth-ul își trăgea rădăcinile din societatea piraterească, neîndoiește dură, neînfrică, rapace, dar guvernată de legi. Comunitățile de pirați erau disciplinate, orientate spre profit și spre avantaj mutual și dedicate expansiunii. Aveau suficientă înțelepciune pentru a adera la ceea ce Adam Smith descrisese astfel: „Dacă hoții și ucigașii își au formate propriile grupări, atunci trebuie să se abțină măcar de la a se tâlhări și omorî între ei“.

Și exact așa se comportaseră piratii.

Ceea ce a ajuns să fie cunoscut sub denumirea de taxă de coastă necesitase formularea Articolelor înaintea fiecărui voiaj pe mare, cu specificarea regulilor de comportament, a tuturor pedepselor aplicate și a obligativității împărțirii prăzii între ofițeri și echipaj. Fiecare trebuia să jure pe Biblie că va respecta Articolele. În timp ce sorbeau hulpav câte o înghițitură de rom amestecat cu praf de pușcă, semnav pe marginile foii, niciodată sub ultimul rând, fapt de natură să arate că nimeni, nici măcar căpitanul, nu era mai presus de ceilalți. Pentru aprobarea Articolelor era nevoie de un acord unanim, iar cei care nu acceptau prevederile erau liberi să meargă să caute în altă parte condiții contractuale mai convenabile. Atunci când mai multe vapoare participau la operațiuni comune, se formulau Articole suplimentare cu referire la acel parteneriat, și astfel luase naștere Commonwealth-ul. Patru familii, unite într-un singur țel.

„Trădarea Echipajului, a celorlalți, părăsirea vasului sau abandonarea luptei vor fi pedepsite așa cum va considera de cuviință intendentul sau majoritatea.“

Nimeni nu era lăsat să se ridice împotriva celorlalți.

Sau cel puțin nimeni nu fusese lăsat să supraviețuiască suficient de mult timp pentru a culege roadele trădării.

— Contabilii mei sunt sub asediu, a spus Bolton.

— Ocupă-te de ei, a replicat Hale. În loc să încerci să-l omori pe președinte, ar fi trebuit să-i ucizi pe ei.

— Nu e deloc ușor, a zis Cogburn.

Hale s-a uitat lung la partenerul său.

— Niciodată nu e ușor să ucizi, Charles. Dar trebuie s-o faci uneori. Ideea e să alegi momentul și calea potrivite.

Cogburn n-a comentat. El și cu ceilalți făcuseră, de bună seamă, o alegere greșită.

— Sunt sigur că intendentul și-a făcut bine treaba, a declarat Surcouf în încercarea de a mai detensiona atmosfera. Nu se poate să fi lăsat urme care să ducă la noi. Ceea ce nu înseamnă că n-am avea probleme.

Hale s-a apropiat de un pupitru englezesc din lemn de bambus, lipit de unul dintre pereții cu lambriuri din pin. Lucrurile nu ar fi trebuit să se întâmple așa. Dar poate că, într-un fel, era mai bine să nu iei în seamă amenințarea cu urmărirea în justiție, și pe urmă să aștepti să vezi ce se întâmplă atunci când frica se instalează. Poate că adversarii lor crezuseră că aveau să se distrugă singuri, scutind astfel pe toată lumea de tevatura proceselor și a aruncării în închisoare. Sigur era însă că nimeni nu prevăzuse posibilitatea unui atac asupra președintelui Statelor Unite.

El, unul, încercase fără succes calea diplomației. Umilința pe care o trăise în cursul acelei vizite la Casa Albă era încă vie în memoria sa. La fel se petrecuseră lucrurile și cu Abner Hale, care făcuse și el o vizită eșuată la Washington, în 1834. Quentin Hale intenționa însă să învețe din greșelile strămoșilor, și nu să le repete.

— Ce ne facem? a întrebat Cogburn. Am cam ajuns la capătul scândurii.

Hale a zâmbit la auzul expresiei în care se făcea referire la omul legat la ochi și forțat să intre în mare așezat la capătul unei scânduri. În realitate, pedeapsa aceea fusese aplicată numai de către căpitani lași, care evitau vărsarea de sânge sau voiau să se convingă pe ei înșiși că nu se făceau responsabili de moartea cuiva. Aventurierii îndrăzneți și lipsiți de scrupule, cei care dăduseră naștere unor legende ce continuau să fie și acum povestite în cărți și filme, nu se temeau să își înfrunte din priviri adversarii nici măcar în fața morții.

— Vom arbora steagul, a spus el.

Capitolul 18

Air Force One

Cassiopeia îl asculta pe Danny Daniels explicând de ce vocea înregistrată pe reportofon le semnalase agenților unde să caute.

— Cel care a trimis mesajul prin stație nu putea să se afle decât acolo, în holul recepției de la Grand Hyatt, a spus Malone. Numai de acolo ar fi putut să vadă încotro mă îndreptam. Când am ieșit eu, începuseră să evacueze locul.

— Omul nostru cel misterios a știut exact ce și cum să spună, a remarcat Daniels.

Cassiopeia a înțeles aluzia. Era implicat unul dintre ai lor, sau cel puțin cineva care cunoștea procedurile. A prins cu coada ochiului o privire anume aruncată de Daniels, una pe care avusese ocazia să o mai vadă la Camp David, când fusese cu Stephanie Nelle, și care sugera că președintele știa mai mult decât era dispus să recunoască.

Daniels a dat din cap aprobator spre șeful administrației sale.

— Poți să le spui.

— În urmă cu vreo șase luni am primit o vizită la Casa Albă.

Davis l-a studiat îndelung pe bărbatul așezat de cealaltă parte a biroului său. Știa că avea cincizeci și șase de ani, că era american la a patra generație, cu ascendență de dinainte de Revoluția Americană. Era un individ înalt, cu ochi verzi și luminoși și cu o umbră de barbă ce părea la fel de aspră precum o armură dură. Creștetul chel era încununat de fire lungi și dese de păr grizonant, pieptănat pe spate ca o coamă de leu bătrân. Dinții îi străluceau ca niște perle și armonia lor era stricată doar de strungăreața mare dintre cei doi din față. Era îmbrăcat într-un costum scump în care se simțea în largul lui, așa după cum o demonstra și vocea cu care i se adresa.

Quentin Hale conducea un vast imperiu corporatist care cuprindea linii de producție, bănci și afaceri în domeniul comerțului cu amănuntul. Deținea de asemenea proprietăți imobiliare importante, în majoritate malluri și clădiri de birouri presărate în mai toate orașele importante. Avere sa

era de ordinul miliardelor de dolari și numele său apărea în mod constant pe lista Forbes a celor mai bogați americani. Era un susținător al președintelui, contribuind cu mai multe sute de mii de dolari la ambele campanii prezidențiale, fapt care îi garantase dreptul de a se întâlni personal cu șeful administrației de la Casa Albă.

Ceea ce îi spusese el acum îl luase prin surprindere pe oficial.

— Vreți să spuneți că sunteți pirat?

— Corsar.

Davis cunoștea diferența. Piratul era un infractor, în timp ce corsarul acționa în limitele legii, pe baza unei învoiri guvernamentale, pentru atacarea inamicilor.

— În timpul Revoluției Americane, a continuat Hale, Marina Continentală² nu cuprindea decât 64 de nave de război. Navele acelea au capturat 196 de vase inamice. În același timp, au existat 792 de corsari agreeți de Congresul Continental, care au capturat și distrus 600 de corăbii britanice. Diferența a devenit și mai dramatică pe parcursul Războiului din 1812³. Flota era formată din numai 23 de nave, care au capturat 254 de vase inamice. În paralel, 517 corsari autorizați de Congres au capturat și distrus 1 300 de corăbii inamice. Sper că realizați ce servicii am făcut noi țării.

Davis își dădea seama, dar nu înțelegea unde bătea Hale.

— Nu Flota Continentală a fost cea care a câștigat Războiul de Independență, a spus Hale. Distrugerea comerțului britanic a dat englezilor lovitura de grație. Corsarii au dus războiul peste Atlantic, spre țărmurile Angliei, și au aruncat coastele britanice în haos. Le-am pus în pericol transporturile maritime, începând chiar din porturi, și aproape că le-am anulat posibilitățile de a face comerț. Fapt care i-a făcut pe negustori să se răscoale. Costurile de asigurare a mărfurilor transportate pe apă au crescut atât de mult, încât britanicii au fost nevoiți să recurgă la corăbii franceze, lucru nemaîntâlnit până atunci.

Davis a sesizat o notă de mândrie în glasul interlocutorului său.

— Negustorii au făcut presiuni asupra regelui George ca să renunțe să mai lupte împotriva Americii. De asta s-a sfârșit războiul. Istoria dovedește cu claritate că revoluția n-ar fi izbândit fără ajutorul corsarilor. George Washington însuși a recunoscut în mod public acest lucru cu mai multe ocazii.

— *Și ce legătură au toate acestea cu dumneavoastră? a întrebat Davis.*

— *Strămoșul meu a fost unul dintre acei corsari. Împreună cu alte trei familii, am scufundat multe vapoare inamice în timpul revoluției și i-am organizat pe ceilalți într-o forță de luptă bine încheată. Cineva trebuia să coordoneze atacurile. Noi suntem cei care au făcut-o.*

Davis și-a stors creierii, încercând să-și amintească ceea ce știa. Hale spunea adevărul. Corsarii posedau scrisori care îi autorizau să-i jefuiască pe dușmanii nației fără a se teme că vor fi deferiți justiției. A întrebat:

— *Să înțeleg că familia dumneavoastră s-a aflat în posesia unei astfel de scrisori de împuternicire?*

Hale a confirmat dând din cap.

— *Da, și o avem și acum. Am adus-o cu mine.*

Oaspetele a scos din buzunarul de la haină o foaie de hârtie împăturită. Davis a deschis-o și a dat peste o fotocopie a unui document vechi de peste două sute de ani. În cea mai mare parte documentul era tipărit, restul fiind scris de mână:

George Washington, președintele Statelor Unite ale Americii

Către toți cei interesați:

Se aduce la cunoștință că, în conformitate cu o lege a Congresului Statelor Unite, votată în ziua a Noua, luna Februarie, anul Una Mie Șapte Sute Nouăzeci și Trei, am autorizat, și confirm prin prezenta că l-am autorizat pe *Archibald Hale*, și permit persoanei sus-numite, precum și locotenenților, ofițerilor și echipajelor sale să subjuge, să captureze și să-și însușească toate posesiunile și averile oricăror dușmani ai Statelor Unite ale Americii. Toate bunurile sechestrate, inclusiv echipamentul de război, armele, bunurile anexe, mărfurile, obiectele personale și lucrurile de valoare vor aparține posesorului acestei scrisori de împuternicire după plata către guvernul Statelor Unite ale Americii a unei sume egale cu douăzeci la sută din valoarea celor capturate. Pentru a încuraja și mai mult un atac asiduu și continuu asupra inamicilor sus-numiți, de natură similară cu cea de care am beneficiat în recent încheiatul conflict, sus-numitul *Archibald Hale* va fi scutit să se supună actelor normative și legilor fiscale ale Statelor Unite, în toate Statele, prevederi care pot afecta sau descuraja oricare acțiune agresivă de acest fel, cu excepția celei de crimă cu premeditare. Decizia aceasta va rămâne în vigoare de la data prezentei pentru totdeauna și se va prelungi asupra tuturor moștenitorilor sus-numitului *Archibald Hale*.

Scrisă de mână și pecetluită cu sigiliul Statelor Unite ale Americii, în Philadelphia, în ziua a Noua, luna Februarie, anul Domnului Una Mie Șapte Sute Nouăzeci și Trei și în al Douăzeci și Șaptelea An al Independenței noastre.

George Washington

Davis și-a ridicat privirea de pe pagină.

— *Să înțeleg că familia dumneavoastră deține o autorizație din partea statului pentru a face prăpăd printre dușmanii țării, fără a se supune legilor?*

Hale a confirmat cu un gest din cap.

— *O autorizație acordată de națiunea recunoscătoare în semn de mulțumire pentru serviciile aduse. Celelalte trei familii dețin și ele scrisori de împuternicire din partea președintelui Washington.*

— *Și ce ați făcut cu aceste autorizații?*

— *Ne-am implicat în Războiul din 1812 și am contribuit la ducerea lui la bun sfârșit. Ne-am implicat în Războiul Civil, în Războiul hispano-american și în ambele războaie mondiale. După al Doilea Război Mondial, când s-a constituit comunitatea națională de informații, am fost recrutați pentru a oferi asistență. În ultimii douăzeci de ani am fost prezenți în Orientul Mijlociu, unde am împiedicat desfășurarea de operațiuni financiare, accesul la fonduri și obținerea de profit, și am subtilizat active. Am făcut orice a fost nevoie. Evident, astăzi nu mai avem slupuri și nave de tip corsar. Așa încât, în loc să navigăm pe corăbii echipate cu oameni și tunuri, navigăm pe internet sau lucrăm prin intermediul sistemelor financiare acreditate. Dar, după cum puteți observa, scrisoarea de împuternicire nu face referire la vapoare în mod explicit.*

Remarca era corectă.

— *Și nici nu stabilește o limită în timp a valabilității deciziei.*

Davis s-a ridicat și a întins mâna spre o cărțuție ținută la îndemână pe un raft și intitulată Constituția Statelor Unite.

Hale a văzut coperta și a spus:

— *Articolul 1, Secțiunea 8.*

Îi citise gândurile. Davis voia într-adevăr să verifice documentul, iar textul se afla exact acolo unde îi indicase Hale.

Congresul va avea puterea să declare război, să acorde autorizații de capturare și ripostă militară și să elaboreze reglementări cu privire la capturile pe mare și pe uscat.

— *Scrisorile de împuternicire există din anii 1200, a continuat Hale. Cea mai veche care s-a păstrat datează din 1354 și a fost semnată de Edward al III-lea. Corsarii erau considerați oameni cu vocație nobilă, ei îmbinând patriotismul cu profitul, spre deosebire de pirați, care nu erau decât niște hoți.*

Ce raționament interesant.

— *Corsarii au prosperat timp de 500 de ani, a adăugat Hale. Francis Drake a fost unul dintre cei mai faimoși. A atacat și distrus vase spaniole în numele Elisabetei I. Guvernele europene emiteau în mod uzual scrisori de împuternicire nu numai în vremuri de război, ci și de pace. A devenit o practică atât de comună, încât Părinții Fondatori au acordat în mod specific Congresului puterea de a emite astfel de scrisori, iar poporul a aprobat ratificarea Constituției. De douăzeci și șapte de ori s-au adus amendamente Constituției, și niciodată valabilitatea documentelor noastre nu a fost pusă în discuție sau negată.*

Hale părea nu atât că revendică ceva, ci că încearcă să-și convingă interlocutorul. În loc să tune și să fulgere, la acel moment și-a coborât glasul, privindu-l intens pe Davis.

Davis a dat să ridice brațul, cu palma pe jumătate deschisă, însă s-a răzgândit și latura pragmatică din el a avut câștig de cauză.

— *Și ce anume doriți?*

— *O scrisoare de împuternicire care să-i garanteze posesorului protecția legală. Așa după cum o precizează documentul. Nu vrem decât ca guvernul să-și onoreze promisiunea.*

— E un nenorocit de pirat, a izbucnit Daniels. La fel și ceilalți trei.

Malone a încuviințat dând din cap.

— Corsarii sunt pepiniera din care răsar pirații. Nu eu am spus asta, ci căpitanul Charles Johnson, în secolul al XVIII-lea. Johnson a scris o carte – *O istorie generală a jafurilor și crimelor comise de cei mai însemnați pirați* – care s-a vândut foarte bine la vremea ei și se reeditează și astăzi. Un volum din ediția princeps valorează acum o avere. E una dintre cele mai bune relatări despre viața piraților.

Cassiopeia a clătinat din cap.

— N-am știut că te interesează subiectul.

— Cui nu-i plac pirații? Au declarat război lumii întregi. Timp de un secol au atacat și au jefuit după bunul plac, după aceea au dispărut, fără să lase aproape nici o urmă. Hale are dreptate într-o anumită privință. Fără corsari, probabil că America nici n-ar fi existat astăzi.

— Recunosc că n-am știut până acum cât au făcut oportuniștii aștia pentru țară, a spus Daniels. Mulți bărbați viteji și cinstiți au pornit pe mare și au luptat pentru noi. Unii și-au dat viața, și Washington a simțit, fără îndoială, că are o obligație față de ei. Numai că ceata noastră cea veselă din ziua de azi nu mai e atât de nobilă. N-au decât să-și zică ei

cum vor, tot pirăți rămân. Și totuși, oricât de incredibil al părea, Congresul le-a recunoscut existența în 1793. Pun pariu că puțini americani știu că în Constituție este prevăzut acest lucru.

Au rămas cu toții tăcuți preț de câteva clipe, președintele părând a fi pierdut în gânduri.

— Spune-le și restul, l-a îndemnat el într-un târziu pe Davis.

— După revoluție, Archibald Hale și cei trei compatrioți ai săi au format un Commonwealth. Și cu ajutorul scrisorilor de împuternicire și-au umflat buzunarele. Dar au contribuit și la veniturile trezoreriei, vărsând cei douăzeci la sută specificați în document către noul guvern național. Nici despre asta, sunt convins, majoritatea americanilor nu știe nimic. Că statul a făcut bani prin contribuțiile acestor hoți. Dacă ar fi să mă iau după declarațiile lor de venituri, astea nu prea concordă cu stilul lor de viață. Dar da, în ultimele două decenii și ceva, talentele le-au fost exploatate de către comunitatea națională de informații. Au făcut într-adevăr stricăciuni în Orientul Mijlociu; au dat iama în conturi, au furat active, au devalizat companii care alimentau cu bani grupările extremiste. Se pricep foarte bine. Chiar prea bine. Și nu știu când să se oprească.

— Lasă-mă să ghicesc, a intervenit Malone. S-au apucat să fure de la tipi pe care noi preferăm să îi lăsăm în pace.

— Ceva de genul ăsta, a spus Daniels. Nu prea ascultă de instrucțiuni, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Între Commonwealth și CIA a izbucnit o dispută, a continuat Davis. Și paharul s-a umplut odată cu problemele apărute în Dubai și cu căderea pieței. CIA a descoperit că haosul financiar fusese produs în mare parte de Commonwealth. În timp ce datoria națională a Dubaiului a explodat, Commonwealth-ul a profitat și și-a însușit cele mai valoroase active, cumpărându-le cu câțiva cenți la dolar. Au zădărnicit și planurile de eşalonare a unor împrumuturi pe care unele națiuni din zonă erau dispuse să le acorde Dubaiului pentru ieșirea din criză. Și s-au devedit, în general, o pacoste. Nu ne permitem să lăsăm Dubaiul să se scufunde. Este printre puținele state cu o politică moderată din regiune. Un fel de aliat de-al nostru. Prin urmare, li s-a pus în vedere să înceteze și au promis că așa vor face, numai că nu s-au ținut de cuvânt. Așa că CIA le-a trimis pe cap fiscul. Fiscul a făcut presiuni asupra băncilor elvețiene, care au cedat și le-au pus la dispoziție documentele financiare ale celor patru membri care formează în prezent Commonwealth-ul. Și s-a stabilit că, împreună, datorează statului sute de milioane de

dolari de pe urma taxelor neplătite. Dacă procedăm ca la carte, le putem confisca toate bunurile, care totalizează miliarde.

— Nu-i de mirare că piraților le-a sărit țandăra, a spus Cotton.

Davis a dat din cap în semn de încuviințare.

— Hale a venit la mine ca să ceară protecție în numele scrisorii aceleia de imputernicire. Și are dreptate. În limbajul epocii, ei sunt, practic, declarați imuni la orice lege, cu excepția eventualelor acuze de crimă. Consilierii juridici de la Casa Albă ne-au confirmat că scrisoarea constituie o dispoziție cu caracter obligatoriu din punct de vedere legal, autorizată direct prin Constituția Statelor Unite, iar scrisoarea însăși face trimitere la aprobarea dată de Congres.

— Și atunci de ce nu este pusă în aplicare? a întrebat Cassiopeia.

— Pentru că Andrew Jackson a făcut imposibil acest lucru, a răspuns președintele.

⁷ Denumirea flotei americane în timpul Războiului de Independență (n.trad.)

⁸ Conflictul (1812–1815) dintre Statele Unite, susținute de o mică parte din triburile amerindiene, pe de o parte, și Marea Britanie, Canada, majoritatea triburilor locale, precum și, începând din 1814, Spania, de cealaltă parte. (n.trad.)

Capitolul 19

New York

Lui Wyatt nu i-a convenit că i se amintise de episodul cu Malone. Adevărat, Malone îl reclamase și fusese chemat la o audiere unde trei birocrați din eşaloanele doi și trei, nici unul dintre ei agent de teren, decretaseră că acțiunile sale nu fuseseră justificate.

„— Ce era să fac? Să trag? întrebuse el la tribunal. Eu și cu Malone să deschidem focul și să sperăm că vom scăpa, în timp ce trei agenți așteptau afară?”

Considerase îndreptățită întrebarea — cam la atât se rezumase în fapt întreaga lui depoziție —, însă completul de judecată decisese să accepte mărturia lui Malone cum că agenții fuseseră folosiți drept ținte, și nu pentru protecție. Incredibil. Wyatt cunoștea o jumătate de duzină de agenți care se sacrificaseră pentru motive mai puțin întemeiate. Deloc de mirare că serviciile de informații dădeau pe dinafară de atâtea probleme. Toată lumea își îndrepta atenția mai mult spre găsirea de justificări decât spre îndeplinirea misiunilor.

Nu prea avusese de ales, așa că-și acceptase soarta și-și văzuse mai departe de treabă.

Dar asta nu însemna că-l dăduse uitării pe acuzator. Oamenii de la CIA și NSA nu se înșelaseră. Avea toate motivele să-i poarte ranchiună lui Malone.

Și astăzi, încercase să se răzbune.

— Sper că-ți dai seama că agentul tău de legătură, Carbonell, e terminată, a spus NSA. Iar NIA e și ea pe ducă. Nimeni nu mai are nevoie de ele.

— Și Commonwealth-ul nu mai are nici el mult de trăit, a pus degetul pe rană CIA. Pirații noștri moderni își vor sfârși zilele într-o închisoare federală, acolo unde le este locul. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Pirații sunt cei care au încercat să-l ucidă pe Daniels?

Dosarul despre Commonwealth primit de Wyatt de la Carbonell conținea o scurtă prezentare a celor patru căpitani și sublinia faptul că aceștia erau tot ce mai rămăsese din aventurierii secolului al XVIII-lea, fiind descendenți direcți ai piraților și corsarilor. Un fragment dintr-o evaluare

psihologică explica modul în care un marinar ajungea să se imbarce pe vasele lor, știind că dacă lupta bine și ieșea învingător, avea să fie răsplătit cu laude și promovări. Și chiar dacă dădea greș, istoria avea să-i consemneze faptele de vitejie. Dar numai o persoană înzestrată cu un curaj deosebit era capabilă să înfrunte pericolele, conștientă fiind că nimeni nu avea să afle de isprăvile sale. Cu atât mai mult cu cât, în caz de eșec, mulți s-ar fi bucurat.

Corsarii avuseseră parte de ambele variante.

Dacă aveau succes, primeau drept recompensă o parte din pradă. Se abăteau de la prevederile scrisorii de împuternicire, deveneau pirați și sfârșeau spânzurați. De multe ori fapta unui corsar ce capturase un vas de război dintre cele mai formidabile ale regelui Angliei trecea neobservată. Dacă pe parcurs își pierdea viața ori un mădular, cu atât mai rău pentru el.

Erau pe cont propriu.

Deloc surprinzător, concluziona raportul, că ajungeau să își încalce promisiunile.

Omul de la NSA s-a tras mai aproape.

— I-ai înscenat totul lui Malone și l-ai aruncat în gura leului. Știai ce o să se întâmple astăzi. Ai vrut să fie împușcat, nu-i așa? Ce e cu tine, Wyatt, ți-ai pierdut gustul pentru crimă?

Wyatt și-a păstrat calmul.

— Ați terminat?

— Mda. Am terminat, a răspuns omul de la CIA. Dar pentru că se pare că n-ai de gând să ne zici nimic, avem oameni mai pricepuți, în stare să te facă să vorbești.

Wyatt i-a privit pe cei doi cum își mutau greutatea de pe un picior pe celălalt, așteptând ca el să le recunoască superioritatea. Probabil credeau că amenințarea cu interogarea mai dură avea să-l sperie. Se întrebă ce era în capul lor de își închipuiau că o asemenea tactică putea da roade. Din fericire, pusese deoparte în bănci străine suficienți bani neimpozitați pentru a trăi confortabil până la sfârșitul vieții. Și nu avea nevoie de nimic de la oamenii aceia. Așa era avantajul de a fi plătit din operațiuni sub acoperire – nu trebuia să completezi formularele de declarație de venituri.

S-a gândit ce opțiuni avea.

Presupunea că cei doi bărbați care îl escortaseră stăteau plantați în fața ușii. Dincolo de fereastra cu obloane aflată în capătul opus al încăperii se afla în mod cert o scară de incendiu. Toate clădirile vechi aveau așa ceva.

Să acționeze în liniște și să-i doboare pe omul de la CIA și pe cel de la NSA sau să riște să facă ceva zgomot, dar să-i

scoată din circulație pe toți patru?

— Vii cu noi, a zis NSA. Carbonell are de dat o mulțime de explicații, iar tu vei fi principalul martor al acuzării. Omul care o poate contrazice s-a decis să mintă.

— Și chiar credeți că sunt dispus să fac așa ceva?

— Vei face tot ce este necesar ca să îți aperi pielea.

De mirare cât de puțin îl cunoșteau.

Un mecanism lăuntric s-a declanșat în el, și Wyatt s-a lăsat luat de val.

O răsucire a corpului și pumnul său drept a găsit gâtul omului de la CIA, după care l-a făcut pe cel de la NSA să se frângă de mijloc, aplicându-i o lovitură cu piciorul în piept, mișcându-se atent ca să nu se dezechilibreze. În timp ce CIA încerca să-și recapete suflul, l-a pocnit scurt pe NSA în gât, l-a prins după aceea în brațe ca să nu cadă și l-a așezat încet pe podea.

S-a postat apoi în spatele omului de la CIA și și-a înfășurat un braț în jurul gâtului său.

— Aș putea să te sugrum, i-a șoptit la ureche.

A scrâșnit din dinți și a mărit presiunea pe trahee.

— Chiar mi-ar face plăcere să te văd cum îți dai ultima suflare.

A apăsât și mai tare.

— Ascultă-mă, a șuierat. Lăsați-mă. Naibii. În. Pace.

CIA a încercat să-l înșface de braț.

Wyatt nu a slăbit strânsoarea.

— M-ai auzit?

Într-un târziu, omul a dat din cap în semn că da, și lipsa de oxigen i-a curmat orice împotrivire.

Wyatt i-a dat drumul.

Corpul a alunecat îndoit pe podea, aproape fără zgomot.

Wyatt i-a verificat pulsul. Era slab, dar prezent. Respirație șuierătoare, dar regulată.

S-a apropiat de fereastră, a deschis-o și a pășit afară.

*

Malone aștepta în continuare ca Daniels și Davis să îi ofere explicații cu privire la Stephanie. În același timp, își dădea seama că președintele mai are multe completări de făcut. Și, cum se aflau de 10 000 de metri altitudine și n-avea unde să se ducă, s-a hotărât să se relaxeze și să îl lase pe Daniels să povestească cele petrecute în primăvara anului 1835.

— Jackson s-a infuriat din cauza atentatului, a spus președintele. L-a acuzat în mod direct pe Poindexter, un senator de Mississippi, și a susținut că atentatul fusese

rezultatul unei conspirații a nullifierilor. Îl ura pe John Calhoun. Calhoun îl numise trădător al Uniunii. Nu mă mir că Jackson s-a înfuriat foarte tare.

Calhoun fusese vicepreședintele lui Jackson și, inițial, un adept înfocat al acestuia. Dar, cum începuse să se bucure de simpatia statelor din sud, se întorsese împotriva binefăcătorului său și fondase Partidul Nullifier, care susținea drepturilor statelor Uniunii – și, în special, pe cele ale Sudului. Daniels avusese și el parte de trădarea unui vicepreședinte.

— Jackson se mai confruntase și înainte cu pirați, a continuat Daniels. În New Orleans îl cunoscuse pe Jean Lafitte și chiar îl plăcuse. Și în timpul Războiului din 1812 ei doi colaboraseră și, împreună, salvaseră orașul.

— De ce spuneți că erau pirați? a întrebat Cassiopeia. Nu erau, de fapt, corsari? Oameni autorizați de statul american să îi atace pe dușmani?

— Ba da, și dacă s-ar fi limitat la asta, totul ar fi fost în regulă. Însă după ce au primit scrisorile de împuternicire care le garantau protecție pe vecie, au început să facă prăpăd pe mare.

Daniels le-a povestit cum, pe parcursul Războiului Civil, Commonwealth-ul se comportase în mod duplicitar.

— Am văzut documente clasificate din acea epocă, a explicat el. Lincoln ura Commonwealth-ul. Voia să-i aducă pe toți în fața justiției. La acel moment, mulțumită Declarației de la Paris, pirateria fusese scoasă în afara legii. Necazul e că numai cincizeci și două de națiuni semnaseră tratatul. Iar Statele Unite și Spania refuzaseră.

— Și Commonwealth-ul ce-a făcut? a întrebat Cassiopeia. A continuat să-și vadă de hoții, trăgând foloase de pe urma acestui eșec al țării?

Daniels a confirmat dând din cap.

— Constituția permitea acordarea de scrisori de împuternicire. Cum Statele Unite nu au denunțat niciodată pirateria, semnând tratatul, aceasta era legală la noi. Dar, cu toate că nu am semnat tratatul, în timpul Războiului hispano-american, noi și spaniolii am convenit să-i respectăm principiile. Commonwealth-ul a ales însă să ignore înțelegerea noastră și a continuat să atace vasele spaniole, fapt care l-a înfuriat atât de tare pe președintele William McKinley, încât a forțat Congresul ca, în 1899, să adopte o lege prin care capturarea corăbiilor și împărțirea prăzilor erau declarate ilegale.

— Lucru de care Commonwealth-ul nu s-a sinchisit, a spus Malone. Scrisorile de împuternicire le confereau

imunitate în fața legii.

Daniels a arătat cu degetul spre el.

— Ei, vezi c-ai început să înțelegi unde bat?

— Unii președinți, a intervenit Davis, s-au folosit de Commonwealth pentru a-și urmări propriul interes, alții l-au înfruntat, și cei mai mulți s-au prefăcut că nu știu nimic despre existența lui. Nici unul nu a dorit ca opinia publică să afle că George Washington și guvernul american aprobaseră acțiunile unor pirați. Ori că Trezoreria SUA profita de pe urma lor. Majoritatea conducătorilor noștri au preferat să lase Commonwealth-ul în pace.

— Și cu asta să revenim la Andrew Jackson, a spus Daniels. El e singurul care le-a dat piraților peste nas.

Davis a întins mâna și a luat de sub masă o borsetă din piele. A scos din ea o foaie de hârtie și a întins-o spre Malone și Cassiopeia.

— Asta e o scrisoare adresată în 1835 de Andrew Jackson lui Abner Hale, unul dintre cei patru membri de la acea vreme ai Commonwealth-ului. O copie a documentului a fost păstrată într-un seif secret în care se aflau și alte acte prezidențiale, care au rămas sigilate la Arhivele de Stat. Sunt hârtii la care numai o mână de oameni au acces. Edwin a descoperit documentul.

— Nu am știut de existența unui asemenea seif, a spus Malone.

— Nici eu, până ce nu l-am căutat, a răspuns Daniels. Și n-am fost primul care a citit documentul. La arhive se ține un registru. Mulți președinți au studiat scrisoarea. Dar nici unul mai recent. Kennedy a fost ultimul. L-a trimis pe fratele lui, Bobby, ca să arunce o privire. După cum vezi, Abner Hale a fost cel care a comandat asasinatul, sau cel puțin așa a crezut Jackson, a adăugat președintele arătând spre pagină.

Malone a citit documentul, apoi i l-a dat Cassiopeei și a întrebat:

— Abner e rudă cu Quentin Hale?

— E stră-străbunicul lui, a răspuns Daniels. Quentin are ditamai arborele genealogic.

Malone a zâmbit.

— Andrew Jackson, a continuat președintele, s-a înfuriat așa de tare pe Commonwealth, încât a smuls paginile din registrele Casei Albe și Senatului, din locul unde se aflau scrisorile de împuternicire emise de Congres pentru cele patru familii. Am văzut cu ochii mei registrele. Câte o foaie smulsă din fiecare.

— Și ăsta e motivul pentru care nu puteți revoca, pur și simplu, scrisorile?

Malone știa deja răspunsul.

— Având în vedere că nu s-au păstrat documente care să ateste aprobarea de către Congres a acestor scrisori, nu există temei legal privind onorarea prevederilor cuprinse în ele. Președinții nu pot semna scrisori de împuternicire decât cu acceptul Congresului, care nu apare să fi fost consemnat oficial.

— Și președinții nu pot lua decizia unilateral? a întrebat Cassiopeia.

Daniels a clătinat din cap.

— Constituția interzice acest lucru.

— Iar dacă ați lua atitudine și ați revoca scrisorile de împuternicire, a intervenit Malone, ar însemna că le-ați recunoaște valabilitatea. În plus, revocarea nu s-ar aplica asupra faptelor din trecut. Commonwealth-ul nu ar trebui să răspundă pentru faptele comise deja, și exact asta îmi doresc.

Daniels a dat din cap aprobator.

— Întocmai. O situație fără ieșire absolut clasică. Ar fi fost mai bine dacă Jackson ar fi distrus scrisorile. Dar, al naibii ticălos, le-a ascuns. A vrut să-i chinuie, așa cum a și recunoscut, de altfel. Să le dea motive de îngrijorare, altele decât asasinarea unui președinte. Și ceea ce a făcut, de fapt, a fost să ne paseze nouă problema.

— Dacă ați avea cele două pagini, ce-ați face? a întrebat Cassiopeia.

— Asta e o parte din sarcina pe care și-a asumat-o Stephanie. Analizarea acestor posibilități. Nu-mi place ideea de a lăsa succesorului meu pe cap o chestiune nerezolvată.

— Și ce s-a întâmplat mai departe? a întrebat Malone.

Daniels a scos un oftat.

— Lucrurile s-au complicat. Vizita făcută de Hale lui Edwin ne-a stârnit curiozitatea. Am început să punem întrebări în stânga și în dreapta. Am descoperit că șefa NIA, Andrea Carbonell, are legături cu Commonwealth-ul.

Malone știa de Carbonell din vremea când lucrase la Magellan Billet. Americancă de origine cubaneză. O tipă dură. Rezervată din fire. Care nu-și pierdea vremea cu nimicuri. Înțelese și ce voia să spună președintele.

— Legături prea strânse?

— Nu știm încă, a răspuns Davis. A fost o descoperire neașteptată. Care ne-a îngrijorat. Atât de mult, încât am decis că vrem să cercetăm lucrurile în amănunțime.

— Și Stephanie s-a oferit să se ocupe, a spus Daniels. A luat chestiunea pe cont propriu.

— De ce tocmai ea? a întrebat Malone.

— Pentru că s-a oferit. Pentru că am încredere în ea. În problema Commonwealth-ului, NIA e la cuțite cu restul comunității serviciilor secrete. Ei vor să-i arunce pe pirăți în închisoare, dar Carbonell se opune. Dacă am fi implicat o altă agenție, conflictul ar fi escaladat. Am avut o discuție cu Stephanie pe tema asta săptămâna trecută. A fost de acord să se ocupe singură de chestiune. S-a întâlnit pe ascuns cu niște foști agenți NIA, ca să afle mai multe despre Carbonell și relația ei cu Commonwealth-ul. Urma să-i raporteze lui Edwin acum patru zile. Nu s-a prezentat și, din nefericire, nu știm ce s-a întâmplat cu ea. Putem doar presupune că a fost prinsă și e ținută prizonieră.

Dacă nu mai rău, și-a zis Malone.

— Strângeți-o pe Carbonell cu ușa. Puneți Commonwealth-ul sub supraveghere.

Davis a scuturat din cap.

— Nu știm cu certitudine că ei au capturat-o. Și n-avem nici o probă împotriva lui Carbonell. Dacă am acuza-o, ar nega pur și simplu totul și s-ar da la fund. Toți cei patru membri ai Commonwealth-ului sunt oameni de afaceri respectabili, fără condamnări la activ. Dacă îi acuzăm de piraterie, vor ieși public și ne vom trezi pe cap cu un coșmar.

— Cui îi pasă? a spus Malone.

— Nouă, a răspuns Daniels. Suntem nevoiți să ne pese.

Frustrarea din glasul lui era evidentă.

Altceva îl preocupa însă pe Malone.

„Patru zile de când nu se mai știe nimic despre ea.“

— Dacă nu Stephanie, atunci cine mi-a trimis e-mailul acela acum două zile și cine mi-a lăsat biletul în camera de la Grand Hyatt?

Capitolul 20

Bath, Carolina de Nord

Hale îi urmărea pe ceilalți trei căpitani, care meditau la propunerea lui de arborare a steagului. Semnificația expresiei le era cunoscută. În zilele de glorie, pirații și corsarii supraviețuiseră mulțumită reputației lor. Cu toate că violența reprezenta, fără îndoială, pentru ei un mod de viață, preferau să captureze corăbiile *fără* luptă. Atacurile se soldau cu consecințe neplăcute. Răni, oameni morți, stricăciuni ale vasului sau, și mai rău, ale prăzii. Bătăliile inutile măreau costurile de operare și, inevitabil, reduceau profitul. În plus, majoritatea membrilor echipajului nici măcar nu știau să înoate.

Așa că au găsit o cale mai bună.

Arborarea steagului.

Afișarea identității și afirmarea intențiilor.

Dacă vasul dușman se preda, atunci viețile tuturor erau cruțate. Dacă marinarii opuneau rezistență, atunci erau măcelăriți până la unul.

Metoda funcționase cu succes.

Iar pirații căpătaseră o reputație infamă. Faptele de cruzime ale lui George Lowther, Bartholomew Roberts și Edward Low erau legendare. Cu timpul, la simpla vedere a lui Jolly Roger², lucrurile erau clare. Negustorii care zăreau steagul de la distanță știau deja ce opțiuni au.

Să se predea ori să moară.

— Foștii noștri amici din comunitatea serviciilor de informații trebuie să afle că nu intenționăm să tratăm lucrurile cu indiferență, a spus Hale.

— Au aflat că am atentat la viața lui Daniels, a răspuns Cogburn. Intendentul le-a raportat deja. NIA ne-a dejucat planul.

— Și asta ridică mai multe semne de întrebare îngrijorătoare, a zis Hale, iar cea mai importantă întrebare este: Ce a intervenit? De ce ultimul nostru aliat s-a întors împotriva noastră?

— O să avem parte numai de necazuri, a spus Bolton.

— Ce e, Edward? Iarăși ai luat o decizie proastă?

Nu putuse rezista tentației de a-l înțepa un pic. Familiile Hale și Bolton nu fuseseră niciodată în cele mai bune relații.

— Te crezi invulnerabil, a replicat Bolton. Tu, cu averea și influența ta. Care nu fac doi bani acum, nu?

— N-am fost o gazdă prea bună, a răspuns Hale ignorând insulta. Pot să vă servesc cu ceva de băut?

— Nu vrem nimic de băut. Vrem rezultate, a spus Bolton.

— Și asasinarea președintelui Statelor Unite ar fi fost răspunsul?

— Dar tu ce-ai fi făcut? Te-ai fi întors la Casa Albă, ca să te mai milogești un pic?

Nu, niciodată. Îi displicuse profund că fusese nevoit să stea la discuții cu șeful administrației, după ce întâlnirea față în față cu Daniels îi fusese refuzată. Iar telefonul primit o săptămână mai târziu fusese un gest încă și mai sfidător.

— *Guvernul american nu vă poate permite să încălcați legea, îl informase Davis.*

— *Dar asta fac corsarii. Îi jefuim pe dușmanii țării, cu binecuvântarea guvernului.*

— *Poate acum două sute de ani.*

— *Nu s-au schimbat prea multe de atunci. Amenințări există și acum. Poate mai grave ca înainte. N-am făcut niciodată altceva decât să venim în sprijinul națiunii. Am făcut toate eforturile pentru a-i nimici pe dușmani. Și acum suntem persecutați.*

— *Cunosc problemele voastre, a spus Davis.*

— *Atunci știți și în ce dilemă ne găsim.*

— *Știu că serviciile de informații s-au săturat de voi. Ceea ce ați făcut în Dubai aproape că a distrus întreaga regiune.*

— *Nu am făcut decât să punem piedici inamicilor și să îi atacăm atunci și acolo unde erau mai vulnerabili.*

— *Dar nu sunt inamicii noștri.*

— *Asta e discutabil.*

— *Domnule Hale, dacă ați fi continuat și ați fi ajuns să falimentați Dubaiul, lucru foarte plauzibil, ați fi aruncat în aer toată politica americană în Orientul Mijlociu. Pierderea unui asemenea aliat-cheie ar fi fost un adevărat dezastru. Avem atât de puțini prieteni în regiune. Ne-ar fi luat decenii la rând ca să cultivăm o nouă astfel de relație. Ceea ce ați făcut a fost total contraproductiv și opus oricărei logici și rațiuni.*

— *Nu sunt prietenii noștri, și dumneavoastră cunoașteți acest lucru foarte bine.*

— *Tot ce se poate. Dar Dubaiul are nevoie de noi, și noi de el. Așa că lăsăm divergențele deoparte și conlucrăm.*

— *Și de ce nu procedați la fel și în privința noastră?*

— *Sincer să fiu, domnule Hale, situația dumneavoastră nu interesează de nici un fel Casa Albă.*

— *Dar ar trebui. Primul președinte și al doilea Congres ales al acestei țări ne-au garantat legal autoritatea de a acționa, atâta timp cât o făceam împotriva dușmanilor națiunii.*

— *Cu un amendament, a spus Davis. Autoritatea legală conferită de scrisoarea de împuternicire nu există. Chiar dacă am vrea să-i dăm curs, n-am avea cum. Registrele Congresului nu conțin nici o mențiune scrisă referitoare la aceste scrisori. Lipsesc două pagini, lucru de care bănuiesc că sunteți conștient. Secretul ascunzătorii este apărut de codul lui Jefferson. Am citit asta în scrisoarea adresată de Andrew Jackson stră-străbunicului dumneavoastră.*

— *Ce trebuie să înțeleg? Că dacă descifrăm codul și găsim paginile lipsă, președintele va da curs celor stipulate în scrisoare?*

— *Puteți să înțelegeți că poziția dumneavoastră va fi atunci mult mai puternică din punct de vedere juridic, ceea ce nici n-ar fi de mirare, având în vedere că, la momentul acesta, nu dispuneți de nici o autoritate legală.*

— Domnilor, s-a adresat Hale celorlalți trei, mi-am amintit de o istorie pe care mi-a povestit-o mai de mult bunicul. Mateloții de pe un vas comercial britanic au zărit la orizont un vapor cu identitate și intenții necunoscute. L-au urmărit aproape o oră în timp ce se apropia amenințător. Căpitanul a întrebat echipajul dacă erau dispuși să lupte și să-și apere corabia. „Dacă sunt spanioli“, au răspuns ei, „vom lupta. Dar dacă sunt pirați, nu.“ Și de cum au aflat că vasul dușman era condus de însuși Barbă Neagră, și-au abandonat propria navă, convinși că vor fi omorâți.

Cei trei s-au holbat la Hale.

— A venit vremea să arborăm steagul. Să-i dăm de știre dușmanului că intenționăm să-l înfruntăm.

— Și de ce te dai așa mare? a întrebat Cogburn. Știi ceva ce noi nu știm? Ce-ai făcut?

Hale a zâmbit.

Charles îl citise; îl cunoștea mult prea bine.

— Ceva care poate va fi de ajuns ca să ne salveze pe toți.

² Denumirea englezească a steagului pirateresc (reprezentat, de obicei, printr-un craniu și două oase încrucișate), consemnată pentru întâia oară în cartea căpitanului Charles Johnson (n.trad.)

Capitolul 21

New York

Knox a intrat în Helmsley Park Lane, luxosul hotel situat în capătul sudic al Central Park. Deși avea cheie, nu știa de la ce cameră este. Țasta era necazul cu cardurile de plastic. Nu conținea informații. A traversat holul și a ajuns în fața biroului de recepție. Acolo, o domnișoară cu ochi luminoși, puțin trecută de douăzeci de ani, l-a întrebat dacă-i putea fi de folos.

— Scott Parrott. Doresc să fac check-out-ul, a spus el adăugând un zâmbet și întinzându-i cheia.

Spera ca Parrott să nu se fi făcut remarcat la hotel. Dacă, întâmplător, tipa de la recepție îi reținuse figura, avea pregătită o poveste. „Eu sunt cel care plătește facturile. Scott lucrează pentru mine.“ Dar nici un cuvânt nu a fost rostit cât timp fata a tastat la computer și a printat factura.

— Plecați cu o zi mai devreme? a întrebat ea.

A încuviințat dând din cap.

— N-am încotro.

Fata a scos pagina printată din imprimantă și i-a întins-o. Knox s-a prefăcut că o studiază, concentrându-se însă exclusiv pe numărul camerei.

— O, nu, a exclamat el. Tocmai mi-am dat seama că am uitat ceva în cameră. Mă întorc imediat. Țineți aici factura, vă rog. O achit când cobor.

I-a mulțumit fetei, s-a îndreptat spre ascensor și a urcat într-o cabină goală care l-a dus până la etajul cinci. A introdus cartela și a deschis ușa. Apartamentul era spațios, și patul matrimonial nu fusese făcut. Ferestre largi ocupau peretele dinspre nord, oferind o priveliște impresionantă asupra copacilor din Central Park, cu vârfuri ale căror culori anunțau venirea toamnei, dar și asupra clădirilor din Upper West Side.

Knox și-a plimbat privirea prin cameră până ce a dat cu ochii de laptopul așezat pe birou. S-a apropiat și a scos cablul din priză.

— Cine ești? a răsunat o voce feminină.

S-a răsucit pe călcâie.

O femeie stătea în pragul ușii de la baie. Era mică de statură și zveltă, cu păr castaniu drept și îmbrăcată într-o pereche de jeansi și un pullover.

În mâna dreaptă ținea un revolver.

— M-a trimis Scott să iau computerul.

— Asta e tot ce poți? Ori e cel mai bun răspuns pe care l-ai putut scorni pe moment?

Knox a ridicat din umeri, arătând spre laptopul din mână.

— Cel mai bun răspuns.

— Unde-i Scott?

— Hm, asta e tot ce poți *tu*?

— Nu știi ce să zic, Knox. Dar se pare că sunt singura de aici cu o armă în mână, așa că ai face bine să răspunzi.

Asta îi mai lipsea – o nouă încurcătură. De parcă nu avusese destule pe ziua aceea. Suspiciunile îi erau însă acum confirmate.

I se întinsese o capcană.

În care n-avusese încotro și se lăsase să cadă.

Femeia s-a apropiat, ținând arma îndreptată asupra lui. A scos un telefon mobil din buzunarul de la spate al pantalonilor. A apăsă pe o tastă și a spus: „Piratul nostru a sosit“.

Din ce în ce mai bine.

Se poziționase prea departe, cam la trei metri distanță, pentru ca Knox să încerce să facă ceva fără a risca să fie împușcat. A remarcat că revolverul avea amortizor. Era limpede, NIA nu voia să atragă atenția, fapt pe care îl putea specula. Trebuia să acționeze într-un fel sau altul, și cât mai repede, căci nu știa cât de aproape se aflau ajutoarele alertate de femeie.

A văzut-o cum aruncă deoparte telefonul.

— Pune laptopul pe pat, i-a cerut ea.

Knox a dat din cap în semn de acceptare și a mimat gestul de aruncare a laptopului pe saltea. În ultima clipă a răsucit obiectul spre femeie, azvârlindu-l de partea cealaltă a încăperii.

Femeia s-a ferit, iar Knox s-a aruncat înainte și i-a îndepărtat arma din mână cu o lovitură de picior. Ea s-a învârtit pe loc, și-a ridicat brațele în aer și a atacat. Knox a pocnit-o cu pumnul drept în față, dezechilibrând-o și făcând-o să cadă pe pat. Năucită de lovitură, ea și-a pipăit nasul însângerat.

Knox a ridicat arma de pe podea.

Cu degetul pe trăgaci, a luat o pernă de pe pat, a poziționat-o între armă și capul femeii, apoi a apăsă pe trăgaci.

Femeia a rămas nemișcată.

Perna a înăbușit aproape complet zgomotul armei, și așa prevăzută cu amortizor.

La naiba. Nu îi făcea deloc plăcere să ucidă. Dar nu el fusese cel care întinsese capcana asta nenorocită.

A aruncat perna deoparte.

„Gândește.“

Nu atinsese decât laptopul, cablul lui de alimentare și mânerul ușii.

A luat laptopul de pe jos. Aterizase pe unul din scaunele tapițate și părea să nu se fi stricat. Arma avea s-o păstreze. A găsit în baie un prosop mic, și-a înfășurat mâna în el și a deschis ușa, după care a șters mânerul pe ambele părți. A îndesat prosopul în buzunar și s-a îndreptat spre lift.

A cotit pe coridor chiar în clipa când un sunet anunța sosirea liftului la etaj.

Doi bărbați au ieșit din cabină, ambii tineri și bine făcuți. Asistenții chemați de femeie, fără îndoială. A trecut pe lângă ei cu un aer nonșalant. În mai puțin de un minut aveau să descopere cadavrul și să pornească în urmărire. Nu neapărat ei îl îngrijorau, ci ajutoarele pe care cei doi ar fi putut să le anunțe prin radio.

A apăsă pe butonul de la lift cu cotul brațului vârât în jacheta costumului și a așteptat.

— Hei! a strigat o voce.

S-a întors.

Cei doi bărbați se repeziseră în direcția lui.

„La dracu’!“

Avea mâna dreaptă în buzunar, cu degetele înfășurate în jurul armei.

A scos revolverul.

Capitolul 22

New York

Wyatt a sărit de pe ultima treaptă a scării de incendiu pe trotuar, și-a luat lucrurile și a decis să meargă pe jos înspre est și Central Park preț de câteva străzi, în căutarea unui taxi. Strada lăturalnică liniștită, mărginită de copaci, nu era foarte circulată, dar era înțesată de mașini parcate. Câteva dintre ele aveau tichete de amenzi vârate în parbrize. Noaptea sosise, și răcoarea ei rezona cu starea lui de spirit. Nu-i plăcea să fie folosit ori manipulat.

Așa cum procedase Andrea Carbonell cu el.

Femeia aceea era o pacoste.

Ca agent operativ de carieră, se ridicase din poziția de analist de nivel inferior la cea de șef și reușise să facă din NIA o structură utilă chiar și în vremurile acelea dificile. Wyatt avusese de-a face cu ea în diverse situații – prestase ocazional câteva joburi bine plătite –, și niciodată nu apăruseră probleme deosebite.

Și atunci de ce erau lucrurile atât de diferite de această dată?

Nu că treburile astea l-ar fi privit în vreun fel. Era totuși curios. Vechile lui metehne de agent operativ ieșeau la suprafață.

S-a apropiat de o intersecție și tocmai dădea să traverseze strada, când a observat un sedan negru parcat la vreo douăzeci de metri distanță. Fața care se holba la el de după geamul deschis din spate îi era familiară.

— Patruzeci și două de minute, i-a strigat Carbonell. Am fost convinsă c-o să-i rezolvi în patruzeci și cinci. I-ai scos din circulație?

— Vor avea nevoie de îngrijiri medicale.

Femeia a zâmbit.

— Urcă. Te duc cu mașina.

— Mai întâi m-ai concediat, și pe urmă le-ai permis idioților ălor doi să mă ia pe sus. M-am săturat. Mă întorc acasă.

— M-am pripit în ambele situații.

Curiozitatea l-a copleșit pe Wyatt. Știa că nu face bine, dar a acceptat oferta. A traversat strada și sedanul a pornit

imediat ce s-a așezat pe bancheta din spate.

— L-am găsit pe Scott Parrott, a spus Carbonell. Mort în Central Park. Pirații ăștia sunt niște tipi foarte previzibili, asta e limpede.

Wyatt lucrase cu Parrott în ultima lună. Parrott era omul însărcinat cu comunicarea în cadrul NIA și sursa tuturor informațiilor lui cu privire la Commonwealth. Desigur, Wyatt nu suflase o vorbă despre asta la NSA ori la CIA. Nu era treaba lor.

— Știam eu că Clifford Knox va acționa cumva, a spus Carbonell. Nu avea cum să stea deoparte.

— De ce?

— E o chestie legată de codul piraților. I-am jignit băgându-ne nasul în afacerile lor, așa că au trebuit să ne-o plătească. Au principiile lor.

— Și l-ai sacrificat pe Parrott pentru asta?

— E un mod cam dur de a pune problema. Cum te-ai exprimat la audierea aceea administrativă? Că orice misiune presupune riscuri. Uneori mai și mor oameni.

Da, așa spusese. Dar nu vedea legătura dintre comentariul său, care se referea la agenți aflați sub focul inamic și care aveau nevoie de ajutor, și trimiterea unui om la o întâlnire cu cineva despre care știai cu certitudine că avea să-l omoare.

— Parrott s-a purtat neglijent, a subliniat Carbonell. A avut prea multă încredere în Knox. Ar fi trebuit să se protejeze.

— Iar tu ai fi putut să-l avertizezi sau să-i păzești spatele.

Femeia i-a întins un dosar.

— Nu așa funcționează lucrurile. E vremea să afli mai multe despre Commonwealth.

Wyatt i-a înapoiat dosarul.

— Nu mă interesează.

— Îți dai seama, sper, că ceea ce ai făcut va avea repercusiuni.

Wyatt a ridicat din umeri.

— N-am omorât pe nimeni.

— Nu așa vor privi ei lucrurile. Ce au urmărit? Să te facă să te întorci împotriva mea? Să abandonezi Commonwealth-ul și să renunți la asasinat?

— Cam așa ceva.

— Tu ești un tip deștept, Jonathan. Și singurul capabil să ducă la bun sfârșit misiunea asta. Știu că sunt pe urmele mele, a zâmbit Carbonell. O știu de ceva vreme. Își închipuie că iau mită de la Commonwealth.

— Și iei?

— Nici vorbă. N-am nici un amestec în afacerile lor murdare.

— Dar te folosești de ei.

— Sunt o supraviețuitoare, Jonathan. Sunt sigură că tu nu-ți faci griji din pricina banilor. Ai milioane puse deoparte și nu e nici un pericol ca cineva să afle de ei. Eu n-am norocul ăsta. Sunt nevoită să muncesc din greu.

Asta nu era adevărat. Lui Carbonell munca îi plăcea la nebunie.

— Chir și pe piața asta schimbătoare a locurilor de muncă, generată de tăierile de buget cerute de președinte, oportunități încă mai există, a continuat Carbonell. Iar eu nu vreau decât o asemenea oportunitate. Nimic mai mult. Nu șpăgi. Nu mită. Doar un job.

Cum nimeni de la NSA ori CIA nu avea să-i ofere așa ceva, iar ea nu se putea mulțumi decât cu un post de administrator sau director adjunct, opțiunile îi erau limitate. În plus, își va dori un job lipsit de riscuri. Nimic care să o aducă cu capul pe butuc. De ce să sară din lac în puț?

Wyatt i-a surprins privirea.

Carbonell i-a citit gândurile.

— Da, așa e, vreau Magellan Billet.

*

Knox s-a răsucit iute și cei doi bărbați au încremenit la vederea revolverului cu amortizor din mâna lui.

— Țineți-vă brațele în lături, le-a poruncit el. Și dați-vă înapoi.

S-au conformat și s-au retras încet de-a lungul coridorului.

Un alt lift a urcat și ușa s-a deschis.

Două alte prezențe amenințătoare, asemănătoare la înfățișare cu prima pereche, se aflau în cabină. Revolverul lui Wyatt i-a prins pe picior greșit, căci nici unul dintre bărbați nu ținea o armă în mână. Wyatt a tras de două ori în direcția liftului, ținând în sus pentru a nu nimeri pe nimeni și pentru a-i înspăimânta cu zgomotul.

Ușile liftului s-au închis în clipa când cei doi s-au aruncat la podea, apărându-și capetele cu brațele și încercând să se ferească de gloanțe. Numai că cele câteva secunde folosite pentru a-i descuraja i-au stimulat pe ceilalți doi și un corp s-a izbit de Knox cu toată forța.

Acesta s-a prăbușit pe covor și a scăpat laptopul din mână.

S-a proptit în picioare, s-a ridicat și s-a răsucit, îmbrâncindu-l pe atacator. S-a învârtit spre dreapta și a tras în al doilea agent, doborându-l la pământ.

Primul bărbat și-a revenit și și-a lansat pumnul în direcția lui.

Pumn care a făcut contact cu fața lui Knox.

Wyatt a meditat la cele spuse de Carbonell.

Magellan Billet.

— Pare un loc bun, a zis ea. Lui Daniels îi place agenția. Sunt șanse ca partidul lui să se mențină la Casa Albă, după alegerile de anul viitor. Pare jobul perfect pentru o femeie de carieră ca mine.

— Dar, pe moment, Stephanie Nelle e la conducere.

Și-a dat seama că mașina se îndrepta spre Times Square, în direcția hotelului său, al cărui nume nu-l menționase în conversația cu Andrea Carbonell.

— Mi-e teamă că Stephanie a dat de greu, a spus ea. Commonwealth-ul a luat-o prizonieră acum câteva zile.

Ceea ce explica succesul imediat al e-mailul pe care el i-l trimisese lui Malone pe când rivalul său se afla la Copenhaga. Wyatt deschisese un cont pe Gmail pe numele lui Stephanie Nelle. Lucru care n-ar fi avut cum să trezească suspiciunile lui Malone. Agenții de teren foloseau frecvent provideri obișnuiți de e-mail, care nu atrăgeau atenția și nu dezvăluiau identitatea expeditorului de mesaje, așa încât se puteau amesteca perfect printre celelalte miliarde de utilizatori. Dacă Malone n-ar fi mușcat momeala sau ar fi comunicat cu Nelle altfel decât pe e-mail, Wyatt ar fi fost nevoit să aștepte un alt moment pentru a se răzbuna. Din fericire, nu fusese cazul.

Era totuși curios.

— Commonwealth-ul te ajută să capeți slujba asta nouă?

— Or să o facă în curând.

— De ce? Ai ceva ce îi interesează?

Carbonell i-a așezat dosarul în poală.

— Toate explicațiile sunt aici.

A ascultat-o povestind despre corsari, scrisori de împuternicire emise de George Washington, atentatul asupra lui Andrew Jackson și cifrul pe care Thomas Jefferson îl considera imposibil de dezlegat.

— Un prieten al lui Jefferson, un profesor de matematică pe nume Robert Patterson, este cel care a conceput ceea ce președintele a descris drept cifrul perfect, a continuat Carbonell. Jefferson era fascinat de coduri. Iar cel al lui Patterson i-a plăcut atât de mult, încât i l-a transmis ambasadorului american la Paris, pentru a fi folosit în chestiuni oficiale. Din păcate, nu s-a păstrat nici un document care să consemneze cheia pentru descifrarea codului. Andrew Jackson l-a numit pe un alt Robert Patterson, fiul profesorului, director al Monetăriei Naționale. Probabil că de

la el a aflat Jackson de cifru și de soluția lui. E logic să presupunem că fiul era la curent. Bătrânul Hickory era un fan declarat al lui Thomas Jefferson.

I-a arătat lui Wyatt o copie a paginii scrise de mână, ce conținea nouă rânduri de litere înșirate aparent întâmplător.

— Lumea nu știe că puține înregistrări de dinainte de 1834 ale lucrărilor Congresului s-au păstrat. Ceea ce a fost așternut pe hârtie a fost consemnat în două registre separate ale Camerei și Senatului. În 1836, Jackson a ordonat compilarea *Dezbaterilor și lucrărilor Congresului Statelor Unite*, proiect ce a necesitat douăzeci de ani pentru a fi finalizat. Pentru crearea acestei arhive oficiale s-a făcut apel la registre, articole din ziare, martori oculari, orice și oricine putea fi de folos. În mare parte era vorba de informații la mână a doua, dar care s-au transformat în *Analele Congresului*, rămase și acum în arhiva oficială a Congresului.

Carbonell a adăugat că în *Anale* nu se găsea nici o mențiune referitoare la cele patru scrisori de împuternicire acordate vreunui membru al familiilor Hale, Bolton, Cogburn sau Surcouf. În schimb, din registrele oficiale ale Camerei și Senatului lipseau două pagini din sesiunea parlamentară din anul 1793.

— Jackson a rupt foile și le-a ascuns, folosindu-se de codul lui Jefferson. Metoda a funcționat, protejând ascunzătoarea... Până în urmă cu câteva ore, a adăugat Carbonell după o scurtă pauză.

Wyatt a zărit la distanță hotelul său de pe Broadway.

— Acum câteva luni am angajat un expert, a continuat Carbonell. Un individ foarte inteligent, care era convins că poate descifra codul. Commonwealth-ul a încercat și el să afle soluția, dar pistolarii lor plătiți nu au avut succes. Omul nostru e un sudist din Maryland, un specialist în programele de computer pe care le folosim în Orientul Mijlociu și care se pare că a izbutit să dezlege misterul. Vreau să te duci la el și să faci rost de cheia cifrului.

— Nu poate fi trimisă prin e-mail sau poștă?

Carbonell a scuturat din cap.

— Ar fi prea riscant. În plus, s-a ivit și o altă complicație.

Wyatt a ghicit despre ce era vorba.

— Mai știu și alții de descifrarea codului?

— Din păcate, da. Pe doi dintre ei i-ai băgat tu în spital, dar și la Casa Albă s-a aflat.

— De unde știi?

— Pentru că le-am spus eu.

Capitolul 23

Air Force One

Malone aștepta un răspuns la întrebarea lui – „Cine m-a contactat în urmă cu două zile și mi-a lăsat biletul în camera de hotel?” –, dar în zadar. În schimb, Edwin Davis i-a întins o altă foaie de hârtie, de data aceasta conținând nouă rânduri de litere înșiruite la întâmplare, cu același scris ce apărea în epistola trimisă de Andrew Jackson lui Abner Hale.

— Țsta e codul Jefferson, a spus Davis. Commonwealth-ul încearcă să-l spargă din 1835. Experții mi-au spus că nu e vorba de o simplă substituție, adică de înlocuirea unei litere din alfabet cu alta. Ci de o transpoziție, ceea ce presupune așezarea literelor într-o ordine anume. Pentru a afla ordinea, trebuie să știi cheia codului. Există în jur de 100 000 de posibilități.

Malone a studiat literele și simbolurile.

XQXFEETH
APKLJHXREHNJF
TSYOL:
EJWIWM
PZKLRIELCPΔ
FESZR
OPPOBOUQDX
MLZKRGVKΦ
EPRISZXNOXEΘ

— Cineva a descifrat codul, a spus el. Cum altfel ar fi compus Jackson mesajul ăsta?

— Jackson a avut inspirația de a-l numi pe fiul creatorului cifrului la conducerea Monetăriei Naționale, a răspuns Davis. Presupunem că tatăl i-a spus secretul fiului, care, la rândul său, i l-a spus lui Jackson. Dar Jackson a murit în 1845, iar fiul în 1854. Ambii au luat soluția cu ei în mormânt.

— Credeți că cei din Commonwealth au încercat să vă omoare? l-a întrebat Cassiopeia pe Daniels.

— Nu știu.

Malone era însă mai îngrijorat din pricina lui Stephanie.

— Nu putem sta cu brațele încrucișate.

— Nici nu intenționez așa ceva, a spus Daniels.

— Aveți mii de agenți la dispoziție. Puneți-i la treabă.

— Nu e chiar atât de simplu, și președintele ți-a explicat deja asta, a intervenit Davis. CIA și alte agenții vor punerea sub acuzare a Commonwealth-ului. NIA vrea să-i scape basma curată. Cât despre noi, vrem ca în anul fiscal următor să eliminăm NIA și alte încă circa cincizeci de agenții secrete redundante.

— Și Carbonell e la curent? a întrebat Malone.

— Mai mult ca sigur, a răspuns Daniels.

— Atrăgând atenția asupra Commonwealth-ului, nu vom face decât să escaladăm situația, a precizat Davis. Sunt mulți care ar jubila dacă ar avea parte de un spectacol public. Poate chiar ne momesc spre așa ceva.

Daniels a clătinat din cap.

— Lucrurile trebuie tratate cu discreție, Cotton. Fii convins de asta. Oamenii noștri din serviciile de informații sunt precum cocoșii pe care i-am văzut eu mai demult la o fermă. Nu fac decât să se certe între ei, ca să vadă care e mai forțos. Și se macină pe dinăuntru, așa că nu e mare lucru de capul nici unuia dintre ei.

Malone cunoștea din experiență personală războaiele pentru supremație dintre agenții, care constituiseră unul dintre motivele pentru care alesese să se retragă înainte de vreme.

— Băieții cei mari au decis să facă una cu pământul cu Commonwealth-ul, a spus Daniels. Nu am nimic împotriva. Și nu-mi pasă. Dar dacă ne implicăm și noi în mod public, lupta devine a *noastră*. Și atunci am avea parte de tot felul de probleme, inclusiv dintre acelea care mie îmi displac cel mai tare. Cele legale, a clătinat din cap președintele. Nu, *noi* trebuie să tratăm lucrurile cu maximă discreție.

Malone nu era de acord.

— Naiba să le ia pe CIA și pe NIA. Lăsați-mă să mă ocup de Commonwealth.

— Ca să faci ce? a întrebat Cassiopeia.

— Ai tu o idee mai bună? Stephanie are nevoie de ajutorul nostru. Nu putem să stăm cu mâinile în sân, fără să facem nimic.

— Dar nici măcar nu suntem siguri că a fost luată prizonieră de către Commonwealth, a obiectat Cassiopeia. După părerea mea, Carbonell e o pistă mai bună.

Vechea lui prietenă, Stephanie, dăduse de necaz. Malone se simțea frustrat și furios, la fel ca la Paris, cu un Crăciun în urmă, când un alt prieten se afluase în pericol. Atunci, ajunsese cu două minute prea târziu, lucru pe care îl regreta și acum.

Situația nu avea să se repete. Nu de această dată.

Daniels a arătat spre foaia de hârtie.

— Avem un atu în mânecă. Cifrul a fost dezlegat în urmă cu câteva ore.

Informația a fost primită cu mare interes atât de Malone, cât și de Cassiopeia.

— Cum de ați aflat? a întrebat Malone.

— Mi-a spus Carbonell.

Acum, lucrurile deveneau din ce în ce mai clare.

— Vă dă informații. Joacă la ambele capete. Ca să se facă utilă.

— Ceea ce mă irită e faptul că mă consideră prea prost ca să-mi dau seama ce pune la cale, a spus Daniels.

— Știe că Stephanie făcea cercetări în privința ei? a întrebat Cassiopeia.

— N-am idee, a răspuns Daniels căzând pe gânduri. Sper că nu. Pentru că, dacă ar ști, Stephanie ar fi în mare pericol.

„Dacă nu chiar moartă“, și-a zis Malone. În lumea serviciilor secrete, loviturile se dădeau cu maximă putere și viteză. Mizele erau mari, și moartea era un lucru comun.

Și, prin urmare, găsirea lui Stephanie constituia prioritatea numărul *unu*.

— Cu privire la documentele acelea prezidențiale din Arhivele de Stat, despre care v-am vorbit, a spus Daniels, v-am explicat că puțini oameni au acces la ele. Printre care șefii de agenții.

— Carbonell figurează pe lista celor care le-au văzut? a întrebat Malone.

Davis a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Și tot ea l-a contactat pe expertul care trebuia să descifreze codul.

— Îmi amintește de cocoșii ăia de care vă spuneam, a zis Daniels. Carbonell e ca o pasăre costelivă care stă deoparte și le urmărește pe celelalte cum se bat, în speranța că va deveni cea mai tare, pentru simplul motiv că va fi ultima rămasă în picioare. Eu sunt cel care i-am dat misiunea lui Stephanie, a adăugat președintele după o scurtă ezitare. E vina mea că a dispărut. N-am la cine altcineva să apelez pentru treaba asta, Cotton. Am nevoie de tine.

Malone a văzut-o pe Cassiopeia uitându-se la cele trei ecrane de televizor, pe care imaginile cu tentativa de asasinat erau repetate, fără sonor, la nesfârșit.

— Dacă cifrul a fost dezlegat și cunoaștem cheia, a spus Davis, atunci avem ceva ce îmi doresc atât Commonwealth-ul, cât și Carbonell. Și putem negocia de pe o poziție de forță.

Și-a luat apoi seama.

— Carbonell ne-a dat informația. A vrut să avem cheia cifrului.

Daniels a dat din cap aprobator.

— Absolut. Presupun că a făcut-o pentru a-i ține la distanță pe colegii din celelalte agenții, care ar prefera să distrugă cifrul. Validarea scrisorilor de împuternicire le-ar zădărnici eforturile de a pune sub acuzare Commonwealth-ul. Dacă am avea cheia cifrului, atunci am păstra-o în siguranță. Problema este, Cotton, că în acest moment n-am nici măcar o pereche de dolari în mână ca să merg la cacealma, așa că sunt dispus să ascult orice propunere.

— Și nu uita, i-a spus Cassiopeia lui Malone, că ai fost invitat. Ai primit o invitație gravată cu numele tău. Ți s-a solicitat în mod expres prezența.

Malone s-a holbat la ea.

— Cineva te vrea cu tot dinadinsul pe *tine*.

— Au vrut să te facă să pleci din Grand Hyatt, a spus Daniels ridicând bilețelul de pe masă. Nu Stephanie a scris biletul ăsta, care a fost gândit cu scopul de a te face să părăsești hotelul. Cu toate că cel care l-a trimis și-ar fi dorit, în același timp, ca vreun polițist sau agent să te împuște mortal...

Ideea tocmai îi venise.

— Du-te la Institutul Garver, în Maryland, și ia soluția cifrului, a spus președintele. Carbonell mi-a spus că ești așteptat. Ne-a dat și o parolă de acces.

Malone nu era un prost.

— Cred că ne întinde o cursă.

Daniels l-a aprobat.

— Foarte posibil. Oamenii care vor să pună Commonwealth-ul sub acuzare nu doresc descifrarea codului.

— Dar nu sunteți președintele lor? N-ar trebui cu toții să lucreze pentru dumneavoastră?

— Mai am puțin peste un an de mandat și atât. Așa că nu le mai pasă de ceea ce cred sau fac eu. Sunt mai interesați de următoarea persoană care va sta pe acest scaun.

— Dar s-ar putea ca, în felul ăsta, să pierdem timp prețios, a obiectat Malone. Cei care au capturat-o pe Stephanie ar putea să o omoare, și gata. N-avem cum să știm ce e în capul lor.

— Uciderea ei nu le-ar fi de nici un folos, a subliniat Davis.

— Și asasinarea președintelui le-ar fi fost? a întrebat Cassiopeia.

— Ai dreptate, a rostit Daniels. Dar n-avem încotro și mergem pe ghicite. Și dacă e să ghicesc, atunci aş zice că

Stephanie e în viață.

Malone nu agreea abordarea pasivă, dar trebuia să recunoască totuși că cele spuse de președinte aveau sens. Și oricum, era deja destul de târziu, și o vizită la Institutul Garver părea pentru moment cea mai bună soluție. Dacă intrau în posesia cheii cifrului, într-adevăr puteau negocia de pe o poziție de forță.

— Și pe mine de ce m-ați adus aici? l-a întrebat Cassiopeia pe președinte.

— Dacă aș zice că pentru a mă bucura de frumusețea ta, presupun că nu m-ai crede, nu-i așa?

— Nu acum. Poate altă dată.

Daniels s-a așezat mai comod în fotoliu, care a gemut sub greutatea lui.

— Drăciile acelea care au tras în mine nu s-au putut meșteri peste noapte. Toată povestea a necesitat o planificare al naibii de riguroasă.

De asta nu se îndoia nimeni.

— O jumătate de duzină de oameni de la Casa Albă a știut de vizita la New York a președintelui, din momentul în care a fost planificată, cu două luni în urmă, a precizat Davis. Sunt cu toții consilieri de rang superior sau agenți din Serviciul Secret. Vor fi intervievați și investigați, dar îmi pun capul pentru ei. Alți câțiva au fost înștiințați acum două zile, dar Serviciul Secret ne-a informat că cele două camere de la Grand Hyatt au fost rezervate în urmă cu cinci zile, cu carduri de credit falsificate.

Malone a remarcat o umbră neobișnuită de îngrijorare pe fața lui Daniels.

— Trebuie să cercetăm fiecare pistă, a spus Davis. E o problemă de care ar trebui să se ocupe Cassiopeia. Nu vrem să implicăm Serviciul Secret sau FBI-ul în cercetări.

— Credeți că ar putea fi vorba de vreo scurgere de informații?

— Mda, a răspuns Daniels. Și mai e ceva ciudat.

Malone a așteptat continuarea.

— Are legătură cu soția mea. Cu prima doamnă.

Capitolul 24

New York

Knox ținea în continuare arma în mână, dar îi era de prea puțin folos, având în vedere că bărbatul care îl călărea îi strângea cu putere brațul. Trebuia neapărat să scape. Cei doi tipi din lift ieșiseră, fără îndoială, din cabină la un etaj mai sus ori mai jos și acum se întorceau la el.

S-a rostogolit și a inversat poziția, însă bărbatul aflat acum sub el a continuat să-i țină brațul încătușat. A pivotat și i-a înfipt genunchiul în vintre. A repetat lovitura, și adversarul său a rămas fără suflare, iar Knox a profitat pentru a-și smulge brațul drept din strânsoare, a balansat arma și a tras de aproape în pieptul omului.

Un urllet agonizant a spart tăcerea.

Knox s-a retras.

Corpul bărbatului s-a zvârcolit și s-a încolăcit, apoi a rămas nemișcat.

Knox a înșfăcat laptopul și a sărit în picioare.

Ușa uneia dintre camere s-a deschis. A plantat un glonț în ramă și ușa s-a trântit la loc. Ultimul lucru de pe lume pe care și-l dorea era implicarea unui oaspete al hotelului.

A evaluat din ochi situația.

În mod cert, nimeni nu avea să vină cu liftul la etajul la care se afla. Mult prea riscant. Așa că a apăsă pe buton și l-a tras iute pe agentul rănit din raza vizuală a oricui ar fi coborât din ascensor. Celălalt agent zăcea în nesimțire în capătul îndepărtat al coridorului. Scara se găsea la trei metri distanță, imediat după colț.

Dar acolo s-ar fi putut ascunde agenți înarmați.

Liftul a sosit.

Și-a îndesat arma în buzunar, ținând însă degetul pe trăgaci.

În cabina ascensorului se găseau trei persoane. Două femei și un bărbat, îmbrăcați elegant, ca și cum s-ar fi întors din oraș. Una dintre femei ținea în mână o sacoșă de cumpărături. Knox și-a compus o față calmă și a pășit înăuntru. Cabina cobora și s-a oprit la etajul doi, unde cei trei au ieșit din lift.

La fel a procedat și el.

De acum era clar. Parrott intenționase să-l aburească la cină, și apoi să-l atragă într-o cursă. Reușise să nu-i cadă în plasă, dar totul era o imensă prostie, de care se făceau vinovați șefii săi. Ucisese cu siguranță doi oameni, poate încă doi. Niciodată o operațiune de-a lui nu scăpase de sub control într-un asemenea hal.

A străbătut coridorul și a cotit. A zărit un cărucior de menajeră oprit în fața unei uși deschise. A observat ițindu-se din punga de gunoi o sacoșă inscripționată cu sigla Saks Fifth Avenue. A luat sacoșa, a îndesat laptopul în ea și a continuat să meargă.

Fusese prins la înghesuială.

Câți agenți erau oare împrăștiați prin hotel? Și câtă atenție erau dispuși să atragă asupra lor? Cu patru oameni de-ai lor scoși din circulație, foarte probabil că nu aveau să se dea în lături de la nimic.

A decis că nu avea încotro.

Va ieși pe ușa din față.

Cât mai iute cu putință.

*

Wyatt a pătruns în camera lui de hotel și și-a făcut rapid bagajul. Luase puține haine cu el; cu mult timp în urmă, înțelesese avantajele unei călătorii lejere. A pornit televizorul și a urmărit reportajele despre tentativa de asasinat. Postul informa că Danny Daniels se afla în drum spre Washington, la bordul Air Force One.

Fără îndoială însoțit de un alt pasager.

Cotton Malone.

Asta însemna că, din moment ce Casa Albă știa de descifrarea codului lui Jefferson, așa cum îi spusese Carbonell, Malone era și el la curent.

— *Doi oameni au murit din cauza ta, îi spusese Malone.*

Audierea administrativă se încheiase, verdictul fusese dat, și pentru prima oară după mult timp Wyatt se trezise în postura de somer.

— *Și câți sunt în morminte din cauza ta? întrebuse el.*

Malone răspunsese netulburat:

— *Nici unul din cauză că am vrut eu să-mi salvez fundul.*

Wyatt își lipise adversarul de zid și cu o mână îi găsise gâtul. În chip ciudat, gestul său nu provocase nici o reacție defensivă. Malone se mulțumise să se holbeze la el, și, în ochii lui, nu detectase nici urmă de teamă sau de îngrijorare. Wyatt își încleștase degetele. Ce mult ar fi vrut să-i ardă un pumn în față. În schimb, spusese:

— *Am fost un agent bun.*

— *Tocmai aici e buba. Ai fost într-adevăr un agent bun.*

Îl strânsese și mai tare de gât, dar Malone continuase să nu reacționeze. Era un bărbat care știa cum să-și gestioneze frica. Cum s-o înăbușe și să o țină în frâu, fără a da vreun semn.

Avea să țină minte asta.

— *S-a sfârșit, îi spusese Malone. Ești un om terminat.*

Nu, nu sunt, și-a zis el acum.

Carbonell îi relatase cu mare plăcere despre Institutul Garver, oferindu-i detalii despre amplasament și parola de acces. Un om avea să-l aștepte acolo, îl asigurase ea, și, de cum punea mâna pe cheia cifrului, urma să o contacteze.

— *Și ce vei face cu cheia? o întrebase el.*

— *Am s-o salvez pe Stephanie Nelle.*

Wyatt se îndoia. Nu se putea aștepta la așa ceva din partea unei femei care tocmai își sacrificase unul dintre agenți.

— *În schimbul acestui serviciu îți voi dubla tariful, îl încurajase ea.*

Asta însemna o groază de bani pentru o misiune pe care șefa NIA ar fi putut să o dea oricărui dintre oamenii ei sau, și mai bine, să o ducă ea însăși la îndeplinire. După care lui Wyatt i-a picat fisa.

— *Cine altcineva va fi acolo?*

Carbonell ridicase din umeri.

— *Greu de spus, din moment ce toți sunt la curent. Și CIA, și NSA, și alți câțiva care nu vor ca cifrul să fie dezlegat, sau ca paginile lipsă să fie găsite.*

Wyatt încă mai șovăia.

Ochii ei se împlânziseră. Era o femeie al naibii de atrăgătoare, lucru de care era perfect conștientă.

— *Te duc eu în Maryland, spusese ea. Am un elicopter la dispoziție. Pe drum o să transfer tariful dublu în oricare cont offshore vei dori. Ce zici? Accepți?*

Îi cunoștea slăbiciunile. De ce nu? Banii erau bani.

— *Mai există un avantaj în plus, a subliniat ea. Cotton Malone se află la bordul Air Force One. Cum Casa Albă a intrat și ea, mulțumită mie, în posesia informației, bănuiesc că Malone se va implica. Poate că cineva va sfârși ceea ce ai început tu astăzi, adăugase Carbonell zâmbind.*

Poate că da, și-a zis Wyatt.

*

Knox a ieșit din ascensor în holul recepției de la Helmsley Park Lane. Din fericire, cu toate că se apropia de 9.30 seara, locul era în continuare aglomerat. A scrutat din mers fețele, în căutarea unor pericole, dar nu a sesizat nici unul. A

traversat calm holul spre ușa din față, ținând într-o mână sacoșa de cumpărături cu laptopul în ea, iar pe cealaltă afundată în buzunarul de la jachetă, acolo unde se afla revolverul. La nevoie, era dispus să-și croiască drum cu ajutorul gloanțelor.

A ieșit în Central Park South.

Trotuarul era înțesat de oameni și mai însuflețiți, și s-a amestecat în mulțimea care se scurgea către Fifth Avenue și hotelul Plaza. Trebuia să-și ia lucrurile și să părăsească New Yorkul. Toți ceilalți agenți din Helmsley Park erau, fără îndoială, foarte ocupați acum cu descoperirea dimensiunii carnagiului și curățarea mizeriei. NIA va dori să stăpânească situația. Fără a implica poliția locală sau presa. Nu putea decât să sperie că asta le va lua suficient timp cât să-i permită lui să plece din oraș.

Toată povestea trebuia să se încheie, însă coșmarul nu dădea semne că s-ar apropia de sfârșit. Căpitani erau bine mersi în siguranță pe domeniile lor din Carolina de Nord. El era vârful lor de lance, omul care încasa pumnii și se lupta să rămână în viață.

Dar dacă totul nu fusese decât o simplă păcăleală? Oare codul fusese realmente descifrat?

Trebuia neapărat să afle.

Ajuns la Plaza, a luat ascensorul până la etajul său și, de cum a intrat în cameră, a pornit laptopul. Nu i-a luat decât o clipă pentru a-și da seama că mașinăria nu conținea nimic. Doar câteva programe standard, cu care era echipat din fabricație orice computer.

A dat clic pe programul de e-mail și a văzut că în căsuța poștală nu se găseau mesaje.

Laptopul era nou-nouț.

O momeală.

Pentru el.

Ceea ce însemna că ziua, care și așa începuse prost, avea să se termine și mai rău.

Capitolul 25

Casa Albă
Ora 10.20 seara

Cassiopeia se afla în mașină. Călătoriseră în coloană – ea, Edwin Davis și Danny Daniels – direct de la baza Andrews a Forțelor Aeriene. Lui Cotton i se pusese la dispoziție un mijloc de transport și indicații cum să ajungă la Institutul Garver, aflat la circa patruzeci și cinci de minute de mers cu mașina spre sud, în Maryland. Cassiopeei nu-i plăcuse ideea ca Malone să se deplaseze acolo singur, mai ales în perspectiva unor posibile confruntări, însă acceptase că părea unica soluție. O considera prietenă pe Stephanie Nelle și-și făcea griji pentru ea. Fiecare trebuia să contribuie cu ce se pricepea mai bine.

— Vreau să tratezi situația cu maximă prudență, i s-a adresat Daniels în timp ce pătrundeau pe terenul ce împrejmuia Casa Albă.

Întrebarea trebuia pusă.

— De ce eu?

— Pentru că ești aici, ești bună la ceea ce faci și ești un outsider.

— Și pe deasupra femeie, nu-i așa?

Președintele a încuviințat din cap.

— Ar putea fi de ajutor. Pauline are hachițele ei.

Cassiopeia a încercat să-și amintească ceea ce știa despre prima doamnă, dar informațiile pe care le deținea erau aproape egale cu zero. Nu se pricepea foarte bine la politica americană, căci interesele ei de afaceri erau legate, în mare măsură, de zone din afara Americii de Nord. Prima oară avusese de-a face cu administrația Daniels în urmă cu doi ani – și tot atunci vizitase pentru întâia dată Casa Albă, împreună cu Stephanie –, vizită care îi deschisese ochii în mai multe privințe.

— Ce vă face să bănuți că soția se află în spatele scurgerii de informații?

— Am spus eu că o suspectez?

— Așa am avut impresia.

— Prima doamnă este singura care a știut de la început de vizita la New York, în afară de mine, de președinte și de

câțiva membri ai personalului Casei Albe, a precizat Davis.

— O acuză atât de grav este totuși un pas uriaș.

— Nu atât atât de uriaș pe cât s-ar crede, a mormăit Daniels.

Atât Daniels, cât și Davis îi ascundeau ceva, ceea ce o irita pe Cassiopeia.

Coloana s-a oprit sub un portic. A zărit un grup de persoane care așteptau în fața intrării iluminate. Daniels a ieșit din mașină în acompaniament de urale și aplauze.

— Măcar există câțiva oameni care mă iubesc, l-a auzit ea murmurând.

Daniels a primit urările de bine cu strângeri de mâini și zâmbete.

— De fapt e o plăcere să lucrezi pentru el, a spus Davis în timp ce-l urmăreau amândoi pe președinte din mașină. După ce am preluat postul de șef al administrației, am aflat repede că starea de spirit generală la Casa Albă e acum una pozitivă.

Cassiopeia a fost nevoită să admită că bucuria comitetului de primire părea sinceră.

— Nu se întâmplă în fiecare zi ca cineva să încerce să-l asasineze pe președintele Statelor Unite, a spus Davis.

Cassiopeia s-a uitat lung la șeful administrației de la Casa Albă. Davis era un tip rece și calculat, cu o minte care nu înceta nici o clipă să lucreze. Omul cel mai indicat să-l apere pe președinte, și-a zis ea.

— Ai observat ceva? a întrebat-o Davis pe un ton calm.

Da, observase.

Printre cele circa patruzeci de persoane care așteptaseră în întuneric sosirea lui Danny Daniels nu se număra prima doamnă.

*

Hale se plimba în sus și în jos prin biroul său. Ceilalți trei căpitani plecaseră în urmă cu o oră. Cu puțin noroc, până dimineață, codul avea să fie descifrat și aveau să-și recâștige imunitatea constituțională. Și atunci procurorii federali, cu tot cu acuzele lor de evaziune fiscală, n-aveau decât să se ducă dracului.

A privit în depărtare, de-a lungul râului Pamlico, acum întunecat. Solitudinea era unul dintre lucrurile pe care le aprecia cel mai mult la acest refugiu al familiei. S-a uitat la ceasul de la mână. Aproape 10.30 seara. Knox ar fi trebuit să-i raporteze.

Îi displăcea să fie numit pirat. De către contabilul său. De către Stephanie Nelle. De către oricine nu-i înțelegea moștenirea. Adevărat, Commonwealth-ul își trăgea seva din

societatea pirăților, și folosea politici și practici puse pentru prima oară în aplicare în secolul al XVII-lea și începutul secolului al XVIII-lea. Însă oamenii aceia nu fuseseră niște proști, și îl învățaseră o lecție durabilă, pe care Hale nu o uitase niciodată.

Că totul se reducea, în ultimă instanță, la bani.

Politica, moralitatea, etica – nimic din toate acestea nu conta. Ceea ce conta era profitul. Ce-l învățase tatăl lui? „Nu prin bunăvoința măcelarului, berarului sau brutarului ne câștigăm pâinea, ci respectându-le interesele.“ Lăcomia era cea care pune în mișcare orice afacere, cea care îi determina pe negustori să-și servească bine clienții. Și care garanta obținerea celor mai bune produse la cele mai bune prețuri.

Lucru la fel de valabil și în cazul corsarilor. Dacă îndepărtezi ispita bogățiilor, îi lipsești pe oameni de orice motivație. Toată lumea își dorește să o ducă mai bine.

Ce-i rău în asta?

Totul, din câte se părea acum.

Nebunia era că nimic din toată această filosofie nu avea ceva revoluționar. Scrisorile de împuternicire existau de șapte sute de ani. Primii corsari se trăgeau din familii de negustori cu școală sau chiar de nobili. Erau descriși cu respect drept „navigatori gentlemen“. Mottoul lor? „Nu te întoarce niciodată de pe mare cu mâna goală.“ Prăzile lor umflaseră trezoreriile regale, fapt ce le permisesse regilor să scadă taxele impuse populației. Corsarii asigurau protecție împotriva dușmanilor națiunii și ajutaseră guvernele în vremuri de război. Ca instituție, pirateria luase sfârșit prin anii 1720, însă activitatea de corsar continuase alți încă o sută și cincizeci de ani. Acum se pare că Statele Unite voiau să șteargă de pe fața pământului și ultimele sale vestigii.

Se putea considera pirat?

Poate.

Eticheta nu-i deranjase pe tatăl și pe bunicul său. Mai mult, se mândriseră cu ea. Și atunci, el de ce nu putea fi la fel ca ei?

Telefonul a sunat.

— Am câteva vești proaste, a spus Knox când Hale a răspuns la telefon. Mi-au întins o cursă.

Hale l-a ascultat povestind ce se întâmplase la New York și anxietatea i-a revenit. Salvarea părea să-l ocolească din nou.

— Vreau să te întorci. Acum.

— Sunt deja pe drum. De asta am întârziat să te sun. Am vrut să plec mai întâi din New York.

— Vino direct la mine acasă. Și nu le raporta celorlalți trei. Nu deocamdată.

A încheiat convorbirea.
Și a format imediat un număr de telefon.

Capitolul 26

La Plata, Maryland

Ora 11.20 seara

Wyatt studia campusul împădurit ce împrejmuia Institutul Garver. Mănunchiul de cinci clădiri din cărămidă, toate cu câte două etaje, era așezat într-o vâlcea înconjurată de copaci, la o jumătate de kilometru de o autostradă statală. Norii se rostogoleau pe cerul negru, acoperind semiluna. O ploică îl însoțise de la micul aeroport situat la câțiva kilometri distanță de locul unde îl lăsase Andrea Carbonell. În depărtare se auzeau tunete.

Deliberat nu intrase cu mașina într-una dintre parcurile iluminate, cu vreo sută de locuri, toate acum goale. De fapt, lăsase mașina pusă la dispoziție de Carbonell pe autostradă și mersese pe jos. Pregătit de orice.

Urmărise elicopterul lui Carbonell decolând și îndreptându-se spre sud, în direcția Potomacului și a statului Virginia. Washingtonul se afla la nord. Unde Dumnezeu se ducea?

A înaintat la adăpostul unor pini ce mărgineau peluza și și-a croit drum încet către singura clădire unde luminile erau aprinse la primul etaj. Carbonell îi spusese că acolo își avea biroul doctor Gary Voccio, un soi de matematician de geniu. Bunul doctor fusese informat să aștepte sosirea unui agent înarmat cu parola corectă și să-i ofere numai lui toate datele și informațiile referitoare la codul Jefferson.

Wyatt a scrutat bezna și gradul lui de alertă s-a ridicat de la galben la portocaliu. Răceala i-a cuprins corpul. Nu era singur. Deocamdată nu îi vedea, dar le simțise prezența. Carbonell îl prevenise. De ce nu intraseră deja în institut? Răspunsul era clar.

Îl așteptaseră pe el.

Sau pe altcineva.

Experiența îi cerea să acționeze cu prudență, dar a decis să nu-și asculte instinctele.

A ieșit din umbră și s-a îndreptat direct către clădirea iluminată.

*

Hale a ascultat țârâitul telefonului.

Un țâr. Două. Trei.

— Ce-i, Quentin? a răspuns într-un târziu Andrea Carbonell. N-ai somn?

— De parcă nu mi-ai fi așteptat telefonul.

— Knox a făcut o porcărie la Helmsley Park Lane. Un agent mort, doi răniți și un altul mort în Central Park. Nu pot lăsa lucrurile astea nepedepsite.

Un zgomot de fond s-a auzit pe linie, ceva asemănător unui rotor de elicopter, semn că femeia se deplasa.

— Ce-ai de gând să faci? Să ne arestezi? Mult noroc, dar nu uita că ești vârată până-n gât și tu. Grozav mi-ar plăcea să dau un interviu la televizor și să explic ce cățea mincinoasă ești.

— Ești cam nervos în seara asta.

— Nici n-ai idee.

— Cred în sistemul de justiție la fel de mult ca tine, a precizat Carbonell. Și la fel ca tine, prefer să aplic pedepsele așa cum cred eu de cuviință.

— Am crezut că suntem aliați.

— Am fost, asta până ce ai decis să faci prostia aia la New York.

— Nu eu am făcut-o.

— Nimeni n-o să te creadă.

— Ai descifrat codul Jefferson? Sau a fost tot o minciună de-a ta?

— Înainte de a-ți răspunde, vreau să știi ceva.

Perspectiva de a sta mult la discuții cu femeia nu îl încânta, dar avea de ales?

— Dă-i drumul.

— Cât timp crezi că o să mai poți proceda după bunul plac?

Iată o temă pe care Hale era dispus să o discute.

— Avem din partea Congresului și a primului președinte al Statelor Unite o împuternicire care, prin Constituție, ne autorizează să atacăm dușmanii țării așa cum considerăm noi că este potrivit și pe perioadă nelimitată.

— Ești anacronic, Quentin. O relicvă a trecutului care nu-și mai găsește locul în societatea de acum.

— Commonwealth-ul nostru a reușit lucruri care nu ar fi putut fi niciodată înfăptuite prin metode convenționale. Ați vrut haos economic în anumite țări din Orientul Mijlociu. Am făcut-o. Ați vrut devalizarea unor bunuri ale unor persoane de interes. Am făcut-o. Politicieni care nu cooperau au început să coopereze după intervenția noastră. Hale știa că femeia nu dorea ca informațiile acestea să ajungă la opinia publică, așa

încât, dacă cineva le asculta convorbirea, avea parte de știri de senzație.

— Și în tot acest timp ați furat pentru voi și ați păstrat cu mult peste cele optzeci de procente care vi se cuveneau, a ripostat ea.

— O poți dovedi? An de an plătim sume considerabile, de ordinul milioane de dolari, către agenții de informații, inclusiv cea pe care o conduci. Și mă întreb, Andrea dragă, dacă toți banii aceia ajung în Trezoreria statului.

Carbonell a scos un hohot de râs.

— De parcă noi am primi tot ce ni se cuvine. Voi, pirații și corsarii, aveți propriile metode de a ține socoteala. Cu secole în urmă asta se întâmpla în largul mării, când prăzile erau împărțite conform Articolelor voastre neprețuite, înainte ca cineva să-și dea seama de adevărata dimensiune a jafului. Cum i se spunea? Strață? Sunt sigură că se țineau două rânduri de strațe. Una care era arătată guvernului, ca să îl facă fericit, și a doua, pentru ca nici unul dintre semnatarii Articolelor să n-aibă motive să se plângă.

— Am ajuns într-un impas, a spus Hale. Nu folosește la nimic să ne certăm.

— Dar explică de ce stăm de vorbă la ora asta așa de înaintată.

Hale nu s-a dat bătut.

— Deci ai dezlegat cifrul?

— Avem cheia.

Nu știa dacă să o creadă sau nu.

— O vreau.

— Nu mă îndoiesc. Dar, pe moment, nu mă aflu în poziția de a ți-o oferi. Recunosc că am avut intenția să-l iau pe Knox ostatic și să-l dau la schimb. Poate chiar să-l ucid, și cu asta basta. Numai că intendentul tău s-a mișcat mai iute decât am crezut și ne-a provocat pierderi. Țsta e prețul plătit de oamenii mei pentru nepriceperea lor.

Dacă vreun pirat sau corsar și-ar fi tratat echipajul cu același dispreț fățiș, ar fi fost debarcat pe prima insulă pustie întâlnită în cale.

Și mai avea tupeul să-i spună *lui* pirat.

— Nu uita că am ceea ce îți dorești, a spus Hale.

O luase captivă pe Stephanie Nelle numai la insistențele lui Carbonell. Dacă era să-i dea crezare, femeia cu care discuta acum la telefon era cercetată de Nelle, care investiga relațiile ei cu Commonwealth-ul, mai precis legătura cu Hale. Nici unul dintre ceilalți trei căpitani nu știa de existența lui Carbonell, sau cel puțin așa i se spusese lui Hale. Carbonell aflase de o întâlnire dintre Nelle și un agent NIA demisionat,

lipsit total de loialitate față de fosta lui șefă. Carbonell îi furnizase lui Hale date despre locul unde se afla Nelle, iar Knox o capturase acolo, la adăpostul întunericului și fără martori, totul fiind executat iute și bine. Carbonell îi ceruse să o țină ostatică preț de câteva zile. Lui Hale nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Era un serviciu pe care i-l făcuse și atâta tot. Dar în lumina celor petrecute în ultimele câteva ore, circumstanțele se schimbaseră.

NIA nu le mai era aliat.

— Ce mai face oaspetele tău? a întrebat Carbonell.

— E bine.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Ce vrei să faci cu ea?

— Are ceva ce îmi doresc, și nu vrea să-mi cedeze acest lucru de bunăvoie.

— Deci ai crezut că o să ți-o dau pe Nelle la schimb cu Knox?

— A meritat să încerc.

— Vreau cheia cifrului, a subliniat Hale încă o dată. Dacă treaba asta nu te interesează, pot să fac niște aranjamente cu Stephanie Nelle. Sunt sigur că i-ar plăcea să afle de ce am luat-o ostatică. Și pare genul dispus la negocieri.

Tăcerea așternută la celălalt capăt al firului i-a confirmat bănuielile. Femeia se temea de acea posibilitate.

— În regulă, Quentin. Am înțeles. Situația s-a schimbat. Hai să vedem cum putem cădea acum de acord.

*

Malone a ieșit de pe autostradă și a pătruns în campusul de la Institutul Garver. Edwin Davis îl informase că în cadrul institutului funcționa un grup de experți specializați în criptologie, implicați în elaborarea unor programe de criptare extrem de sofisticate.

Parcursese cei șaiszeci de kilometri de la D.C. spre sud, în ținutul rural din Maryland, în ceva mai mult timp decât prevăzuse. O furtună se deplasa din Virginia spre nord. Vântul smulgea cu furie crengile copacilor. Intrarea în campus nu era supravegheată și nici un agent de pază nu se zărea în parcurile iluminate. Liziera pădurii oferea un dram de protecție față de autostradă. Davis îi explicase că absența măsurilor vizibile de securitate garanta anonimatul locului. Din cele cinci dreptunghiuri banale care formau campusul, patru se conturau pe cerul nopții ca niște pete negre, și în unul se vedeau lumini aprinse. Daniels îl asigurase că avea să fie așteptat de un oarecare doctor Gary Voccio. NIA furnizase parola care urma să-i asigure accesul la cheia codului.

A pătruns în parcare și a oprit motorul, apoi a ieșit în tăcerea nopții, spartă numai de tunetul ce bubuia în depărtare.

Revenise în luptă. Aparent, asta îi era soarta.

O mașină a țâșnit brusc, în scrâșnet de roți, din capătul opus al clădirilor. Cu farurile stinse și cu motorul turat. Vehiculul a virat la dreapta, sărind peste o alee mediană în curbă, și a traversat, derapând, parcare goală.

Îndreptându-se direct către el.

Un braț a ieșit pe geamul dinspre șofer.

Un braț înarmat.

Capitolul 27

Casa Albă

Cassiopeia a fost condusă de Edwin Davis la etaj, unde se aflau apartamentele private ale familiei prezidențiale. „Un refugiu sigur“, așa îl caracterizase Davis, un loc păzit de Serviciul Secret. „Și singurul probabil în care pot fi ei înșiși.“ Cassiopeia încă îl evalua pe Davis. Îl urmărise în timp ce personalul Casei Albe îl ovaționa pe președinte. Se ținuse deoparte. În umbră. Present, dar fără a face valuri.

Au ajuns în capul scărilor și s-au oprit pe un coridor iluminat care se întindea dintr-un capăt al clădirii în celălalt. De o parte și de alta se înșirau uși. Una era păzită de o femeie care stătea dreaptă, cu spatele la peretele bogat ornamentat. Davis a condus-o într-o cameră situată vizavi. Au intrat, și șeful administrației a închis ușa în spatele său. Pereții pali și draperiile simple erau însuflețite de licărul auriu al lămpilor. Un birou magnific în stil victorian era așezat pe covorul viu colorat.

— Asta e Sala Tratatelor, a spus Davis. Majoritatea președinților au folosit-o ca birou privat. Când James Garfield a fost împușcat, l-au adus aici și au transformat încăperea într-un soi de ghețarie, cu ajutorul unor mașinării rudimentare de aer condiționat, încercând să-l facă să se simtă confortabil în ultimele clipe de viață.

Cassiopeia și-a dat seama că bărbatul era îngrijorat.

Ciudat.

— Războiul hispano-american a luat sfârșit aici, odată cu semnarea tratatului de pace de către președintele McKinley, acolo, pe masa aceea.

Cassiopeia s-a răsucit către Davis.

— Ai ceva să-mi spui?

Bărbatul a dat din cap.

— Mi s-a spus că ești o persoană foarte directă.

— Văd că stai ca pe ace și, în plus, n-am venit aici ca să-mi faci turul Casei Albe.

— Da, am ceva să-ți spun.

Danny Daniels s-a trezit dintr-un somn adânc. În cameră mirosea a fum.

În dormitorul întunecat plutea o ceață groasă înțepătoare cu care s-a înecat atunci când a încercat să respire. A tușit și a dat afară o gură de fum negru. A zgâlțâit-o pe Pauline, trezind-o din somn, apoi a dat pătura la o parte. Minte a pornit să-i lucreze febril de cum și-a dat seama de situație.

Casa luase foc.

A auzit flăcările și scândurile vechi pârâind în timp ce cedau. Dormitorul lor se afla la etajul întâi, la fel și camera fetei.

— Dumnezeule, a strigat Pauline. Mary!

— Mary! a strigat Daniels prin ușa deschisă. Mary!

Etajul era înghițit de flăcări și scara ce ducea la parter era cuprinsă de foc. Aparent, toată casa fusese înghițită de flăcări, cu excepția dormitorului lor.

— Mary! a strigat el din nou. Răspunde, Mary!

Pauline era acum lângă el și o striga pe fetița de nouă ani.

— Mă duc după ea, a spus femeia.

Daniels a prins-o de braț.

— N-ai cum. Nu poți să ajungi la ea. Podeaua s-a prăbușit.

— N-o să stau aici în timp ce fiica noastră e dincolo.

Nici el, numai că intenționa să acționeze cu judecată.

— Mary! a țipat Pauline. Mary, răspunde-mi!

Soția lui era în pragul unei crize de nervi. Fumul continua să se adune. Daniels s-a repezit la fereastră și a deschis-o. Ceasul de pe noptieră arăta ora 3.15 dimineața. Nu se auzeau sirenele pompierilor. Ferma se afla la cinci kilometri în afara orașului, pe terenul ce aparținea familiei lui, și cel mai apropiat vecin locuia la o jumătate de kilometru distanță.

A tras în piept o gură de aer proaspăt.

— La naiba, Danny, a izbucnit Pauline. Fă ceva!

A luat o decizie.

A pășit înapoi în cameră, și-a înșfăcat soția de braț și a târât-o spre fereastră. Până jos erau vreo cinci metri și jumătate și sub fereastră se înșirau mai mulți arbuști. Pe ușa dormitorului n-aveau nici o șansă să scape. Singura soluție era să sară pe geam, și Daniels știa că soția sa nu avea să facă asta de bunăvoie.

— Du-te să iei un pic de aer, i-a spus el.

Femeia tușea rău și sfatul i s-a părut înțelept. S-a aplecat peste fereastră pentru a-și curăța gâtul. Daniels a prins-o de picioare și a azvârlit-o prin geamul deschis, răsucind-o pentru a o face să aterizeze pe o parte în tușișuri. Chiar dacă își rupea niște oase, măcar nu-și pierdea viața. Dacă

rămânea lângă el nu-i putea fi de nici un ajutor. Trebuia să se descurce singur.

A observat că tufișul atenuase căzătura și că soția lui sărise în picioare.

— Îndepărtează-te de casă, i-a strigat.

S-a repezit înapoi în dormitor.

— Ajutor, tati!

Vocea lui Mary.

— Sunt aici, scumpo, a strigat el. Unde ești? La tine în cameră?

— Ce se întâmplă, tati? E foc peste tot. Nu pot să respir.

Trebuia să ajungă la ea, dar n-avea cum. Holul de la etaj era distrus, și între ușa dormitorului său și cea a camerei fetei se întindeau cincisprezece metri de aer. În câteva minute camera lui avea să dispară. Fumul și căldura începeau să devină de nesuportat, îi înțepau ochii și îi blocau plămânii.

— Mary! Mai ești acolo? A așteptat. Mary!

Trebuia neapărat să ajungă la ea.

S-a năpustit la fereastră și s-a uitat în jos. Pauline nu se zărea nicăieri. Poate că avea șanse mai mari să o ajute pe Mary din afară. În hambar era o scară.

S-a cățărat pe fereastră și s-a întins în jos, cât era de lung, apucându-se cu mâinile de rama geamului. Și-a dat drumul și s-a lăsat să cadă restul de trei metri, prin tufișuri, aterizând în picioare. Și-a croit drum printre crengi și a alergat spre capătul opus al clădirii. Cele mai negre presimțiri i s-au confirmat. Etajul era în întregime cuprins de flăcări, inclusiv camera ficei sale. Flăcările se prelingeau de-a lungul zidurilor exterioare și distrugeau acoperișul.

Pauline stătea cu fața spre casă, uitându-se în sus și ținându-și un braț cu celălalt.

— S-a dus, s-a tânguit soția sa cu lacrimi în voce. Copila mea s-a dus.

— Noaptea aceea îl bântuie de treizeci de ani, a adăugat Davis în șoaptă. Unicul copil al familiei Daniels a murit, și Pauline nu a mai putut avea alții.

Cassiopeia nu știa ce să răspundă.

— Cauza incendiului a fost o țigară uitată în scrumieră. La vremea aceea, Daniels era consilier municipal și îi plăcea să fumeze din când în când câte o țigară bună. Pauline îl implorase să renunțe, dar el n-o ascultase. Detectoarele de fum erau un lucru rar pe atunci. Raportul oficial întocmit de pompieri a subliniat că incendiul putea fi prevenit.

Cassiopeia a priceput întreaga gravitate a concluziei.

— În condițiile astea, cum a rezistat căsnicia lor? a întrebat ea.

— N-a rezistat.

*

Wyatt a intrat în biroul de la etaj al doctorului Gary Voccio, care îi răspunsese la interfon și operase mecanismul de deschidere electronică numai după ce îi dăduse parola. Doctorul l-a salutat din spatele unui birou încărcat de hârtii și de trei monitoare LCD, toate în funcțiune. Era un bărbat de aproape patruzeci de ani de o robustețe spartană, cu păr roșcat tuns cu breton băiețesc. Era ciufulit, își suflecuse mânecile de la cămașă și avea ochii obosiți.

Nu-i genul care stă prea mult în aer liber!, a conchis Wyatt.

— Nu-mi place să-mi pierd nopțile, a spus Voccio în timp ce-și strângeau mâinile. Dar NIA plătește și vrem s-o mulțumim. Așa că te-am așteptat.

— Vreau să-mi dai tot ce ai.

— Codul a fost foarte dificil. Aproape două luni le-a luat computerelor să îl spargă. Și chiar și atunci a fost mai degrabă o chestie de noroc.

Pe Wyatt nu-l interesau amănuntele. A traversat încăperea aglomerată până la geamurile din sticlă cu vedere spre parcare din față, unde asfaltul umed strălucea în lumina lămpilor cu vapori de sodiu.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Voccio.

Asta rămânea de văzut. Wyatt a continuat să se uite pe geam.

Au apărut niște faruri.

O mașină s-a ivit dinspre intrarea în campus și a pătruns în parcare goală, unde a oprit.

Un bărbat a coborât din mașină.

Cotton Malone.

Carbonell avusese dreptate.

O altă mașină s-a arătat dinspre stânga. Cu farurile stinse. Și îndreptându-se drept către Malone.

Au răsunat împușcături.

*

Hale o asculta pe Andrea Carbonell. Femeia nu vorbea pe un ton de om încolțit, ci mai degrabă pe unul relaxat, dând impresia ca era realmente derutată.

— Ți dai seama, sper, cât de ușor mi-ar fi să o eliberez pe Stephanie Nelle după ce o să ajung la un aranjament cu ea. La urma urmei, e șefa unei agenții de informații respectabile.

— Vei vedea că e o femeie dificilă.

— Mai dificilă decât tine?

— Quentin, sunt singura care controlează cheia cifrului.

— O fi sau nu adevărat, n-am idee. Ne-ai mințit deja o dată.

— Te referi la povestea aceea nefericită cu Knox? N-am făcut decât să-mi iau măsuri de siguranță. Bine, ai dreptate, am mers prea departe. Dar ce zici de asta? O să-ți dau cheia. Și de cum vei fi în posesia celor două pagini lipsă, vom putea negocia.

— Și presupun că vei dori la schimb eliminarea a ceea ce dețin?

— Cred că nu-i nici o problemă pentru tine.

— Chiar dacă intru în posesia paginilor lipsă, asta nu mă face imun la o anumită acuză. Șefa NIA era, fără îndoială, la curent cu faptul că scrisoarea de împuternicire nu îl proteja împotriva crimei cu premeditare.

— Până acum asta nu te-a împiedicat, și pe fundul Oceanului Atlantic e un om care ar putea fi de acord cu mine.

Comentariul l-a prins pe Hale pe picior greșit, dar după câteva clipe i-a picat fisa.

— Era informatorul tău?

— E ușor să găsești spioni.

Femeia îi aruncase totuși un os. Hale știa acum unde să caute. Iar ea știa ce va face el.

— Ce-ai de gând? Îți faci ordine în lucruri?

Carbonell a izbucnit în râs.

— Hai să zicem că pot fi destul de generoasă atunci când vreau. Ia-o ca pe o demonstrație a bunei mele credințe.

Naiba s-o ia pe Stephanie Nelle, și-a zis Hale. Poate că moartă îi era de mai mare folos.

— Dă-mi cheia. Și imediat cum voi pune mâna pe pagini, problemele tale vor dispărea.

Capitolul 28

Casa Albă

Cassiopeia a pătruns în intrândul amenajat neprotocolar de lângă dormitorul principal, o încăpere confortabilă. Pauline stătea pe o canapea tapițată cu creton imprimat în culori vii.

Agenta din Serviciul Secret a închis ușa.

Cele două femei erau singure.

Părul de un blond închis al primei doamne cădea în șuvițe peste urechile ei delicate și peste fruntea îngustă. Părea mai tânără decât cei șaiszeci și cinci de ani pe care îi avea. Ochelarii octogonali fără rame îi acopereau ochii albaștri atrăgători. Era așezată într-o poziție nenaturală, cu spinarea perfect dreaptă și mâinile cu vene umflate strânse în poală, și purta o ținută formală, compusă dintr-un taior din lână și balerini Chanel fără toc.

— Am înțeles că vrei să mă interoghezi.

— Aș prefera să stăm de vorbă.

— Cine ziceai că ești?

A sesizat nuanța defensivă din voce.

— Cineva care nu dorește să se afle aici.

— Ei, atunci suntem două.

Prima doamnă a făcut un gest de invitație și Cassiopeia s-a așezat pe un scaun din fața canapelei, situat la doi metri distanță, ca un soi de zonă demilitarizată. Situația era incomodă pentru Cassiopeia din mai multe puncte de vedere, unul dintre ele, și nu cel mai puțin important, fiind faptul că Edwin Davis îi povestise despre Mary Daniels.

S-a prezentat, apoi a întrebat:

— Unde vă aflați la momentul când a avut loc atentatul asupra președintelui?

Femeia mai vârstnică s-a uitat în jos, la covorul care acoperea podeaua din lemn.

— E un mod impersonal de a pune problema. E soțul meu.

— Trebuie să vă pun această întrebare și sunt convinsă că înțelegeți asta.

— Mda. Danny s-a dus la New York fără mine. Mi-a zis că nu va lipsi decât câteva ore. Că se va întoarce până la miezul nopții. N-am acordat prea mare atenție.

Vocea rămăsese distantă și rezervată.

— Cum ați reacționat când ați auzit de atentat?

Prima doamnă și-a ridicat privirea spre ea și a privit-o intens.

— Vrei să întrebi dacă m-am bucurat?

Cassiopeia s-a mirat de duritatea întrebării și și-a scotocit prin memorie, dar fără a găsi nici o informație apărută în presă în legătură cu vreo animozitate, reală sau doar presupusă, în familia președintelui. Căsnicia lor fusese întotdeauna percepută ca fiind solidă. Dar dacă femeia voia să îndrepte discuția în direcția aceea, de ce nu?

— Și v-ați bucurat?

— N-am știut ce să cred, mai ales în acele prime minute de după, când nu apăruse informația că era teafăr și nevătămat. Atunci mi-au trecut prin cap tot felul de gânduri... confuze.

O tăcere apăsătoare s-a așternut între cele două femei.

— Ai aflat, nu-i așa? a întrebat prima doamnă. Ai aflat despre Mary?

Cassiopeia a aprobat dând din cap.

Fața femeii mai vârstnice era în continuare împietrită, o mască a indiferenței.

— De ce ați rămas lângă el?

— E soțul meu. Am jurat să fim împreună la bine și la rău. Mama m-a învățat că vorbele astea înseamnă ceva, a spus prima doamnă trăgând apoi aer în piept, ca pentru a se pregăti de confruntarea finală. Ceea ce vrei în realitate să afli este dacă am spus cuiva despre vizita lui la New York.

Cassiopeia a rămas în așteptare.

— Răspunsul este da.

*

Malone s-a ascuns în spatele mașinii sale parcate și a întins mâna după pistolul semiautomat primit de la Serviciul Secret. Se așteptase să aibă probleme, dar nu atât de devreme. Mașina care accelera apropiindu-se a fost nevoită să încetinească în timp ce șoferul a tras de trei ori, cu arma scoasă pe geam. Arma era prevăzută cu amortizor, și zgomotul făcut semăna cu cel scos de un pistol cu capse, și nu de o armă de mare calibru.

Mașina s-a oprit la patruzeci și cinci de metri de el.

Doi bărbați au coborât, primul de pe scaunul șoferului, al doilea de pe bancheta din spate. Ambii înarmați. Malone s-a decis să nu le lase timp să acționeze și a tras în coapsa celui mai apropiat dintre ei. Corpul s-a prăbușit la pământ și victima a scos un urlat de durere. Celălalt bărbat a luat poziție defensivă, la adăpostul mașinii.

Ploaia s-a întetit și stropii au început să-i lovească fața.

Malone s-a uitat în jur, în căutarea altor pericole, dar nu a observat nimic.

Așa încât, în loc să-l ia la țintă pe al doilea bărbat, a îndreptat arma spre ușa șoferului și a tras în mașină.

*

Hale a încheiat conversația telefonică. Evident, nu credea o vorbă din cele spuse de Andrea Carbonell. Femeia nu făcea decât să tragă de timp.

La fel ca el.

Era iritat de faptul că șefa NIA aflase de crima comisă pe mare. Printre ei era cu certitudine un spion.

De care trebuia să se ocupe.

A trecut în revistă echipajul de pe *Adventure*. Mulți dintre oamenii lui prestau și alte munci pe domeniul său, unii în atelierul metalurgic unde, mai mult ca sigur, Knox confecționase armele controlate de la distanță. Fiecare angajat avea dreptul la o cotă din prăzile adunate anual de Commonwealth, și ideea că unul dintre ei trădase compania îl îndurera.

Trebuia să ia măsuri.

Conform Articolelor, un acuzat avea dreptul la proces. Procesul era prezidat de intendent, cu echipajul și căpitanul pe post de juriu. Soarta învinuitului era decisă de votul cu majoritate simplă și, dacă era găsit vinovat, pedeapsa era pecetluită.

Moartea.

Lentă și dureroasă.

Și-a amintit de o poveste istorisită de tatăl său, o poveste de-acum câteva decenii, despre un trădător condamnat. Atunci se recursese la o metodă veche. Circa o sută de membri ai echipajului se strânseseră pentru a-i aplica fiecare câte o lovitură de bici cu curele împletite. Dar numai jumătate au apucat să-l sfichiuiască înainte ca bărbatul să moară.

S-a decis să nu-l aștepte pe intendent.

Se apropia miezul nopții, dar știa că secretarul său era treaz și se afla într-o cameră mai jos, pe hol. Nu se culca niciodată înaintea lui Hale.

A strigat după el și peste câteva clipe ușa s-a deschis.

— Adună imediat echipajul.

*

Cassiopeia și-a păstrat calmul. Danny Daniels părea să fi intuit corect.

— Ești măritată? a întrebat-o prima doamnă.

A clătinat din cap.

— Dar ai pe cineva?

A dat din cap în semn de aprobare, cu toate că i s-a părut ciudat să recunoască.

— Îl iubești?

— Da, și i-am spus-o.

— Și ai vorbit serios?

— Sigur. Altfel nu i-aș fi spus.

Un rânjel viclean s-a strecurat pe buzele subțiri ale femeii mai vârstnice.

— Nu-i așa simplu. El te iubește?

A confirmat dând din cap.

— L-am cunoscut pe Danny când aveam șaptesprezece ani. Ne-am căsătorit un an mai târziu. I-am declarat că-l iubesc la a doua întâlnire. Iar el mi-a mărturisit iubirea la a treia. Întotdeauna a reacționat mai lent. I-am stat alături în tot timpul cât a urcat în ierarhia politică. Din consilier municipal a ajuns președinte. Dacă nu mi-ar fi omorât fetița, probabil că l-aș venera.

— Nu el a ucis-o.

— Ba da. L-am implorat să nu fumeze în casă și să aibă grijă cum își stinge țigara. Pe vremea aceea nu se știa de fumatul pasiv, dar nu-mi plăcea să-l văd fumând, a rostit Pauline dintr-o suflare, ca și cum erau cuvinte ce trebuiau neapărat spuse. Retrăiesc zilnic noaptea aceea. Și când mi s-a spus că cineva a încercat să-l asasineze pe Danny, mi-am amintit-o din nou. L-am urât pentru că m-a aruncat pe fereastră. L-am urât pentru că a fost atât de încăpățânat și nu m-a ascultat. L-am urât pentru că nu a salvat-o pe Mary. Dar, în același timp, îl iubesc, a adăugat femeia venindu-și un pic în fire.

Cassiopeia a continuat s-o asculte tăcută.

— Pun pariu că mă crezi nebună, a spus prima doamnă. Dar când mi s-a spus că cineva va veni ca să mă interogheze, cineva din afara Casei Albe, am știut că trebuie să-i vorbesc cu sinceritate. Mă crezi că sunt sinceră?

Cassiopeia nu se îndoia.

— Cui i-ați spus despre vizita la New York? a întrebat ea, încercând să o readucă pe femeie cu picioarele pe pământ.

Expresia de pe fața lui Pauline Daniels era una de simpatie profundă. Ochii albaștri păreau pe punctul de a izbucni în plâns, și Cassiopeia s-a întrebat ce gânduri se învălmășeau prin mintea tulburată a femeii. Din ceea ce știa ea, prima doamnă era o persoană echilibrată și respectată, pe care nimeni nu-și permisese vreodată să o vorbească de rău. Se comporta întotdeauna ireproșabil, însă, din câte vedea acum, își controla emoțiile, închise între zidurile relativ sigure ale

casei unde locuia de șapte ani și care era singurul loc unde le putea da frâu liber.

— Unei prietene. Unei prietene apropiate. Ei i-am spus.

Ochii primei doamne spuneau mai mult.

— Unei prietene cu care nu vreau ca soțul meu să vorbească.

Capitolul 29

Maryland

Wyatt l-a urmărit pe Malone parând atacul și trăgând în mașina oprită la patruzeci și cinci de metri distanță.

Carbonell avusese dreptate și în privința apariției celorlalți.

— Ce se întâmplă afară? a spus Voccio apropiindu-se de geam.

Wyatt s-a întors pre el.

— Trebuie să plecăm de aici.

Alte împușcături au răsunat de jos. Îngrijorarea s-a așternut pe fața doctorului, iar ochii au început să-i alerge de colo-colo, ca ai unui animal hăituit.

— Să sunăm la poliție, a zis el.

— Ai salvat toate datele?

Bărbatul a încuviințat cu o mișcare a capului și a arătat spre un stick USB.

— Da, pe asta.

— Dă-mi-l.

Specialistul i-a întins dispozitivul.

— De ce ai venit să-l iei?

Ce întrebare ciudată.

— Am trimis datele pe e-mailul directorului de la NIA acum câteva ore.

Seios? Carbonell uitase să menționeze asta. Deși n-ar fi trebuit să-l mire.

— Ai mașină?

— Da, e în parcare din spate.

Wyatt a gesticulat spre ușă.

— Ia cheile și hai să mergem.

Încăperea s-a întunecat brusc.

Toate luminile s-au stins cu o pocnitură zgomotoasă, cu excepția celor trei monitoare. Până și zumzăitul sistemului de ventilație s-a oprit. Nivelul de alarmă al lui Wyatt a trecut de la portocaliu la roșu.

Atacul îi țintea și pe ei.

— Computerele au un sistem de alimentare de rezervă, pe baterii, a explicat Voccio. Lumina difuză a monitoarelor i se reflecta pe față. Ce Dumnezeu se petrece?

Nu putea să-i spună că bărbații aflați în parcare veniseră probabil ca să-i ucidă.

S-a limitat la un enunț simplu.

— Trebuie să plecăm.

*

Malone nu intenționa să ucidă pe nimeni, ci doar să-l facă pe șofer să mute mașina trăgând cât mai în apropiere.

Manevra i-a reușit.

Motorul a prins viață, roțile au început să se învârtă și vehiculul s-a îndepărtat în viteză.

Pistolarul aflat de cealaltă parte a mașinii a realizat că adăpostul său nu mai exista. Stătea acum în mijlocul unei parări goale, în lumina puternică a lămpilor, și n-avea unde să se ascundă. Așa că s-a apucat să tragă la întâmplare în mașina lui Malone, spărgând geamurile și împrăștiind cioburile pe jos.

Malone s-a ascuns, ascultând răpăitul plumbului ce pătrundea în caroseria metalică și așteptând momentul potrivit. Când focul a încetat, s-a ridicat, a țintit și, cu un glonț în umăr, l-a făcut pe pistolar să cadă clătinându-se la pământ și să scape arma din mână.

S-a repezit și a îndepărtat-o cu o lovitură de picior.

Bărbatul s-a chircit de durere pe asfaltul umed și sângele i-a țâșnit din rană.

Furtuna s-a pornit și mai tare și rafalele de vânt au prins să scuture copacii. Malone și-a plimbat privirea peste întunericul din campus și a observat ceva.

Toate luminile din clădire se stinseseră.

*

Knox a coborât din avion în Aeroportul Greenville, Carolina de Nord. Zburase la New York cu avionul cu reacție al Commonwealth-ului, pilotând singur jetul cu douăsprezece locuri. Învățase să piloteze pe vremea când lucrase în forțele aeriene. Tatăl său fusese cel care îl încurajase să se înroleze în armată, și cei șase ani petrecuți în serviciul activ fuseseră o perioadă bună pentru el. Fiii săi îi urmaseră exemplul: cel mare tocmai se întorsese dintr-o misiune în Orientul Mijlociu, iar celălalt se pregătea să se înroleze. Era mândru că fiii lui voiau să-și servească țara. Ca niște buni americani, așa cum era și el.

Micul aeroport regional se afla la vest de Bath, la patruzeci de minute de mers cu mașina, și Knox s-a grăbit spre Lincolnul Navigator parcat lângă hangarul privat al Commonwealth-ului. De ochii lumii, atât avionul, cât și clădirea figuau ca aparținând unuia dintre concernurile

familiei Hale, fiind folosit pentru deplasările în interes de afaceri ale directorilor. Trei piloți se aflau pe statul de plată, însă Knox nu apela niciodată la ei. Călătoriile sale trebuiau făcute cu discreție, și cu cât existau mai puțini martori, cu atât mai bine. Era în continuare îngrijorat de ceea ce se petrecuse la New York. Dar măcar reușise să scape teafăr.

A descuiat portiera din spate și și-a azvârlit sacul de voiaj înăuntru. Era sâmbătă noaptea târziu și locul părea complet pustiu. O mișcare pe care a prins-o cu coada ochiului i-a atras atenția. O siluetă s-a ivit din întuneric și a rostit:

— Te-am așteptat.

S-a holbat la umbra fără față, ca o pată de cerneală în negrul nopții, și a răspuns:

— Ar trebui să te ucid.

Femeia a chicotit.

— Ce drăguț. Exact asta mă gândeam și eu să-ți fac.

— Înțelegerea noastră a picat.

Andrea Carbonell a făcut un pas în față.

— Te înșeli. Mai avem o groază de lucruri de făcut împreună.

*

Malone a luat armele celor doi bărbați doborâți și s-a îndreptat în fugă spre intrarea în clădire. A observat că ușile din sticlă fuseseră sparte și încuietoarea electronică distrusă. A pătruns în hol și s-a refugiat imediat în spatele unei canapele cu fotolii. Un birou de recepție fusese postat în fața unuia dintre pereți, iar vizavi se aflau două ascensoare. Trei rânduri de uși din sticlă dădeau spre ceea ce a presupus a fi un coridor pe care se înșirau camere de lucru, toate cufundate în beznă. O altă ușă din sticlă, situată în capătul îndepărtat al holului, se deschidea spre spatele clădirii. A zărit scările și semnul de IEȘIRE de culoare roșie licărind slab de la alimentarea cu baterii.

S-a furișat mai aproape și a crăpat ușa.

A auzit o mișcare.

Sunet de pași.

Deasupra capului său.

*

Wyatt l-a condus pe Voccio afară din birou, de-a lungul unui coridor, pe lângă uși închise sau deschise. Luminile de urgență i-au semnalizat drumul spre scară și, în pâlparea slabă a panoului indicator, a zărit ușa de ieșire.

Care în clipa aceea se crăpa.

L-a înșfăcat de braț pe Voccio, făcându-i semn să tacă, apoi s-au ascuns amândoi în cel mai apropiat spațiu deschis.

Un fel de sală de conferințe, având pe peretele opus ferestre cu geamuri lovite de ploaie și iluminate de felinarele din parcare. L-a împins pe doctor într-un colț, după care a aruncat o privire pe hol, mijind ochii pentru a distinge formele.

Două siluete se profilau în întuneric, ambele mișcându-se în fața lui, cu arme automate în mâini. A avut impresia că bărbații erau echipați cu ochelari de vedere pe timp de noapte. Lucru care i s-a părut normal.

Slavă Domnului că și el își luase măsuri de precauție.

*

Knox se săturase de bufoneriile lui Carbonell. Își vânduse sufletul ei, un lucru ce contravenea fiecărei fibre din ființa lui.

Dar ceea ce-i spusese femeia era cât se poate de convingător.

Commonwealth-ul era terminat.

Toți cei patru căpitani aveau să petreacă minimum un deceniu într-o închisoare federală. Fiecare bănuț făcut de ei și fiecare bun tangibil urma să le fie confiscat de guvern. Gata cu echipajele. Gata cu scrisorile de imputernicire. Gata cu intențenții.

Knox avea de ales între a supraviețui dezastrului ori a face parte din el.

Și, Dumnezeu să-l ajute, prefera să supraviețuiască.

NIA știa totul despre tentativa de asasinat din cauză că el le povestise. Pe asta și mizase, dându-le un pont despre care nici NIA și nici oricine altcineva n-avusese nici cea mai mică idee.

Atuul lui.

Carbonell îl ascultase cu toată atenția.

— *Vor să-l omoare pe Danny Daniels? întrebare ea.*

— *Trei dintre căpitani cred că asta e cea mai bună soluție.*

— *Dar tu ce crezi?*

— *Că sunt nebuni de legat și disperați. Și de asta m-am și decis să iau legătura cu tine.*

— *Ce vrei în schimb?*

— *Să-mi văd copiii terminând colegiul. Să mă bucur de nepoți. Nu vreau să-mi petrec restul vieții în închisoare.*

— *Pot să te ajut.*

Da, putea, și-a zis el.

— *Lasă lucrurile așa cum sunt. Ferește-te să faci ceva neobișnuit. Și ține-mă la curent.*

Se detesta pentru că se vânduse. Îi detesta pe căpitani pentru că îl forțaseră să facă asta.

— *Încă ceva, a spus femeia. Dacă ții secrete unele lucruri sau îmi dai informații eronate, înțelegerea noastră pică. Dar n-o să ai parte de aceeași soartă ca ei.*

Knox înțelesese imediat ce voia să zică.

— *O să le spun că i-ai trădat și o să te las pe mâna lor.*

Știa că era în stare de așa ceva.

Așa încât confectionase armele, le dusese la New York și îi dăduse lui Carbonell, la cerere, cartelele de intrare în ambele camere de hotel. După care ea îi spusese să continue cu atentatul, exact așa cum fusese planificat.

Knox se mirase.

— A fost cât pe-acî, i-a spus el acum femeii. Nu am știut dacă vrei să duci atentatul până la capăt sau nu. Tipul care s-a cocoțat pe fereastră era unul dintre oamenii tăi?

— Nu, a fost o complicație de ultima oră, dar totul s-a terminat, până la urmă, cu bine. Și tu ai făcut treabă bună cu Scott Parrott.

Îl ucisese pe Parrott numai pentru că asta așteptau căpitani din partea intendentului. Orice formă de duplicitate ieșea din discuție. Și orice altă reacție decât în forță ar fi părut suspectă.

— Ai renunțat foarte ușor la Parrott, a ripostat el.

— Ai fi preferat încă un martor în viață care să te poată trăda?

Nu, evident. Și asta fusese un alt motiv pentru care procedase așa cum procedase.

— Și chiar aveai de gând să mă ucizi la New York?

Femeia a izbucnit în râs.

— Nici vorbă. L-am considerat un serviciu. Pentru eventualitatea în care, din cine știe ce motive, nu ai fi luat singur măsuri împotriva lui Parrott.

Knox a privit-o nedumerit.

Carbonell s-a explicat:

— Ce alt mod mai bun de a ascunde faptul că ești un trădător decât acela de a te pune într-o stare de pericol, din care ai reușit să scapi?

— Vrei să zici că totul n-a fost decât o înscenare?

— Nu și din punctul de vedere al agenților. Ei n-au știut nimic, cu excepția faptului că trebuiau să te oprească. Dar eu am fost convinsă că te vei descurca.

— Și atunci i-ai sacrificat pe ei? Îți pasă în vreun fel de oamenii care lucrează pentru tine?

Carbonell a ridicat din umeri.

— Au avut o șansă mai mult decât rezonabilă ca să te înfrângă. Au fost cinci împotriva ta. Nu-i vina mea că au dat greș.

Naiba s-o ia pe afurisita asta de femeie. Nimic inutil în tot ceea ce făcea.

Sau poate că se înșela?

Ambele incidente îi ofereau, într-adevăr, o acoperire excelentă.

— Căpitanul Hale și restul Commonwealth-ului au intrat cu siguranță în panică, a continuat Carbonell. Dar căpitanii par să colaboreze cam la fel de eficient ca și serviciile secrete.

Knox nu putea decât să fie de acord. Așa era, cu toții deveniseră mai combativi și mai iraționali. Aflase ce făcuse Hale mai devreme în ziua aceea, când își omorâse contabilul pe care îl avea de atâția ani. Cine urma acum?

— Hale vrea cheia cifrului, a spus Carbonell. Dar nu sunt foarte dornică să i-o ofer.

— Atunci nu i-o oferi și gata.

— Nu-i așa simplu.

— Repet. Am terminat-o cu tine. Mi-am onorat partea din înțelegere.

— Am înregistrat conversațiile noastre. Și te înregistrez și acum. Căpitanii tăi ar putea să fie interesați să le asculte.

— Și eu aș putea să teucid pe loc.

— N-am venit singură aici.

Knox a privit lung în beznă din jur și a realizat că dacă șefii săi aflau de trădare, nici un loc pe planetă nu l-ar fi putut ascunde. Deși se prezentau drept corsari, aveau cu toții ceva de pirat în ei. Trădarea nu fusese nicicând tolerată în rândurile organizației, și cu cât erai cocoțat mai sus pe catarg, cu atât pedeapsa aplicată era mai aspră.

— Nu-ți face griji, Clifford, a spus într-un sfârșit Carbonell. Ți-am mai făcut o favoare.

A tăcut și a ascultat-o.

— Am cultivat un al doilea informator. Unul care mi-a oferit informații independente de tine.

Altă noutate.

— Și tocmai i-am vândut sursa aceasta lui Hale.

Knox chiar se întrebase cum avea să răspundă solicitării căpitanilor privind depistarea spionului.

— Drept recunoștință, nu-ți cer să faci decât un lucru, unul mărunț, a continuat femeia.

Orice gest din partea ei avea un preț, și-a dat seama Knox.

— Să o ucizi pe Stephanie Nelle.

Capitolul 30

Washington, D.C. Duminică, 9 septembrie
Ora 12.10 noaptea

Cassiopeia a turat la maximum motocicletă, intrând cu viteză pe autostrada interstată 95 pentru a se îndrepta spre sud, în direcția Virginia. Edwin Davis îi oferise posibilitatea de a-și alege mijlocul de transport, și ea optase pentru unul pe două roți, aflat în proprietatea Serviciului Secret. Își schimbase ținuta și acum arbora o pereche de jeansi, cizme din piele și un pulover negru.

Încă era tulburată după discuția cu prima doamnă.

Pauline Daniels era o femeie cu trăiri puternice și contradictorii.

— *Nu-mi urăsc soțul, îi declarase ea.*

— *Dar aveți resentimente față de el, resentimente pe care le țineți ascunse de treizeci de ani.*

— *Politica este un drog puternic, ripostase femeia mai vârstnică. Dacă ai succes, funcționează ca un fel de sedativ asupra ta. Adorație. Respect. Nevoie. Toate astea te pot face să uiți. Și, uneori, aceia dintre noi care se îmbuibă cu acest drog încep să creadă că toți îi iubesc, că lumea va deveni un loc mai rău dacă n-ar fi ei cei care să o conducă. Începem să ne considerăm îndreptățiți să gândim așa. Și aici nu mă refer numai la președintele Statelor Unite. Lumile politicianilor pot fi mari sau mici, după cum și le creează fiecare.*

Cassiopeia și-a continuat drumul cu și mai mare viteză, pe autostrada întunecată. Traficul era destul de limitat la acea oră, cu excepția tirurilor care profitau de carosabilul neaglomerat.

— *La moartea lui Mary, continuase prima doamnă, Danny era consilier municipal. În anul următor a fost ales primar, după aceea senator în statul nostru, și apoi guvernator. Tragedia noastră cumplită pare să se fi aflat la originea succesului său. Și-a suprimat durerea prin politică. S-a lăsat în voia sedativului. Eu, una, n-am avut acest noroc.*

— *Ați discutat cu el despre Mary? Ați încercat să treceți împreună peste tragedie?*

Pauline a clătinat din cap.

— Nu-i stă în fire să facă astfel de lucruri. După înmormântare n-a mai adus vorba niciodată despre Mary. Ca și cum nici n-ar fi existat.

— Spre deosebire de dumneavoastră.

— Da. Deși nici eu n-am fost imună la politică. I-am stat alături lui Danny în drumul spre afirmare, și puterea m-a îmbătat și pe mine. Vocea primei doamne s-a stins și Cassiopeia s-a întrebat dacă i se adresa ei sau vorbea cu ea însăși. Dumnezeu să mă ajute, dar asta am făcut; am încercat să-mi uit fiica, a spus cu ochii în lacrimi femeia mai vârstnică. Am încercat, dar n-am reușit.

— De ce îmi spunei toate astea?

— Când Edwin mi-a spus că voi fi interogată de cineva din afara Casei Albe, a precizat că sunteți un om bun. Am încredere în el. E bine intenționat. Poate că a sosit momentul să mă eliberez de povară. M-am săturat de suferință.

— Ce vreți să spunei?

O tăcere încordată s-a așternut preț de câteva clipe.

— M-am obișnuit ca Danny să-mi fie prin preajmă, a rostit prima doamnă cu un glas monoton. Așa a fost dintotdeauna.

Cassiopeia a sesizat însă subtextul. Încă îl învinovățești pentru moartea lui Mary. N-ai încetat nici o clipă.

— Dar când mi-au spus că cineva a încercat să îl asasineze...

A așteptat-o să continue.

— M-am bucurat.

Cassiopeia a depășit în trombă o mașină și a trecut în statul Virginia, în direcția Fredericksburg, aflat la circa patruzeci de kilometri.

— Traiul cu Danny nu a fost ușor, a spus Pauline. Totul la el e compartimentat. Trece de la un lucru la altul fără nici o problemă. Presupun că de asta este un bun conducător. Și nu se implică emoțional.

Nu neapărat, și-a zis Cassiopeia. Același lucru se spunea și despre ea – până și Cotton o dojenise o dată pentru lipsa ei de implicare. Dar faptul că nu-ți exteriorizezi sentimentele nu însemna că nu le ai.

— Nu a fost niciodată la ea la cimitir, a continuat prima doamnă. Niciodată. Am pierdut totul în incendiu. Camera lui Mary și tot restul casei s-au făcut scrum. Nu ne-a rămas nici măcar o fotografie de-a ei. Ceea ce cred că i-a convenit. A vrut să-și șteargă orice amintire.

— Iar dumneavoastră v-ați dorit să păstrați prea multe.

Ochii plini de durere s-au întors spre ea.

— Poate.

Cerul întunecat era acoperit de nori. Nu se vedea nici o stea. Asfaltul era ud. Ploaia venise și trecuse. Se îndrepta către un loc unde nu ar fi vrut să ajungă. Însă Pauline Daniels îi făcuse confidențe și îi spusese ceva ce numai doi oameni știau – printre care nu se număra și Danny Daniels. Înaintea plecării, președintele o întrebase asupra destinației, dar Cassiopeia refuzase să-i răspundă.

— Ați vrut să mă ocup de povestea asta, obiectase ea, așa că lăsați-mă să mă ocup.

*

Wyatt a băgat mâna în buzunar și a scos grenada de diversiune, o veche invenție proprie. Luase în serios avertismentul lui Carbonell și anticipase prezența altor vizitatori la institut, oameni deloc prietenoși, foarte probabil echipați cu ochelari de vedere pe timp de noapte.

— Închide ochii, i-a șoptit el lui Voccio.

A scos cuiul și a aruncat cilindrul învelit în hârtie pe coridor.

O lumină orbitoare s-a aprins în spatele pleoapelor lui închise, a rămas acolo câteva secunde, apoi s-a stins.

S-au auzit urlete.

Știa ce se întâmplase.

Cei doi atacatori, luați prin surprindere, orbiseră pe moment și pupilele lor, dilatate din cauza ochelarilor, se închiseseră brusc în fața luminii strălucitoare, ivită pe neașteptate.

După asta avea să se instaleze durerea, apoi deruta.

A luat arma, s-a răsucit spre ei în pragul ușii și a tras.

*

Malone a auzit cele două împușcături. Se afla pe scară, așteptând lângă o ușă de metal care dădea spre etaj. Au răsunat pocnete și a văzut o explozie puternică, imediat înăbușită. Pe hol au șuiert gloanțe, după care ușa s-a izbit de perete și două siluete au dat buzna pe casa scărilor, ambele ținându-se cu mâinile de cap, înjurând și smulgându-și ochelarii de pe față. Malone a folosit momentul de confuzie pentru a se strecura în sus și a se ascunde pe palierul de la etaj.

— Nenorocitul dracului, a găfăit unul dintre bărbați.

Au urmat câteva clipe de tăcere, timp în care cei doi au încercat să-și revină din șoc și și-au pregătit armele.

— Nu-ți mai pune ochelarii, a spus unul.

Malone i-a auzit cum crăpau ușa.

— Cred că au luat-o spre capătul opus.

— Coboară probabil pe scara cealaltă.

— Trei, aici Doi, a rostit încet un bărbat. Pauză. Subiecții se îndreaptă spre tine. Altă pauză. Terminat.

— Hai să sfârșim odată ce am început.

Un clic ușor a semnalizat închiderea ușii metalice.

Malone a aruncat o privire în întuneric.

Cei doi bărbați dispăruseră.

*

— Și de ce aș ucide-o pe Stephanie Nelle? a întrebat-o Knox pe Carbonell.

— Pentru că n-ai de ales. Dacă află căpitanii de trădarea ta, cât crezi că o să mai rezisti? Uciderea cuiva e o misiune simplă. N-ar trebui să fie o problemă pentru tine.

— Cu asta crezi tu că mă ocup? Crezi că ucid oameni?

— E ceea ce ai făcut în ultimele ore. Drept dovadă, am doi agenți morți și alți doi în spital.

— Numai din cauza ta. Knox era curios să știe ce anume o făcuse să-și schimbe părerea. Știi că Hale s-a străduit mult ca să-ți facă pe plac. Și ai dat instrucțiuni precise ca Nelle să nu pățească nimic.

Carbonell a ridicat din umeri.

— Abia aștepta să-mi facă o favoare. Am înțeles asta. Dar situația s-a schimbat între timp. Și Nelle a devenit o problemă.

— Presupun că n-ai de gând să-mi explici de ce.

— Clifford, ai vrut să ieși din combinație. Ți-am oferit o cale. Și acum ai aflat care e prețul.

Nici urmă de supărare, dispreț sau amuzament în tonul femeii.

— Din momentul în care Commonwealth-ul va înceta să existe, lucru de care poți să fii sigur, vei fi liber să faci ce vrei, a continuat ea. Vei putea să-ți vezi de viața ta. Ba chiar să te și bucuri de ceea ce ai acumulat. Nimeni nu va afla. Mai mult, dacă vei dori, o să te angajez la mine.

Trebuia să afle.

— E adevărat că ai descifrat codul Jefferson?

— Are vreo importanță?

— Vreau să știu.

Carbonell a ezitat o clipă înainte de a răspunde.

— Da, am reușit.

— Și atunci, de ce n-ai omorât-o pe Nelle cu mâna ta? De ce ne-ai băgat pe noi la mijloc?

— În primul rând, la momentul când i-am cerut lui Hale s-o ia ostatică nu aveam cheia cifrului. Acum o am. În al doilea rând, contrar celor prezentate în filme, eliminarea țintelor nu

e un lucru chiar așa de ușor în meseria mea. Oamenii dispuși să facă așa ceva cer prea mult în schimbul tăcerii lor.

— În timp ce eu nu?

Femeia a ridicat din umeri.

— Nimic din ceea ce nu ți-aș putea da.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce te faci dacă Hale nu vrea s-o omoare pe Nelle?

— Sunt oricum aproape sigură că nu vrea, cel puțin nu acum. Dar eu vreau. Așa că fă bine și găsește o soluție. Și cât mai repede.

Knox se săturase. Era prea mult.

— Mi-ai spus că ai vândut o altă sursă. Hale îi cunoaște identitatea?

— Știe de unde să înceapă să caute, și sunt convinsă că asta face chiar acum. Și cât de curând o să-ți predea problema ție, servitorul lui credincios, întors de pe câmpul deătălie din New York. Vezi câte am făcut eu pentru imaginea ta? Ești un erou. Ce altceva ți-ai putea dori? Și, pentru a-ți demonstra buna mea credință, ca să-ți dovedesc că suntem toți pentru unul și unul pentru toți, o să-ți dau numele sursei și o să-ți spun cum să procedezi ca să arăți că este trădător.

Asta își dorise să afle. Căpitanii aveau să ceară ca tipul să fie judecat, condamnat și pedepsit pe loc. Dacă reușea să rezolve problema de unul singur, aprecierea de care avea să se bucure va crește în chip nemăsurat.

Și, mai presus de orice, asta va abate atenția de la el însuși.

Naiba s-o ia pe afurisita asta de femeie.

— Dă-mi numele și îți promit că nu vei mai avea probleme cu Stephanie Nelle.

Capitolul 31

Fredericksburg, Virginia

Cassiopeia a salutat-o pe femeia care îi deschisese ușa. Casa în stil georgian, mare și aerisită, era plină de plante, trei pisici și obiecte vechi de valoare. Exteriorul era scăldat într-o lumină gălbuie și poarta din fier care bloca accesul la alea pavată cu cărămidă fusese lăsată deschisă. Gazda sa purta un trening Nike larg și o pereche de teniși Coach. Era de aceeași vârstă ca prima doamnă și semăna destul de mult cu ea, cu excepția faptului că părul ondulat și lung al lui Shirley Kaiser era vopsit într-o nuanță discretă de roșu-auriu.

Și atitudinile celor două difereau.

În timp ce fața lui Pauline Daniels era palidă și trasă, cea a lui Kaiser deborda de energie, trăsăturile animate fiind puse în valoare de pomeții fermi și de ochii căprui strălucitori. Au intrat într-o încăpere luminată de aplici din cristal fixate pe perete și lămpi Tiffany. Cassiopeia i s-a oferit o băutură pe care a refuzat-o, cu toate că un pahar de apă ar fi fost binevenit.

— Înțeleg că ai să-mi pui niște întrebări. Pauline mi-a spus că ești o persoană demnă de încredere. Nu știu ce să zic. Putem avea într-adevăr încredere în tine?

Cassiopeia a sesizat folosirea persoanei întâi plural și s-a decis să o abordeze pe femeie cu mai multă grijă decât o făcuse cu Pauline.

— De când vă cunoașteți cu prima doamnă?

Fața lui Kaiser s-a încrețit. Părea amuzată.

— Ești o tipă isteată, nu-i așa? Începi prin a mă face să vorbesc despre mine.

— Nu-i prima oară când fac așa ceva.

Femeia a părut și mai amuzată.

— Sunt convinsă. De unde ești? Serviciul Secret? FBI?

— Nici, nici.

— Mda, n-ai față.

Cassiopeia s-a întrebat ce voia să zică.

— Hai să spunem că sunt o prietenă de familie.

Kaiser a schițat un zâmbet.

— Ei, asta îmi place mai mult. OK, prieteno. Pauline și cu mine ne știm de douăzeci de ani.

— Înseamnă că v-ați cunoscut la un deceniu după moartea fiicei ei.

— Cam așa ceva.

Ghicise deja că Shirley Kaiser era o persoană nocturnă. Ochii, care ar fi trebuit să fie cețoși, sclipeau de viață. Din păcate, femeia beneficiase de două ore pentru pregătire. Prima doamnă nu ar fi acceptat o vizită neanunțată. Telefonul mobil fusese folosit pentru a transmite un scurt mesaj.

— Pe președinte îl cunoașteți tot de douăzeci de ani? a încercat Cassiopeia marea cu degetul.

— Din nefericire.

— Presupun că nu l-ați votat.

— Nici vorbă. Și nici nu m-aș fi căsătorit cu el.

Pauline voise să scape de suferință confensându-se, însă prietena ei părea mai degrabă dispusă să arunce paie pe foc. Cassiopeia nu avea însă timp să se enerveze.

— Ce-ar fi să lăsăm joculețele astea deoparte și să-mi spuneți exact ce credeți?

— Cu mare plăcere. Pauline e moartă pe dinăuntru. N-ai observat asta?

Ba da, sigur că observase.

— Danny și-a dat seama de asta din ziua când au înmormântat-o pe Mary. Și i-a păsat în vreun fel? Nu, nici cât negru sub unghie. S-a întrebat careva cum își tratează dușmanii, din moment ce cu soția se poartă cu o asemenea cruzime? Și atunci de ce m-aș mira că cineva a încercat să-l omoare?

— Dar de unde știți ce simte el?

— Pentru că-l știu de douăzeci de ani. O dată nu l-am auzit rostind numele lui Mary. Niciodată nu a recunoscut că ar fi avut o fiică. Ca și cum Mary nici n-ar fi existat.

— Poate că ăsta-i felul lui de a-și masca suferința, s-a simțit Cassiopeia obligată să comenteze.

— Ei vezi, aici e buba. Omul ăsta nu suferă deloc.

*

Wyatt a profitat de momentele de derută de după aruncarea grenadei de diversiune pentru a înainta împreună cu Voccio spre o scară despre care doctorul îi spusese că se afla în capătul îndepărtat de la etaj și era folosită de personal drept cale de acces rapidă spre cantina de la parter. Omul pe care îl luase în grija lui se panicase și era clar că nu se aflase niciodată în mijlocul unei asemenea lupte.

Din fericire, Wyatt mai avusese de-a face cu astfel de situații.

Cineva fusese trimis pentru „a mătura și curăța“, așa cum se spunea în argoul meseriei lui. Făcuse și el astfel de lucruri. S-a întrebat dacă erau de la CIA, NSA, o altă agenție, sau dacă cea care îi trimisese fusese însăși Carbonell.

Ceea ce i se părea cel mai plauzibil.

A alergat de-a lungul coridorului și a deschis ușa de ieșire în caz de urgență, a tras cu urechea și i-a făcut semn lui Voccio să-l urmeze. A luat-o în jos pe scara întunecată, folosind balustrada metalică pentru a-și găsi drumul și ținându-l pe Voccio aproape, în spate.

S-a oprit chiar înainte de a ajunge la parter.

— Unde ți-ai lăsat mașina? a șoptit el.

A auzit icnete, neregulate, dar nici un răspuns.

— Doctore, am nevoie de ajutorul tău ca să scăpăm de aici.

— Nu e departe... imediat în fața ușii de ieșire în caz de urgență din spate. La dreapta... după ce ajungem la parter și ieșim din recepție.

Au coborât încet ultimele trepte. Wyatt a bâjbâit și a găsit ușa, apoi a crăpat-o.

Holul părea pustiu.

I-a făcut semn lui Voccio să se aplece și să pornească după el.

S-au îndepărtat de ușă.

Împușcăturile au început.

*

Malone i-a urmărit de după ușă pe cei doi pistolari care traversaseră holul curbat și cotiseră cam la cincisprezece metri distanță. A remarcat o lumină ambientală ivin du-se dintr-un birou. I s-a părut ciudat, având în vedere că alimentarea cu energie electrică fusese tăiată.

S-a repezit înainte și a aruncat o privire înăuntru.

Ecranele calculatoarelor pâlpâiau. Pe plăcuța de pe ușă stătea scris numele VOCCIO. Omul cu care ar fi trebuit să se întâlnească.

A început să cerceteze biroul, dar un zgomot de împușcături a răsunat la parter.

*

Cassiopeia simțea nevoia să-i ia apărarea lui Danny Daniels. Nu știa de ce, poate pentru că femeia părea necruțătoare în judecățile pe care le emitea.

— Ceea ce simte Danny e vinovăție, nu suferință, a spus Kaiser. Cu un an înaintea morții lui Mary, acasă la ei a izbucnit un mic incendiu din cauza unei țigări. Pauline l-a implorat atunci să renunțe la fumat ori să fumeze afară sau

oriunde altundeva, numai în casă nu. Și a ascultat-o o vreme. După care a procedat ca de obicei. A făcut ce a vrut. Incendiul ăla nu ar fi trebuit să aibă loc, și el o știe foarte bine.

Cassiopeia a hotărât să atace problema frontal.

— Când ați discutat cu prima doamnă despre vizita președintelui la New York?

— Nu vrei să-mi mai asculți opiniile?

— Vreau să-mi răspundeți la întrebare.

— Ca să vezi dacă răspunsul meu concordă cu cel dat de Pauline?

— Ceva de genul ăsta. Cu toate că, din moment ce dumneavoastră două ați luat deja legătura, asta nu mai contează foarte mult.

Kaiser a clătinat din cap.

— Uite ce-i, domnișoară, Pauline și cu mine vorbim zilnic, uneori de mai multe ori pe zi. Discutăm despre orice. Mi-a spus de vizita lui Danny la New York acum vreo două luni. Era singură la Casa Albă. Oamenii probabil că nu au remarcat, dar aparițiile ei publice sunt tot mai rare. M-am dus la ea.

Cassiopeia știa deja aceste lucruri. Prima doamnă îi mai spusese că niciodată nu folosea un telefon mobil sau fără fir atunci când vorbea cu Kaiser. Ci numai telefonul fix. Așa că acum a verificat și a primit același răspuns și de la amica ei.

— Mesajul pe care l-am primit mai devreme a fost o premieră în relația noastră, a precizat Kaiser. Ei, ce zici, am trecut testul?

Cassiopeia s-a ridicat în picioare.

— Vreau să verific dacă aveți plantate microfoane în casă.

— Păi de-asta am stat trează până la ora asta târzie. Fă ce ai de făcut.

Cassiopeia a scos din buzunar un detector electromagnetic primit de la Serviciul Secret. Se îndoia că toată casa era supravegheată electronic. Pentru asta ar fi trebuit ca fiecare centimetru pătrat al locuinței să se afle în raza de acțiune a unui dispozitiv de ascultare. Așa că a început controlul cu telefoanele.

— Unde anume în exterior se află tabloul electric, de cablu și de telefon?

Kaiser a rămas așezată.

— Pe partea cu garajul. În spatele gardului viu. Am lăsat lumina aprinsă afară. Ca să te ajut.

Cassiopeia a ieșit din casă și i-a dat ocol pe aleea pavată cu cărămidă. Nu ajunsese la întrebările cele mai incomode, care însă trebuiau puse, fie de ea, fie de oameni cu care nici una

dintre cele două femei nu dorea să stea de vorbă. Și-a impus să-și păstreze răbdarea. La mijloc era un trecut îndelungat, un trecut în mare parte urât.

A localizat cutiile de racord de unde utilitățile erau legate de casă. S-a strecurat pe lângă clădire, printre tufișurile pline de umezeala ploii și înalte până la piept, apoi a activat detectorul electromagnetic. Nu era un dispozitiv de o precizie totală, dar era suficient de bun pentru a depista orice emisie electromagnetică ce ar fi necesitat o inspecție mai amănunțită.

A îndreptat detectorul către panourile metalice.

Nimic.

Cablurile porneau de la panoul telefonic, traversau scara și pătrundeau în casă, alimentând fiecare jack. Va trebui să le verifice rând pe rând, căci ceea ce căuta putea fi foarte bine ascuns în interiorul aparatelor telefonice.

— Ai găsit ceva? a răsunat o voce.

A tresărit și a scăpat din mână detectorul, care s-a rostogolit pe jos.

S-a răsucit pe călcâie.

Kaiser o urmărea din colțul casei, din locul unde se terminau tufișurile.

— Scuze, n-am vrut să te sperii.

Vezi să nu!

Detectorul a prins să pulseze și lumina indicatoare a trecut de la verde la roșu, clipind într-un ritm mai alert. Dacă nu ar fi pus dispozitivul pe mut, acum, un bip ar fi spart tăcerea nopții. S-a aplecat și a îndreptat detectorul în mai multe direcții, pentru a descoperi că cea corectă era în jos. A scormonit în solul umed și a dat cu degetele de un obiect dur. A dat la o parte noroiul și a scos la iveală o cutiuță din plastic, un pătrat cu latura de aproximativ opt centimetri, prin care cablul telefonic subteran trecea dintr-un capăt în celălalt.

Detectorul a continuat să piuie.

O situație și așa neplăcută se înrăutățise acum.

Convorbirile telefonice ale lui Shirley Kaiser fuseseră ascultate.

Capitolul 32

Wyatt s-a trântit pe podeaua din gresie, trăgându-l pe Voccio după el.

Gloanțele continuau să lovească în pereți.

Nu-și dădea seama cu câți trăgători avea de-a face. Holul de la recepție rămăsese cufundat în beznă și numai o licărire slabă venită dinspre parcare îi oferea un pic de ajutor. Două fotolii încăpătoare constituiau singurul lor adăpost din calea pistolarilor, aflați la circa cincisprezece metri distanță.

L-a tras pe Voccio mai aproape.

— Stai pitit, i-a șoptit.

Ușile din sticlă despre care Voccio îi spusese că dădeau spre parcare din spate se aflau la vreo șase metri, în capătul unui mic intrând. Wyatt era hotărât să scape, și el, și să-l scoată pe Voccio din clădirea institutului. Inima îi bătea cu putere în piept, un sunet de alarmă care îi era familiar, în timp ce tăcerea care îl înconjură era întreruptă doar de respirația șuierătoare a doctorului. Și-a lăsat mâna să-i cadă, în chip de încurajare, pe brațul însoțitorului său, și a clătinat din cap, semnalându-i să-și păstreze calmul. Dacă își auzeau unul altuia respirația, atunci și atacatorii o puteau auzi.

Era curios în privința lui Malone. Cum se descurcase adversarul său? Nu urmărise finalul confruntării din parcare și nu știa dacă nu cumva Captain America fusese rănit, ucis sau dimpotrivă, trăgea acum în ei din capătul opus al încăperii.

Afară, ploaia se mai domolise.

— Nu cred că mai rezist, a spus Voccio.

Wyatt n-avea nici un chef de manifestări defetiste.

— Ai răbdare. Crede-mă, știu ce fac.

*

Malone a coborât scara până la parter, revenind pe urmele propriilor pași și apropiindu-se și mai mult de bubuiturile puternice. A ajuns la ușa de ieșire în caz de urgență, a întredeschis-o și a zărit siluetele care traversau holul de la recepție. Lumina era slabă, dar suficientă pentru a discerne doi bărbați cu arme automate în mână, concentrați asupra unei ținte aflate în capătul îndepărtat al încăperii. Nu erau în mod cert aceiași bărbați pe care îi văzuse înainte. Aceia

dispăruseră pe coridorul de la etaj, în direcția capătului opus al clădirii, către o altă scară.

Bărbații aflați acum în raza lui vizuală erau probabil cei cu care primii discutaseră prin stația de emisie.

Indiferent cine erau cu toții, își prinseseră prada la mijloc, între cele două echipe. Nu putea să-și facă, pur și simplu, apariția, anonimatul fiind în continuare cea mai bună armă de apărare de care dispunea, dar nici nu putea să stea să aștepte, fără a face nimic, pentru a vedea ce se întâmplă.

Așa că i-a luat pe atacatori la țintă și a tras.

*

Wyatt a auzit împușcături și a zărit fulgere de lumină explodând din gura unei arme de foc aflată dincolo de cele două siluete care înaintau către el.

Cineva se afla în spatele atacatorilor.

Malone?

Numai el putea să fie.

Malone a tras din nou și a nimerit una dintre siluete în umăr. Glonțul a catapultat-o în perete, de care s-a izbit cu un zgomot înăbușit. Cealaltă siluetă a reacționat, răsucindu-se pe călcăie pentru a lansa un rând de gloanțe. Malone s-a tras repede înapoi, la adăpostul casei scărilor, și a lăsat ușa metalică să se închidă.

Împușcături au răsunat în capătul opus.

Prezența lui nu fusese, aparent, așteptată.

*

Wyatt a auzit deschizându-se ușa din casa scărilor – din spatele locului unde se aflau el și Voccio – și s-a întors. A remarcat o mișcare în întuneric.

Și în spatele lui erau oameni.

Trăgătorul despre care presupunea că e Malone îl doborâse pe unul dintre bărbații din hol, iar al doilea trăgea acum la a doua ieșire luminată. S-a răsucit pe podea, cu spinarea în jos, și a tras în ușa situată la mai puțin de trei metri.

Trebuia neapărat să iasă de acolo.

Voccio era probabil de aceeași părere. Doctorul se târa spre ieșire.

Un gest deloc înțelept.

Între cele două puncte exista prea puțină acoperire, cu toate că principalele amenințări păreau să vină dinspre hol.

L-a urmărit pe Voccio, care a ajuns la ușa din sticlă, a apăsat iute pe clanță și s-a strecurat afară. Celălalt pistolar, cel care trăgea în Malone, l-a auzit, s-a întors și a țintit în direcția ușii. Înainte să apuce să tragă, Wyatt a expedit trei

gloanțe spre el. Silueta s-a răsucit, s-a dat înapoi, clătinându-se pe picioare, și a căzut.

Doi atacatori scoși din luptă.

Voccio a luat-o la goană.

După o clipă, amândoi bărbații doborâți au sărit în picioare, cu armele în mâini.

Abia atunci a înțeles Wyatt.

Cei doi purtau armuri de corp antiglont.

Nici el și nici Malone nu îi opriseră.

*

Malone a abandonat ușa dinspre casa scărilor și a urcat înapoi la etaj, a traversat un hol aproape identic cu cel de la parter și a găsit a doua scară în capătul său îndepărtat. Intenționa să-i fenteze pe cei doi bărbați văzuți mai devreme, însă în clipa când a cotit spre ieșire, ușa dinspre casa scărilor s-a deschis.

S-a năpustit în prima cameră de lucru întâlnită în cale și a aruncat cu mare grijă o privire pe după tocul ușii. Un tip cu o armă în mână măsura din ochi coridorul, după care, mulțumit că totul era în regulă, și-a făcut apariția. Malone și-a lăsat arma jos, pe mochetă, și s-a pregătit de atac stând cu spatele la perete și așteptându-l pe bărbat să treacă pe lângă el. Iar când asta s-a întâmplat, s-a aruncat asupra lui, l-a înlănțuit prin spate cu un braț în jurul gâtului, și cu celălalt i-a căutat arma.

I-a smuls-o din mână, l-a răsucit pe bărbat cu fața spre el și i-a plantat un genunchi în vintre. Îi simțise armura și știa că orice lovitură dată mai sus de talie ar fi fost inutilă.

Adversarul s-a îndoit de mijloc și a scos un urlet de durere.

După un alt genunchi în maxilar, corpul moale s-a retras cu o smucitură. În clipa când Malone și-a pregătit a treia lovitură, de data aceasta un pumn în față, bărbatul l-a pocnit brusc cu piciorul în plămânul stâng.

De durere, o ceață deasă i s-a pus pe ochi.

Adversarul a lăsat arma acolo unde se afla, pe mochetă, și a bățut în retragere spre ușa casei scărilor.

Malone și-a revenit și a pornit în urmărirea lui.

Silueta aflată în mișcare s-a întors spre el, cu un pistol în mână.

O a doua armă, de rezervă.

Cu care a tras.

*

Wyatt s-a lăsat pe vine și s-a îndreptat spre ușa de ieșire în caz de urgență. Când s-a apropiat de geam, s-a întors, pregătit să tragă, dar n-a zărit pe nimeni.

În tăcere, s-a repezit, a deschis ușa și a fugit afară în noapte. A luat imediat poziție lângă ieșire, folosind zidul exterior din cărămidă drept acoperire și aruncând prudent o privire înăuntru, pe coridor.

Trei bărbați s-au năpustit afară din clădire pe ușa principală.

La început a crezut că vor da ocol construcției, pregătiți de un atac din exterior, însă apoi a zărit farurile aprinse în parcare și pe cei trei repezindu-se spre un vehicul care îi aștepta.

Imposibil ca tipii să fie niște trăgători atât de slabi.

Îi așteptaseră pe el și pe Malone, pregătiți și echipați de luptă, și totuși nu izbutiseră decât să facă mult zgomot și să tragă în neștire prin holul recepției.

O altă împușcătură a spart tăcerea.

Răsunase dinăuntru, de la etaj.

Unde era Voccio?

A scrutat întunericul și l-a zărit pe doctor la cincisprezece metri de el. Se grăbea către o mașină parcată. Wyatt a smuls încărcătorul din armă și l-a înlocuit cu altul. A aruncat o privire înăuntru și a văzut un alt bărbat. Acesta a ieșit din casa scării, a traversat holul și s-a repezit afară prin ușa din față.

Petrecerea părea să se fi încheiat.

Ceva era în neregulă.

S-a uitat înspre locul din parcare unde Voccio se urca în mașină. Ar trebui să plece și el împreună cu doctorul.

După care i-a picat fisa.

Exact asta își doreau ei să facă. Rotițele i s-au învârtit febril în cap și concluzia la care a ajuns l-a năucit.

Un hureit i-a semnalat că motorul rece pornise.

A deschis gura ca să scoată un urlet.

Mașina lui Voccio a explodat.

Capitolul 33

Fredericksburg, Virginia

Cassiopeia a examinat obiectul dezgropat. Cineva făcuse eforturi mari pentru a putea asculta convorbirile telefonice ale lui Kaiser. Cineva care știa cu exactitate unde și ce să asculte.

— Cine știe că obișnuieți să discutați la telefon cu prima doamnă? a întrebat-o Cassiopeia pe Kaiser. E vorba despre cineva care știe că vorbiți des și vă spuneți lucruri intime.

— Danny Daniels. Cine altcineva?

Cassiopeia s-a ridicat din locul unde scormonise în pământul ud, a ieșit dintre tufișurile care înconjurau garajul și s-a apropiat de femeia mai vârstnică.

— Nu e vorba de președinte, i-a spus ea în șoaptă.

— El este cel care știe că Pauline și cu mine suntem prietene apropiate.

— Sunteți căsătorită?

Întrebarea a luat-o prin surprindere pe Kaiser. Edwin Davis îi povestise Cassiopeei despre casa lui Kaiser și împrejurimile locului, ca și despre aparițiile gazdei sale pe scena socială a statului Virginia și a capitalei federale. Femeia se implica în numeroase acțiuni de caritate și figura, printre altele, în consiliul de administrație al Bibliotecii Virginia și în mai multe consilii consultative din stat. Omisese însă să-i povestească despre viața ei personală.

— Sunt văduvă.

— Doamnă Kaiser, cineva a încercat astăzi să îl asasineze pe președintele Statelor Unite. Cineva care a știut cu exactitate unde și când se va afla el la New York. Iar dumneavoastră aveți telefoanele ascultate. Vă rog să-mi răspundeți la întrebări. Cine ar fi capabil de așa ceva? Fie vorbiți cu mine, fie sun la Serviciul Secret și n-aveți decât să discutați cu ei.

— Pauline este în pragul unei căderi nervoase, a spus Kaiser. Am simțit asta în vocea ei de câteva săptămâni. Trăiește un adevărat coșmar de prea mult timp. Și ceea ce s-a întâmplat astăzi cu Daniels ar putea s-o facă să cedeze. Dacă va mai sta mult sub presiune, va claca.

— Are nevoie de consiliere de specialitate.

— Asta nu e prea ușor de făcut atunci când ești prima doamnă a țării.

— Nu e prea ușor pentru o femeie care își învinovățește soțul pentru moartea tragică a fiicei lor. O femeie care nu a avut curajul să-și părăsească soțul și a rămas cu el, care a ținut totul în ea și îl blamează pe el pentru viața pe care o duce.

— Înțeleg că ești un fan al lui Danny.

— Mda. Îmi plac bărbații puternici. Mă excită.

Kaiser a sesizat sarcasmul.

— Nu asta am vrut să spun. Danny are priză la femei. Acum câțiva ani s-a făcut un sondaj și s-a constatat că aproape optzeci la sută dintre femei îl plac. Și cum femeile constituie majoritatea electoratului, e ușor de înțeles de ce nu a pierdut nici un tip de alegeri.

— De ce îl urâți?

— Nu îl urăsc. Dar o ador pe Pauline și știu că nu-i pasă de ea.

— Tot nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Nici tu n-ai răspuns la întrebarea mea.

Cassiopei îi plăceau femeile puternice. Așa ca ea. A presupus că marele atu al lui Kaiser consta în faptul că era întotdeauna ea însăși – genul care se comporă natural și cu care e ușor de stat la discuții –, o persoană care accepta totul fără a pune întrebări și fără a se gândi prea mult la altceva decât la momentul prezent. Sperase să nu apară complicații cu Kaiser. Să fie o fundătură. Din păcate, se înșelase.

— Pauline a avut mereu nevoie de cineva cu care să stea de vorbă, a spus Kaiser. O persoană în care să aibă încredere. Și asta am devenit eu pentru ea cu mult timp în urmă. Iar de când s-a mutat la Casa Albă, relația noastră a devenit și mai strânsă.

— Numai că nu sunteți demnă de încrederea ei.

Și-a dat seama că pentru întâia oară Kaiser pricepea implicațiile a ceea ce găsisese în pământ, la un metru sau doi distanță de locul unde stăteau acum.

— Cine altcineva a știut de vizita președintelui la New York? a repetat Cassiopeia întrebarea.

— Nu pot să-ți răspund.

— În regulă. Pot să aflu și altfel.

A scos telefonul mobil și a apăsă butonul de apelare rapidă pentru Casa Albă. Telefonul a țâșnit de două ori, apoi o voce masculină a răspuns.

— Fă-o, a rostit Cassiopeia, apoi a închis telefonul. S-a întors spre Kaiser. Un agent de la Serviciul Secret a luat legătura cu cei doi furnizori de telefonie, atât fixă, cât și

mobilă. Li s-a trimis citație și au deja pregătite informațiile. Nu am considerat însă necesar să vă invadăm intimitatea decât dacă nu aveam încotro.

Telefonul mobil al Cassiopeiei a sunat. A răspuns, a ascultat și a închis.

Sentimentul înfrângerii era acum vizibil pe fața lui Kaiser.

Așa și trebuia.

— Povestești-mi despre cele o sută treizeci și cinci de conversații telefonice avute cu Quentin Hale.

*

Hale a intrat în clădirea care adăpostise cândva bucătăria de vară și afumătorea. Acum, construcția cu pereți din lemn de pin, ferestre glisante și acoperiș din cărămidă smălțuită servea drept sală de întrunire și era folosită de toate cele patru familii. Cei șaisprezece membri ai echipajului iahtului *Adventure*, inclusiv căpitanul, fuseseră sculați din pat. Majoritatea locuiau la o distanță de maxim o jumătate de oră de mers cu mașina de domeniul lui Hale, pe terenuri cumpărate de strămoșii lor cu generații în urmă. Hale nu-și închipuise niciodată că vreunul dintre ei era capabil să-și trădeze moștenirea.

Și totuși, realitatea părea să-l contrazică.

Toți cei șaisprezece bărbați care stăteau acum în picioare în fața lui semnaseră Articolele curente și juraseră credință și supunere, în schimbul unei cote specificate din prada adunată de Commonwealth. Adevărat, procentele la care aveau dreptul erau mici, dar combinate cu asigurarea de sănătate, asigurarea de răspundere civilă și plățile compensatorii în caz de invaliditate, asigurau un trai decent.

Hale a remarcat aerul de nesiguranță de pe fețele lor. Nu era nimic neobișnuit ca anumite situații să se precipite în mijlocul nopții, însă era pentru prima oară când era implicat întreg personalul.

— Avem o problemă, a anunțat el.

Le-a urmărit chipurile, cântărindu-le reacțiile și amintindu-și de cei patru oameni care ridicaseră cușca și îl aruncaseră pe contabilul care urla de spaimă în mare.

— Avem un trădător printre noi.

Știa că prin aceste cuvinte le captase în întregime atenția.

— Astăzi am fost implicați într-o misiune de maximă importanță pentru companie. Un trădător a murit, și unul dintre voi a rupt tăcerea pe care am jurat cu toții s-o păstrăm.

Nici unul dintre cei șaisprezece oameni nu s-a hazardat să răspundă. Știau că nu se cuvine. Căpitanul era cel care

termina ce avea de spus, și abia apoi îi anunța că era gata să-i asculte.

— Mă îndurerează gândul că unul dintre voi ne-a trădat.

Da, așa vedea el lucrurile. „Noi.“ O comunitate măreață, clădită pe principiile loialității și succesului. Echipajele de pirați învățaseră cu mult timp în urmă să lovească iute, cu abilitate și fermitate, și să funcționeze ca o forță strâns unită și coezivă. Lenea, incompetența, lipsa de loialitate și lașitatea nu fuseseră nicicând tolerate, căci puneau în pericol viețile tuturor. Tatăl lui îl învățase că planurile cele mai bune erau cele simple, ușor de înțeles și suficient de flexibile pentru a putea fi adaptate oricărei împrejurări.

Și avusese dreptate.

Hale a pornit să se plimbe de colo-colo prin încăpere.

Căpitanii trebuiau să fie tacticieni îndrăzneți și curajoși. Echipajele erau cele care îi alegeau, spre deosebire de tradiția navală prin care conducerea era acordată fără a se ține cont de competența persoanei.

Dar acum, căpitanii nu mai erau aleși.

Ereditatea era cea care conta. Hale se imagina adesea la cârma unui vas din vechime, care își urmărea prada zile în șir de la distanțe convenabile, evaluând slăbiciunile și punctele forte ale adversarului. Dacă ținta se dovedea a fi un războinic puternic, vira și pornea în căutarea unei prăzi mai ușoare. Dacă părea vulnerabilă, era atacată fie pe neașteptate, fie frontal.

Alegeri.

Toate făcute cu răbdare.

Răbdare de care intenționa să se prevaleze și acum.

— Nimeni nu va părăsi încăperea până ce nu voi descoperi trădătorul. Măine dimineață conturile voastre bancare vor fi examinate, casele vă vor fi percheziționate și se vor verifica desfășurătoarele convorbirilor telefonice. Veți semna toate autorizațiile și consimțămintele necesare și...

— Nu va fi cazul.

Hale a fost luat prin surprindere de intervenție, după care a realizat că vocea îi aparținea lui Clifford Knox, care tocmai intrase.

Intendenții aveau dreptul să ia cuvântul și să-l întrerupă pe căpitan.

— Știu cine e trădătorul.

Capitolul 34

Maryland

Malone a făcut un salt spre camera aflată la mai puțin de doi metri distanță de el. Glonțul tras asupra lui s-a înfipt în tapet. Alte gloanțe au şuierat zgomotos prin aer. Și-a pregătit arma și s-a ascuns în spatele biroului. A auzit însă pocnetul unei uși trântite pe coridor.

Bărbatul se îndepărtase.

O explozie a făcut să zdrăngăne geamurile și un foc a prins să pâlpâie afară, semn că ceva ardea.

S-a apropiat de fereastră, stând aplecat de mijloc și împărțindu-și atenția între ușa din spatele său și mașina cuprinsă de flăcări din parcare. În reflexia din geamul unui alt birou, situat de cealaltă parte a holului, a surprins un licăr de lumină. S-a îndreptat iute într-acolo și a văzut un bărbat sărind în mașina parcată în fața clădirii și demarând în trombă. Și el trebuia să plece, și cât mai iute. Cu toate că institutul se afla în mijlocul câmpului, era posibil ca cineva să fi auzit schimbul de focuri sau explozia, și să fi alertat poliția.

Dar înainte de asta...

S-a repezit înapoi în biroul lui Voccio și a constatat că cele trei monitoare erau încă aprinse. A mijit ochii la primul dintre ele și a icnit.

Fișierul afișat pe ecran explica soluția la codul Jefferson.

Voccio părăsise, se pare, în grabă biroul.

A închis fișierul, a căutat programul de e-mail, a atașat documentul la un mesaj și i-a dat Forward la propria adresă. A șters apoi mesajul și fișierul din computer.

Nu era cine știe ce măsură de precauție, dar avea să câștige ceva timp.

A aruncat o privire la pătratul întunecat al nopții, vizibil prin fereastră.

Mașina continua să ardă.

Picăturile de ploaie râcăiau în geam. În dreapta lui, la treizeci de metri de haosul cuprins de flăcări, a zărit o siluetă întunecată.

Care fugea.

Îndepărtându-se.

*

Wyatt a decis că o retragere elegantă era cea mai bună opțiune. Voccio era mort. Îi spusese tâmpitului ăluia înfricoșat de moarte să stea pe lângă el, și dacă l-ar fi ascultat, ar fi rămas în viață.

Prin urmare, n-avea de ce să se simtă prost. Și totuși, se simțea.

A continuat să alerge.

Carbonell îl ademenise aici cu promisiunea unui tarif dublu, dar cu intenția de a nu-l lăsa să scape. Aia erau oamenii ei.

Trebuia neapărat să aibă o conversație cu ea.

În condiții stabilite de el.

Și știa precis cum să procedeze.

*

Knox a intrat în sală și s-a holbat la echipajul de pe *Adventure*. Hale a rămas tăcut, în așteptarea a ceea ce avea de zis intendentul.

— Căpitane Hale, când am discutat mai devreme la telefon, nu am putut să-ți spun tot ce știam, pentru că vorbeam pe o linie nesecurizată.

Punea în aplicare, chiar dacă împingând lucrurile la limită, una dintre strategiile învățate de la tatăl său. „Să ai întotdeauna pregătit un plan.“ Contrar opiniei larg răspândite, corsarii nu atacau niciodată orbește. Indiferent dacă prada se afla pe uscat sau pe apă, pentru a asigura succesul misiunii, la început se făcea o recunoaștere pe teren. Preferau ca moment al atacului zorii, o zi de duminică sau una de sărbătoare, ori, ca în cazul de față, toiu noptii, folosind elementul-surpriză pentru a împiedica fuga oponentilor și a le înăbuși rezistența.

— Obişnuiesc să fac periodic verificări, a continuat Knox. Caut orice iese din tipare. Achiziții de valoare mare. Un stil de viață prea opulent. Necazuri în familie. Ciudat cum o femeie poate să aducă un bărbat în pragul nebuniei.

A lăsat ultimele cuvinte să plutească în aer și a urmărit reacțiile echipajului. A avut grijă să-și mute privirea de la unul la altul, fără să o lase să zăbovească asupra unei fețe anume.

Nu pe moment.

Juca teatru în beneficiul unui unic spectator. Quentin Hale. Atâta timp cât îl convingea pe el, nimic altceva nu conta.

S-a concentrat și mai tare.

„Susține-ți cauza.“

Și după aceea gândește-te cum s-o elimini pe Stephanie Nelle.

*

Malone a ieșit din clădire și a inspectat rapid mașina distrusă. Așa cum se aștepta, cineva se afla în spatele volanului și corpul acela ardea acum cu furie. Plăcuța de înmatriculare era arsă, dar încă lizibilă, și și-a introdus numărul în memoria lui prodigioasă.

A dat ocol clădirii și a găsit sedanul pus la dispoziție de guvern. Geamul din spate, la fel ca majoritatea celorlalte geamuri, era făcut țăndări, iar aripile, ciuruite. Totuși, nu existau scurgeri de motorină, și cauciucurile rămăseseră intacte, așa că cel puțin două lucruri erau în regulă. Cât de curând, locul avea să fie împânzit de poliție și de girofaruri albastre și roșii.

Vântul murmură printre copaci, ca și cum îl atenționa că trebuia să plece. S-a uitat în sus spre cerul ce se curățase de nori și de ploaie, afișând acum stele pe jumătate aprinse.

Avea dreptate vântul.

Era momentul să o ia din loc.

Capitolul 35

Cassiopeia stătea așezată în livingul lui Kaiser. Părinții ei avuseseră un salon asemănător în casa de la Barcelona. Deși erau miliardari, păstraseră un stil de viață simplu, discret și retras, dedicându-se îngrijirii ei, afecțiunii lor reciproce și afacerilor familiei. Niciodată nu auzise de vreun scandal legat de ei. Duseseră o viață exemplară și muriseră amândoi la șaptezeci și ceva de ani, la câteva luni distanță. Cassiopeia spera să găsească și ea într-o bună zi pe cineva căruia să i se dedice la fel.

Poate că deja îl găsisese, în persoana lui Cotton Malone.

Pentru moment însă, ceea ce o interesa era persoana așezată vizavi de ea și care, spre deosebire de părinții ei, avea o mulțime de secrete.

Începând cu cele 135 de convorbiri telefonice.

— Quentin Hale și cu mine suntem amanți, a spus Kaiser.

— De cât timp?

— De circa un an.

A lăsat-o pe Kaiser să îi dea detalii. Hale era un bărbat înșurat și avea trei copii mari. Se despărțise de soție cu un deceniu în urmă – ea locuia în Anglia, el, în Carolina de Nord. Kaiser și cu el se cunoscuseră cu ocazia unui eveniment și se plăcuseră pe loc.

— A insistat să fim discreți, a continuat Kaiser. Mi-am închipuit că-și făcea griji pentru reputația mea. Acum îmi dau seama că e posibil să fi fost cu totul altceva la mijloc.

Cassiopeia era de acord cu ea.

— Ce proastă am fost, s-a plâns Kaiser. Am intrat de bunăvoie într-o mare încurcătură.

Din nou, n-avea cum să o contrazică.

— N-am avut copii. Soțul meu... nu a putut. Nu m-a deranjat asta. N-am avut niciodată instincte materne prea pronunțate. O umbră de regret s-a așternut pe chipul lui Kaiser. Dar pe măsură ce am început să îmbătrânesc, mi-am reconsiderat atitudinea față de copii. Uneori e foarte greu să fii singur.

Cassiopeia empatiza cu ea. Era cu douăzeci de ani mai tânără decât interlocutoarea ei, însă și ea avea din când în când porniri materne.

— Vrei să-mi explici în ce fel relația mea cu Quentin se leagă de ceea ce ai descoperit afară, îngropat în pământ? a întrebat Kaiser. Aș vrea să știu.

Răspunsul implica o serie de dificultăți. Cum însă era sigură de necesitatea colaborării cu femeia, Cassiopeia a hotărât să îi vorbească sincer.

— E posibil ca Hale să fi fost amestecat în atentatul asupra președintelui.

Kaiser nu a reacționat. A continuat să o privească lung, impasibilă.

— Am discutat frecvent despre politică, a precizat ea. Dar n-am avut impresia că l-ar interesa prea mult. A fost un susținător al lui Danny și a contribuit cu sume mari la ambele lui campanii prezidențiale. Niciodată nu a avut ceva de zis împotriva lui. Spre deosebire de mine. Cuvintele se înșirau, rostite fără expresie, de parcă femeia vorbea cu ea însăși, punându-și gândurile în ordine și pregătindu-se să adreseze următoarea întrebare. Și de ce l-ar fi vorbit de rău? La urma urmei, ceea ce îl interesa era să-mi câștige mie încrederea.

— Ați mai spus și altcuiva despre vizita lui Daniels la New York?

— Nu, numai lui Quentin, a răspuns Kaiser holbându-se la Cassiopeia cu o spaimă nedisimulată. Am discutat deseori cu el despre Pauline. Te rog să mă înțelegi. Pauline și Quentin sunt cei mai apropiați prieteni ai mei.

La propoziția asta exista și un comentariu rămas nerostit.

„Și unul dintre ei m-a trădat.“

— Am discutat acum vreo două luni, imediat după ce Pauline mi-a spus de vizita lui Danny la New York. N-am dat prea mare atenție. Pauline nu m-a prevenit că era o călătorie făcută în secret. N-am avut idee că nu fusese anunțată public. Tot ce mi-a spus a fost că Danny se va duce la un dîneu organizat de un prieten vechi, cu ocazia retragerii din activitate.

Hale își dăduse, probabil, seama de semnificația faptului că informația nu fusese difuzată de Casa Albă și se decisese să acționeze.

— Trebuie să știu mai multe despre relația dumneavoastră cu Hale, a spus Cassiopeia. Serviciul Secret va dori să afle toate detaliile.

— Nu e nimic complicat la mijloc. Quentin e o figură bine-cunoscută în cercurile sociale. Este un navigator pasionat. A participat de două ori la Cupa Americii. E un bărbat bogat, plăcut și fermecător.

— I-ați povestit despre el lui Pauline?

Kaiser a clătinat din cap.

— Nu, am ținut povestea asta secretă. Am considerat că n-avea nici un rost să-i spun despre el lui Pauline.

Atitudinea trufașă a lui Kaiser începuse să dispară, și vocea îi devenea tot mai pocăită pe măsură ce realiza impactul celor petrecute.

— S-a folosit de dumneavoastră.

Nu putea decât să-și imagineze ce sentimente o încercau acum pe femeia mai vârstnică.

— Doamnă Kaiser...

— Nu crezi c-ar trebui să ne spunem pe nume? Presimt că ne vom vedea mai des, de acum încolo.

Cassiopeia avea aceeași presimțire.

— Voi raporta tot ce am discutat, dar informațiile vor rămâne confidențiale deocamdată. De aceea am fost trimisă eu aici, și nu cineva de la Serviciul Secret. Dar am o propunere pentru tine. N-ai vrea să i-o plătești lui Hale cu aceeași monedă?

Se gândise la asta, căci acum aveau metoda de a-l scoate pe Hale la lumină. Și ce altă cale era mai bună decât prin intermediul unei surse pe care el credea că o controlează?

— Mi-ar plăcea, a răspuns Kaiser. Chiar foarte mult.

Ceva o sâcâia totuși pe Cassiopeia. Ceva ce îi spusese Pauline Daniels. „O prietenă cu care nu vreau ca soțul meu să vorbească.“ Pauline se temea de ceea ce Kaiser știa despre ea. Lucruri care poate că n-ar fi rămas secrete, dacă amica sa era interogată.

Și-a dat dintr-odată seama despre ce era vorba.

— Prima doamnă are o aventură, nu-i așa?

Întrebarea nu a prins-o pe Kaiser nepregătită. Părea să o fi așteptat.

— Nu tocmai, dar ești pe aproape.

*

Malone a ieșit din mașina oprită sub intrarea acoperită de la The Jefferson, Richmond, cel mai impresionant hotel din Virginia. Clădirea în stil Beaux-Arts, construită la sfârșitul secolului al XIX-lea, se afla la câteva străzi distanță de capitolul statului. Holul recepției grandios, în care piesa de rezistență era statuia din marmură albă a lui Jefferson însuși, amintea de Epoca de Aur¹⁰ americană. Malone locuise la acest hotel de mai multe ori. Locul îi plăcea. Și i-a plăcut și privirea ciudată aruncată de valet atunci când i-a întins bancnota de cinci dolari și cheile mașinii ciuruite de gloanțe.

— M-a prins viitoarea fostă soție.

Tipul a părut să dea din cap înțelegător.

Cu toate că era aproape ora 3.00 noaptea la recepție era cineva de serviciu și check-in-ul s-a desfășurat normal și rapid. Aveau o cameră disponibilă, însă înainte de a urca, a obținut cu ajutorul unei bancnote de douăzeci de dolari acces la centrul de conferințe, care nu funcționa la acea oră. Imediat după ce ușa s-a închis în urma lui, și-a masat fruntea, a închis ochii și a încercat să-și golească mintea. Era sfârșit de oboseală, dar, chiar dacă știa ce riscuri își asumă, era conștient că n-avea încotro.

A introdus parola în computer și a găsit e-mailul pe care și-l trimisese singur.

*

Hale s-a holbat la trădătorul acuzat. Era un membru al echipajului de pe *Adventure* venit în cadrul companiei de numai opt ani. Nu-și câștigase acest drept în chip ereditar, dar era un asociat în care avusese încredere. Tribunalul a fost convocat imediat – prezidat, așa cum stipulau Articolele, de către intendent. Iar Hale, alături de ceilalți oameni din echipaj, și-a ocupat locul în juriu.

— Omul meu de legătură de la NIA s-a lăudat în fața mea că avem un spion printre noi, a spus Knox. Știa totul despre execuția care a avut loc azi la bordul lui *Adventure*.

— Și ce anume știe, mai precis? a întrebat Hale.

— Știe de contabil că și-a găsit sfârșitul pe fundul Atlanticului. Cunoaște numele membrilor echipajului care l-au aruncat în apă și pe ale celorlalți, aflați la bord. Cu toții, inclusiv tu, sunteți vinovați de crimă cu premeditare.

A observat cum vorbele lui au dat fiori juriului, membrii săi fiind acum cu toții implicați. Era o demonstrație a exercitării ideii de justiție în forma sa cea mai pură. Oameni care locuiau, luptau, mureau împreună și împărțeau dreptatea între ei.

— Cum pledezi? l-a întrebat Knox pe acuzat. Negi acuzațiile ce ți se aduc?

Bărbatul nu a răspuns. Dar nu se aflau într-un curte de justiție. Și acuzatul nu putea invoca al Cincilea Amendament. Tăcerea putea fi folosită împotriva lui, și așa avea să se întâmple.

Knox a explicat juriului că acuzatul avea probleme în căsnicie și că întreținea relații cu o altă femeie, pe care o lăsase însărcinată. Îi oferise bani ca să avorteze, dar ea refuzase și îi spusese că voia să păstreze copilul. Îl amenințase totodată că avea să-i mărturisească totul soției, dacă nu găsea sprijin la el.

— Cei de la NIA i-au propus bani în schimbul informațiilor, a spus Knox. Și el a acceptat.

— Cum de știi asta? a întrebat un membru al echipajului.

Întrebările erau oricând binevenite pe parcursul procesului.

— Pentru că l-am ucis pe individul care a făcut târgul cu el. Knox s-a întors cu fața spre acuzat. Pe Scott Parrott. Un agent NIA. Mort acum.

Acuzatul a rămas stoic în așteptare.

— Am discutat pe îndelete cu Parrott, a continuat Knox. De asta au reușit să dejoace astăzi atentatul asupra lui Daniels. Parrott a știut exact unde și când se va afla președintele. Plănuia să mă ucidă și pe mine, și de aceea nu s-a ferit să-mi dea informații. Din fericire, a eșuat.

Hale s-a uitat în ochii acuzatului și l-a întrebat:

— Ne-ai vândut?

Omul s-a repezit spre ușă.

Doi bărbați i-au tăiat calea și l-au doborât la podea, unde a început să se zbată.

Knox s-a întors spre juriu.

— E suficient ceea ce ați văzut și auzit?

Au confirmat cu toții.

— Acuzatul e vinovat, a strigat un jurat.

Knox a întrebat:

— E cineva de altă părere?

Nimeni.

Prizonierul a continuat să se zvârcolească și să țipe:

— Nu. Nu a fost așa.

Hale cunoștea prevederile din Articole. „Trădarea echipajului, a celorlalți, părăsirea vasului sau abandonarea luptei vor fi pedepsite așa cum va considera de cuviință intendentul sau majoritatea.”

— Aduceți-l aici, le-a ordonat el oamenilor.

Bărbatul a fost smucit și săltat în picioare.

Omul acela amărât și de nimic îl pusese pe Hale într-o poziție de neconceput față de Andrea Carbonell. Și nu era deloc de mirare că femeia se purtase cu atâta aroganță. Știa tot ce era de știut despre el. Planurile lui erau acum mai mult ca sigur compromise. Moartea în chinuri groaznice îl aștepta pe trădător. Un exemplu pentru ceilalți.

Knox a scos o armă.

— Ce faci? l-a întrebat Hale pe intendent.

— Pun în aplicare pedeapsa.

Panica s-a instalat pe fața acuzatului în clipa când și-a înțeles soarta. A reînceput să se zbată în brațele celor doi bărbați care îl țineau.

— Va fi pedepsit așa cum va considera de cuviință intendentul sau „majoritatea“, a citat Hale din Articole. Ce spune majoritatea?

I-a urmărit pe membrii echipajului, care, pricepând aluzia, au strigat într-un glas:

— Cum poruncești tu, Căpitane. Cu toții erau fericiți că nu se aflau în locul celui care urma să moară. În mod normal, căpitanul nu punea niciodată la îndoială decizia intendentului, și viceversa, în fața echipajului. Dar erau vremuri de război, și cuvântul căpitanului era literă de lege.

— Va muri mâine, la 7.00 dimineața, de față cu întreaga companie.

¹⁰ „The Gilded Age“ (cca 1877–1890), perioadă de mare dezvoltare industrială, de creștere masivă a populației, dar și de puternică polarizare a societății americane (n.trad.)

Capitolul 36

Ora 3.14 noaptea

Cassiopeia a părăsit casa lui Shirley Kaiser pe bolidul cu două roți, a găsit o parcare pustie la un mall și a telefonat la Casa Albă.

— N-o să-ți placă ce o să-ți spun, l-a prevenit ea pe Edwin Davis.

I-a relatat tot, cu excepția ultimului subiect discutat cu Kaiser.

— Ceea ce am aflat are, totuși, potențial, a comentat ea la final. Dacă ne vom juca bine cărțile, vom putea să-l scoatem pe Hale din vizuină.

— Da, m-am gândit și eu la asta.

Mai erau destule de spus, dar Cassiopeia era obosită, și amănuntele mai puteau aștepta.

— Mă duc la culcare. Vorbim dimineață.

După o clipă de tăcere, Davis a răspuns:

— Voi fi aici.

Cassiopeia a încheiat convorbirea.

Înainte de a reporni motocicletă și a pleca în căutarea unui motel, mobilul a țârâit. A verificat numele apelantului. Cotton. Era și cazul.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Încă o noapte cu peripeții. Am nevoie ca cei de la Serviciul Secret să verifice o plăcuță de înmatriculare. Deși cred că știu deja cui îi aparține mașina.

I-a dat numărul de Maryland.

— Dar e și o parte bună în toată povestea asta, a adăugat el.

I-ar prinde bine așa ceva, și-a zis Cassiopeia.

— Cifrul a fost spart. Știu acum ce mesaj a lăsat Andrew Jackson Commonwealth-ului.

— Unde ești? a întrebat Cassiopeia.

— În Richmond. La un hotel bun – The Jefferson.

— Eu sunt în Fredericksburg. E aproape de tine?

— Cam la o oră distanță.

— Vin acolo.

*

În cursul cercetărilor mele preliminare la Arhivele Statului am găsit corespondența trimisă în decembrie 1801 lui Thomas Jefferson de către Robert Patterson, profesor de matematică la Universitatea din Pennsylvania. La momentul acela, Jefferson era președintele Statelor Unite. Atât Patterson, cât și Jefferson făceau parte din Societatea Americană de Filosofie, un grup ce promova cercetarea metodică în domeniul științelor naturale și umaniste. Amândoi erau, de asemenea, pasionați de cifruri și coduri și își împărtășeau deseori ideile pe această temă. Patterson a notat în epistola sa: „Arta scrierii secrete stă de multe secole în atenția oamenilor de stat și a filosofilor“. În același timp, el remarca însă și că majoritatea cifrurilor „nu ating perfecțiunea“. În opinia sa, codul perfect trebuia să însumeze patru calități: (1) Să fie adaptabil tuturor limbilor; (2) să fie ușor de învățat și memorat; (3) să fie ușor de citit și scris; și (4), cea mai importantă calitate, „să fie absolut inaccesibil celor nefamiliarizați cu cheia sau secretul descifrării sale“.

Odată cu această scrisoare, Patterson i-a trimis lui Jefferson și un exemplu de cifru atât de dificil de decodat, încât „ar pune la grea încercare inteligența întregii rase umane“. Cuvinte îndrăznețe din partea unui om al secolului al XIX-lea, dar asta se întâmpla înaintea implementării pe computere a algoritmilor de mare viteză.

Patterson s-a străduit să îngreuneze și mai mult descifrarea codului și a explicat în scrisoare că mai întâi scrisese un text vertical, pe coloane, de la stânga la dreapta, folosind litere sau spații, în rânduri de câte cinci litere. Apoi adăugase fiecărui rând litere alese aleatoriu. Pentru a descifra codul trebuia să cunoști numărul de rânduri, ordinea în care fuseseră transcrise acestea și numărul de litere adăugate în mod aleatoriu fiecărui rând.

Iată literele din mesajul lui Andrew Jackson:

XQXFEETH
APKLJHXREHNJF
TSYOL:
EJWIWM
PZKLRIELCPA
FESZR
OPPOBOUQDX
MLZKRGVKΦ
EPRISZXNOXEΘ

Cheia descifrării acestui cod constă dintr-o serie de perechi de numere alcătuite din două cifre. Patterson a

explicat în scrisoare că prima cifră din fiecare pereche indica numărul rândului din cadrul unui paragraf, iar a doua cifră, numărul de litere adăugate la începutul rândului. El nu a dezvăluit niciodată cheile numerice, fapt care a făcut ca cifrul să rămână nedeșlegat timp de 175 de ani. Pentru a descoperi această cheie numerică, am folosit teoria probabilităților, analizând diverse diagrame. Anumite perechi de litere, ca de exemplu dx, pur și simplu nu există în limba engleză, în timp ce altele apar aproape întotdeauna împreună, ca de pildă qu. Pentru a evalua tiparele de limbaj din epoca lui Patterson și Jefferson, am studiat cele 80 000 de caractere de litere conținute în discursurile privind Starea Națiunii, susținute de Jefferson, și am stabilit frecvența acestora. După care am făcut o serie de supoziții fondate, referitoare la numărul de rânduri dintr-un paragraf, câte două dispuse unul în completarea celuilalt, și la numărul de litere aleatorii inserate într-un rând. Pentru a-mi verifica supozițiile am folosit un algoritm generat de computer, precum și metoda așa-numitei programări dinamice, care rezolvă o multitudine de probleme complicate desfășcând puzzle-ul în părți componente și corelând soluțiile. În urma calculelor, au rezultat mai puțin de 100 000 de soluții de analizat, ceea ce nu e nici pe departe supărător. Ajuns la această fază, este important să subliniez că programele pe care le rulez eu nu sunt accesibile publicului larg, acesta fiind, probabil, și motivul pentru care cifrul a rămas nedeșlegat atâta vreme. După o săptămână de procesat codul, computerul a descoperit cheia numerică.

33, 28, 71, 11, 56, 40, 85, 64, 97.

Pentru a utiliza cheia, să ne întoarcem acum la rândurile de cifre și să le așezăm unul după altul, așa cum ne-a instruit Patterson:

XQXFEETHAPKLJHXREHNJFTSYOL
:
EJWIWMPZKLRIELCPΔFESZROPPO
B
OUQDXMLZKRGVKΦEPRISZXNOX
EΘ

Dacă aplicăm prima cheie numerică, și anume 33, găsim litera a treia de pe primul rând, după care identificăm următoarele 5 litere ca fiind FEETH. Următoarea cifră, 3, indică poziția inițială a acestui rând de litere. Trecând apoi la următorul număr, 28, numărăm alte 8 litere și identificăm 5 litere ce urmează a fi plasate pe rândul 2. Aplicând cheile rămase, rezultă următoarea grilă:

JWIWM
EHNJF
FEETH
FESZR
ELCPΔ
RGVKΦ
SYOL:
OUQDX
NOXEΘ

Mesajul poate fi citit pe verticală, pe cele 5 coloane, începând de la stânga la dreapta, astfel:

JEFFERSONWHEEL¹¹
GYUOINESCVOQXWJTZPKLDEMFR
ΔΦ:XΘ

Malone a recitit raportul lui Voccio și mesajul codificat compus de Andrew Jackson.

Cilindrul Jefferson.

Urmat de douăzeci și șase de litere și cinci simboluri înșirate aleatoriu.

Navigase deja pe internet pentru a afla ce înseamnă „Cilindrul Jefferson“. Roata de criptare era formată din 26 de discuri din lemn pe muchiile cărora erau înscrise literele alfabetului într-o ordine aleatorie. Fiecare disc era numerotat de la 1 la 26 și, în funcție de ordinea în care discurile erau introduse printr-un tambur metalic și de modul în care erau aliniate, se puteau transmite mesaje încryptate. Singura cerință era ca expeditorul și destinatarul să posede aceeași colecție de discuri și să le aranjeze în aceeași ordine. Jefferson însuși concepuise sistemul, inspirându-se din sistemele de criptare despre care citise în reviste franțuzești.

Care era atunci problema?

Un singur cilindru Jefferson supraviețuise.

Cel care aparținuse fostului președinte.

Pierdut timp de decenii, acesta era acum expus la Monticello, reședința din Virginia a lui Jefferson. Malone bănuia că cele douăzeci și șase de litere dispuse aleatoriu din mesajul lui Jackson vor alinia discurile.

Dar în ce ordine ar trebui să se poziționeze discurile?

Cum nici o ordine nu era precizată, avea să plece de la ideea că trebuiau așezate în ordine numerică. Așa încât, atunci când discurile aveau să fie introduse prin tambur în ordinea corectă, și apoi aranjate așa cum trebuia, aveau să rezulte douăzeci și cinci de rânduri fără sens.

Și unul care să dezvăluie un mesaj coerent.

Nu-i povestise Cassiopei despre descoperirea sa.

Se ferise să o facă la telefon.

Monticello se afla spre vest, la mai puțin de o oră de mers cu mașina.

Vor merge acolo împreună, mâine.

*

Wyatt a găsit un hotel chiar la intrarea în Washington, mai precis un boutique hotel cu computer în cameră. S-a gândit că, în viitorul nu foarte îndepărta, acel accesoriu avea să devină la fel obișnuit în spațiile de cazare precum uscătorul de părul și televizorul.

A inserat stickul USB și a citit ce descoperise Voccio.

Isteț tip.

Păcat că era mort, dar vina îi aparținuse în totalitate. Indivizii ăia veniseră la institut cu scopul de a-i atrage, pe el și pe Voccio, spre mașina din parcare a doctorului. Trăseseră câteva gloanțe, atât cât să-l determine să riposteze și să-și închipuie că i-a alungat, pentru ca apoi să stea și să aștepte ca bomba să rezolve două probleme deodată.

Carbonell își acoperea urmele. Faptul că NSA și CIA încercau să-l prindă o speriasse probabil. Un martor mai puțin nu era niciodată un lucru de lepădat.

Wyatt era însă furios pe el însuși. Ar fi trebuit să știe la ce să se aștepte. Dar voise să pună mâna pe bani și fusese convins că putea să fie mereu cu un pas înaintea femeii.

Din fericire, avusese un dram de noroc.

Pe un website consacrat reședinței de la Monticello a citit despre Cilindrul Jefferson și a văzut că era expus în interiorul vilei. Reședința nu se afla departe. A decis să meargă acolo a doua zi și să facă tot ce-i stătea în putință pentru a obține cilindrul.

S-a uitat la ceasul de la mână.

4.10 dimineăta.

După alte câteva clicuri a aflat că domeniul Monticello era deschis pentru public începând de la ora 9.00 dimineăta.

Avea la dispoziție un răgaz de cinci ore pentru a se ocupa de Andrea Carbonell.

¹¹ Cilindrul Jefferson-dispozitiv mecanic inventat de Thomas Jefferson în perioada când a lucrat ca secretar de stat, cu scopul de a securiza corespondența cu aliații străini, în special cu cei francezi (n.trad.)

PARTEA A TREIA

Capitolul 37

Washington, D.C.
Ora 5.00 dimineața

Wyatt admira apartamentul spațios, stilat și scump. Intrase fără probleme, ușa fiind protejată doar de o încuietoare simplă. Fără sistem de alarmă, fără câini, fără reflectoare. Proprietatea se afla într-un complex atrăgător, cu porți din fier, situat în afara șoselei de centură care înconjură Washingtonul, într-un cartier de lux, plin de magazine la modă și de localuri elegante. Wyatt a presupus că o intrare cu sistem electronic de control la distanță reprezenta un atu în fața potențialilor chiriași, încântați de posibilitatea de a-și face musafirii să aștepte deschiderea barierei. Apartamentul pe care îl ocupa el în Florida avea porți și paznic, care îi costau pe el și pe mai multe mii de locatari câteva sute de dolari pe lună.

Dar merita. Îi ținea pe golani la distanță.

A studiat decorul, un amestec ciudat de stil minimalist și influențe din insulele Caraibe, manifestate prin obiecte din onix, fier forjat și teracotă. Lumina difuză care se strecura prin ferestre dădea la iveală o combinație vibrantă de tonuri și culori. A găsit un vraf de CD-uri și a sesizat o temă recurentă – predominau ritmurile de mambo, salsa și jazz latino. Nimic pe gustul său, dar muzica se potrivea, fără îndoială, cu personalitatea proprietarului.

Andrea Carbonell.

Apelase la cunoștințe vechi pentru a afla unde locuiește. Spre deosebire de majoritatea colegilor săi, Carbonell își alesese reședința în afara limitelor Washingtonului, fiind transportată zilnic la serviciu și înapoi de o mașină guvernamentală cu șofer. Aceași sursă îl informase că femeia se afla la acel moment la bordul unui elicopter NIA care urma să aterizeze la Dulles în treizeci de minute, și că deja lăsase instrucțiuni că nu avea să ajungă la birou înainte de ora 8.00 dimineața. Wyatt spera că își planificase o scurtă oprire acasă. Fusesse plecată toată noaptea, călătorind undeva spre sud, după ce îl lăsase pe el în Maryland. Având în vedere cu câtă grijă își ordona ea gândurile și planurile, Wyatt s-a mirat de neglijența de care dăduse dovadă în alcătuirea

programului. Își puna întrebări și în legătură cu atacul din Maryland. Oare Carbonell era la curent cu moartea doctorului Voccio? Cu siguranță că da.

Fusese cu un pas înaintea lui pe tot parcursul zilei precedente.

Acum venise rândul lui să iasă în față.

A observat că în apartament nu se afla nimic personal sau intim. Nici o fotografie, nici un suvenir, absolut nimic. Din câte se părea, Carbonell nu avea nici soț și nici iubit, copii, prietenă sau animal de companie.

Dar cine era el să o judece?

Nici el nu avea așa ceva. Trăia singur, și așa fusese dintotdeauna. De ani de zile nici o femeie nu exista în viața lui. Mai multe candidate – divorțate, văduve sau chiar măritate – își arătaseră interesul, dar nu le răspunsese. Simplă idee de a se oferi cuiva pe tavă pentru a-și însuși la schimb vulnerabilitățile celeilalte persoane îi întorcea stomacul pe dos. Prefera singurătatea și liniștea care îl învăluia acum.

Liniște întreruptă brusc de un sunet.

Privirea i-a fugit spre ușa de la intrare.

Un râcâit.

Nu era zgomotul făcut de cineva care întorcea cheia în broască, ci de cineva care umbla la mecanismul de deschidere.

Wyatt a scos arma și s-a retras într-unul dintre dormitoare, poziționându-se astfel încât să-l poată zări pe intrus pe după tocul ușii.

Ușa s-a crăpat încet și o siluetă întunecată a pășit înăuntru.

Un bărbat. Cam de înălțimea și cu alura lui Wyatt, îmbrăcat în haine negre și mișcându-se în tăcere.

Nu era singura persoană interesată de Carbonell.

*

Knox s-a oprit acasă pentru a face un duș și a-și schimba hainele. Soția l-a întâmpinat cu buna dispoziție obișnuită, fără a-l întreba unde fusese și ce făcuse. Conveniseră asupra acestui lucru cu multă vreme în urmă. Munca lui pentru Commonwealth era confidențială. Desigur, ea își închipuia că motivul avea de-a face cu probleme corporatist legale și cu secretele de afaceri. În nici un caz cu atentatele asupra președintelui țării, cu răpiri, crime și o varietate de alte infracțiuni pe care el le comitea aproape zilnic. Tot ce știa ea era că soțul o iubea, că avea grijă de copii și că erau cu toții fericiți. Secretomania în care trăia Knox îi oferise nenumărate oportunități de a face orice voia. Învățase de la

tatăl său, fost intendent și el, că odată cu riscurile veneau și recompensele.

E incorect față de mama ta, îi spusese tatăl lui, că-mi fac de cap cu alte femei? La naiba, sigur că da. Dar eu sunt cel care-mi asum toate riscurile. Riscul de a merge la închisoare, de a fi prins. Nu ea. Și întotdeauna mă întorc acasă. Eu întrețin familia. Și voi îmbătrâni lângă mama ta. Dar atâta timp cât mă vor mai ține puterile, am dreptul să trăiesc așa cum îmi place.

Nu înțelesese atitudinea aceea egoistă până ce nu-i venise și lui rândul și nu trăise pe pielea lui experiența unei munci extrem de solicitante. Cele patru familii aveau la momentul actual două sute paisprezece angajați. Knox trebuia să le stea la dispoziție, iar familiile contau pe el. Dar căpitani se așteptau din partea lui să le apere și interesele. Și cu toate că nu-l puteau concedia, aveau puterea de a-i face viața un chin.

Indiferent pe care dintre ei i-ar fi dezamăgit, pedeapsa ar fi fost severă.

Un bun intendent era cel care ajungea să înțeleagă acest echilibru fragil. Și da, câte o tăvăleală din când în când cu câte o femeie nou întâlnită ar fi putut să-l mai scape de stres. Dar nu cedase niciodată tentației. Își iubea soția și familia. Nu putea să-i înșele. Tatăl lui nu avusese dreptate în toate privințele. Nu în privința căsniciei – și a Commonwealth-ului. Din vremurile acelea și până în prezent lucrurile se schimbaseră, și Knox se întreba adesea cum ar fi reacționat bătrânul dacă s-ar fi confruntat cu noile provocări. Căpitanii luptau între ei cu tot mai mare înverșunare, ceea ce pune în pericol însăși existența companiei. Legăturile prin tradiție care îi uneau păreau gata să se rupă. Chiar și așa, făcuse o greșală de neiertat încurcându-se cu Andrea Carbonell. Slavă Domnului că trădătorul pe care îl deconspirase se implicase în mizeria asta mai presus de orice îndoială. Ciudat, dar chiar simțea un soi de simpatie față de acel suflet rătăcit.

Prins în capcană. Fără scăpare.

La mila celorlalți.

— Pari obosit, i-a spus soția din ușa băii.

Knox se pregătea să facă duș și să se bărbierească.

— A fost o noapte lungă.

— În weekendul viitor poate mergem la plajă, ca să ne relaxăm.

Aveau o cabană în apropiere de Cape Hatteras, moștenită de la tatăl lui.

— Sună bine, a spus el. Numai noi doi. În weekendul viitor.

Femeia a zâmbit și l-a îmbrățișat pe la spate.

Knox i-a studiat chipul în oglinda din baie.

Erau împreună de douăzeci și cinci de ani. Se căsătoriseră de tineri și aveau trei copii. Soția era prietena lui cea mai bună. Din păcate, o parte uriașă din viața lui rămânea secretă pentru ea. În timp ce tatăl lui păstrase secretele și înșelase, el se limitase doar la a avea secrete. S-a întrebat ce ar fi zis ea dacă ar fi știut cu ce se ocupă.

Dacă ar fi știut că e un ucigaș.

— Cred că vremea va fi bună, a spus ea. Răcoroasă și plăcută.

Knox s-a răsucit cu fața la ea și a sărutat-o.

— Te iubesc.

A fost răsplătit cu un zâmbet.

— Nu mă mai satur să aud asta. Și eu te iubesc.

— Îmi pare rău că trebuie să mă întorc pe domeniul.

Și-a dat seama că soția lui înțelesese ce voia să spună.

— Atunci, poate rămâne pe diseară.

Propunerea i-a adus un surâs pe buze.

— În regulă. Așa rămâne.

Soția l-a sărutat din nou, apoi s-a retras.

Gândurile lui s-au îndreptat din nou spre problema care îl apăsă.

Trebuia să rezolve o dată pentru totdeauna chestiunea cu trădătorul. Și să domolească temerile căpitanului. Nu lăsase în urmă nici un indiciu care să conducă spre el. Acum știa de ce Carbonell îl lăsase să-l ucidă pe Scott Parrott. De ce nu? Sigur, faptul că făcuse ceea ce era de așteptat din partea unui intendent îl ajuta în relația cu căpitanii, însă moartea lui Parrott însemnase și eliminarea unicei persoane de la NIA cu care avusese el contact.

Și astfel, devenise total dependent de Carbonell.

Asta nu era bine.

A încercat să se îmbărbăteze singur.

Încă două ore și avea să scape.

*

Wyatt îl urmărea pe nou-venit. Intrusul nu cercetase apartamentul; părea sigur că nimeni altcineva nu se afla acolo. Adusese cu el un sac închis la culoare, pe care îl așezase pe podea și-i deșertase conținutul cu repeziciune. Trăsese apoi înspre ușă un scaun din zona de luat masă. A prins în cleme de rezemătoare ceva ce părea a fi o armă, iar picioarele scaunului le-a fixat de canapeaua târâtă aproape. A instalat șuruburi cu urechi în plafon, în glaf și în ușă, prin

care a trecut, rând pe rând, până la clanță, un fir prins de cocoșul armei.

A înțeles ce meșterea individul.

O capcană cu armă de foc.

Un dispozitiv folosit pe vremuri pentru apărarea proprietăților aflate în locuri izolate. Prins de o ușă sau de o fereastră, astfel încât să detoneze în clipa când cineva le deschidea. Un mecanism scos de mulți ani în afara legii. Demodat și caduc.

Dar eficient.

Omul și-a terminat treaba, a testat soliditatea firului, apoi a deschis cu grijă ușa și s-a strecurat afară.

Wyatt s-a întrebat cine altcineva își pierduse răbdarea.

Capitolul 38

Bath, Carolina de Nord

Hale nu reușea să adoarmă. Sperase să aibă un somn bun după proces, și de asta se întorsese acasă și se retrăsese în dormitor. Dar prea multe gânduri negre i se învălmășeau prin cap. Măcar problema trădătorului era ca și rezolvată. Knox se ocupase de ea exact așa cum era de așteptat din partea unui intendent. În scurt timp, căpitanii aveau să le arate tuturor ce se întâmpla cu cei care nu respectau Articolele. Asemenea demonstrații de forță erau binevenite. Dar ceea ce îl îngrijora cel mai tare era chestiunea descifrării cifrului.

Oare Andrea Carbonell avea cheia?

Parrott îl mințise pe Knox.

Dacă femeia îl mințea pe el?

Oare avea să reușească acolo unde tatăl, bunicul, străbunicul și stră-străbunicul său dăduseră greș?

— *Este indescifrabil, îi spusese tatăl lui. Niște litere înșirate pe o pagină. Fără nici o ordine și fără noimă.*

— *Dar de ce avem nevoie de cifru? întrebese el cu inocența unui băiat care nu împlinise douăzeci de ani. Doar scrisoarea de împuternicire este respectată.*

— *Adevărat. Președintele actual s-a purtat cu noi cu multă considerație, la fel și majoritatea președinților de dinaintea lui. În timpul Primului Război Mondial, Wilson a răspuns eforturilor noastre cu recunoștință. Roosevelt a făcut același lucru în al Doilea Război Mondial. Însă de patru ori guvernul a ales să nu-și respecte angajamentele, sub pretextul inexistenței unei aprobări exprese a scrisorii de către Congres. Ne-au răs în nas. Asta a făcut Andrew Jackson, care știa că, din punct de vedere legal, scrisoarea noastră nu avea caracter executoriu. Acești patru oameni au devenit o problemă pentru noi.*

Tatăl său nu-i mai vorbise niciodată despre asta.

— *Cine au fost cei patru?*

— *Oameni care și-au găsit sfârșitul împușcați.*

Să nu fi auzit el bine?

— *Quentin, fratele și sora ta nu știu nimic despre Commonwealth, cu excepția faptului că deținem și controlăm mai multe afaceri. Bineînțeles, la fel ca tine, cunosc și ei*

trecutul nostru naval și sunt mândri de rolul pe care l-am jucat în făurirea acestei țări. Dar nu știu ce a făcut familia Hale după aceea.

Nici el nu știa, însă tatăl său îl învăța zi după zi.

— *În timpul Războiului Civil, Uniunea ne-a cerut să întrerupem aprovizionarea pe mare a Confederației. Am fost încurajați să atacăm navele de transport franceze și engleze. În timp ce flota Uniunii bloca porturile din sud, noi distrugeam vasele aflate în larg. Totuși, nu am uitat niciodată că suntem sudiști. Așa că am lăsat unele corăbii să se strecoare prin blocadă. Atât cât să permitem Confederației să dureze mai mult decât ar fi fost cu putință.*

Era pentru întâia oară când Quentin auzea povestea.

— *Lincoln s-a înfuriat. În timpul războiului avusese nevoie de noi. Știa ce făcuse Andrew Jackson — și că scrisorile noastre de împuternicire erau lipsite de fundament —, dar nu-i păsase și ne dăduse mână liberă. După câștigarea războiului, a întors foaia. Au fost emise mandate de arestare pe numele noastre și Commonwealth-ul a fost acuzat de acte de piraterie. Tatăl lui Quentin se oprise și-și privise intens fiul, cu ochii lui întunecați. Îmi amintesc perfect momentul când tata mi-a povestit ceea ce am să-ți povestesc și eu acum.*

Tatăl lui Quentin se apropia de șaptezeci de ani și sănătatea i se șubrezise. Quentin era cel mai mic dintre copii. Venise pe lume când tatăl lui mai avea puțin până la împlinirea vârstei de cincizeci de ani. Fratele și sora lui mai mari erau oameni cu mult mai realizați și mai de succes, și totuși el fusese alesul.

— *Lincoln era conștient că cele două pagini lipsă din registrele Congresului puneau sub semnul îndoielii scrisoarea noastră de împuternicire. Din păcate, avuseserăm încredere în el. Dacă eram trimiși în judecată, nu aveam nimic cu care să ne putem apăra. Căpitaniile aveau să înfunde pușcăriile sau să fie împușcați ca trădători de țară.*

— *Dar nici un Hale nu a ajuns în închisoare.*

Tatăl lui îl aprobase dând din cap.

— *Pentru că am avut grijă ca Abraham Lincoln să moară.*

Quentin își amintea și acum uimirea cu care primise informația despre intervenția Commonwealth-ului și făcuse legătura între Andrew Jackson și Abraham Lincoln.

— *Abner Hale a încercat să îl asasineze pe Andrew Jackson. L-a recrutat în acest scop pe un oarecare Richard Lawrence. Jackson și-a dat seama imediat cine era în spatele atentatului. Și ne-a plătit cu aceeași monedă, invalidând scrisorile de împuternicire. Motivul pentru care Abner a pus*

la cale atentatul a fost acela că Jackson a refuzat să grațieze doi piraiți condamnați pentru jefuirea unui vas american. A fost un proces care a stârnit multă vâlvă la vremea lui, cu toate ingredientele specifice cazurilor de o asemenea notorietate: avocați celebri, personalități importante, acuzații de manipulare formulate împotriva oficialităților. Verdictele de condamnare au fost atât de controversate, încât Jackson a început să primească amenințări cu moartea. Una dintre ele a venit din partea unui actor shakespearian extravagant, care i-a trimis o scrisoare în care îl desființa și îl amenința că o să-i taie gâtul în somn sau o să-l ardă pe rug în Washington, D.C., dacă nu îi grația pe piraiți. Omul care a scris aceste vorbe se numea Junius Brutus Booth. Și era tatăl lui John Wilkes, cel care, douăzeci de ani mai târziu, a fost folosit de Commonwealth la asasinarea lui Abraham Lincoln, adăugase tatăl lui Quentin după o scurtă pauză.

Și astfel, Quentin a aflat cum scăpaseră de acuzare căpitanii, în 1865.

— *Am pus capăt acelei amenințări, continuase tatăl său, recrutându-l pe tânărul Booth, lucru care n-a fost deloc greu. Oameni dispuși să lupte pentru o cauză se găsesc pe toate drumurile. Majoritatea sunt instabili emoțional și ușor de manipulat. Asasinarea lui Lincoln a aruncat guvernul în haos. Toate discuțiile despre posibile arestări au încetat. Încă și mai bine, Booth a murit în timp ce încerca să evadeze. Patru alți conspiratori au fost arestați la scurtă vreme, judecați și spânzurați. Alți cinci au fost aruncați după gratii. Cei nouă nu știau nimic de noi. Așa am supraviețuit.*

Și așa avea să supraviețuiască și de această dată Commonwealth-ul.

Dar totul depindea de Andrea Carbonell și de cât de disperat își dorea aceasta să o vadă moartă pe Stephanie.

Trebuia însă să-și joace cărțile cu mare băgare de seamă.

Un ciocănit în ușă i-a distras atenția.

Secretarul lui personal a intrat în cameră.

— Am văzut lumina aprinsă și mi-am permis să vă deranjez.

Hale a rămas tăcut, în așteptare.

— Prizonierul vrea să vă vorbească.

— Ce prizonier?

— Trădătorul.

— De ce?

— N-a spus motivul. A zis doar că vrea să discute cu dumneavoastră. În particular.

*

Malone s-a trezit și s-a uitat la ceas.

6.50 dimineața.

Cassiopeia dormea întinsă lângă el. Nu apucaseră să ațipească decât vreo două ore și ceva. Malone era îmbrăcat în maiou și boxeri. Ea dormea dezbrăcată, asta fiind lenjeria cu care îi plăcea să meargă la culcare. Iar Malone n-avea nimic împotriva. I-a admirat curbele bine definite. Pielea ei smeadă n-avea nici un cusur. Cassiopeia era o femeie frumoasă.

Păcat că n-aveau timp.

Și-a azvârlit picioarele peste marginea patului.

— Ce faci? a întrebat ea.

Malone știa deja că iubita lui dormea iepurește.

— Trebuie s-o luăm din loc.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Îi promisese o explicație imediat după ce se trezeau. Așa că i-a oferit-o, după care a adăugat:

— Am șters cheia cifrului de pe serverul de la Garver, dar asta nu-i va întârzia pe cei care au fost la institut azi-noapte decât vreo câteva ore. Probabil că au aflat deja că mi-am trimis pe e-mail o copie.

A lăsat-o să priceapă semnificația celor spuse.

— Asta înseamnă că știu că ești aici, a concluzionat ea.

— Am folosit un nume fals la cazare și am plătit cash. M-a costat un bacșiș de o sută de dolari, dar recepționarul nu mi-a cerut nici un act de identitate. I-am spus că nu vreau ca soția să afle unde sunt, a spus Malone adunân du-și hainele. Azi-noapte, când mi-am accesat căsuța poștală electronică, am știut că îmi vor putea lua urma. Dar trebuie să aflu *cine* sunt. Pentru că e posibil ca tipii ăștia să ne ducă la Stephanie.

— Crezi că vor intra în joc?

— Sunt convins. Cel mai probabil mă așteaptă deja jos, în hol. Întrebarea e în ce măsură sunt dispuși să atragă atenția asupra lor. Avem totuși un atu. Un atu de care ei n-au habar.

Cassiopeia a înțeles imediat.

— Exact. Tu ești atuul.

Capitolul 39

Washington, D.C.

Wyatt s-a uitat pe fereastră și a văzut un SUV care pătrundea în parcare. Nici un alt vizitator nu intrase deocamdată în apartamentul lui Carbonell, și capcana cu armă de foc rămăsese la locul ei. Inspectase gadgetul și se întrebase dacă cel care îl plantase făcea parte din Commonwealth. Dispozitivul se potrivea, fără îndoială, cu modul lor de operare. Și poate că tocmai din această cauză altcineva recursese la această metodă. Evident, Carbonell trăsese pe sfoară mai mulți participanți la dispută, și nici Commonwealth-ul, nici serviciile de informații nu puteau fi mulțumiți de implicarea ei. Pe de altă parte, nu avea cum să nu se întrebe dacă nu cumva Carbonell însăși ordonase instalarea mașinăriei, așa cum făcuse cu o noapte înainte.

Ce Dumnezeu o fi în capul ei?

A urmărit-o ieșind din mașină și lumina din interiorul vehiculului i-a arătat-o purtând aceleași haine ca în ziua precedentă. I-a spus ceva șoferului, apoi s-a îndreptat către intrarea în clădire. Apartamentul ei se afla la etajul întâi și, pentru a ajunge la el, trebuia să treacă de o ușă neîncuiată de la parter. SUV-ul a așteptat în parcare, cu farurile stinse.

Wyatt s-a apropiat de armă.

Șuruburile cu urechi fuseseră instalate geometric, cu multă ingeniozitate, astfel încât ușa, atunci când era deschisă, să strângă treptat firele și să elibereze trăgaciul. Arma era o pușcă automată. Verificase deja asta. Încărcată complet, cu gloanțe mai mult decât suficiente pentru a spulbera orice fărâmbă de piele și os aflată la mai puțin de șaiszeci de centimetri distanță.

A testat încă o dată firul de nailon.

Întins precum o coardă de chitară.

Oare avea vreo importanță dacă Andrea Carbonell murea?

*

Cassiopeia a ieșit din lift în holul recepției de la hotelul Jefferson. Sunase și ceruse ca motocicletă să-i fie adusă la ușa de la intrare. La sosire, îi dăduse cheile valetului, ca s-o parcheze.

Patru polițiști stăteau în așteptare în partea stângă a holului, lângă statuia din marmură a lui Thomas Jefferson, care domina sala.

Întâlnirea se anunța a fi lipsită de subtilități.

S-a îndreptat cu un pas nonșalant către ei și tropăitul cizmelor i-a anunțat prezența. Prin ușile exterioare din sticlă a zărit trei mașini ale poliției din Richmond. Cei care îl atacaseră pe Cotton cu o noapte înainte păreau să fi decis să rămână în umbră și să lase problema pe seama autorităților locale. A sesizat privirile tulburate de pe fețele oaspeților hotelului care treceau pe lângă ea cu ziarele de dimineață, sau cu servietele în mâini, ori cărând după ei trolere.

Cassiopeia nu le-a dat însă atenție și s-a concentrat pe evaluarea topografiei.

Holul imens al recepției era în formă de L. În stânga, o scară grandioasă cobora către un atrium de-a lungul căruia se înșirau coloane aparent din marmură – dar care, la o verificare mai atentă s-au dovedit a fi din imitație de marmură vopsită. Tavanul se înălța la peste douăzeci de metri, fiind încununat de un luminator din sticlă colorată. Tapiseriile și mobilierul victorian contribuiau și ele la crearea unei atmosfere ce amintea de Lumea Veche. În capătul atriumului întins pe două niveluri a zărit un alt rând de uși de ieșire în caz de urgență din sticlă, aflate alături de un restaurant.

A conceput iute un plan.

Oare putea să-l ducă la îndeplinire?

Absolut.

Avea un spațiu de manevră mare.

*

Hale a intrat în închisoarea amenajată în fostele grajduri. Stephanie Nelle era ținută într-o celulă la etaj, trădătorul, la parter. Ordonase expres ca cei doi să nu se vadă, și cu atât mai puțin să aibă posibilitatea să-și vorbească. La început rezistase dorinței de a se întâlni cu condamnatul, însă era prea curios să afle ce avea de zis omul.

Acuzatul stătea pe un pat mic și a rămas așezat când Hale și-a făcut apariția. Hale a ales să rămână afară, pe hol, și să-i vorbească printre gratii. Poruncise ca ușa care dădea spre etaj să fie închisă și să fie dat drumul la radio, pentru ca nimic din conversație să nu răzbată până la Nelle.

— Ce dorești? a întrebat el liniștit.

— Sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le știi.

În vorbele prizonierul nu se întrezărea nici urmă de teamă. Bărbatul părea să își înfrunte curajos destinul. Fapt care i-a

plăcut lui Hale. Echipajul său era format din oameni duri. Se prăpădea de râs când auzea povești despre marinari recrutați cu forța de pirăți, puși să muncească împotriva voinței lor pe vapor și care se opuneau, dând din picioare și țipând. În realitate, atunci când un căpitan dădea sfoară în țară că „pleca pe mare“, toate cârciumile, bordelurile și ulițele dosnice fremătau de nerăbdare. Dacă respectivul avusese succes în călătoriile anterioare, foștii membri ai echipajului erau, de obicei, primii care se înrolau. Urmau cei care voiau și ei să ia parte la o afacere atât de lucrativă. Pirateria aducea mulți bani și, în epoca aceea, oamenii erau interesați să scoată cât mai mult profit din investiția lor riscantă. Nici unul nu era dispus să-și dea viața. Cu toții își doreau să se întoarcă teferi în port, pentru a se bucura de cota ce le revenea din jafuri. Totuși, căpitaniii trebuiau să fie foarte grijulii cu alegerea oamenilor – odată ce Articolele erau semnate și vasul ridica pânzele, puteau fi revocați oricând de echipaj. Desigur, acum nu mai era cazul. Căpitaniii nu mai erau aleși, ci moșteneau funcția. Dar riscuri încă mai existau, iar condamnatul pe care Hale îl avea în față era exemplul perfect.

— Am venit. Te ascult.

— Am povestit celor de la NIA despre crima de pe *Adventure*. Recunosc. Mi-au oferit bani și am acceptat.

Hale știa deja toate astea, dar voia să afle detalii.

— Ești mândru de ceea ce ai făcut?

— Înțeleg că toată chestia asta cu compania e ceva important pentru tine. Toți pentru unul și unul pentru toți și așa mai departe. Dar hai să fim serioși, tu-ți tragi partea leului, în timp ce noi ne alegem cu firimiturile.

— Firimiturile astea sunt mai mult decât ai căpăta oriunde în altă parte.

— Așa e. Dar niciodată n-am dat doi bani pe povestea asta cu solidaritatea.

Recrutarea oamenilor cădea dintotdeauna în sarcina intendentului. Erau aleși de obicei din rândurile familiilor dovedite a fi loiale și care mai lucraseră pentru Commonwealth. La fel ca pe vremuri, și acum echipajele erau, în general, alcătuite din oameni lipsiți de educație, proveniți din medii sărace sau modeste. Totuși...

— Cuvântul dat nu valorează nimic pentru tine? a întrebat Hale. Ai semnat Articolele și ai depus un jurământ. Asta nu înseamnă nimic?

Bărbatul a ridicat din umeri.

— M-am angajat aici pentru bani. Și pentru că Knox m-a ajutat să ies dintr-un bucluc. Lucru pe care l-am apreciat. Mă

pricep să lucrez cu metale. Așa că atunci când mi-a oferit o slujbă, am acceptat.

— Și nu ai apreciat ce ți s-a oferit, din moment ce nu ți-ai respectat cuvântul și nu ne-ai fost loial.

— Tu l-ai ucis pe tipul ăla, pe vas. Era o amenințare pentru tine, nu pentru mine și nici pentru ceilalți. Pe tine te-am trădat, nu pe ei.

— De asta ai vrut să mă vezi?

A surprins expresia de dezgust de pe fața omului.

— Am vrut să știi că n-am avut nimic de-a face cu atentatul ăla nenorocit. Am auzit de el la televizor, după ce se întâmplase. Adevărat, am lucrat la armă în atelier și am recunoscut-o când am văzut-o la știri. Dar nu mi s-a spus când și unde avea să fie folosită. N-am avut nici cea mai vagă idee și nu le-am zis nimic despre asta celor de la NIA.

— Ești un mincinos și un trădător. Nu te cred.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Treaba ta. Dar află că în compania ta cea prețioasă sunt doi trădători, și unul dintre ei e și acum în libertate.

— De ce îmi spui toate astea?

— Din două motive. Primul, pentru că nu mi-am trădat niciodată prietenii și este dreptul lor să afle că au un spion printre ei. Și al doilea, pentru că n-am nici o șansă să scap cu viață, așa că atunci când îmi va suna ceasul, sper să ai puțină milă de mine.

Capitolul 40

Richmond, Virginia

Malone a intrat în ascensor. Cassiopeia făcuse recunoașterea primului nivel subteran al hotelului Jefferson și remarcase că cele trei mașini de poliție cu numere de Richmond păzeau intrarea principală, dar nu și cea de-a doua ușă, din capătul sudic al holului, care dădea în West Main Street. Îi raportase apoi la telefon că operațiunea părea una de amploare strict locală, ceea ce însemna că nu merita să se plimbe pe acolo pentru a afla mai multe. Malone spera că scopul intervenției polițienești se va dezvălui de la sine. Cunoașterea soluției la codul Jefferson îl puna într-o poziție de negociere privilegiată și așteptase ocazia de a o fructifica. Cum însă ocazia nu se ivise, deplasarea la Monticello părea acum o variantă mai promițătoare.

Din nefericire, mai avea de rezolvat chestiunea poliției.

Cassiopeia coborâse trei șiruri lungi de trepte mochetate până într-un hol din imitație de marmură de treizeci de metri, pe care l-a traversat, îndreptându-se către ușile de sticlă din capătul sudic. A găsit ușile încuiate și o tânără care primea clienții în restaurantul aflat alături i-a explicat că rămâneau astfel până la ora 9, în fiecare zi. Polițiștii păreau să fi decis că ușile încuiate ofereau suficientă protecție, motiv pentru care se concentraseră pe paza holului de recepție de la parter, a scărilor și a intrării principale. Malone nu-și folosisese numele real la check-in, așa că cercetarea fiecărei camere ar fi fost un lucru dificil de pus în practică. Era cu mult mai convenabil să îl aștepte să iasă din ascensor și să le cadă în brațe.

Numai că nu o cunoșteau pe Cassiopeia Vitt.

Îi explicase planul la telefon lui Cotton. El clătinase din cap, apoi spusese:

— În regulă. De ce nu?

Ușa ascensorului s-a deschis.

Malone a ieșit din lift, a cotit la stânga și s-a îndreptat spre biroul de recepție, cu intenția de a coti din nou la stânga și de a coborî scările spre etajul inferior. Și-a dat seama că nu va ajunge atât de departe când a văzut, așa cum prevăzuse de

altfel, trei polițiști în uniformă care au apărut din dreapta lui și i-au strigat să se oprească.

S-a conformat.

— Cotton Malone, a rostit șeful lor, care părea să aibă grad de căpitan. Avem un mandat de arestare pe numele tău.

— Știu că am o mulțime de amenzi pentru parcare în locuri interzise neachitate. Le rup. N-ar trebui, dar...

— Du mâinile la spate, i-a ordonat un al doilea ofițer.

*

Cassiopeia l-a urmărit pe valetul care îi călărea motocicletă. Honda NT700V cu motor de 680 capacitate cilindrică, sistem de răcire cu lichid și opt valve pornise ușor, și tânărul părea să se bucure de scurta plimbare de la parcare la intrarea în hotel. A coborât, lăsând motorul să meargă, și a ținut dreaptă mașinăria de peste două sute de kilograme cât timp Cassiopeia a urcat pe ea.

I-a întins o bancnotă de cincizeci de dolari.

Valetul a dat din cap în semn de apreciere.

Două mașini de poliție erau parcate în fața ei, dincolo de poarta de intrare a vehiculelor, în timp ce o alta era poziționată în spatele Cassiopeei. În toate, șoferul se afla la volan. L-a surprins pe polițistul din apropiere studiindu-i fundul. Jeanșii strâmți își făcuseră datoria.

— Am să-ți cer o favoare, i-a spus ea valetului.

— Spuneți.

A arătat spre una dintre intrările în holul cu recepția.

— Poți să-mi ții deschisă ușa aceea?

*

Malone s-a întors și s-a conformat ordinului dat de polițist. Lucrul cel mai important era ca pistoalele să rămână în tocuri, și, cel puțin deocamdată, așa se întâmplase.

— Despre ce este vorba? a întrebat.

— Ești considerat persoană de interes într-un caz, l-a informat primul polițist în timp ce l-a prins de încheieturile mâinii. Federalii vor să stea de vorbă cu tine.

— Și de ce nu au venit ei să mă aresteze?

Bărbatul l-a strâns și mai tare de încheieturi.

— Cotton, a rostit unul dintre ceilalți polițiști. Ce nume mai e și ăsta?

Huruitul puternic al unei motociclete care se pregătea să țășnească înăuntru prin ușile de sticlă deschise, aflate la cincisprezece metri în stânga, le-a întrerupt discuția.

— E o poveste lungă, a răspuns Malone aruncând o privire afară, la Cassiopeia, care călărea motocicletă.

A rânjit.

Cum să n-o iubești?

*

Cassiopeia a turat motorul de șaiszeci și cinci de cai putere și a observat în oglinda retrovizoare că polițistul din spate era în continuare mai interesat de fundul ei decât de locul spre care se îndrepta. În mod cert, omul nu-i dăduse nici o atenție valetului postat la zece metri distanță, care ținea acum ușa deschisă pentru ea.

A smucit ghidonul motocicletei spre dreapta, a cuplat în viteza întâi și a ambalat motorul. Cauciucurile au scrâșnit, a tras dreapta, apoi a redresat motocicleta și a pătruns în viteză prin ușa deschisă, în holul de la recepție.

*

Knox stătea în fața echipajului adunat în curtea din fața închisorii la ora 7.00 fix dimineața. Două sute patru din totalul de două sute paisprezece oameni erau prezenți, iar absențele fuseseră motivate doar pentru cei care lipseau din oraș. Regula era cât se poate de clară. Nimeni nu-și permitea să ignore o astfel de convocare.

Cum nici unul dintre cei trei copii ai lui Hale nu se afla pe domeniu, adunarea se putea ține în taină. Porțile de intrare fuseseră încuiate și erau monitorizate din gheretele lor de gardieni, care urmăreau electronic ritualul pedepsei. Se aflau pe pământ sfânt. Un loc unde compania se adunase încă de la crearea Commonwealth-ului. În cei 250 de ani scurși de atunci, mii de oameni ascultaseră în picioare verdicte, arseseră pe rug căpitani, aleseseră intendenți sau, ca în ziua aceea, fuseseră martori la aplicarea pedepselor.

Knox supraveghease personal pregătirea prizonierului, asigurându-se că mâinile îi erau bine legate și gura acoperită cu un căluș. Nu-și dorea crize de isterie sau discursuri. Chestiunea trebuia rezolvată în mod eficient.

Era totuși tulburat de ceea ce îi relataseră paznicii închisorii. Prizonierul ceruse să discute în particular cu Hale, și acesta acceptase și petrecuse câteva minute singur cu bărbatul.

Îngrijorător. Fără îndoială.

Privirea i-a căzut pe cei patru căpitani, strânși în capătul îndepărtat al curții. Prizonierul era legat de un rug din lemn de pin aflat în centru, iar echipajul se adunase în capătul celălalt.

Knox a făcut un pas în față.

— Omul acesta a fost judecat și condamnat pentru trădare. I s-a hotărât pedeapsa cu moartea.

A lăsat vorbele să plutească în aer. Pentru ca toți să se lase pătrunși de importanța ideii de disciplină.

S-a răsucit apoi cu fața spre căpitani.

— Ce decideți în privința metodei?

În secolele trecute existaseră opțiuni. Încătușarea și prinderea în lanțuri, apoi aruncarea într-o celulă, fără mâncare și apă. Chinul se putea prelungi zile în șir. Atârnarea de catarg până ce expunerea la soare și foamea îi veneau de hac. Iată o metodă mai rapidă. Șfichiuirea cu biciul cu curele împletite. Și mai rapidă, căci fâșiile de piele înnodate provocau moartea în doar câteva minute.

Și astăzi existau opțiuni.

Spânzurarea. Împușcarea. Înecare.

— *Woodling*, a strigat Hale.

Capitolul 41

Washington, D.C.

Wyatt aştepta lângă capcana cu armă când cheia a fost introdusă în broască pe partea cealaltă a uşii.

A văzut mânerul învârtindu-se.

Andrea Carbonell se pregătea să intre în apartament. Nu-şi dădea seama că simplul gest al întoarcerii acasă avea să-i curme viaţa?

Uşa s-a deschis.

Nailonul a scârţâit în timp ce se încorda, întins la maximum, prin urechile şuruburilor.

Balamalele s-au rotit la treizeci, patruzeci, patruzeci şi cinci de grade.

Calculase dinainte că pentru deblocarea trăgaciului, era nevoie de un unghi de minim şaizeci de grade.

Bărbatul a oprit mişcarea uşii cu piciorul şi a tăiat firul cu o foarfecă.

Şi-a retras apoi piciorul şi a lăsat uşa să se deschidă complet.

Carbonell s-a holbat la el, şi pe urmă la arma cu firul de nailon fluturând în lumina difuză. Pe faţa ei nu se citea nici urmă de surpriză.

— Ți-a fost greu să te decizi? a întrebat ea.

Wyatt ţinea în continuare foarfeca în mâini.

— Mai greu decât am crezut.

— Nu tu ai făcut asta. Atunci cine?

Wyatt a ridicat din umeri.

— Un tip care a venit, a instalat arma şi după aia a plecat.

— Şi pe care nu l-ai oprit.

A ridicat din nou din umeri.

— Nu era treaba mea.

— Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru că eşti aici.

— Mai degrabă pentru că am tăiat firul.

Carbonell a păşit înăuntru şi a închis uşa în urma ei.

— De ce l-ai tăiat? Cred că eşti furios pe mine pentru ceea ce s-a întâmplat azi-noapte.

— Sigur că sunt. Ai vrut să mă ucizi.

— Zău așa, Jonathan, doar mă cunoști. Știi ce respect am pentru abilitățile tale.

S-a repezit la ea, a prins-o cu mâna dreaptă pe după gât și i-a lipit cu o bufnitură corpul micuț de perete. Tablourile înrămate, fixate alături, au zăngănit în cuie.

— Ai vrut să te folosești de abilitățile mele ca să mă omori. Ai vrut să-l scot pe Voccio de acolo. Ca să ne aruncăm în mașina lui și să o faci să explodeze, cu noi înăuntru.

— Ai venit ca să mă ucizi? a reușit femeia să articuleze în ciuda strânsorii. Nici pic de îngrijorare pe fața ei.

Wyatt își subliniase punctul de vedere. A eliberat-o din strânsoare.

Carbonell s-a îndreptat de spate și s-a uitat la el, trăgând aer în piept ca să-și revină. A mângâiat apoi capcana cu armă, admirând lucrătura.

— Calibru mare, foc automat. Câte cartușe? Treizeci? Patruzeci? M-ar fi făcut zob.

Pe Wyatt nu-l interesa discuția.

— Ai soluția cifrului.

— Voccio mi-a trimis-o pe e-mail cu câteva ore înainte de sosirea ta. Dar presupun că deja ai aflat. Și de asta ești furios pe mine.

— Am mai multe motive să fiu furios.

Femeia l-a privit îndelung, cântărindu-l din ochi.

— Probabil că da.

— Soluția nu va rămâne mult timp secretă.

— Jonathan, *tu* ai atât de puțină încredere în abilitățile *mele*. Voccio mi-a trimis-o de pe o adresă din afara institutului. Numai el știa de unde. Și acum e mort.

— Ce convenabil, nu-i așa?

Carbonell a înțeles aluzia.

— Crezi că cei care v-au atacat azi-noapte erau oamenii mei. Și că pe asta am plantat-o eu, a spus ea arătând spre capcana cu armă.

— Ambele teorii sunt perfect valabile.

— Atunci nu are nici un rost să neg. Tot nu m-ai crede. Așa că o să mă abțin. I-a luat foarfeca din mâini. De unde ai făcut rost de asta? De pe biroul meu?

Wyatt nu a răspuns.

— Jonathan, să știi că eu te plac. Te-am plăcut dintotdeauna.

— N-am știut că fumezi trabuc. Mai devreme sesizase mirosul care rămăsese impregnat în cameră și descoperise trei cutii speciale, vechi, toate pline cu trabucuri.

— Tata le fabrica pe vremuri. Familia mea a locuit în Ybor City, Tampa. În anii 1960, mulți cubanezi s-au stabilit acolo.

Florida e casa mea. Cândva era un loc deosebit. Ai fost vreodată pe acolo?

Wyatt a clătinat din cap.

— Spanioli, cubanezi, italieni, germani, evrei, chinezi. Am coexistat și am prosperat împreună. Un loc interesant. Atât de plin de viață. Și pe urmă totul s-a terminat. Au construit o autostradă interstată chiar prin mijlocul orașului.

Wyatt a tăcut și a lăsat-o să vorbească. Femeia voia să câștige timp. Din partea lui, n-avea decât.

— Tata a deschis o fabrică de trabucuri. I-a mers bine. În anii 1920, înaintea Marii Crize, în Ybor existau multe fabrici dintr-astea, dar treptat dispăruseră. Tata era hotărât să reînvie afacerea. Nimic mecanizat. Toate trabucurile erau rulate manual. Le-am prins gustul din tinerețe.

Wyatt știa că părinții lui Carbonell se refugiaseră în SUA în anii 1960, după venirea la putere a lui Castro, și că ea se născuse și crescuse în America. Dar în afară de asta, femeia din fața lui rămăsese un mister.

— Întotdeauna ai fost așa de taciturn?

— Vorbesc atunci când am ceva de zis.

Carbonell a dat ocol capcanei și s-a apropiat de el.

— Părinții mei erau oameni destul de bogați în Cuba. Capitaliști, iar Castro îi ura pe capitaliști. Au lăsat acolo tot ce agonisiseră și au venit aici, gata să o ia de la capăt. Iubeau America și, la început, ea le-a oferit a doua șansă. După care, conjunctura economică și opțiunile greșite pe care le-au făcut le-au stricat socotelile. Au pierdut totul. Femeia a făcut o pauză și s-a holbat la el în întunericul camerei. Au murit faliți, a adăugat ea apoi.

Wyatt s-a întrebat de ce îi povestea toate astea.

— Oportuniștii care au fugit din Cuba în anii 1980? Exodul din Mariel¹²? Aștia au fost oameni care au încercat să parvină în vremea lui Castro și, când au văzut că nu reușesc, au decis să vină aici. Și n-au făcut decât să îngreuneze viața celorlalți cubanezi, inclusiv a părinților mei. Ar trebui trimiși înapoi, ca să trăiască în regimul pe care l-au acceptat ani în șir. Eu mi-am croit singură drum în viață, a continuat Carbonell după o pauză. Pas cu pas. Fără nici un ajutor. Înainte să moară, i-am jurat tatei că n-o să repet greșelile lui. Că voi fi atentă. Dar, din nefericire, astăzi am făcut o greșală, a spus ea sfredelindu-l acum cu privirea. Și totuși, tu m-ai pășuit. De ce? Ca să mă ucizi cu mâna ta?

— Vreau să pun mâna pe Cilindrul Jefferson, a răspuns Wyatt. Și dacă încerci să mă oprești, îi voi ucide pe toți cei pe

care îi vei trimite după mine, și pe urmă *o să te ucid* și pe tine.

— Dar ce-ți pasă? Nu e treaba ta.

— Azi-noapte, un om a murit doar pentru că-și făcea meseria.

Carbonell a scos un hohot de râs.

— Și asta te-a afectat?

— Te *afectează* pe tine.

A văzut că femeia înțelesese. Înțelesese că-i putea crea probleme. Că-i putea pune bețe în roate. Și distruge viața.

— Malone are și el cheia cifrului, a adăugat Wyatt. Azi-noapte a trimis-o prin e-mail de pe computerul lui Voccio pe adresa lui, și pe urmă a șters mesajul de pe serverul institutului. Nimeni altcineva nu are soluția decât el, tu și cu mine.

— Se va duce direct la Monticello.

Wyatt a ocolit-o și s-a îndreptat către ușă.

Carbonell l-a prins de braț și l-a răsucit spre ea. Fața ei era acum la doar câțiva centimetri de a lui.

— Știi bine că nu te vei putea descurca singur.

Adevărat. Prea multe necunoscute la mijloc. Prea multe riscuri. Și el nu era suficient de bine pregătit.

— Uite ce-i, Jonathan, nu încerca să mă protestezi. Chestia asta n-are de-a face cu mine sau cu ceea ce s-a întâmplat azi-noapte. Are de-a face cu Malone. Nu vrei să-l lași să pună mâna pe cilindru. Văd asta în ochii tăi.

— Poate că vreau ca tu să dai greș.

— Du-te la Monticello. Ca să obții ceea ce ne dorim amândoi. Ceea ce vei face mai departe cu Malone nu e treaba mea. Ceea ce facem fiecare dintre noi rămâne între noi. Pun pariu că ești în stare să separi lucrurile. Ai nevoie de mine. Și de asta sunt încă în viață.

Avea dreptate.

Ăsta era, într-adevăr, singurul motiv.

— Du-te și pune mâna pe cilindru, a spus ea.

— De ce nu te duci tu?

— Așa cum ți-am spus în New York, prefer să-ți rămân datoare numai ție.

Asta însemna că femeia se apropia de țelul pe care și-l propusese, oricare era acela. Și că implicarea unor agenți de-ai ei nu ar fi făcut decât să complice și mai mult lucrurile.

— De fapt, ai vrut să-l vezi mort pe Scott Parrott, nu-i așa?

— Dacă și-ar fi făcut bine treaba, acum n-ar fi mort.

— Nu a avut nici o șansă.

— Spre deosebire de cei trei agenți cărora tu le-ai dat ordin să intervină, după ce l-ai pocnit pe Malone în cap cu pușca?

Vrei să zici că ei *au avut* o șansă?

Degetele de la mâna dreaptă a lui Wyatt s-au încordat, dar și-a recăpătat autocontrolul. Asta era exact reacția pe care și-ar fi dorit-o Carbonell.

— Du-te și pune mâna pe cilindru, Jonathan. Și pe urmă o să stăm de vorbă.

*

Malone s-a răsucit pe călcâie și l-a pocnit cu piciorul în tibie pe unul dintre polițiștii din Richmond. După care a aplicat un croșeu de dreapta altuia și un genunchi în ventre celui de-al treilea.

Toți trei s-au prăbușit la podea.

Huruitul motocicletei care intrase în trombă în holul recepției îi oferise cele câteva clipe de distragere a atenției, de care avusese nevoie.

Cassiopeia s-a îndreptat în viteză spre el, traversând încăperea cu podea din marmură. A încetinit atât cât să-i permită să sară în șa, după care a ambalat motorul, a cotit la stânga și a pornit spre scara aflată la cincisprezece metri distanță. Malone și-a încolăcit un braț pe după mijlocul ei, iar cu celălalt și-a scos arma. A întors capul și i-a zărit pe polițiști, care se ridicau în picioare și dădeau să-și scoată pistoalele din tocuri.

Motocicleta a încetinit pe măsură ce s-a apropiat de scară.

Două platforme late despărteau șirul de trepte în trei segmente, distanța de sus și până jos fiind de aproximativ treizeci de metri.

Asta era partea care pe Malone nu-l încânta deloc.

— Am ajuns la scară, l-a prevenit Cassiopeia.

Malone a tras un glonț pe deasupra capetelor polițiștilor.

Polițiștii s-au aruncat la podea și s-au ascuns în spatele statuii lui Jefferson.

*

Cassiopeia nu mai coborâse niciodată o scară cu motocicleta. Mocheta ar fi trebuit să ajute la tracțiune, dar oricum aveau să fie serios zgâlțâiți.

A băgat motorul în viteza a doua și s-a avântat înainte.

Suspensia a rezistat în timp ce ea și cu Malone se luptau să-și păstreze echilibrul. A manevrat ghidonul, aducându-l într-o poziție stabilă. Cunoștea bine motocicleta. Centrul de gravitație jos o făcea ușor de mânuit. Polițiile din Europa o foloseau cu succes de ani de zile. O variantă mai veche stătea parcată în garajul din castelul francezesc al Cassiopeei. Tocmai datorită faptului că era familiarizată cu modelul

alesese motocicletă pentru drumul spre Fredericksburg, în detrimentul mașinilor oferite de Serviciul Secret.

Cotton o ținea strâns pe după mijloc, iar ea strângea la fel de ferm mânerul ghidonului motocicletei.

Au ajuns la primul palier.

Cassiopeia a apăsă și mai mult pe accelerație, a împins în discurile de frână și au coborât alte două trepte. După al doilea palier, scara cotea brusc la stânga. Cassiopeia a smucit imediat de ghidoan spre dreapta, și roata din față a atacat ultimul segment de trepte, forța gravitației continuând să îi trimită în jos.

— Avem companie, l-a auzit ea spunând pe Malone.

A urmat o împușcătură.

Cotton era cel care trăsesese.

Alți câțiva metri de săltat pe trepte până să ajungă la suprafața plană.

Cassiopeia a ambalat motorul și s-au repezit înainte, croindu-și drum pe carpete printre scaune și canapele, traversând holul din imitație de marmură, pe sub tavanul din sticlă colorată.

Oamenii care stăteau pe fotolii și canapele s-au ferit din calea lor.

Ușa spre ieșire îi aștepta la cincisprezece metri în față.

Malone era uimit că reușiseră să ajungă până aici. Considerase că șansele lor de reușită nu depășeau treizeci de procente. Îi luaseră însă pe polițiști prin surprindere, și acum constata cu bucurie că drumul ce li se deschidea în față era liber. Cu coada ochiului i-a zărit pe polițiști, care coborau mai multe trepte odată. Au ajuns la primul palier și se pregăteau să tragă. Malone a țintit de trei ori înspre al doilea segment de trepte, iar gloanțele au ricoșat din marmură, împrăștiindu-i pe așa-zișii atacatori.

Spera ca nici un glonț să nu-și fi atins ținta.

— Cotton, a auzit-o el pe Cassiopeia rostind.

S-a răsucit cu fața înainte.

Ușile din sticlă încuiate până la ora 9.00 dimineața, așa cum îi spusese ea, le blocau ieșirea. Dincolo de ele, soarele strălucitor al dimineții le promitea libertatea.

Doisprezece metri îi mai despărțeau de ea.

— Mai avem un pic, a spus Cassiopeia în timp ce se avânta înainte.

Malone a tras de trei ori pe deasupra umărului ei și a spulberat un set de uși.

Cassiopeia a îndreptat motocicletă spre centrul deschizăturii ivite în ușă.

Au ieșit din clădire în scrâșnet din roți, după care Cassiopeia a pus frână.

Amândoi și-au sprijinit picioarele pe caldarâm.

O stradă intens circulată, perpendiculară pe hotel.

Malone a studiat-o câteva clipe, a sesizat o pauză în trafic și a spus:

— Hai să plecăm de-aici.

¹² Între aprilie și octombrie 1980, un val uriaș de emigranți a părăsit portul cubanez Mariel ca urmare a înrăutățirii situației economice din țară. Circa 125 000 s-au stabilit în Florida. (n.trad.)

Capitolul 42

Bath, Carolina de Nord

Hale era mulțumit de felul în care decurgeau lucrurile. Alegerea *woodling*-ului îl surprinsese în mod evident pe Knox, care ezitase fățiș înainte de a încuviința din cap și a cere timp suplimentar de pregătire. Hale a remarcat nervozitatea celorlalți trei căpitani. El fusese cel care alesese pedeapsa, dar ei votaseră cu toții pentru.

— Mare prostie ai făcut omorându-ți contabilul, a spus Surcouf.

— M-a dezamăgit, la fel ca omul ăsta.

— Îți asumi prea multe riscuri, a remarcat Cogburn. Mult prea multe.

— Îmi asum orice risc, ca să rezist.

Nici un căpitan nu le era dator cu explicații celorlalți, atâta timp cât chestiunea în discuție era de ordin strict personal, iar moartea contabilului familiei se încadra, fără îndoială, în această categorie. Situația nu diferea cu nimic de cea în care fiecare căpitan era stăpân pe nava sa, opiniile sale fiind relevante pentru ceilalți numai atunci când operau împreună.

Knox i-a făcut semn că totul era pregătit.

Hale a pășit în față și s-a adresat mulțimii adunate în lumina soarelui de dimineață.

— Am jurat cu toții să respectăm Articolele. Voi toți aveți o viață bună și îndestulată. Compania noastră funcționează, pentru că lucrăm împreună. A arătat spre bărbatul legat de rug. Omul ăsta a scuipat pe tot ce avem noi mai scump pe lume și ne-a pus în pericol pe fiecare dintre noi.

Un freamăt a străbătut mulțimea.

— Trădătorii își merită pedeapsa, a strigat Hale.

Un murmur puternic s-a răspândit, semn că cei prezenți îi dădeau dreptate. Un fior rece i-a coborât pe șira spinării. Ce senzație formidabilă era să fii la comandă! Nu lipseau decât mirosul de apă sărată și legănatul punții.

— Fiți martorii pedepsei! a strigat el.

Knox stătea lângă omul legat și cu căluș la gură, iar Hale l-a urmărit pe intendent cum îi instruia pe doi membri ai echipajului. Pedeapsa aleasă era deosebit de crudă, deși nu presupunea nimic complicat. Două scânduri erau legate între

ele la capete cu curele de piele de circa un metru lungime. Capul prizonierului era băgat între cele două curele, iar cei doi marinari stăteau de o parte și de alta, ținând scândurile cu ambele mâini.

Hale spera ca Stephanie Nelle să urmărească scena. O mutase dintr-o celulă fără ferestre într-una cu vedere spre curte. Voia ca femeia să știe de ce era el capabil. Deocamdată nu primise nici o veste de la Andrea Carbonell și nu știa dacă cifrul fusese spart sau nu, așa încât soarta lui Nelle rămânea indecisă.

Cei doi marinari au început să rotească scândurile, răsucind curelele până ce au ajuns să înfășoare craniul prizonierului. Acesta smucea din cap, încercând să le zădărnicească eforturile, dar zbaterea sa era inutilă.

Knox i-a aruncat o ultimă privire lui Hale.

S-a uitat și în direcția celorlalți trei căpitani, care au aprobat cu toții printr-un gest din cap.

S-a uitat din nou la Hale, apoi a încuviințat și el din cap.

Comanda continuării supliciului fusese dată, și scândurile au fost învârtite mai departe. Preț de câteva rotiri, cât curelele s-au strâns, craniul a rezistat. La a șasea rotire, presiunea a devenit tot mai mare. Corpul prizonierului a început să se zbată, împotrivindu-se constrângerii. Dacă gura nu i-ar fi fost astupată de căluș, ar fi urlat, fără îndoială, de durere.

Scândurile au continuat să se învârtă.

Pupilele omului s-au mărit și globii oculari i s-au bombat în chip nefiresc. Hale știa ce se petrecea. Presiunea din interiorul craniului comprimat era cea care îi forța literalmente în afară.

Și ceilalți trei căpitani au observat fenomenul.

Hale știa că nu erau obișnuiți cu scene violente. Erau în stare să ordone pedepse fără să clipească. Dar a le urmări pe viu era cu totul altceva.

Alte rotiri.

Fața bărbatului a devenit stacojie din cauza presiunii.

Un glob ocular a ieșit din orbită.

Sângele a țâșnit din gaura formată.

Operațiunea de învârtire a continuat, dar mai lent, căci curelele ajunseseră să fie strânse aproape la maximum.

Tatăl lui era cel care îi povestise lui Hale despre *woodling*. Îi explicase că ultimele secunde erau cele mai îngrozitoare. După ce ochii cedau, nu rămânea mult până ce craniul să se sfărâme. Din păcate pentru victimă, oasele craniului erau dure. Și tocmai de aceea era pedeapsa aceasta atât de specială – de multe ori victima nu era ucisă.

Celălalt glob ocular a ieșit și el din orbită și o cantitate și mai mare de sânge a improșcat fața condamnatului.

Hale s-a îndreptat spre centrul curții.

Prizonierul încetase orice rezistență, corpul îi atârna flasc, iar capul îi era ținut drept doar de curelele din piele.

Knox a ordonat să se pună capăt torturii.

— *Află că în compania ta cea prețioasă sunt doi trădători.*

— *De ce îmi spui toate astea?*

— *Atunci când îmi va suna ceasul, sper să ai puțină milă de mine.*

Cuvintele rostite de prizonier în urmă cu mai puțin de o oră nu-i ieșeau din minte lui Hale.

Doi trădători în compania ta prețioasă.

Cu toate că omul recunoscuse că nu dădea doi bani pe mentalitatea din cadrul companiei, adevărul era că se înșelase.

Pe tine te-am trădat, nu pe ei.

Ținea la confrății lui.

Și asta îl făcuse pe Hale să îl creadă.

S-a holbat la fața plină de sânge. A întins mâna și a scos din jachetă un pistol, apoi i-a tras un glonț în cap.

— *Pedeapsa a fost administrată, a strigat el. Sunteți liberi.*

Membrii echipajului au început să se împrăștie.

Hale s-a întors spre Knox.

— *Ordonă ca trupul să fie aruncat în mare. Și pe urmă, vino la mine acasă. Avem de vorbit.*

*

Cassiopeia a băgat motorul în viteza a cincea și a continuat să înainteze pe autostrada U.S. 250. Evitaseră dinadins autostrada interstată 64 Vest, optând pentru o autostradă secundară, cu gândul că era posibil ca alarma să fi fost dată și în districtele învecinate. Asta deși Cotton avea, probabil, dreptate. După ce eșuaseră în misiunea, aparent ușoară, de a-i prinde în hotel, cei care ordonaseră arestarea nu aveau să mai recurgă la alți agenți, ci vor încerca să rezolve singuri problema, așa cum știau ei mai bine.

Cotton a bătut-o ușor pe burtă și i-a strigat în ureche:

— *Trage pe dreapta.*

Cassiopeia a virat înspre un restaurant abandonat, cu clădirea gata să se prăbușească și cu asfaltul din parcare năpădit de buruieni și iarbă. A ocolit construcția și a oprit motocicletă.

— *Se pare că nu ne urmărește nimeni, a spus Malone coborând din șa. Trebuie să luăm din nou legătura cu Edwin Davis.*

Cassiopeia a scos telefonul și a sunat. Davis a răspuns după al doilea țârâit. Cassiopeia a comutat pe speaker. Discutaseră cu Davis mai devreme, înainte ca ea să plece în misiunea de recunoaștere în holul recepției hotelului.

— Mă bucur c-ați scăpat, a spus Davis. Sper că n-ați produs prea mari stricăciuni în hotel.

— Sunt asigurați, a răspuns Cotton.

— Tipul mort din mașina aflată în parcare de la Institutul Garver era doctorul Gary Voccio, i-a informat Davis. Corpul a fost identificat și mașina era a lui.

L-au ascultat pe Davis povestind cum FBI și CIA descinseseră la institut. Alimentarea cu energie electrică și comunicațiile telefonice fuseseră deliberat tăiate, holul de la parterul uneia dintre clădiri era distrus și gloanțele ciuruiseră pereții de pe două niveluri, umplându-i de găuri.

— Șeful nu e deloc încântat, a remarcat Davis. Tot mai multe victime colaterale și stricăciuni.

— Ne ducem la Monticello, l-a anunțat Cotton.

— Atunci când ai șters cheia cifrului de pe serverul institutului, ai eliminat-o cu totul, a spus Davis. Voccio nu o salvase în altă parte. S-a dus. Fișierul acela conținea toate notele lui și rezultatul cercetării.

— Măcar am pus mâna pe cheia cifrului, a intervenit Cassiopeia.

— Da, dar trebuie să ne gândim cine altcineva a mai reușit acest lucru.

— Ne trebuie acces la Cilindrul Jefferson, a spus Cotton. Pe site-ul domeniului este specificat că cilindrul este expus în cabinetul de lucru al lui Jefferson, lângă bibliotecă și dormitor.

— Voi fi și eu la Monticello, a zis Davis. O să vă aștept la centrul pentru vizitatori.

Cotton a zâmbit.

— Văd că ești pe fază.

— E o chestiune ce trebuie rezolvată, la fel ca și cealaltă situație descoperită de Cassiopeia, cu telefoanele ascultate.

Câtă dreptate avea, chiar fără să cunoască toate amănuntele, și-a spus Cassiopeia în sinea ei.

— Ajungem în patruzeci și cinci de minute.

A încheiat convorbirea.

— Care-i problema? a întrebat-o Cotton.

— Ce te face să crezi că există o problemă?

— Să zicem că am o intuiție. Ești iubita mea și te cunosc. Ți se citește pe față. Ce s-a întâmplat cu prima doamnă? Nu mi-ai făcut decât un rezumat.

Adevărat. Cassiopeia prezentase succint evenimentele și sărise peste ultima parte a conversației cu Shirley Kaiser.

— *Prima Doamnă are o aventură, nu-i așa?*

— *Nu tocmai, dar ești pe aproape.*

— Mă gândeam cum să folosim în propriul avantaj treaba aia cu ascultatul telefoanelor, a răspuns ea. E metoda cea mai rapidă de a-l da în vileag pe Hale.

Malone a prins-o cu blândețe de braț.

— E altceva la mijloc. Ceva ce nu vrei să-mi spui. Nu mă supăr. Mi se întâmplă și mie să nu-ți spun totul. Dar indiferent ce este, dacă vei simți la un moment dat că ai nevoie de ajutor, poți să contezi pe mine.

Cassiopeei i-a plăcut faptul că iubitul ei nu încerca să rezolve de unul singur situația. Și că se comporta ca un partener al ei, omul care îi păzea spatele.

Poate că avea să-i accepte oferta la un moment dat.

Dar deocamdată acel „altceva“ rămânea problema ei.

Capitolul 43

Bath, Carolina de Nord

Ora 8.30 dimineața

Knox era îngrijorat. Hale se întâlnise în particular cu trădătorul înaintea execuției și acum i se ordonase să se prezinte acasă la căpitan, fără a i se da explicații. Cadavrul se afla în drum spre mare, unde avea să fie aruncat peste bord, în Curentul Golfului. Poate că bărbatul îi spusese lui Hale că Knox compromisese omorul, dar nu și atentatul. Dar de ce l-ar fi crezut Hale? Chiar dacă avea unele îndoieli, nimic nu justifica îndreptarea lor asupra lui Knox, cu excepția faptului că intendentul era unul dintre cei patru oameni care cunoșteau de la bun început toate detaliile, ceilalți trei fiind cu toții căpitani. Pe de altă parte, cel puțin o duzină de oameni munciseră în atelier la confecționarea armelor, numai că nu li se spusese în ce scop aveau să fie întrebuințate. Erau și ei suspecti? Sigur că da, numai că nu dintre cei mai serioși.

Knox a pătruns în casa familiei Hale și a mers direct spre camera de lucru. Toți cei patru căpitani erau prezenți și îl așteptau, fapt care i-a ridicat imediat nivelul de alertă.

— Bun, a rostit Hale în timp ce Knox închidea ușa. Tocmai voiam să pun o înregistrare.

Pe masă se afla un reportofon.

Hale l-a pornit.

— *Căsnicia mea e în dificultate de mulți ani, Shirley. Știi asta foarte bine.*

— *Ești prima doamnă a țării și divorțul iese din discuție.*

— *Dar pot să ridic problema imediat ce i se va termina mandatul, și până atunci mai este doar un an și jumătate.*

— *Pauline, îți dai seama ce spui? Te-ai gândit bine?*

— *Aproape că nici nu mă gândesc la altceva. Danny a îndeplinit diverse funcții publice pe parcursul căsniciei noastre. Și asta ne-a abătut atenția amândurora. Nici unul dintre noi nu a dorit să înfrunte realitatea. Dar peste douăzeci de luni, cariera lui va lua sfârșit. Și atunci nu vom mai fi decât el și cu mine. Nimic care să ne distragă. Și nu cred că voi mai putea suporta.*

— *E vorba de lucrul celălalt, nu-i așa?*

— *Vorbești de parcă ar fi ceva murdar.*

— *Îți umbrește judecata.*

— *Nu. De fapt, el este omul care mă ajută să-mi limpezesc mintea. Pentru prima oară după mulți ani mă simt capabilă să văd. Să gândesc. Să simt.*

— *Știe că noi două discutăm despre el?*

— *Da, i-am spus.*

Hale a închis aparatul.

— Se pare că prima doamnă are un iubit.

— Cum de-ai înregistrat discuția asta? a întrebat Surcouf.

— Cam cu un an în urmă am început să cultiv o relație despre care am sperat că ne va oferi informații valoroase. Și nu m-am înșelat, a adăugat Hale după o pauză.

Knox făcuse cercetări în legătură cu Shirley Kaiser și aflate de prietenia ei îndelungată cu Pauline Daniels. Printr-un noroc, Kaiser era o femeie de lume, atrăgătoare și liberă. Așa că a fost pus la punct un plan ce prevedea o întâlnire întâmplătoare, în urma căreia relația înflorise. Totuși, nici el și nici Hale nu își dăduseră seama de ruptura profundă din familia Daniels. Asta venise ca un bonus neașteptat.

— De ce nu ne-ai informat și pe noi? a întrebat Cogburn.

— La asta e ușor de răspuns, Charles, a zis Bolton. Ca să fie salvatorul nostru și să-i rămânem îndatorați.

Destul de aproape de adevăr, și-a zis Knox.

— Ne-ai criticat că am acționat fără să-ți spunem, a continuat Bolton. Dar și tu ai făcut același lucru, și de mult timp.

— Diferența e că eu am acționat calculat și în particular. În timp ce voi v-ați manifestat prostește și în public.

Bolton s-a repezit direct spre Hale, cu pumnul încheștat și cu brațul dat pe spate, pregătit de atac. Hale a vârât mâna dreaptă în jachetă și a scos pistolul pe care îl folosisese pentru a curma suferința prizonierului.

Bolton s-a oprit.

Cei doi s-au înfruntat din priviri.

Cogburn și Surcouf urmăreau tăcuți scena.

Knox era încântat. O ceartă – încă una – între cei doi însemna distragerea atenției de la el. Dar, pe de altă parte, ea îi confirma concluzia la care ajunsese înainte de a se încurca cu cei de la NIA. Și anume că cei patru căpitani nu aveau să supraviețuiască valului ce urma să le măture punțile. Conflictele dintre ei erau prea vechi, egourile, prea puternice, iar cooperarea, deficitară.

— Rămâne pe altă dată, Quentin, a spus Bolton.

— Ce ai de gând? Să mă asasinezi?

— Mi-ar face mare plăcere.

— O să descoperi că-i mult mai greu să mă ucizi pe mine decât pe orice președinte.

*

Wyatt ajunsese la Monticello. Parcursese cei o sută douăzeci de kilometri de la Washington în mai puțin de două ore și parcase într-un spațiu mărginit de copaci, lângă un complex atrăgător de clădiri joase, identificate ca fiind Centrul pentru Vizitatori Thomas Jefferson și Centrul Educațional Smith. Liniile acoperișurilor urmau conturul dealurilor dimprejur, și zidurile din lemn se încadrau natural în peisajul forestier. Clădirile cuprindeau o cafenea, un magazin de suvenire, o sală de spectacole, săli de clasă și o sală de expoziții.

Avusese dreptate Carbonell. Nu putea să-i permită lui Malone să aibă ultimul cuvânt. La New York își pusese adversarul în pericol, sperând să fie eliminat, și altă șansă nu i se ivise de atunci, pentru a scăpa definitiv de el.

Carbonell mai avusese dreptate și într-o altă privință.

Avea nevoie de ea. Cel puțin pe termen scurt.

Femeia îi oferise câteva informații utile despre Monticello, inclusiv date despre topografia locului, sistemul de securitate și hărți ale împrejurimilor. Wyatt a suit din parcare o scară care dădea într-o curte înconjurată de salcâmi. A cumpărat de la ghișeu un bilet la primul tur al zilei, programat peste mai puțin de douăzeci de minute, adică la 9.00 dimineața, atunci când se deschidea complexul.

S-a plimbat prin jur și a citit ce era scris pe panouri. A aflat că Jefferson muncise patruzeci de ani la domeniul său, pe care îl denumise Monticello, adică „micul munte“ în italiană, în ambiția de a face din el „eseul său de arhitectură“.

Fusese o fermă productivă. Unde se crescuseră vaci, porci și oi. Cu un gater în care se tăia chereștea. Cu două mori pentru porumb și grâu. Într-un atelier se produceau butoaie pentru păstrarea făinii. Din pădurile din jur se aduna lemn de foc, care apoi se vindea. Jefferson cultivase tutun, pe care îl vindea scoțienilor, după care trecuse la secară, trifoi, cartofi și mazăre. La un moment dat putea călări cinsprezece kilometri în orice direcție, fără a-și părăsi domeniul.

Wyatt îi invidia independența.

Însă în sala de expoziții a aflat că Jefferson murise falit, cu datorii de mii de dolari, și că moștenitorii săi fuseseră nevoiți să vândă tot, inclusiv sclavii, pentru a-i satisface pe creditori. Casa trecuse prin mai multe mâini, pentru ca, în 1923, să fie răscumpărată de o fundație care muncise din greu pentru a-i reda gloria de altădată.

A studiat alte exponate pentru a afla mai multe. Parterul cuprindea unsprezece încăperi, toate incluse în turul oficial. Utilizarea bine chibzuită a spațiului și a luminii naturale, trecerea dintr-o cameră într-alta, cândva marcată de uși din sticlă, fiind făcută acum în mod direct, era menită să dea senzația de viață liberă și deschisă – nimic secret, totul la vedere. Etajul întâi și al doilea erau inaccesibile vizitatorilor, dar pivnițele erau deschise publicului.

Wyatt a studiat schița reședinței.

Satisfăcut, a ieșit din nou în ambianța plăcută a dimineții de vară târzie și a decis că o operațiune rapidă era singura modalitate de a duce misiunea la bun sfârșit.

S-a îndreptat spre locul de unde un microbuz avea să-i ducă pe el și pe ceilalți membri ai primului grup de vizitatori sus, pe munte, la circa trei sute de metri altitudine. Printre cei în jur de cincizeci de oameni se numărau mulți adolescenți. O statuie din bronz în mărime naturală a lui Thomas Jefferson îi aștepta lângă bordura trotuarului. Jefferson fusese un bărbat înalt, de peste un metru optzeci și trei, a remarcat Wyatt. A studiat asemănarea statuii cu câțiva dintre tineri.

— Cred că va fi frumos, a spus unul dintre ei.

Wyatt i-a dat dreptate.

Un pic de distracție.

Ca-n vremurile bune de altădată.

*

Malone și Cassiopeia au ajuns cu motocicletă la centrul pentru vizitatori de la Monticello. Edwin Davis îi aștepta la baza scărilor. Cassiopeia l-a ignorat pe funcționarul însărcinat cu parcare, care o îndruma spre o zonă liberă, și a tras motocicletă lângă bordură, după care a oprit motorul.

— Am aranjat să ne fie arătat cilindrul, a spus Davis. Am vorbit cu conducerea fundației, și administratorul domeniului o să vină să ne conducă.

Malone nu vizitase niciodată reședința unui fost președinte. Își propusese de multe ori să vină aici și să urce pe muntele Vernon, dar nu reușise să-și facă timp. Într-o excursie dintr-acelea, numai tată și fiu. S-a întrebat ce mai făcea Gary, fiul său în vârstă de șaisprezece ani. Îl sunase vineri, când ajunsese la New York, și discutasese cu el la telefon o jumătate de oră. Gary creștea repede. Părea un puști echilibrat și se declarase foarte mulțumit când tatăl lui își arătase, în cele din urmă, sentimentele față de Cassiopeia.

„E sexy“, îi spusese băiatul.

Avea dreptate.

— Administratorul ne așteaptă cu mașina lângă microbuz, a spus Davis. Numai vehiculele domeniului au dreptul să circule pe aici. Putem să intrăm împreună cu primul grup de vizitatori ca să vedem cilindrul. Este expus la parter. Pe urmă putem să-l ducem la etaj, ca să-l studiem în liniște.

— Cotton poate să meargă singur, a spus Cassiopeia. Noi doi trebuie să discutăm.

Malone a surprins privirea din ochii ei – o îngrijorare vădită –, plus încă ceva.

Era o propunere care nu suporta vreo dezbatere.

— În regulă, a răspuns Davis. Tu și cu mine vom rămâne aici.

Capitolul 44

Bath, Carolina de Nord

Hale a așteptat ca Bolton să se ploconească în fața lui, și, într-un târziu, bietul om s-a retras, așa cum era de așteptat, în capătul celălalt al încăperii.

Tensiunea s-a mai atenuat, dar fără să dispară.

— Președintele Daniels nu va dori ca viața lui privată să fie adusă în atenția publicului, a spus Hale. Nici el și nici soția lui nu s-au aflat vreodată în centrul unui scandal. Americanii îi consideră cuplul perfect. Vă imaginați cum vor exploata situația canalele de știri și internetul? Daniels va ajunge să fie etichetat pentru totdeauna drept președintele încornorat. Nu va permite așa ceva. Și, domnilor, noi vom profita de situația asta.

A remarcat că ceilalți trei căpitani nu păreau de acord cu el.

— Când aveai de gând să ne spui și nouă? a întrebat din nou Cogburn. Edward are dreptate să fie supărat. Noi toți suntem supărați pe tine, Quentin.

— N-avea nici un rost să vă povestesc despre asta până ce nu aveam să fiu sigur că puteam folosi împrejurarea în beneficiul nostru. Acum sunt sigur.

Surcouf s-a apropiat de bar și și-a turnat un pahar de bourbon. Hale ar fi avut și el poftă de o băutură, dar a decis că era mai bine să-și păstreze mintea limpede.

— Putem să facem presiuni în taină, ca să punem capăt persecuțiilor, a spus el. Așa după cum v-am spus acum o lună, nu avem de ce să-l ucidem pe președinte. Prezentatorii de știri TV și bloggerii de pe internet îi vor da lovitura de grație. Președintele acesta s-a purtat cu noi fără pic de amabilitate. Nu-i datorăm nimic, asta dacă nu cumva va dori să-și schimbe din acest moment atitudinea.

— Cine e femeia pe care o ții prizonieră? a spus Cogburn.

Chiar se întrebese când aveau să îl chestioneze.

— Stephanie Nelle, șefa unei unități de informații din cadrul Departamentului de Justiție pe nume Magellan Billet.

— Și de ce e închisă la noi?

Nu putea să le mărturisească adevărul.

— Începuse să ne facă probleme cu investigațiile ei.

— Nu s-a băgat pe fir prea târziu? a întrebat Bolton. Deja suntem cercetați de alții.

— Am văzut-o cum a urmărit execuția de la fereastră, a intervenit Cogburn.

În fine, cineva fusese atent la ceea ce se petrecea în jur.

— Am sperat să-i transmit un mesaj în acest fel.

— Quentin, a spus Surcouf, ce-i în capul tău? Parcă te miști în trei direcții. Luarea unui ostatic ne va aduce și mai multe necazuri.

— Mai multe decât uciderea unui președinte? Și oricât de puțin mi-ar plăcea să revin asupra chestiei ăsteia, subliniez că, în afară de noi, nimeni nu știe că o ținem prizonieră aici. Din punctul lor de vedere, Nelle e deocamdată doar dispărută.

Desigur, aici nu o includea și pe Andrea Carbonell. Iar asta i-a readus în minte chestiunea celui de-al doilea trădător. Căci dacă acesta exista, era foarte posibil să aibă cunoștință de prezența lui Nelle în închisoarea de pe domeniu. Și totuși, dacă așa stăteau lucrurile, de ce nu acționase nimeni ca să o salveze?

Răspunsul la această întrebare l-a mai liniștit.

Surcouf a arătat spre reportofon.

— Probabil că ai dreptate, Quentin. Daniels nu va dori ca povestea să fie făcută publică.

— Și prețul pe care îl vom cere pentru a păstra tăcerea este destul de rezonabil, a spus Quentin. Nu vrem decât ca guvernul american să-și țină promisiunea.

— Pe de altă parte, e posibil ca lui Daniels să nu-i pese de scandal, a intervenit Bolton. Și să-ți spună să te duci dracului, așa cum s-a întâmplat când te-ai dus prima oară să te milogești.

Lui Hale i-a displicut comentariul, dar altceva îl frământa acum.

— N-ați observat că lipsește ceva în conversația înregistrată?

— Ba da, a răspuns Cogburn. Nu s-a menționat nici un nume. Cine e bărbatul cu care își face de cap prima doamnă?

Hale a zâmbit.

— Ei, aici lucrurile devin cu adevărat interesante.

*

Wyatt a pătruns în reședința de la Monticello împreună cu primul grup de vizitatori din ziua aceea. Aflase că grupurile erau formate din treizeci de persoane și că erau însoțite de un ghid care le explica ce se găsea în fiecare încăpere răspunzându-le la întrebări. A observat că ghizii erau în

general oameni mai în vârstă, voluntari, a presupus el, și că grupurile porneau în tur cam la cinci minute distanță.

Acum se afla în ceea ce ghidul numise holul de la intrare, imediat în interiorul porticului estic. Încăperea spațioasă, întinsă pe două niveluri, dădea impresia unui muzeu – asta și fusese intenția lui Jefferson, le explicase ghidul – în care erau expuse hărți, coarne de cerb, sculpturi, picturi și artefacte. Etajul se vedea printr-un balcon semioctogonal. Parapete înguste și dese, îmbrăcate în partea superioară în lemn de mahon, protejau marginile dinspre exterior. Atenția tuturor era îndreptată către ceasul de perete cu dublă față al lui Jefferson, care arăta ora și ziua săptămânii. Greutățile în formă de ghiulele se deplasau, prin găuri făcute în podea, până în pivniță. Wyatt s-a prefăcut interesat de două tablouri al Vechilor Maeștri și de busturile lui Voltaire, Turgot și Alexander Hamilton, studiind în tot acest timp amplasamentul.

Au trecut în camera de zi de lângă hol.

Martha, fiica lui Jefferson, și familia acesteia folosiseră spațiul înghesuit ca parte a apartamentelor lor private. Wyatt s-a retras într-un colț pentru a permite grupului să intre în camera următoare înaintea lui. A observat că ghidul îi aștepta pe vizitatori și închidea de fiecare dată ușa încăperii precedente înainte de a prezenta camera următoare. A presupus că făcea asta pentru ca grupul care venea după ei să se poată bucura de tur fără a fi deranjat.

— Acesta este *sanctum sanctorum*-ul¹³ lui Jefferson. Locul său intim, a anunțat ghidul când au pătruns în spațiul următor.

Wyatt a studiat biblioteca.

Mulți pereți erau în continuare acoperiți de rafturi. Pe vremea lui Jefferson, a explicat ghidul, în fața lor erau așezate cutii din lemn de pin, una peste alta – edițiile folio în partea cea mai de jos, urmate de cele *in-quarto*, *in-octavo*, *in-duodecimo*¹⁴, și deasupra, cărțile *petit-format*¹⁵. La apogeul său, biblioteca lui Jefferson cuprinsese aproape 6 700 de volume, care fuseseră vândute, în cele din urmă, Statelor Unite pentru înființarea Bibliotecii Congresului, asta după ce britanicii incendiaseră Capitoliul în 1814, distrugând prima colecție de cărți a națiunii. Ferestre înalte, care se deschideau precum ușile, dădeau către un portic venețian și o seră.

Ceea ce îl interesa însă cu adevărat pe Wyatt se afla în capătul îndepărtat al încăperii.

Un semioctogon înconjurat de ferestre.

Cabinetul lui Jefferson, după cum i-a informat ghidul.

Wyatt a remarcat biroul de lucru, scaunul din piele rotitor, ceasul astronomic și celebrul poligraf care copia epistolele pe măsură ce acestea erau scrise. În fața unei ferestre era așezată o planșetă de arhitect. Printre numeroasele instrumente științifice expuse pe o masă laterală se afla și roata de criptare. Avea aproape o jumătate de metru lungime. Discurile sculptate în lemn, cu diametrul de circa cincisprezece centimetri, erau protejate sub un capac din sticlă. Ghidul continua să trăncăne despre cât de mult timp petrecea Jefferson în camera de lucru, dimineața și până seara târziu, citind și răspunzând la scrisori, înconjurat de cărți și instrumente științifice. Puțini oameni aveau acces în încăpere, cu excepția persoanelor apropiate fostului președinte. Wyatt și-a amintit cele citite la centrul pentru vizitatori despre ușile din sticlă, despre deschiderea totală și lipsa de secrete, dându-și seama că totul nu fusese decât o iluzie. În realitate, în casă se găseau o mulțime de locuri ascunse, mai ales în aripa sudică, acolo unde se afla el acum.

Lucru care urma să-i fie de folos.

Turul a continuat cu vizitarea dormitorului lui Jefferson, întins până la luminator pe două niveluri cu înălțimea de minimum cinci metri și jumătate. Alcovul în care se afla patul făcea legătura dintre dormitor și cabinetul de lucru. Următoarea încăpere era salonul, foarte spațios, amenajat în centrul parterului, cu ferestre și uși care se deschideau spre intrarea din spate și porticul vestic. Ghidul a avut grijă să închidă ușa de la dormitor după ce ultimul vizitator a pătruns în salon. Portrete în ulei dominau aici pereții vopsiți în culoarea crem. Draperii stacojii încununau ferestrele înalte. Mobilierul era un amestec englezesc, francez și american.

Wyatt a scotocit cu mâna în buzunar după o grenadă de diversiune. A eliberat discret cuiul și, în timp ce ghidul oferea detalii despre lucrările de artă înșirate pe pereți și despre admirația lui Jefferson față de John Locke, Isaac Newton și Francis Bacon, s-a aplecat și a lăsat încărcătura explozivă să se rostogolească pe podea.

Unu, doi, trei.

A închis ochii, și o explozie de lumină și fum a cuprins încăperea.

Mai avea pregătită o a doua surpriză, așa că a scos cuiul și a lăsat-o să cadă, întinzând mâna spre mânerul ușii în clipa în care un nou „fâs“ s-a auzit în aerul îngroșat deja de fum, gonindu-i pe cei aflați în salon.

*

Însoțit de administratorul domeniului, Malone urca cu mașina șoseaua în pantă pe două benzi, care înainta șerpuit pe munte. Traficul se desfășura într-o singură direcție, ocolind casa din vârful muntelui, apoi coborând, pe lângă mormântul lui Jefferson, până la centrul pentru vizitatori.

— Am avut noroc c-am reușit să recuperăm cilindrul, a spus administratorul. Aproape tot ce i-a aparținut lui Jefferson a fost vândut după moartea lui, pentru a-i plăti pe creditorii. Robert Patterson, fiul vechiului prieten al președintelui, a fost cel care a cumpărat roata de criptare. Tatăl său îl ajutase pe Jefferson să o confecționeze, așa că se atașase emoțional de obiect. Patterson-tatăl și Jefferson aveau o pasiune comună: codurile.

Malone a făcut legătura cu cele aflate de la Daniels. Robert Patterson-fiul lucrase pentru guvern și îi dăduse cifrul conceput de tatăl său lui Andrew Jackson. Din câte se părea, tot el sugerase includerea roții de criptare în procesul de decodificare. Cum nu exista decât un singur astfel de cilindru, și acesta se afla în posesia lui Patterson însuși, Bătrânul Hickory murise probabil împăcat la gândul că cei din Commonwealth nu aveau să descifreze niciodată codul.

— Jefferson a încetat să folosească roata de criptare în anul 1802, a continuat administratorul. Instrumentul a fost redescoperit în 1890 de un oficial al guvernului francez și întrebuințat din nou pentru o vreme. Apoi, în timpul Primului Război Mondial, americanii l-au răscumpărat și utilizat până la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial.

Drumul a cotit și mașina s-a îndreptat spre o parcare mică pavată și pustie. Un microbuz tocmai se îndepărta după ce adusese mai mulți vizitatori. Intrarea principală a casei se afla la circa treizeci de metri.

— Mă bucur să stau de vorbă cu o persoană avizată, a spus Malone. Chiar am sentimentul că mă aflu în miezul problemei.

— Nu se întâmplă în fiecare zi să fii sunat de șeful administrației de la Casa Albă și de cel al Serviciului Secret.

Administratorul a oprit motorul.

Malone a pășit în lumina plăcută a dimineții unui sfârșit de vară cu aer uscat și cald. S-a uitat în sus la conac și la cupola sa distinctă, prima, din câte știa el, de acest fel, construită pe o casă din America.

O sclipire a luminat pentru scurt timp câteva dintre ferestrele reședinței.

Dinăuntru s-au auzit strigăte.

Altă sclipire.

O siluetă a țâșnit afară pe ușă.

— Fugiți! Cineva a aruncat înăuntru cu bombă.

Capitolul 45

Cassiopeia și Edwin Davis stăteau singuri în capătul îndepărtat al parării, dincolo de care vizitatorii continuau să sosească în grupuri mari.

— Vreau să-mi povestești totul despre tine și prima doamnă, a spus Cassiopeia.

Sentimentul înfrângerii a întunecat fața lui Davis.

— Acum înțelegi de ce era nevoie ca tu, și nimeni altcineva, să se ocupe de chestiunea asta?

Cassiopeia pricepuse deja.

— Când cei de la Serviciul Secret ne-au informat pe cine luaseră în custodie, l-am convins pe președinte să vă implice pe amândoi. N-a fost deloc greu. Avea oricum mare încredere atât în tine, cât și în Cotton. Nu a uitat ce ai făcut pentru el ultima oară. Am bănuț imediat că Pauline va deveni suspectă, pentru că numai o mână de oameni au știut cu atâta timp în avans de vizita lui Daniels la New York, și, prin urmare, trebuia să țin sub control orice investigație asupra ei.

— Ai știut de la început că ea era sursa scurgerii de informații?

— Faptul că a simțit nevoia să povestească despre noi cuiva mi s-a părut normal.

— Când a început relația dintre tine și prima doamnă?

O stare de stânjeneală s-a instalat între ei. Cassiopeia știa că urmau momente dificile. Dar Davis o implicase în afacere, și Cassiopeia intenționa să-și facă treaba.

— Am ajuns la Casa Albă în urmă cu trei ani, în calitate de consilier național adjunct pe probleme de securitate. Și... atunci... am cunoscut-o pe prima doamnă.

— Nu-ți face griji, a spus Cassiopeia. Tot ce-mi vei spune va rămâne între noi. Continuă.

— Ba îmi fac griji, a ripostat Davis și un val de furie i-a umbrat fața. Sunt supărat pe mine însumi. Niciodată nu m-am mai comportat așa. Am șaiszeci de ani și niciodată nu m-am aflat într-o situație așa de penibilă. Nu știu cum de s-a întâmplat.

— Nu ești singurul care a pățit-o. Ai fost căsătorit vreodată?

Davis a clătinat din cap.

— Am avut foarte puține relații. Munca a fost întotdeauna pe primul plan pentru mine. Am fost genul de om către care se îndreptau ceilalți, atunci când aveau o problemă. Un sprijin de nădejde. Și dintr-odată...

Cassiopeia a întins mâna și l-a prins de braț cu blândețe.

— Povestește-mi cum s-a întâmplat.

Atitudinea defensivă a părut că începe să-l părăsească pe Davis.

— Pauline e o femeie îngrozitor de nefericită, și asta de mult timp. Mare păcat, pentru că e un om bun. A fost profund afectată de ceea ce i s-a întâmplat fiicei ei. Dar niciodată nu a înfruntat realitatea.

Nici Danny Daniels, și-a spus Cassiopeia.

— Acum nu-l mai însoțește pe președinte decât rareori în vizite, a continuat Davis. Au programe diferite, ceea ce nu e deloc în regulă. Așa încât se întâmpla des ca el să fie plecat, și atunci ne vizitam. Dar reține, între noi nu s-a petrecut nimic necuviincios. Niciodată. Am luat prânzul sau cina împreună și am stat de vorbă, atâta tot. Lui Pauline îi place să citească, mai ales romane de dragoste. E un lucru pe care puțini îl știu. Adoră poveștile pasionale. Shirley obișnuiește să i le strecoare pe furiș, a adăugat Davis zâmbind. Cărțile astea îi aduc bucurie, și nu din cauza scenelor de sex. Nu astea o atrag. Ci happy-end-urile. Romanele astea se sfârșesc cu bine, și ei îi place asta.

Davis începuse să se relaxeze și să-și deschidă sufletul, de parcă discuția ar fi atins o coardă sensibilă adânc îngropată în el.

— Am discutat despre cărți, despre lume și despre Casa Albă. Cu mine n-avea nici un rost să se prefacă. Eram persoana cea mai apropiată de președinte. Știam totul. Și uite așa am ajuns, în cele din urmă, să discutăm despre Mary, despre soțul ei și căsnicia lor.

— Mi-a explicat foarte clar că îl consideră vinovat pe președinte pentru tot ce s-a petrecut.

— Nu-i adevărat, s-a grăbit să o contrazică Davis. Nu în sensul în care te gândești tu. Poate că la început l-a învinovățit. Dar cred că, în timp, și-a dat seama că asta era o prostie. Din păcate, o parte din ea a murit în noaptea aceea, odată cu Mary. O parte pe care n-o va putea recupera niciodată, și i-a luat decenii întregi ca să înțeleagă ce pierdere a suferit.

— Iar tu ai ajutat-o să înțeleagă?

Davis a părut să perceapă nota critică din întrebarea ei.

— Am încercat din greu să nu mă implic. Dar după ce am fost avansat și am ajuns șef al administrației prezidențiale,

am început să petrecem și mai mult timp împreună. Și discuțiile noastre au abordat subiecte din ce în ce mai profunde. Avea încredere în mine. Sunt un om care știe să asculte, a adăugat el după o scurtă ezitare.

— Dar ai făcut mai mult decât s-o ascuți, a spus Cassiopeia. Ai empatizat cu ea. Ai relaționat. Ai încercat să obții, la rândul tău, beneficii de pe urma ei.

Davis a aprobat dând din cap.

— A fost o relație bazată pe reciprocitate. Și Pauline a ajuns să priceapă asta.

Cassiopeia se lovise și ea de aceeași problemă. A împărtăși trăiri era un lucru dificil.

— Pauline e mai mare decât mine cu un an, a spus Davis pe un ton care sugera că argumentul acesta avea importanță. Face glume pe seama asta și zice că sunt tinerelul ei. Și mărturisesc că-mi face plăcere să o aud când îmi zice așa.

— Daniels are idee de ceea ce se întâmplă?

— Nu, Doamne ferește. Dar, așa cum ți-am zis, nu e nimic necuviincios la mijloc.

— În afară de faptul că voi doi v-ați îndrăgostit.

Resemnarea a pus stăpânire pe fața lui.

— Presupun că ai dreptate. Exact asta s-a întâmplat. Ea și cu președintele nu se mai comportă de mult timp ca soț și soție, și amândoi par să fi acceptat situația. Intimitatea a dispărut din relația lor. Și nu mă refer aici la aspectul fizic. Nu-și mai împărtășesc nimic. Nu-și mai recunosc vulnerabilitățile unul în fața celuilalt. De parcă ar fi colegi de apartament și atât. Despărțiți de un zid fizic. Nici o căsnicie nu poate rezista în asemenea condiții.

Cassiopeia îl înțelegea perfect. Niciodată înaintea lui Cotton nu fusese atât de intimă cu cineva. În viața ei existaseră bărbați cu care împărțise o parte din ea însăși, dar fără a se dăruia în întregime. A-ți mărturisi speranțele și temerile, având convingerea că celălalt nu va abuza, implica un salt uriaș, în termeni de încredere.

Și nu numai din partea ei, ci și din a lui Cotton.

Davis avea dreptate.

Intimitatea era mortarul care cimenta o relație de dragoste.

— Aveai idee de relația dintre Quentin Hale și Shirley Kaiser? a întrebat ea.

— Bineînțeles că nu. N-am întâlnit-o pe Shirley decât o dată, când a venit la Casa Albă. Dar știu că ea și cu Pauline discută zilnic la telefon. Dacă n-ar fi fost Shirley, Pauline ar fi clacat de mult. Dacă e ca Pauline să fi povestit cuiva despre călătoria lui Daniels la New York, atunci acel cineva n-ar fi putut fi decât Shirley. În plus, Shirley știe despre

mine. De asta am vrut neapărat ca tu să te ocupi de chestiune. Mi-am închipuit că lucrurile ar putea să scape repede de sub control.

Și exact așa se întâmplase.

— Acum a aflat și Quentin Hale de tine și de Pauline Daniels. Și totuși, interesant e că deocamdată nu a făcut nimic ca să profite de pe urma informației.

— În ziua aceea când a venit la Casa Albă și ne-am întâlnit, știa cu siguranță. A fost, probabil, pentru el un fel de test, ca să vadă dacă e cazul să-și joace atuurile.

Cassiopeia era de aceeași părere. Ideea avea sens. La fel și altceva.

— Sunt convinsă că el e cel care o ține captivă pe Stephanie Nelle. Când Stephanie a început să facă cercetări cu privire la Carbonell, ițele au dus-o către Commonwealth. De asta nu mă îndoiesc câtuși de puțin.

— Dar dacă acum acționăm imprudent, riscăm nu numai dezvăluiri jenante pentru toți cei implicați, ci și viața lui Stephanie.

— Adevărat, dar...

Un sunet de alarmă s-a auzit dinspre centrul pentru vizitatori.

— Ce-i asta? a întrebat Cassiopeia.

Au pornit în fugă înapoi către grupul de clădiri și au dat buzna în biroul administrației.

Pe fața administratorului adjunct se citea îngrijorarea.

— O bombă se pare că a explodat în clădirea principală.

Capitolul 46

Jucăriile lui Wyatt își făcuseră treaba. Panica domnea în interiorul casei. Oamenii strigau și se îmbrânceau, încercând să scape. Folosise un amestec modificat, care producea mai mult fum, ceea ce sporea efectul de panică. Slavă Domnului că expediase o cantitate suficientă la New York, căci nu știuse cum aveau să decurgă lucrurile după intrarea în scenă a lui Cotton Malone.

Se retrăsese în dormitorul lui Jefferson și proptise un scaun sub mânerul ușii. Știa că un alt grup urma să treacă prin camera de zi, apoi prin bibliotecă și cabinet. A traversat în liniște încăperea și s-a apropiat de pat. Și-a amintit de trâncănelile ghidului, cum că Jefferson obișnuia să se scoale imediat ce vedea limbile de la ceasul în formă de obelisc, aflat vizavi de pat. O cuvertură din mătase stacojie – cusută conform indicațiilor lui Jefferson, după cum subliniasse ghidul – acoperea salteaua din alcovul situat între dormitor și cabinetul de lucru. Wyatt s-a târât pe pat și a aruncat prudent o privire dincolo de marginile lui și de arcele alcovului, pentru a descoperi mulțimea strânsă în bibliotecă, la circa șase metri distanță. Ghidul părea să evalueze situația neobișnuită și, la auzul strigătelor venite dinspre capătul opus al clădirii, a cerut tuturor să-și păstreze calmul.

Wyatt a aruncat o grenadă de diversiune în direcția lor, trăgându-și capul înapoi la apariția fulgerului de lumină și a fumului.

Groaza s-a instalat printre oameni și au urmat țipete.

— Pe aici, a auzit Wyatt o voce ce răzbătuse pe deasupra freamăturii mulțimii.

S-a uitat din nou și l-a zărit pe ghid, care conducea grupul prin fum către ușile venețiene și aerul proaspăt din sera învecinată.

Și-a îndreptat atenția către roata de criptare.

Aflată la șaiszeci de centimetri de el.

*

Malone stătea în holul pe două niveluri al intrării în reședința Monticello. Fumul se ridica în valuri din capătul opus al clădirii, însoțit de țipete și urlete care demonstrau că ceva se întâmpla în stânga lui.

Administratorul era lângă el.

Cu câteva clipe în urmă, un val de oameni părăsise în fugă casa prin ușa principală, aflată în spatele lui. Strigau și aveau ochii plini de spaimă.

— Ce e în partea asta? l-a întrebat Malone pe administrator în timp ce se deplasa spre stânga, locul de unde părea să pornească toată agitația.

— Camerele private ale lui Jefferson. Biblioteca, cabinetul de lucru, dormitorul.

— Acolo e expus cilindrul?

Omul a încuviințat din cap.

Malone a scos arma.

— Scoate-i pe toți afară. Și nu mai da voie nimănui să intre.

Și-a dat seama că nu existase, practic, nici o bombă. Doar o explozie și panică. O diversiune. Același șuierat ca la atacul din seara precedentă asupra tipilor echipați cu ochelari de vedere pe timp de noapte.

Cine naiba pusese totul la cale?

*

Wyatt a scos din buzunarul de la pantaloni sacul din nailon pe care îl adusese. Cilindrul era mai voluminos decât se așteptase, dar încăpea în sacul subțire. Trebuia să-l manevreze cu atenție, căci discurile din lemn păreau fragile. Lucru de înțeles, având în vedere că aveau peste două sute de ani vechime.

A coborât de pe pat în cabinetul de lucru, a ridicat capacul de sticlă și a scos discurile alungite. Cu mare grijă, a vârat dispozitivul în sacul de nailon. A luat și cele două discuri care erau expuse separat și le-a așezat în sac. Va fi nevoit să care sacul în brațe, lipit de piept, pentru a evita orice posibile stricăciuni.

I-a evaluat greutatea.

Puțin peste două kilograme.

Nici o problemă.

*

Malone a traversat o încăpere cu pereți vopsiți într-o nuanță pală de verde și cu șemineu. O plăcuță anunța că se afla în Camera Sudică Pătrată. Deasupra căminului de culoare albă era atârnat un portret de femeie. O altă ușă dădea spre ceea ce și-a amintit din ce citise ca fiind *sanctum sanctorum*-ul lui Jefferson, care ocupa întreg capătul sudic al clădirii.

Cu arma în mână, a deschis ușa și a fost întâmpinat de un zid de fum.

S-a holbat prin ceață. S-a uitat prin ferestrele care se întindeau din podea până în tavan și se deschideau precum ușile înspre o verandă însorită, plină cu ghivece, și a zărit acolo oameni. A tras aer în piept și a plonjat în ceață, ținându-se aproape de pereți și ascunzându-se în spatele unui birou din lemn. În fața lui, spre stânga, se înălțau rafturi înguste, încărcate de volume vechi, legate în piele. Dincolo de arcade, în capătul celălalt al încăperii, într-un alcov semioctogonal, a văzut un bărbat care vâra cilindrul într-un sac.

S-a concentrat asupra feței lui.

Pe care a recunoscut-o.

Și totul a căpătat sens.

*

Wyatt a surprins o mișcare în ceață. Cineva pătrunsese în bibliotecă prin capătul îndepărtat al încăperii.

A terminat de vârat cilindrul în sac, pe care l-a strâns la piept cu un braț, în timp ce cu celălalt și-a scos arma.

Un bărbat se holba la el.

Cotton Malone.

A tras spre el.

*

Malone s-a ascuns în spatele biroului din lemn în momentul când împușcătura a răsunat. Cât timp trecuse? Opt ani. Pe puțin. Nu știa ce se întâmplase cu Wyatt după ce fusese forțat să demisioneze, dar auzise că lucra pe cont propriu.

El era omul care îi întinsese cursa, folosind-o pe Stephanie Nelle drept momeală și ademenindu-l în camera de hotel. Autorul biletului pe care îl găsisese acolo. Și vocea care transmisese prin emițător informația despre el către agenții aflați în holul de la Grand Hyatt, manipulând astfel poliția și Serviciul Secret.

Tipic pentru Wyatt.

Un obiect a zburat prin ceață și a aterizat pe podea.

Un obiect mic și rotund, care se rostogolea înspre el.

Știa ce avea să urmeze, așa că și-a răsucit capul spre dreapta și a închis ochii.

*

Wyatt a ieșit din cabinet, apoi din dormitor, și și-a croit drum înapoi către salon, îndepărtându-se de Malone. Oricât de mult l-ar fi tentat ideea de a rămâne pe loc pentru a continua jocul, nu putea.

Confruntarea trebuia amânată.

Pusese mâna pe cilindru și asta era tot ce conta pe moment. Îl putea folosi pentru a merge mai departe în căutarea celor două pagini lipsă din arhivele Congresului. Sau îl putea distruge, pentru a termina odată pentru totdeauna cu el.

În felul ăsta, nimeni n-avea să câștige.

Deocamdată nu era hotărât ce să facă.

*

Malone a decis să nu plece în urmărirea lui Wyatt. Știa că încăperile de la parter dădeau toate spre centru, așa că a deschis ușa din dreapta sa, care dădea într-un mic coridor ce se termina, la circa șase metri în față, cu holul de la intrarea principală.

Fumul plutea înspre el.

Vizibilitatea nu era bună și mai mult ca sigur că Wyatt nu avea să riște să iasă pe ușa principală. Imediat în dreapta lui a zărit un șir de trepte înguste, în formă triunghiulară, care urcau în spirală până la etaj. Un lanț oprea accesul. A revăzut în minte planul holului de la intrare și parapetul și a decis că etajul oferea o șansă mai bună, așa că a sărit peste lanț și a început să urce.

*

Wyatt intenționa să părăsească clădirea, dar nu pe la parter. Planul lui era să coboare în pivniță și să iasă prin ușa dinspre nord, situată la cel mai de jos nivel, pentru a ajunge în pădurea aflată dincolo de șosea. Era calea de scăpare cea mai sigură, având în vedere că toată agitația avea să se concentreze asupra laturii estice a casei. Malone se afla însă la numai câțiva pași în urma lui și încerca, probabil, să revină în holul de la intrare.

S-a oprit în salon și a tras cu urechea.

Fumul era în continuare gros. Nimeni în jur. Malone ceruse pesemne ca toate ieșirile să fie blocate. Dintr-o dată i-a venit o idee și s-a uitat în sus, spre tavan.

Desigur.

Asta trebuia să facă.

Capitolul 47

Bath, Carolina de Nord

Knox îi urmărea pe cei trei căpitani în timp ce Quentin Hale savura momentul. Într-adevăr, și el rămăsese impresionat atunci când ascultase înregistrarea pentru prima oară. Faptele erau absolut uluitoare. Prima doamnă a Statelor Unite implicată într-o relație amoroasă cu șeful administrației de la Casa Albă?

— De când durează povestea asta a lor? l-a întrebat Cogburn pe Hale.

— De suficient timp pentru ca nici unul dintre ei să n-o poată nega. Conversațiile sunt cel puțin jenante. Niciodată nu s-a mai întâmplat așa ceva în istoria politicii americane. Simpla noutate a întregii afaceri va atrage presa ca un magnet și va isteriza publicul. Daniels va fi legat de mâini și de picioare pe tot restul mandatului.

Până și Edward Bolton, care de regulă respingea orice propunere venită din partea lui Hale, desființând-o pe motiv că servea exclusiv intereselor acestuia, că era ineficace sau, pur și simplu, stupidă, rămăsese acum tăcut, realizând, fără îndoială, uriașele oportunități care li se deschideau.

— Hai să exploatăm situația, a spus Surcouf. Acum. De ce să mai așteptăm?

— Trebuie să ne alegem bine momentul, a replicat Hale. Așa cum vă place vouă să-mi tot amintiți, atunci când m-am dus la Casa Albă ca să *cerșesc*, cunoșteam deja situația. Și m-am dus tocmai ca să văd dacă era cazul să ne folosim de informație sau nu. Am cerut să ni se respecte drepturile stipulate în scrisorile de împuternicire, și cererea mi-a fost respinsă. Așa încât acum nu prea mai avem de ales. Totuși, ar fi contraproductiv să mergem direct la președinte cu înregistrările astea. Cel mai bine ar fi să facem presiuni asupra celor doi implicați în poveste și să le permitem să evalueze toate consecințele acțiunilor lor, după care să așteptăm să ne facă ei treaba.

Knox era de acord. Prima doamnă și șeful administrației erau, în mod cert, oamenii cu cea mai mare influență asupra președintelui Daniels. Dar vor accepta ei să fie purtătorii de cuvânt ai Commonwealth-ului? Se îndoia. Asta era o mostră

de gândire irațională. De genul celei care îl făcuse pe el să încheie un târg cu NIA, în loc să vâslească de unul singur în barca lui, chiar dacă se scufunda.

— N-au decît să aleagă ei ce îi vor spune lui Daniels, a continuat Hale. Pe noi nu ne interesează. Tot ce vrem e ca guvernul american să-și asume prevederile din scrisorile de împuternicire.

— Cum ai pus mîna pe înregistrări? a întrebat Bolt. Ai lăsat indicii în urmă care să conducă la noi? Dacă suntem jucați pe degete? Toată povestea asta pare fantastică. Prea a picat la țanc. Poate că ni s-a întins o cursă.

— Ai dreptate, a remarcat Cogburn. E suspect de convenabil pentru noi.

Hale a clătinat din cap.

— Domnilor, de ce sunteți atît de suspicioși? Am o relație cu femeia asta de peste un an. Și ea îmi împărtășește lucruri pe care ar trebui realmente să le țină secrete.

— Și atunci de ce te-ai mai obosit să-i interceptezi convorbirile telefonice? l-a întrebat Bolt pe Hale.

— Pentru că, dragul meu Edward, chiar crezi că îmi spune tot? În plus, pentru ca planul nostru să funcționeze, este nevoie ca prima doamnă în persoană să depună mărturie, cum s-ar zice. Așa că am riscat și i-am monitorizat convorbirile telefonice. Și bine am făcut, pentru că, altfel, nu am fi pus mîna pe asemenea dovezi incontestabile.

— Tot nu m-ai convins, a ripostat Cogburn. Dacă e o capcană?

— Atunci e una al naibii de elaborată, a scuturat Hale din cap. Nu, domnilor, avem de-a face cu o situație cît se poate de reală. Pot să-mi pun capul.

— Întrebarea e dacă *noi* suntem dispuși să ne punem capul, a spus Bolton.

*

Malone a traversat tiptil coridorul ce se întindea de la nord la sud, dintr-un capăt al etajului la celălalt. Cu toate că nu mai vizitase Monticello, știa îndeajuns de multe amănunte despre Jefferson pentru a fi sigur că în capătul îndepărtat se găsea o altă scară. Jefferson era un mare admirator al civilizației franceze. Încăperile pe două niveluri, cupolele, paturile din alcovuri, camerele de toaletă amenajate în interiorul clădirii, scările înguste – toate erau elemente specifice arhitecturii franceze. La fel și simetria. Ceea ce însemna că în capătul nordic al etajului se afla o a doua scară ce cobora la parter. Dar între cele două exista un balcon care

se deschidea înspre holul mare de la intrare, iar fumul care îl învăluia acum îi confirma presupunerile.

A ajuns în capătul coridorului și s-a uitat în jos, spre holul de intrare. A surprins o mișcare dincolo de parapet. Fumul era în continuare gros, dar se împrăștia pe măsură ce plutea în sus. S-a ținut departe de parapet, lipit de zid, și a traversat balconul. În față, la câțiva metri distanță, în capătul altui coridor, a zărit a doua scară, care ducea la parter și la etajul doi.

Ceva a zburat în sus de pe acea scară și a sărit pe pardoseala de lemn a holului. Rostogolindu-se înspre el. S-a adăpostit înapoi în balcon exact în clipa când grenada a explodat într-un val de lumină și fum.

A ridicat capul și a strecurat o privire în jos, pe deasupra balustradei.

Wyatt era acolo, cu arma îndreptată asupra lui.

*

Hale s-a încruntat la Bolton.

— Aș zice că nu prea avem de ales și că nu ne rămâne decât să sperăm că vom obține rezultatele dorite... de noi toți, a adăugat după o pauză. Asta, bineînțeles, dacă n-ai tu o idee mai bună.

— N-am încredere în tine, a spus Bolton.

Charles Cogburn a făcut un pas în față.

— Sunt de acord cu el, Quentin. Povestea asta poate sfârși la fel de prost precum ceea ce am încercat noi.

— Chestia cu atentatul n-a fost deloc o prostie, s-a grăbit să-l contrazică Bolton. În trecut a funcționat. Amintiți-vă de McKinley. Și el era hotărât să ne dea pe mâna justiției.

Tatăl lui Hale îi povestise despre William McKinley, care, la fel ca Lincoln, la început acceptase serviciile Commonwealth-ului și le folosise. Mulțumită Tratatului de la Paris din 1856, la momentul declanșării Războiului hispano-american, peste cincizeci de națiuni scosese pirateria în afara legii. Și cu toate că nici spaniolii, și nici americanii nu semnaseră tratatul, în conflictul lor de la sfârșitul secolului al XIX-lea căzuseră de acord să nu apeleze la acte de piraterie. Neconstrâns de legile internaționale, Commonwealth-ul atacase navele spaniole. Din nefericire, războiul nu durase decât patru luni. După încheierea păcii, spaniolii ceruseră plata daunelor, contestând lealitatea americanilor, care încălcaseră înțelegerea făcută înainte de izbucnirea războiului. McKinley recursese la presiuni și autorizase urmărirea în justiție a Commonwealth-ului, bazându-se pe faptul că scrisorile de împuternicire nu erau documente

executorii din punct de vedere juridic. Așa încât un anarhist cu probleme mintale fusese recrutat și încurajat să îl asasineze pe McKinley, ceea ce a și făcut pe data de 6 septembrie 1901. Asasinul fusese prins la locul crimei. După șaptesprezece zile a fost judecat și condamnat. Și electrocutat, la cinci săptămâni distanță. Următorul președinte, Theodore Roosevelt, nu și-a făcut griji în legătură cu atacurile comise de Commonwealth și nu a manifestat nici o dorință de a le face pe plac spaniolilor.

Așa că toate persecuțiile încetaseră.

Desigur, nici Rossevelt și nici altcineva nu a aflat o iotă despre implicarea Commonwealth-ului în asasinarea lui McKinley.

— Uite, asta e diferența între mine și tine, i-a răspuns Hale lui Bolton. Eu învăț din greșelile trecutului nostru. În timp ce tu insiști să le repeți. Așa cum am spus, nu cu gloanțe și violență îndepărtezi un președinte. Rușinea și umilința pot face aceeași treabă, și, în plus, ai avantajul că altcineva muncește pentru tine. Nouă nu ne rămâne decât să aprindem focul.

— Familia ta nenorocită, ea ne-a băgat pe toți în porcăria asta, a spus Bolton. Voi ne-ați creat probleme încă din 1835, când ne mergea atât de bine. Nimeni nu ne deranja. Făcuserăm servicii mari țării și guvernul ne lăsa în pace. Dar în loc să accepte decizia lui Jackson de a nu-i grația pe pirați, stră-străbunicul tău a luat hotărârea să îl asasineze pe președintele Statelor Unite. O decizie aproape la fel de proastă ca cea pe care am luat-o noi, a adăugat Bolton arătând cu degetul spre Hale. Numai că noi n-am fost prinși.

Hale n-a rezistat să spună.

— Nu încă.

— Ce vrei să spui?

A ridicat din umeri.

— Doar că ancheta e abia la început. Nu fi așa de sigur că n-ai lăsat nici o urmă.

Bolton s-a repezit înainte, luându-i vorbele drept o amenințare, după care s-a oprit când și-a dat seama că Hale ținea în continuare arma în mână, deși o lăsase în jos.

— Ești gata să ne vinzi, a spus Bolton. Doar ca să-ți salvezi pielea.

— Niciodată, a ripostat Hale. Eu îmi iau în serios jurământul și respect Articolele. Pe *tine* nu te iau în serios.

Bolton s-a întors cu fața la Surcouf și Cogburn.

— Ce aveți de gând să faceți? Să stați cu mâinile în sân și să-l lăsați să ne vorbească în halul ăsta? Chiar nu aveți nimic de zis?

*

Cassiopeia a urcat pe motocicletă, împreună cu Davis, pe drumul în pantă care ducea la clădirea principală de pe domeniul Monticello. Toate microbuzele către și dinspre reședință fuseseră oprite, îi anunțase șeriful local. Au pătruns în parcare din fața clădirii. Administratorul îi aștepta la capătul unei alei pavate, care ducea către porticul cu coloane. La douăzeci de metri de ei, oamenii erau îmbarcați în grabă într-un alt autocar.

— Unde e Cotton? a întrebat Cassiopeia.

— Înăuntru. Mi-a spus să închid clădirea și să nu permit nimănui să intre.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Davis.

Un șuierat s-au auzit dinăuntru, urmat de o explozie care a luminat o parte dintre ferestre.

— Ce-a fost asta? a spus Cassiopeia.

— Au mai fost și alte explozii, a răspuns administratorul.

Cassiopeia a luat-o la fugă pe alee, spre casă.

— Mi-a spus să nu dau voie nimănui să intre, a strigat după ea administratorul.

Cassiopeia și-a scos arma.

— Interdicția nu mi se aplică și mie.

Un zgomot puternic a răsunat înăuntru.

Era un sunet pe care Cassiopeia îl cunoștea foarte bine.

Un sunet de împușcătură.

Capitolul 48

Malone s-a aruncat la podea exact în clipa când Wyatt a tras, iar glonțul a spulberat unul dintre picioarele balustradei din lemn. S-a retras în grabă în patru labe spre peretele din spate, îndepărtându-se de parapet și folosind unghiul pentru a se apăra. Altă împușcătură și un glonț s-a ivit printre scândurile podelei, la câțiva zeci de centimetri distanță, cheresteaua veche de două sute de ani opunând prea puțină rezistență.

A treia împușcătură.

Și mai aproape.

Wyatt îl vâna.

Un obiect s-a arcuit prin aer și a sărit pe podeaua balconului. Malone mai văzuse o asemenea imagine, așa că și-a ferit iute capul în timp ce grenada de diversiune și-a făcut treaba, ridicînd un nou strat de fum peste cel deja existent.

A sărit în picioare și a alergat de-a lungul coridorului care ducea înapoi spre scările pe care suise mai devreme. A surprins o mișcare la parter și s-a uitat în sus, spre etajul al doilea, hotărînd că venise momentul să schimbe rolurile.

Adică el să fie pisica, iar Wyatt, șoarecele.

*

Wyatt s-a strecurat în sus pe scări, cu brațul înarmat întins în față, căutându-l din ochi pe Malone prin ceața deasă.

Două lucruri s-au petrecut simultan.

A auzit cum se deschide ușa principală și un glas de femeie a strigat:

— Cotton!

După care l-a zărit pe Malone deasupra capului său.

Urcînd la al doilea etaj.

*

Knox aștepta ca Surcouf și Cogburn să răspundă întrebării lui Bolton.

— Nu știu, Edward, a spus Surcouf într-un târziu. Nu mai știu ce să cred. Am intrat într-o mare încurcătură. Sincer să fiu, nu-mi place ce susțineți nici unul dintre voi. Totuși, Quentin, nu pot să nu mă întreb dacă e bine să ne bazăm total pe dorința lui Daniels de a evita scandalul.

— Dacă ar fi după mine, a spus Cogburn, aş declara că nevastă-mea e o târfă mincinoasă şi aş lăsa-o după aia în plata Domnului. Nimeni nu va simpatiza cu ea.

Tipic pentru el, şi-a zis Knox. Cogburn vedea lumea în alb şi negru. Păcat că lucrurile nu erau atât de simple. Dacă ar fi fost aşa, atunci nici unul dintre ei n-ar mai fi avut acum probleme. Dar, pe de altă parte, şi el se îndoia că tactica, şi numai ea avea să pună presiune asupra Casei Albe, pentru a le face lor pe plac.

— O am pe Stephanie Nelle. Nu uitaţi asta, a spus Hale.

— Şi ce ai de gând să faci cu ea?

Knox era şi el curios să afle.

— Încă nu m-am decis. Dar ar putea să ne fie de folos.

— Şi mai zici că noi trăim în trecut, a izbucnit Bolton. N-ai zis ce prostii spui? O răpire? În secolul al XXI-lea? Este exact ca atunci când ne-ai acuzat pe noi pentru tentativa de asasinat. Ce o să faci? O să suni la Casa Albă ca să anunţi că o ții ostatică? Şi o să le propui un târg? N-ai ce să faci cu Nelle. E o persoană lipsită de importanţă. Şi care nu ne poate fi de folos.

Asta dacă nu i-ar arăta cadavrul ei lui Carbonell, şi-a spus Knox. Atunci Nelle ar valora foarte mult.

Cel puţin pentru el.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa asta, a zis Hale.

Cogburn a îndreptat un deget acuzator spre el.

— Pui tu la cale ceva. Ce anume, Quentin? Spune-ne sau, pe Dumnezeuul meu, o să trec de partea lui Edward şi împreună o să-ţi facem viaţa un chin.

*

Cassiopeia nu distingea mare lucru prin fumul gros. Holul de intrare întins pe două niveluri era învăluit într-o ceaţă cenuşie. A căutat adăpost în apropierea peretelui, în spatele unei mese din lemn de pin, sub un zid împodobit cu coarne de cerb.

A priceput ce avea de făcut.

Nu era cea mai inteligentă mişcare, dar altă opţiune nu avea.

— Cotton, a strigat ea.

*

Malone a ajuns în capul scărilor de la etajul doi. Nu încercase să se camufleze. Cu certitudine, Wyatt îl văzuse sau îl auzise, şi acum se îndrepta către el.

Cel puţin aşa spera.

Şi-a auzit numele strigat.

Cassiopeia.

*

Wyatt n-avea nici o idee privind identitatea femeii, dar era clar că tipa avea legături cu Malone. Ar fi trebuit să coboare în pivniță și să părăsească clădirea, dar și-a amintit că scara din fața lui ducea în jos, nu într-un spațiu public, ci într-o încăpere privată, folosită exclusiv de către personal. S-a întrebat dacă vreun membru al personalului se afla acolo sau fuseseră cu toții evacuați. Nu voia să împuște pe nimeni. Și să provoace suferință. Prefera să rămână un simplu hoț și să nu aducă alte daune decât proprietății.

Și-a ridicat privirea.

La etajul al doilea se afla camera din spatele cupolei. Numai scările dinspre nord și sud duceau într-acolo. Malone încerca să-l atragă într-un spațiu închis.

„Rămâne pe altă dată, Cotton.“

S-a furișat departe de scări, spre capătul coridorului, și a aruncat o privire în holul de la intrare. Femeia se adăpostise pe aceeași latură a sălii pe care se afla el, în spatele unei mese, lângă ferestrele și ușa frontale. A țintit deasupra capului ei și a spulberat un set de geamuri cu optsprezece ochiuri, situat exact în spatele femeii.

*

Hale se gândea cum să răspundă amenințării lui Cogburn. Pentru prima oară a întrezărit ceva tărie de caracter la unul dintre colegii săi.

A optat pentru adevăr.

— Sunt pe cale să rezolv cifrul, a spus el.

— Cum așa? a întrebat Cogburn, vădit neimpresionat.

— Am făcut un târg cu șefa de la NIA.

*

Malone se ascunsese în camera octogonală, cu pereți vopsiți într-un galben-deschis și cu o cupolă și un luminator din sticlă pe post de tavan. Ferestrele cu ochiuri circulare montate în șase dintre pereți permiteau pătrunderea razelor strălucitoare ale soarelui de dimineață. Deocamdată, puțin fum răzbise până acolo.

Nu reușea să se decidă cum să-l înfrunte pe Wyatt.

De jos a răzbătut zgomot de împușcături.

*

Knox și-a păstrat calmul, cu toate că ceea ce auzise îi trimisese fiori reci pe șira spinării.

Carbonell juca la mai multe capete. Pe el îl presa. Cu șeful lui încheia înțelegeri. Oare fusese compromis? De asta fusese

chemat aici? Și-a spus că ar fi bine să fie pregătit să reacționeze, însă Hale era înarmat, iar el nu.

— Ce fel de târg? l-a întrebat Bolt pe Hale.

— Cei de la NIA au descifrat codul.

— Și atunci care-i problema? a întrebat Surcouf.

— Cer un preț.

Cei trei căpitani au așteptat explicațiile.

— Stephanie Nelle trebuie să moară, pentru ca noi să intrăm în posesia cheii.

— Omoar-o atunci, a spus Cogburn. Mereu ne critici că ne ferim să vărsăm sânge. Ce mai aștepți?

— Directoarea NIA nu e un om de încredere. Și, evident, pe domnișoara Nelle nu o putem ucide decât o dată. Așa încât momentul trebuie bine ales, pentru a produce efectele scontate.

Bolton a clătinat din cap.

— Vrei să zici că poți să ne rezolvi toate problemele doar ucigând-o pe femeia aia pe care o ții în închisoare? Și că după asta vom fi cu toții în siguranță? Și că scrisorile de împuternicire ne vor fi recunoscute? Ce faci? Ce jocuri joci?

— Ceea ce intenționez eu să fac, Edward, este să obțin garanția că, după ce toate astea se vor petrece, vom fi cu toții în siguranță.

— Nu, Quentin, a ripostat Bolt. Ceea ce urmărești este ca *tu* să fii în siguranță.

*

Cassiopeia s-a ghemuit la adăpostul mesei.

Două detunături.

Aproape de ea.

Și ferestrele din spate spulberate.

S-a ridicat și a ripostat cu un foc de armă tras în direcția exploziei înăbușite.

*

Prin distrugerea ferestrelor din spatele femeii, Wyatt îi oferise o cale de scăpare ușoară. Înalte de peste un metru optzeci, se putea trece prin ele fără probleme.

Totuși femeia nu plecase.

Wyatt a țintit de această dată masa în spatele căreia se adăpostea ea.

La a patra rundă poate că nu avea să mai fie la fel de generos.

*

Malone trebuia să revină la parter și să vadă ce se întâmpla cu Cassiopeia. Ea și cu Wyatt se implicaseră într-un schimb

de focuri. Dar nu avea să folosească scara sudică, aflată în dreapta sa, cea pe care urcase. A decis să se îndrepte către latura nordică a clădirii, spre ce de-al doilea șir de trepte.

A dat repede de ele și a început să coboare.

*

Cassiopeia a hotărât să se retragă. Prea multe gloanțe, prea mult fum.

Câți atacatori erau?

Și de ce nu ripostase Cotton?

A tras încă un rând de gloanțe, apoi a sprintat de pe coridorul boltit și a sărit direct prin rama goală a ferestrelor.

*

Wyatt a zărit-o pe femeie părăsind locul și a decis s-o imite.

Cu certitudine, Malone cobora acum înapoi la parter.

Se săturase.

*

Malone se afla la parter. Coridorul scurt din stânga lui ducea înapoi în holul de la intrare, însă l-a ignorat și a pășit în ceea ce părea a fi o sufragerie.

Un salon spațios se deschidea înspre o altă ușă. În interior, pe pereți erau atârinate tablouri, în timp ce la exterior se aflau ferestre acoperite de draperii și un set de uși. Înăuntru, aerul se îmbâcsise de atâta fum.

Malone a intrat în salon și, printr-un alt set de uși de sticlă a aruncat o privire înapoi, spre holul de la intrare.

*

Cassiopeia s-a ghemuit și a înaintat pe sub porticul boltit, apropiindu-se de ferestrele sparte.

Trebuia să se întoarcă înăuntru.

S-a ridicat în picioare și s-a lipit de cărămizile exterioare, apoi s-a strecurat în holul plin de fum.

Și-a plimbat privirea peste scena încețoșată.

A surprins o mișcare în capătul opus, dincolo de un set de uși din sticlă, într-o altă încăpere plină de fum, de ferestre și de portrete.

A țintit și a tras.

Capitolul 49

Bath, Carolina de Nord

Hale își pierduse răbdarea. Cei trei imbecili din fața lui n-aveau nici cea mai vagă idee cu privire la ce trebuia făcut pentru a câștiga războiul. Așa stătuseră lucrurile de la bun început. Familia Hale dominase dintotdeauna Commonwealth-ul. Ei fuseseră cei care îl abordaseră pe George Washington și, mai apoi, Congresul Continental, cu propunerea de coordonare a eforturilor ofensive ale corsarilor. Înainte de asta, navele operau independent și acționau cum voiau și când voiau. Sigur, înregistraseră succese, dar nu atât de mari ca atunci când se uniseră sub o comandă unică. Iar pentru eforturile lor, cei din familia Hale fuseseră răsplătiți, așa cum se și cuvenea, cu o cotă mai mare, dinainte stabilită, din prăzile obținute prin parteneriatele cu corsari din Massachusetts până în Georgia și prin continuarea neabătută a atacurilor asupra britanicilor. Familiile Surcouf, Cogburn și, mai ales, Bolton le stătuseră alături, dar fără a se implica nici pe departe la fel de mult ca ei. Tatăl lui Quentin îl sfătuisese să colaboreze cu colegii săi căpitani, dar în același timp să păstreze distanța și să-și cultive propriile relații.

„Să n-ai încredere în ei, fiule.“

Câtă dreptate avusese.

— M-am săturat să tot fiu acuzat și amenințat.

— Și noi ne-am săturat să fim ținuți în beznă, a spus Bolton. Faci înțelegeri peste capul nostru, cu aceiași oameni care încearcă să ne arunce în închisoare.

— NIA e aliatul nostru.

— Ce mai aliat! a comentat Cogburn. Nu au făcut nimic ca să ne ajute. Și, pe urmă, au recrutat un spion din interiorul companiei și s-au amestecat în atentatul nostru asupra lui Daniels.

— Au găsit cheia cifrului.

— Pe care nu ne-au dat-o deocamdată, a spus Bolton. Halal prieten!

— Ce efect a avut intervenția trădătorului asupra înțelegerilor noastre cu NIA? a vrut să afle Cogburn. De ce au simțit nevoia să atragă serviciile unui spion?

Era prima întrebare cu adevărat pertinentă pe care Hale o auzea. Răspunsul rămânea neclar, în afara faptului că:

— Directoarea de la NIA o vrea pe Stephanie Nelle moartă...

— Bine, dar de ce? a insistat Cogburn.

— E vorba de o chestiune de ordin personal. Nu mi-a dat alte explicații, decât că Nelle o investiga atât pe ea, cât și pe noi. Era în interesul nostru s-o oprim. Așa încât atunci când m-a rugat, i-am făcut serviciul ăsta. Așa fac prietenii, se ajută între ei.

— Dar de ce a avut nevoie de un spion printre noi, din moment ce beneficia de colaborarea ta? a întrebat Surcouf.

— Pentru că Hale e un mincinos, un hoț și un criminal, de-asta, a lătrat Bolton. Un pirat jegos și necinstit, în care nu putem avea încredere. Stră-străbunicul lui ar fi tare mândru de el.

Hale s-a încordat.

— Mi s-a făcut lehamite de insultele tale, Edward. Te provoc. Aici și acum.

Era dreptul lui să o facă.

În trecut, atunci când navele se uneau în jurul unui obiectiv comun, probabilitatea izbucnirii unor conflicte era mare. Prin natura poziției lor, căpitani erau oameni independenți, care se îngrijeau de echipajele lor, fără să le pese de nimeni altcineva. Considerau războaiele civile ca fiind contraproductive. Țelul lor era prădarea vaselor comerciale, motiv pentru care nu agreau luptele interne. Disputele nu erau niciodată rezolvate pe mare, căci echipajele rareori riscau să-și dea viața sau să provoace stricăciuni vaselor din cauza unor neînțelegeri prostești.

Așa se face că se ajunsese la o altă modalitate de rezolvare a problemelor.

Provocarea.

Prin intermediul provocării, căpitani aveau posibilitatea de a-și dovedi curajul fără a pune în pericol echipajul sau navele, ci numai propriile vieți.

Un simplu test de bravură.

Bolton a rămas tăcut, holbându-se la Hale.

— Nici nu mă așteptam la altceva, a spus Hale. Nu ești suficient de bărbat pentru o confruntare.

— Accept provocarea.

Hale s-a întors spre Knox.

— Ocupă-te de pregătiri.

*

Malone a auzit împușcătura și s-a trântit la podea, târându-se sub o masă înconjurată de scaune.

Ușile de sticlă aflate la mai puțin de doi metri de el s-au spart.

Alte gloanțe au șuierat în apropiere, ținându-l lipit de pardoseală.

*

Cassiopeia s-a decis să atace. A tras o dată, a doua oară, a treia oară și, hotărâtă să nu riște, a început să înainteze spre ținta vie.

*

Malone și-a ferit capul și a așteptat ca tirul să înceteze. Trebuia să-l doboare pe Wyatt dintr-o singură mișcare bine chibzuită. A rămas întins la podea, sub masă, și a strâns arma în mână, pregătit de atac.

O siluetă se îndrepta către el prin fum.

Înaintând din holul ce dădea înspre salon.

A așteptat ca ținta să se apropie.

Abia atunci îl va doborî pe Wyatt cu câteva gloanțe bine plasate.

*

Wyatt a ajuns la pivniță și a constatat cu mulțumire că nici un membru al personalului nu se afla în cămăruța de la baza scărilor. O serie de încăperi cu pereți din cărămidă formau atât fundația clădirii, cât și depozitele subterane. Se înșirau de o parte și de alta a unui coridor ce se întindea pe toată lungimea clădirii, iluminat de aplice cu neon, fixate pe zidurile din piatră aspră. Din cele aflate la centrul pentru vizitatori, și-a amintit că încăperile serveau la depozitarea mâncării, berii și vinului. S-a uitat înspre capătul coridorului, aflat la aproape douăzeci și cinci de metri distanță, dincolo de care se întrezărea soarele dimineții.

Drumul era liber.

S-a repezit înainte.

Știa că în spatele său se aflau ceea ce Jefferson numise dependințe. În partea sudică erau bucătăria, afumătoarea, lăptăria și o parte din camerele destinate sclavilor. În partea dinspre nord, acolo unde se găsea el, se aflau adăpostul pentru trăsuri, grajdurile și ghețaria. A ajuns în capătul coridorului și a ezitat în fața unei uși marcate drept latrina-nord.

Bun amplasament, și-a spus în sinea lui. La nivelul solului, în afara zidurilor, un loc cu adevărat intim.

A scos telefonul mobil și a apăsă pe butonul TRIMITE pentru a expedia mesajul pregătit dinainte.

GATA DE PRELUARE. LATURA DE NORD.

Totul mergea conform planului.

Dacă ar fi intervenit o modificare, mesajul trebuia schimbat.

Wyatt știuse de la început că intrarea la Monticello avea să fie floare la ureche. Ieșirea însă era o cu totul altă poveste. Și de aceea acceptase ajutorul oferit de Andrea Carbonell.

A părăsit zona dependențelor dinspre latura nordică și a traversat drumul asfaltat. Locul unde se afla acum, în capătul opus față de intrarea principală, printre copaci și tufișuri, îi garanta un bun adăpost. Ceva mai devreme cercetase Google Maps și descoperise un teren deschis, situat la aproape trei sute de metri nord-est de casă.

Un loc de aterizare perfect.

A auzit trei împușcături în interiorul reședinței și a zâmbit.

Cu puțin noroc, femeia avea să-i facă treaba și să-l ucidă pe Malone.

*

Cassiopeia știa că în camera următoare se afla cineva. Înainte de a declanșa tirul, zărise o mișcare înăuntru, dar după aceea nu mai deslușise nimic prin ceața deasă. Își făcea în continuare griji pentru Cotton.

Unde era?

Cine trăsesese asupra ei?

În dreapta se deschidea un hol în care fumul se adunase în cantitate mai mică. Prin el a reușit să întrezărească baza scărilor.

Persoana aflată în camera alăturată știa că ea era acolo.

Dar stătea ascunsă. În așteptare.

În așteptarea ei.

*

Malone a luat la țintă pata întunecată care se mișca prin fum.

Nu-i lipseau decât câțiva centimetri pentru un unghi de ochire perfect. Nu voia să rateze. Încercase să-l atragă pe Wyatt la etaj. Și eșuase.

Acum îl avea însă în bătaia armei.

Și-a ținut respirația, cu degetul strâns pe trăgaci.

Unu.

Doi.

Cassiopeia avansase prea mult.

Era expusă, și o știa.

S-a aruncat în dreapta, folosind holul pentru a se adăposti, apoi a strigat:

— Cotton, unde ești?

*

Malone a expirat aerul ținut în plămâni.

A lăsat jos brațul înarmat.

— Aici, a răspuns el.

— Ieși de acolo, i-a strigat Cassiopeia.

Malone s-a ridicat și a ieșit din salon. Cassiopeia a apărut din fum, în stânga lui.

— A fost cât pe-aci, a spus Malone.

A văzut în ochii ei că îi împărtășea părerea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Știu cine se face vinovat pentru toate astea.

Un sunet nou a spart tăcerea. Huruitul ritmic, pe tonuri joase, de bas, al unui obiect care izbea aerul cu putere. Zgomotul se apropia.

Un elicopter.

*

Wyatt ținea cu grijă în brațe roata de criptare, atent să nu o lovească. A aruncat de câteva ori priviri în spate și a văzut că nu era urmărit. A dispărut printre copaci și a început să coboare panta către terenul deschis.

Un elicopter s-a năpustit dinspre vest, pe deasupra copacilor ce mărgineau terenul, apoi a aterizat.

Wyatt a sărit înăuntru prin ușa deschisă a cabinei.

*

Malone și Cassiopeia au ieșit pe ușa dinspre est a clădirii și au zărit un elicopter care ateriza la circa patru sute de metri distanță.

Mult prea departe pentru a face ceva.

După numai un minut petrecut sub coroana copacilor, huruitul rotoarelor s-a amplificat și elicopterul a urcat înapoi pe cerul dimineții, îndepărtându-se spre vest.

Malone a realizat că, fără roata de criptare, nu puteau afla cum acționase Andrew Jackson. Și cum nu exista decât o roată, soluția codului își luase zborul.

— Putem să-l dăm în urmărire, nu-i așa? a întrebat Cassiopeia.

— Da, dar nu suficient de repede. Va ateriza undeva pe aproape, ca să debarce pasagerul.

— Persoana care a tras în mine?

Malone a dat afirmativ din cap.

Administratorul domeniului s-a apropiat în grabă de ei, însoțit de Edwin Davis. Malone a intrat înapoi în clădire și s-a îndreptat direct către cabinetul de lucru al lui Jefferson.

Ceilalți l-au urmat.

Pe masă au găsit capacul de sticlă care acum nu mai acoperea nimic.

— Ferestrele alea erau dintr-o sticlă fabricată în secolul al XIX-lea, s-a plâns administratorul. Iar ramele, de pe vremea lui Jefferson. O pierdere ireparabilă.

— Presupun că domeniul nu face parte din Patrimoniului Mondial, a spus Malone încercând să detensioneze atmosfera.

— Ba da, și încă din 1987.

Malone a zâmbit. Dacă ar ști, Stephanie s-ar distra de minune pe tema asta. Câte ferestre dintr-astea spărsese? Patru? Cinci?

A auzit când cineva a deschis geamurile și a văzut cum fumul începea să se împrăștie. O nouă prezență s-a făcut simțită. O femeie între două vârste, cu păr roșcat-închis și cu pielea pistruiată. Administratorul a prezentat-o drept curatorul principal, însărcinat cu artefactele de pe domeniu. Femeia era vizibil supărată de dispariția cilindrului.

— E singurul obiect de acest fel din lume, a precizat ea.

— Cine a fost atacatorul? l-a întrebat Davis pe Malone.

— Un vechi prieten, care se pare că are ceva împotriva mea.

Le-a făcut semn lui Davis și Cassiopei să-l urmeze în bibliotecă, în timp ce curatorul și administratorul au rămas să discute în cabinet. Le-a povestit despre Jonathan Wyatt, apoi a adăugat:

— Ultima oară când ne-am întâlnit a fost la audierea administrativă, când a fost concediat.

Davis și-a scos imediat telefonul, a sunat, a ascultat preț de câteva clipe ce i se spunea, după care a încheiat convorbirea.

— Acum lucrează pe cont propriu, a spus el. Pentru oricine e dispus să-l angajeze. Locuiește în Florida.

Malone și-a reamintit mesajul codificat de pe foaia scrisă de Jackson. Douăzeci și șase de litere și cinci simboluri:

GYUOINESCVOQXWJTZPKLDEMFHR

$\Delta\Phi:X\Theta$

— Fără roata de criptare, mesajul va rămâne de nedescifrat, a subliniat el. N-avem ce face. Acum trebuie să ne concentrăm pe găsirea lui Stephanie.

— Domnule Malone, a strigat o voce feminină.

S-a răsucit spre direcția din care auzise vocea.

Curatorul.

— Înțeleg că ceea ce vă interesa era roata de criptare, a rostit femeia apropiindu-se de el pe sub portic.

A dat aprobator din cap.

— De asta ne aflăm aici. Aveam nevoie de ea, dar, așa cum ați spus, e unicul obiect de acest fel din lume.

— E unicul obiect original, a precizat femeia. Nu unica roată de criptare.

Malone a ascultat-o cu atenție.

— Am vrut ca, la secția educativă din cadrul centrului nostru pentru vizitatori, copiii să beneficieze de experimente interactive. Așa că am recreat multe dintre invențiile și dispozitivele concepute de Thomas Jefferson. Ca să le poată atinge și pipăi. Și acolo avem o roată. Eu însămi m-am ocupat de ea. Este din plastic și seamănă într-o oarecare măsură cu originalul. Are douăzeci și șase de discuri, fiecare cu câte douăzeci și șase de litere înscrise pe muchii. Nu am avut la dispoziție alte informații și am cerut firmei care a confecționat-o să copieze discurile exact așa cum au fost făcute de Jefferson.

Capitolul 50

Bath, Carolina de Nord

Hale îl urmărea pe Knox, care făcea pregătirile necesare. Șase pahare au fost aduse de la bar și așezate în șir pe una dintre mese. În fiecare s-a turnat câte o înghițitură de whiskey. Knox a scos o sticlă în care se afla un lichid gălbui. Căpitani s-au holbat îndelung la conținutul ei. Bolton a dat din cap, în semn de acceptare a procedurii. Un căpitan provocat putea oricând să se retragă, declarându-se înfrânt.

Nu însă și în acea zi.

Knox a vărsat câteva picături din lichidul gălbui într-unul dintre pahare. Otrava provenea de la un pește din Caraibe. Era inodoră, insipidă și fatală, în câteva secunde. Un produs pe care Commonwealth-ul îl folosea de secole.

— Totul e gata, a anunțat Knox.

Hale a pășit spre masă, cu ochii fixați pe cel de-al treilea pahar din stânga, care conținea otrava vărsată în whisky-ul chihlimbării.

Bolton s-a apropiat și el.

— Confirmi că accepți provocarea? l-a întrebat Hale.

— Eu nu mă tem de moarte, Quentin. Dar tu?

Nu asta era ideea. Ideea era să îi învețe minte pe cei trei – să le dea o lecție pe care să n-o uite toată viața. Fără să-și ia ochii de la Bolton, i-a spus lui Knox:

— Amestecă paharele.

A auzit zgomotul făcut de alunecarea fundurilor de pahar pe masă în timp ce Knox rearanja recipientele, astfel încât cel care conținea otrava să nu poată fi reperat. Tradiția cerea ca cei doi căpitani să stea cu privirile ațintite unul asupra celuilalt pe perioada confruntării. Cu secole în urmă, echipajele obișnuiau să urmărească atent amestecarea paharelor și să parieze pe căpitanul care avea să facă alegerea greșită.

— Am terminat, a spus Knox.

Cele șase pahare așteptau înșirate, iar conținuturile lor se așezau, după ce fuseseră agitate. Cum Hale fusese cel care lansase provocarea, prima încercare trebuia să-i aparțină.

Șansele erau de unu la șase.

Mai bune de atât nu avea cum să fie.

Hale a întins mâna după cel de-al patrulea pahar, l-a ridicat la buze și l-a golit dintr-o înghițitură.

Lichidul i-a ars gâtulejul.

L-a sfredelit pe Bolton din priviri și a așteptat.

Nimic.

A zâmbit.

— E rândul tău.

*

Wyatt s-a instalat în elicopter în compartimentul destinat pasagerilor. Își făcuse ieșirea exact așa cum planificase, lăsându-l pe Malone cu buza umflată. Acum nu mai exista nici o cale de a afla partea următoare a mesajului lui Andrew Jackson.

Misiune îndeplinită.

Și-a așezat arma pe scaunul de alături și a aranjat sacul de nailon în poală. Din el a scos cu mare grijă dispozitivul, ținând rama metalică în echilibru pe genunchi. Elicopterul se înălțase și zbura acum către vest, îndepărtându-se de Monticello în aerul limpede și calm al dimineții însorite.

A luat cele două discuri scoase din dispozitiv și a studiat locul unde trebuiau plasate. Un ax metalic străbătea centrul celorlalte douăzeci și patru de discuri, fiind prins de ramă și ținut la locul său de un ac. A observat că discurile, late de circa șase milimetri, pătrundeau etanș, fără a lăsa spațiu liber, cu excepția părții din capăt, unde mai era loc pentru încă două.

A examinat cele două discuri separate. Conțineau, ca și celelalte douăzeci și patru, literele alfabetului înscrise pe muchii, întrerupte de linii curbate, plasate deasupra și dedesubt. Se documentase suficient pentru a ști că discurile trebuiau fixate pe ax într-o anumită ordine. Jackson nu lăsase însă instrucțiuni cu privire la acest lucru, doar cele cinci simboluri ciudate de la sfârșit. A încercat varianta evidentă și a rotit pe ax primul disc vizibil. A zărit cifra 3 înscrisă pe fața sa interioară. Cele două discuri separate conțineau cifrele 1 și 2, plasate în același loc.

Poate că ordinea era pur și simplu numerică.

A scos axul din ramă, ținându-l ferm, pentru ca discurile rămase să nu cadă, și a introdus cele două discuri separate pe ax, în ordinea corectă.

A atașat din nou axul și a luat foaia pe care își notase dinainte mesajul lui Andrew Jackson.

*

Hale simțea atmosfera încărcată de tensiune care se instalase în cameră după prima încercare.

Acum era rândul lui Bolton.

Adversarul său s-a uitat încruntat la cele cinci pahare rămase. Surcouf și Cogburn urmăreau scena, parcă nevenindu-le să-și creadă ochilor. Foarte bine. Ei doi trebuiau să înțeleagă că Hale nu era omul cu care să te pui.

Bolton s-a concentrat asupra paharelor.

Interesant era că individul ăsta, altminteri un amărât, nu dădea acum semne de teamă. Acționa sub imperiul furiei? Sau al nechibzuinței?

Bolton a ales un pahar, l-a ridicat la buze și a sorbit conținutul.

O secundă. Două. Trei.

Nimic.

A zâmbit.

— E din nou rândul tău, Quentin.

*

Wyatt studia secvența de douăzeci și șase de litere, ascunsă de Andrew Jackson în spatele codului Jefferson.

GYUOINESCVOQXWJTZPKLDEMFRH

A început din stânga, de la discul cu numărul 1, pe care l-a rotit până a dat de litera G. Următorul disc l-a plasat în dreptul literei Y. A continuat așezând discurile conform secvenței lui Jackson.

Elicopterul a survolat periferia orașului Charlottesville, pe deasupra Universității Virginia. Carbonell îl aștepta la câțiva kilometri distanță. Conveniseră ca pe perioada zborului să nu-și telefoneze și să nu ia legătura prin intermediul stațiilor radio, pentru a reduce riscul de a fi ascultați sau urmăriți. Pilotul era un angajat al NIA loial șefei sale. Lucrând, Wyatt a început să înțeleagă de ce discurile erau atât de strânse pe ax. Fricțiunea le împiedica să se miște, odată ce erau aduse în dreptul literei corespunzătoare.

O întindere de vegetație se vedea dedesubt. Au înaintat spre vest, în direcția altor copaci.

Mai avea doar puțin timp la dispoziție.

A continuat să caute literele.

*

Hale a dat pe gât al doilea pahar de whiskey fără a pierde vremea cu alegerea lui. A așteptat cinci secunde, de ajuns pentru ca otrava să-și facă, eventual, efectul.

Tatăl lui îi povestise despre o altă provocare, cu mult mai veche, al cărei protagonist fusese Abner Hale. După eșecul atentatului asupra lui Andrew Jackson și nerecunoașterea scrisorilor de împuternicire, tensiunea dintre cei patru

căpitani ajunsese la apogeu și un Surcouf îl provocase pe Abner. Băutura aleasă atunci fusese bourbonul de Kentucky. La a doua rundă, după ce a înghițit lichidul, Abner își dăduse ochii peste cap și picase mort. Scena nu se petrecuse în încăperea în care se aflau ei acum, ci undeva în spațiul ocupat de actuala clădire, într-un salon nu foarte diferit de cel unde se înfruntau Quentin Hale și Edward Bolton. Moartea lui Abner detensionase atmosfera în Commonwealth. Succesorul său, străbunicul lui Quentin, era o persoană mai moderată și, în plus, nestigmatizată, așa cum fusese Abner.

Acesta era încă un element caracteristic societății piraterești.

Fiecare om trebuia să-și dovedească bărbăția.

Whiskey-ul i s-a așezat în stomac.

Nu conținea otravă.

Șansele scăzuseră acum pentru Bolton.

Ajunseseră la una din trei.

*

Wyatt a zărit destinația la circa un kilometru distanță. Un parc industrial neterminat, cu un spațiu de parcare vast, în fața a două clădiri metalice dărăpănate. Două SUV-uri stăteau în așteptare. O singură persoană pe suprafața de asfalt, cu capul îndreptat în direcția elicopterului.

Andrea Carbonell.

A găsit cea de-a douăzeci și șasea literă.

Un R.

A apăsat vârfurile degetelor pe discurile aflate în capătul din dreapta și din stânga și a rotit la unison cele douăzeci și șase de discuri. Știa că undeva, în cerc, printre cele douăzeci și șase de aranjamente de litere, se afla un mesaj coerent, întins pe toată lungimea discurilor.

După un sfert de rotație l-a zărit.

Mesajul conținea cinci cuvinte.

Le-a memorat, apoi a readus discurile în poziția inițială.

*

Knox a sesizat indecizia lui Bolton atunci când i-a venit din nou rândul, și pentru prima oară a surprins o umbră de ezitare pe chipul căpitanului care încerca să aleagă din cele trei pahare rămase.

Nervii lui Knox erau încordați la maximum, și asta doar urmărind scena.

Niciodată nu-i trecuse prin cap că avea să fie martorul unei provocări. Tatăl lui îi povestise despre ele, dar niciodată nu se ajunsese atât de departe. Tocmai asta era și ideea unui lucru atât de imprevizibil și cu un mesaj așa de clar. Nu te

împotrivi. Rezolvă situațiile. Cum însă ambii căpitani se fereau să dea semne de lașitate, Edward Bolton rămăsese și el ferm pe poziție, deși știa că unul dintre cele trei pahare rămase conținea otrava.

Ochii întunecați, alunecoși și vioi ai lui Hale se holbau fără să clipească.

Bolton a dus un pahar la buze.

Cu gura deschisă, a dat paharul peste cap și a înghițit.

Au trecut cinci secunde.

Nimic.

Surcouf și Cogburn au expirat în același timp.

Bolton a rânjit, și colțurile gurii i s-au încrêțit un pic de ușurare.

Nu-i rău, și-a zis Knox.

Nu-i rău deloc.

Capitolul 51

Hale a studiat cele două pahare rămase. Despărțite de cincisprezece centimetri de lemn lăcuit.

Moartea stătea la pândă într-unul din ele.

— Ajunge, a declarat Cogburn. V-ați susținut amândoi punctele de vedere. În regulă, am înțeles. Sunteți niște bărbați adevărați. Haide să terminăm cu asta.

Bolton a clătinat din cap.

— Nici nu mă gândesc. E rândul lui acum.

— Și dacă greșesc, o să scapi de mine, a intervenit Hale.

— Tu m-ai provocat. Nu ne oprim aici. Alege naibii un pahar!

Hale s-a holbat spre masă. Lichidul chihlimbării plutea liniștit ca un lac în ambele pahare. A ridicat unul și l-a învârtit între palme.

Apoi pe celălalt.

Bolton îl urmărea concentrat.

Hale a întins mâna după un pahar.

— Țasta.

L-a ridicat la buze.

Cei trei căpitani și Knox îl priveau cu atenție. Hale își ținea ochii fixați pe fețele lor, pentru a-i face să priceapă că era un om de mare curaj. A vărsat conținutul paharului în gură, a plimbat licoarea printre gingii, apoi a înghițit-o.

A căscat ochii mari și a început să respire cu greutate.

S-a înecat și mușchii feței i s-au contractat.

A dus mâna la piept.

După care a căzut.

*

Wyatt a așteptat în timp ce elicopterul ateriza. Băgase cilindrul înapoi în sacul de nailon. Lucra în domeniul informațiilor secrete de la terminarea colegiului, fiind recrutat în perioada cât activase în armată. Nu era nici liberal și nici conservator, nici republican și nici democrat. Era doar un american care își servise patria până ce fusese etichetat drept indisciplinat pentru a fi scos de pe statele de plată. Contribuise la strângerea de informații vitale din unele dintre cele mai fierbinți puncte de pe glob. Avusese un aport esențial la deconspirarea a doi agenți în conservare din cadrul

CIA, ambii judecați și condamnați drept spioni. Jucase și rol de agent dublu și îndeplinise clandestin un ordin de ucidere a unui om, cu toate că, oficial, America nu era un stat criminal.

Niciodată nu încălcase ordinele primite.

Nici măcar în ziua aceea, cu Malone, când doi bărbați își găsiseră sfârșitul. Acum însă nu mai era constrâns de nici un fel de reguli ori norme etice.

Putea face orice voia.

Acesta fiind și unul dintre motivele pentru care nu își abandonase meseria.

S-a îndepărtat de elicopter, care s-a ridicat imediat de la sol și și-a luat zborul. Cel mai probabil, aparatul avea cât de curând să se adăpostească într-un hambar, ferit de ochii curioșilor.

Carbonell îl aștepta singură. SUV-ul nu avea șofer.

— Văd că ai reușit, a constatat ea.

Își schimbase ținuta și acum era îmbrăcată într-o fustă bleumarin scurtă și o jachetă albă care i se mula pe talie. În picioare purta sandale cu tocuri de înălțime medie. Wyatt a rămas la câțiva pași distanță, ținând în brațe cilindrul învelit în sac. Avea arma lipită de șira spinării, vârâtă la spate în curea.

— Și acum? a întrebat el.

Femeia a arătat spre unul dintre vehicule.

— Cheile sunt în contact. Poți să îl iei și să pleci unde vrei tu.

S-a prefăcut interesat.

— Pot să păstrez SUV-ul?

Carbonell a chicotit.

— Cum vrei.

S-a întors cu fața spre ea.

— Te-ai prins cum funcționează roata și ai aflat deja locul, nu-i așa? l-a întrebat Carbonell.

— Da.

— Și poți să găsești cele două pagini lipsă?

— Sunt singurul om de pe lume care poate să facă asta.

Și, odată cu aceste vorbe, a realizat în ce postură unică se afla. Stând acolo și ținând în brațe lucrul pe care femeia și-l dorea mai mult ca orice. Cu ajutorul lui, ea putea da de urma celor două pagini lipsă, pentru a-și duce la îndeplinire planul pus la cale. Fără cilindru, rămânea o persoană ca oricare alta.

Wyatt a trântit sacul de nailon pe asfalt și a auzit zăngănitul discurilor din lemn vechi de două sute de ani.

— N-ai decât să le lipești la loc. Îți va lua o săptămână sau cam așa ceva. Mult noroc.

După care s-a îndreptat spre SUV.

Knox și-a ațintit privirea asupra corpului lui Quentin Hale, care zăcea întins pe podea. Nici Surcouf și nici Cogburn nu schițaseră un gest.

Bolton s-a holbat în jos cu un sentiment vădit de ușurare, înainte de a exclama:

— Cale bătută!

Pe masă rămăsese un pahar.

Învingătorul a întins mâna după el.

— Familia Hale se face vinovată pentru toată porcăria asta. Ar fi trebuit să ne ia în seamă. Propun s-o folosim pe femeia din închisoare în avantajul nostru și să începem negocierile.

— Nu prea cred c-o să meargă, a spus Cogburn.

— Ai tu o idee mai bună, Charles? a întrebat Bolton. Dar tu, John? Sau tu, intendentule?

Lui Knox nici că-i păsa. Tot ce voia el era să se salveze, acum mai mult ca niciodată. Oamenii ăștia erau nu doar nesăbuiți, ci idioți de-a binelea. Nici unul dintre ei nu știa ce face.

Bolton a ridicat ultimul pahar pentru a ține un toast.

— Pentru căpitanul nostru căzut la datorie. Fie să aibă o viață plăcută acolo, în iad.

Knox s-a auncat înainte și l-a plesnit peste mână. Paharul s-a rostogolit zdrăgănind pe podea și conținutul s-a vărsat.

Bolton s-a holbat la el, șocat.

— Ce mama naibii...?

— Fir-ar să fie, Clifford, a rostit Hale ridicându-se în picioare.

Cei trei căpitani s-au zgâit la el uluiți.

— L-am adus acolo unde voiam, a continuat Hale. Ar fi băut paharul și ar fi căzut mort.

Bolton arăta vizibil zdruncinat.

— Așa e, Edward. O secundă, și ai fi fost un om mort.

— Nenorocitele și pungașule! a lătrat Bolton.

— Eu, pungaș? Ia spune-mi, dacă nu m-aș fi prefăcut mort, ai fi băut ultimul pahar, știind că în el se afla otrava?

Asta ar fi trebuit, într-adevăr, să se întâmple, pentru a duce provocarea la bun sfârșit. Pe de altă parte, dacă ultimul pahar ar fi fost cel care conținea otrava, căpitanul rămas în luptă ar fi putut să se retragă și adversarul său ar fi fost declarat câștigător.

— Spune-mi, Edward. L-ai fi băut sau nu?

Tăcere.

Hale a început să chicotească.

— Mă gândeam eu. Nu sunt un pungaș și nu te-am păcălit. N-am vrut decât să te ajut să mergi pe un drum pe care singur n-ai fi îndrăznit să o apuci.

Knox își dăduse repede seama că Hale nu murise. Și asta pentru că Hale reacționase atipic la așa-zisa otravă. Knox se folosise suficient de des de acest produs, Scott Parrott fiind ultimul exemplu, dovedit cu numai câteva ore înainte, pentru a cunoaște în amănunt modul în care acționa asupra corpului uman.

Hale i-a privit încruntat pe ceilalți trei căpitani.

— Nu mai vreau să aud nici un cuvânt. Și să nu vă prind că vă mai puneți vreodată cu mine.

Nimeni nu a răspuns.

Knox era mulțumit de deznodământ, și asta din două motive.

Primul, pentru că Edward Bolton știa că îi salvase viața. Al doilea, pentru că și ceilalți doi căpitani știau.

Ambele considerente îi puteau fi de folos cândva.

Capitolul 52

Monticello

Malone a intrat în Griffin Discovery Room, situată la parterul centrului pentru vizitatori. Curatorul îi explicase că sala fusese concepută ca centru interactiv pentru copii, având menirea de a-i învăța pe aceștia despre Jefferson și domeniul Monticello, ca și despre viața societății americane la finele secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea. În spațiul organizat erau amplasate fotografii ale domeniului, facsimilul unui desen al patului cu alcov al lui Jefferson, un atelier de producție a cuielor, o locuință de sclav, un atelier de țesut, expodate ce permiteau mânguirea unui ciocan de fierar și o copie a poligrafului conceput de Jefferson. Mai mulți copii se delectau cu activitățile independente, sub supravegherea părinților.

— E un loc popular, i-a spus curatorul.

Cassiopeia, Edwin Davis și administratorul li s-au alăturat și ei.

Malone a zărit roata de criptare. Trei copii învârtteau discurile de culoarea bronzului.

— E făcută dintr-un material plastic, a explicat curatorul. Originalul este mult mai fragil, iar discurile au fost sculptate în lemn, au peste două sute de ani vechime, șase milimetri lățime și se sfărâmă ușor.

A sesizat îngrijorarea din vocea femeii.

— Sunt sigur că hoțul le va mânui cu grijă.

„Cel puțin până ce va descifra mesajul“, a adăugat Malone în sinea lui.

Copiii au lăsat deoparte roata și s-au îndreptat spre un nou exponat. Malone s-a apropiat și a examinat cele douăzeci și șase de discuri prinse de axul metalic. Pe muchia fiecăruia erau înscrise litere, despărțite între ele prin linii negre.

— Aveți notată secvența de litere? a întrebat curatorul.

— N-a avut nevoie s-o noteze, a răspuns Cassiopeia zâmbind.

Așa era.

Memoria lui vizuală o reținuse.

GYUOINESCVOQXWJTZPKLDEMFRH

A învârtit discurile, aranjându-le în ordinea corectă.

Wyatt a continuat să se îndrepte spre mașină.

— Știam eu că o să citești mesajul, a strigat femeia după el.

*

Wyatt s-a oprit și s-a întors spre ea.

Carbonell stătea în soare, cu fața impasibilă ca o mască. Sacul de nailon rămăsese trântit pe jos. Wyatt a realizat că mintea calculată a femeii evaluase rapid opțiunile și ajunsese la concluzia că jocurile se sfârșiseră, și el câștigase partida. Faptul că distrusese discurile îi salvase viața, căci acum era unica persoană care descifrase codul.

Carbonell a pornit către el, apropiindu-se tot mai mult, pentru a se opri la numai câțiva centimetri distanță.

— Îți triplez onorariul. Jumătate în avans, virat în următoarele două ore, în orice bancă vei dori. Restul, atunci când îmi vei preda cele două documente intacte.

— Commonwealth-ul va fi dispus să plătească mai mult, a replicat el aducând un argument indiscutabil.

— Desigur. Numai că, așa cum s-a dovedit și azi-dimineață, înțeleg că ai nevoie de ceva ce numai eu îți pot oferi. Și de aceea stai acum de vorbă cu mine, în loc să urci în SUV.

Avea dreptate. Pentru a da curs mesajului lui Andrew Jackson, avea nevoie de câteva lucruri, și nu dispunea de timpul necesar pentru a le procura.

— Am nevoie de un pașaport beton.

— Unde vrei să ajungi?

Cum Wyatt se îndoia că putea păstra secretă destinația, i-a spus de Paw Island, Noua Scoție. După care a subliniat:

— Numai tu și cu mine știm locul. Deci ceilalți nu pot afla decât de la mine sau de la tine.

— Și cum ai de gând să procedezi, ca să te asiguri că nu voi sufla o vorbă?

— Dacă văd pe altcineva acolo, dau foc la tot. Iar tu și Commonwealth-ul n-aveți decât să vă duceți la dracu'.

— Așa vrei tu să demonstrezi că ești mai bun decât mine?

Wyatt a scuturat din cap.

— Așa vreau eu să procedez, și gata.

Carbonell i-a aruncat un rânjet înțelegător.

— Asta îmi place mie la tine, Jonathan. Știi exact ce vrei. În regulă. O să facem așa cum ai spus.

*

Cassiopeia s-a uitat peste umărul lui Cotton, care aranja discurile. Nu apucase să termine conversația cu Edwin Davis și mai erau multe de spus, dar lucrurile mai puteau să aștepte.

Și când te gândești că venise la New York doar pentru un weekend romantic. Acum era vârată până în gât într-o situație aparent fără portiță de scăpare. A zâmbit amintindu-și de expresie, una dintre preferatele tatălui ei, care făcea referire la portițele de cricket. El iubise cricketul și sponsorizase de mai multe ori echipa națională a Spaniei. Sportul era important pentru el. Din păcate, ea nu îi moștenise pasiunea. Dar, într-adevăr, nu se întrezărea nici o portiță de scăpare, căci totul o putea lua razna, exact așa cum se întâmplă cu o minge de cricket, care putea sări în orice direcție atunci când întâlnea o bucată de pământ întărit peste o suprafață de teren umed. Prea multe secrete, ambiții și egouri erau la mijloc. Și, în plus, doi dintre cei implicați se numărau printre personalitățile cele mai cunoscute din lume.

Cotton și-a terminat treaba.

— Cele cinci simboluri de la finele mesajului lui Jackson nu apar pe discuri. Presupun că fac parte din altceva.

A ținut ferm cele douăzeci și șase de discuri la locurile lor și le-a rotit împreună.

— Gata, a spus el.

Cassiopeia și-a concentrat privirea pe literele negre. Un rând format din cuvinte fără spații între ele.

PAWISLANDMAHONEBAYDOMINION

— Ne trebuie un computer, a zis Cotton.

Curatorul i-a condus spre o cameră de lucru de la ieșirea din sala de expoziții. Un computer era așezat pe birou. Cassiopeia a preluat inițiativa și a tastat PAW ISLAND, MAHONE BAY.

Ecranul s-a umplut de linkuri. A ales unul.

Coordonatele geografice ale golfului Mahone erau 44°30'N, 64°15'V. Acesta se afla pe coasta Noii Scoții, o peninsulă de dimensiuni apreciabile din Oceanul Atlantic. Numele golfului provenea din franțuzescul *mahonne*, un tip de barcă folosită pe vremuri de localnici. Arhipelagul cuprindea aproape 400 de insule, cea mai cunoscută fiind Oak Island, un loc în care, de peste două sute de ani, căutătorii de comori săpau fără succes pentru a găsi aur, reușind să facă o groapă adâncă în stâncă. Paw Island se afla la sud de Oak, și pe teritoriul său era un fort britanic abandonat de mult timp, pe nume Dominion.

— Jackson și-a ales bine ascunzătoarea, a remarcat Cotton. Greu de găsit un loc mai izolat. Dar n-ar trebui să ne mire. Zona a fost mult timp asociată cu pirateria. A fost un adăpost important pentru pirați în secolul al XVIII-lea. S-a răsucit spre Davis. Trebuie să plec.

— De acord. Să facem tot ce putem pentru Stephanie. Haide să punem mâna pe paginile acelea lipsă.

Cassiopeia ghicise deja ce planuri avea Cotton pentru ea.

— Iar eu o să mă ocup de Commonwealth. Vom folosi faptul că ascultă convorbirile telefonice și o să-l ducem de nas pe Hale.

Cotton a încuviințat din cap.

— Așa să faci. Wyatt a pus mâna pe cilindru și pun pariu că acum e deja în drum spre nord.

— O găsesc eu pe Stephanie, l-a asigurat Cassiopeia.

Cotton s-a întors spre curator.

— Ați spus că v-ați ocupat personal de confecționarea copiei roții. Ați anunțat că s-a făcut o copie după original?

Femeia a clătinat din cap.

— Producătorul și cu mine suntem singurii care știm. Nici măcar administratorul nu a avut habar până acum câteva minute. Nu i-am spus, pentru că n-am considerat că era un lucru important.

Cassiopeia și-a dat seama imediat de implicații.

— Wyatt e convins că e singurul care știe de Mahone Bay.

Cotton a aprobat-o.

— Mda. Ceea ce înseamnă că, pentru prima oară, suntem cu un pas înaintea lui.

PARTEA A PATRA

Capitolul 53

Bath, Carolina de Nord

Ora 11.15

Knox se plimba de colo-colo pe iarbă, pe sub o cunună de stejari și pini. După învierea lui Hale fusese invitat să părăsească întrunirea căpitanilor și să aștepte afară. Nu era nimic neobișnuit în faptul că cei patru căpitani discutau în absența lui, însă îngrijorarea cu privire la conversația privată dintre Hale și trădător persista.

Despre ce discutau căpitanii?

Adventure traversase, probabil, canalul Ocracoke și se îndrepta acum către largul apelor Atlanticului, în ale cărui ape avea să fie aruncat trupul trădătorului.

Ce putea să facă?

Ușa de la intrare s-a deschis.

Bolton, Surcouf și Cogburn au ieșit în soarele amiezii. Au coborât de pe verandă și s-au apropiat de o mașină electrică. Bolton l-a zărit și s-a apropiat de el, pe când ceilalți și-au continuat drumul.

— Am vrut să-ți mulțumesc, a spus Bolton.

— E de datoria mea să am grijă de toți căpitanii.

— Hale face o mare greșală. N-o să-i meargă cu noul plan. Știu, ceea ce am încercat noi a fost un gest disperat, poate chiar mai rău. Dar Hale nu e nici el mai breaz.

Knox a ridicat din umeri.

— Nu cred că vreunul dintre noi știe cu precizie ce-ar trebui făcut mai departe.

Norul înfrângerii a întunecat fața celuiilalt bărbat. Bolton i-a întins mâna, și Knox i-a strâns-o.

— Mulțumesc din nou.

Era un amănunt de reținut faptul că intervenția lui fusese apreciată. Poate că va avea nevoie de sprijinul lui Edward Bolton în toată povestea asta.

S-a întors cu spatele.

Secretarul particular al lui Hale îl aștepta pe verandă.

— Căpitanul vrea să-ți vorbească.

*

Hale își turna ceva de băut în clipa când Knox a reintrat în camera de lucru. Era același whiskey ca cel folosit în timpul

provocării. A bătut cu degetul în pahar și i-a spus intendentului:

— Măcar de ăsta sunt sigur că nu mă va ucide.

Paharul fără picior pe care Knox îl smulsese din mâna lui Bolton zăcea în continuare pe podeaua din lemn de esență tare, otrava lichidă fiind deja scursă printre scânduri.

— Nimeni n-ar trebui să se atingă de pata aceea, a precizat Knox. Trebuie lăsată să se evapore.

— O să o las acolo, necurățată, ca un memento al triumfului meu asupra idioțeniei. Ar fi trebuit să-l lași să crape.

— Știi bine că nu puteam face asta.

— Mda. Îndatoririle tale și așa mai departe. Intendentul cel loial, omul-tampon între căpitani și echipaj. Ales de un grup, dar obligat să dea ascultare celui alt. Chiar așa, cum Dumnezeu te descurci?

Knox a sesizat sarcasmul.

— Au priceput ce-ai avut de zis? a întrebat el calm.

— Vrei să afli ce-am discutat în absența ta, nu-i așa?

— O să îmi spui singur, când va veni momentul.

Hale a aruncat whiskey-ul pe gâtlej și a înghițit licoarea.

După care a trântit paharul pe masă, a scos pistolul și l-a îndreptat spre Knox.

*

Malone și-a ocupat locul în Gulfstream și a aprins ecranul LCD de lângă scaunul îmbrăcat în piele albă. Era singur în cabina spațioasă, așteptând pe pista de la Aeroportul Internațional Reagan și pregătindu-se pentru zborul care urma să îl ducă la 1 200 de kilometri depărtare spre nord, dincolo de granița cu Canada.

Avea nevoie de conexiune la internet și, slavă Domnului, nu era nevoit să aștepte ca avionul să urce până la 10 000 de metri altitudine, pentru a putea folosi vreun dispozitiv electronic dintre cele permise la bord. A accesat câteva site-uri și a citit despre Noua Scoție, o peninsulă canadiană îngustă, abia legată de continent în zona New Brunswick și înconjurată de Oceanul Atlantic. 450 de kilometri lungime, 75 de kilometri lățime, 7 200 de kilometri de țărm. Un amestec de nou și vechi, de golfulețe stâncoase, plaje nisipoase și văi fertile. Țărmul sudic, între Halifax și Shelburne, cuprindea nenumărate canale, cel mai larg dintre ele fiind Mahone. Francezii fuseseră cei care descoperiseră golful, în 1534, însă britanicii preluaseră controlul asupra lui în 1713.

De pe un site a aflat ceva ce nu știa.

În timpul Revoluției Americane, forțele coloniale ocupaseră regiunea, în încercarea de a face din Canada a paisprezecea colonie. Ideea de a-i convinge pe numeroșii francezi stabiliți în zonă să devină aliații americanilor împotriva englezilor nu avusese succes. Canada rămăsese colonie britanică și, mai mult decât atât, după revoluție, mulți loialiști migraseră spre nord, fugind din Statele Unite, națiunea nou apărută pe harta lumii.

Memoria nu îl înșelase pe Malone.

Mahone Bay devenise într-adevăr un adăpost pentru pirați.

Construcția de nave luase amploare în golf și se transformase într-o industrie înfloritoare. Cețurile groase și mlaștinile mareice sinistre ofereau un adăpost ideal în mai multe sute de insule. Peisajul nu diferea mult de cel din Port Royal, Jamaica, ori din Bath, Carolina de Nord, și ele bârloguri de pirați celebre.

Oak Island, situată în Mahone Bay, era prezentată în multe pagini de web, așa că Malone a citit toate informațiile pe care i-au căzut ochii. Istoria insulei începea în anul 1795, când un tânăr cu puțin trecut de douăzeci de ani, pe nume Daniel McGinnis, descoperise un luminiș în care copacii fuseseră tăiați, lăsând în urmă numai cioturi. În mijlocul luminișului se afla o adâncitură de formă circulară, lată cam de trei metri și jumătate. O creangă groasă se iveau deasupra ei. O versiune a legendei spunea că trolul unei nave fusese atașat de această creangă. Într-o alta, pe copac apăreau niște semne ciudate. Iar într-o a treia versiune, luminișul care i se dezvăluise tânărului era acoperit cu un covor de trifoi roșu, plantă care nu creștea pe insulă. Indiferent pentru care variantă a legendei optai, indiscutabil a fost ceea ce s-a petrecut ulterior.

Și anume faptul că oamenii au început să sape.

Mai întâi McGinnis și prietenii lui, apoi alții, iar mai târziu consortii specializate în căutarea de comori. Au excavat până la aproape șaiszeci de metri adâncime și au găsit straturi de cărbune de lemn, cherestea, fibre de cocos, lespezi de piatră și argilă. Dacă era să dai crezare poveștilor, dezgropaseră și o piatră scrijelită cu însemne bizare. Două galerii inundate, ingenios concepute, se întâlneau în puț, astfel încât cei care săpau adânc să nu dea de altceva decât de apă.

Și exact asta găsiseră.

Apa zădărniciise toate încercările de rezolvare a misterului.

Se răspândiseră, în schimb, nenumărate teorii.

Unii susțineau că locul era o tainită pentru pirați, săpată de însuși căpitanul William Kidd. Alții, că aparținuse corsarului Sir Francis Drake sau spaniolilor, care îl folosiseră pe post de depozit secret pentru comorile lor. În fine, cei înzestrați cu

spirit pragmatic bănuiau o implicare militară și menționau cufere cu bani ascunse de francezi sau de britanici, în luptele lor pentru supremația asupra Noii Scoții, lupte în care balanța înclinase ba către unii, ba către ceilalți.

În ecuație apăruseră și personaje mai excentrice.

Antediluvieni, locuitorii Atlantidei, călători interplanetari, masoni, templieri, egipteni, greci, celți.

Destui își pierduseră viața, și mai mulți averile, dar nici o comoară nu fusese nicicând dezgropată.

Oak Island nici nu mai era, practic, o insulă. Un dig îngust, construit cu scopul de a permite transportul echipamentelor grele, o lega acum de continent. Într-un articol recent se arăta că guvernul provinciei lua în considerare ideea cumpărării terenului, pentru a transforma locul într-o atracție turistică.

Și-n felul ăsta, insula chiar ar putea deveni o comoară, și-a zis Malone.

A găsit și câteva referiri la Paw Island, situată la câțiva kilometri sud-est de Oak. Insula avea circa un kilometru lungime și o jumătate de kilometru lățime, iar numele i se trăgea de la forma sa¹⁶. Două golfuri, amplasate cu fața spre nord, creștau centrul insulei, iar altele mai mici zimțuiau restul țărmului. Latura rotunjită dinspre vest era acoperită de păduri, în timp ce pante stâncoase dominau coastele de est și de sud. Francezii exploraseră zona în secolul al XVII-lea, în căutare de blănuri, însă englezii fuseseră cei care ridicaseră un fort pe insulă, numit Wildwood, cu fața spre Atlantic, pentru a apăra golful. Malone a citit că în Noua Scoție nu se prea găseau ruine. Nimic nu se arunca. Casele erau demolate buștean cu buștean, și balamalele, clanțele de uși, cuiele, cărămizile, mortarul și cimentul erau cu toate refolosite. „Scânduri din secolul al XXI-lea, bătute în cuie în secolul al XVIII-lea și prinse în îmbinări în secolul al XIX-lea“, așa descria situația un site.

Fortul din calcar era însă o excepție.

Iar explicația a găsit-o în istorie.

În 1775, când armata americană continentală invadase insula, preluând controlul asupra fortărețelor britanice, Wildwood fusese printre primele forturi cucerite, fiind redenumit Dominion. Însă americanii fuseseră înfrânți la scurt timp după aceea, în bătălia de la Québec, și se retrăseseră din Canada în 1776. Dar înainte de a părăsi Paw Island, incendiaseră fortul. Care nu fusese reconstruit, ci părăsit în voia forțelor naturii, zidurile înnegrite de foc fiind unica mărturie rămasă în picioare.

Acum fortăreața era locuită numai de păsări.

— Domnule Malone, s-a auzit o voce la intercom. Va trebui să întârziem din cauza vremii. Ni s-a spus să rămânem pe pistă.

— Nu credeam că regulile se aplică și în cazul Serviciului Secret.

— Din păcate, de aici până în Maine e o furtună urâtă și până și Serviciul Secret e nevoit să se încline în fața ei.

— Nu uita totuși că ne grăbim.

— Vom întârzia ceva vreme. Veștile nu sunt deloc încurajatoare.

Malone a apăsat pe tastatură pentru a studia harta golfului Mahone și a alege calea cea mai potrivită de acces pe Paw Island. Urmau să aterizeze pe o pistă îngustă, situată în partea de sud a insulei, evitând deliberat Halifax și aeroportul său internațional, în care avea să descindă Wyatt. Serviciul Secret verificase toate zborurile cu destinația Noua Scoție și nu găsisese nici o rezervare pe numele Wyatt. Nimic surprinzător până aici. Călătoria, fără îndoială, sub un alt nume, cu un pașaport curat, sau poate cu un charter.

Oricum nu conta.

Malone își dorea ca adversarul său să ajungă cu bine pe insulă.

Pentru a se afla din nou față în față cu el.

¹⁶ Paw, „labă, gheară“, în limba engleză (n.trad.)

Capitolul 54

Casa Albă

Cassiopeia l-a urmat pe Edwin Davis într-o încăpere nu cu mult mai mare decât o debara. Înăuntru se afla o măsuță, iar pe ea o consolă cu un monitor LCD. Pe ecran era înfățișată o cameră cu portrete în ulei atârnate pe pereți și dominată de o masă de conferințe înconjurată de scaune care erau rapid ocupate de bărbați și femei. Ei doi se întorseseră împreună la Washington. Mai târziu, Cassiopeia urma să revină la Fredericksburg, pentru a se folosi de dispozitivul de interceptare a convorbirilor telefonice de lângă casa lui Kaiser.

— M-a pus să-i adun pe toți aici, a spus Davis arătând spre ecran. Sunt șefii celor mai mari optsprezece agenții de informații. CIA, NSA, NIA, Agenția de Informații Militare, Agenția Națională pentru Contraterorism, Agenția de Securitate Internă, Centrul de Depistare a Amenințărilor Teroriste Externe, Agenția Națională de Informații Geospațiale, Centrul de Analiză a Facilităților Subterane – orice îți trece prin cap, organizații pe care cheltuim o groază de bani.

— Și cu toții se întreabă ce se petrece.

Davis a zâmbit.

— Oamenilor ăstora nu le plac surprizele și detestă să colaboreze între ei.

Cassiopeia l-a văzut pe ecran pe președintele Statelor Unite, care a dat buzna în sală și s-a deplasat în afara razei vizuale, luând loc în capul mesei. Camera de filmare fusese, se pare, amplasată în spatele scaunului său, așa încât imaginile nu-i imortalizau decât pe ceilalți participanți la întrunire.

Toată lumea s-a așezat.

— *Ne bucurăm să vă vedem teafăr, domnule președinte, a spus unul dintre participanți.*

— *Și eu mă bucur că am scăpat cu bine.*

— *Domnule președinte, am fost prea puțin avertizați în legătură cu deplasarea dumneavoastră la New York, așa încât nu ne-am putut pregăti. Nici măcar nu ni s-a comunicat scopul întâlnirii.*

— E șeful CIA, i-a explicat Davis Cassiopeei. Președintele îmi datorează cinci dolari. Am făcut un pariu referitor la cine va fi primul care va sonda terenul. Președintele a zis că NSA.

— *Vă tot lăudați ce buni sunteți, a spus Daniels. Și susțineți că țara asta ar fi în mare pericol dacă n-am cheltui miliarde de dolari anual pe voi. Vă place și să vă ascundeți în spatele secretomaniei, pe care altminteri o cereți pe drept cuvânt. Eu, unul, n-am parte de luxul de a lucra în secret. Trebuie să-mi văd de treabă cu o mulțime de reporteri staționați la mai puțin de o sută de metri de biroul meu. La naiba, în cazul a jumătate dintre voi nici n-am habar unde vă sunt sediile, și cu atât mai puțin cu ce vă ocupați, de fapt.*

— Oamenii ăștia știu că-i urmărim? a întrebat Cassiopeia.

Davis a scuturat din cap.

— E o cameră de filmat îngropată în perete. Serviciul Secret a instalat-o în urmă cu câțiva ani. Numai personalul de rang superior știe de existența ei.

— *Monstruozitatea asta de comunitate a serviciilor secrete este un lucru absurd, a continuat președintele. Nu știu cine cunoaște cu exactitate cât de mult ne costă ea, câți oameni are angajați, câte programe derulează și, mai ales, ce servicii se suprapun. Pot, totuși, să vă spun că sunt aproape 1 300 de organizații distincte care se ocupă cu securitatea internă sau culegerea de informații externe. Asta pe lângă cei 2 000 de prestatori de servicii privați. Aproape 900 000 de oameni au acces la informații top secret. Și atunci cum se poate ține secret ceva în țara asta?*

Nimeni nu s-a aventurat să răspundă.

— *După 11 septembrie, toată lumea s-a angajat să-și reorganizeze și să-și eficientizeze activitatea. Ați jurat să vă puneți realmente pe treabă. Dar ceea ce ați făcut a fost să înființați alte 300 de organizații. Produceți anual peste 50 000 de rapoarte de informații. Cine le citește?*

Nici un răspuns.

— *Exact. Nu le citește nimeni. Și atunci la ce ne sunt de folos?*

— I-a luat de beregată, a comentat Cassiopeia.

— Altfel nu înțeleg, a răspuns Davis.

— *Vreau să știu care dintre voi l-a angajat pe Jonathan Wyatt pentru acțiunea de ieri, de la New York, a spus președintele, rupând tăcerea.*

— *Eu.*

— Ea e...? a întrebat Cassiopeia.

Davis a dat din cap în semn de încuviințare.

— Andrea Carbonell. Șefa NIA.

Încă de la intrare, Cassiopeia îi remarcase tenul măsliniu, părul întunecat la culoare și trăsăturile hispanice, asemănătoare cu ale ei.

— Ce știi despre ea?

— E fiica unor imigranți cubanezi. Născută aici. A urcat treptă cu treaptă în ierarhie, până a pus mâna pe postul de șef la NIA. Are referințe extraordinare, cu excepția legăturilor cu Commonwealth-ul.

Carbonell stătea dreaptă, cu mâinile sprijinite de masă și ochii ațintiți atent asupra președintelui. Trăsăturile îi rămăseseră impasibile, chiar și în fața furiei comandantului suprem.

— *De ce l-ai chemat pe Wyatt la New York? a întrebat Daniels.*

— *Am avut nevoie de asistență din afară pentru a contracara presiunile făcute asupra mea de către CIA și NSA.*

— *Explică-te.*

— *În urmă cu câteva ore am fost ținta unui atac ucigaș.*

Șoaptele au umplut sala.

Carbonell și-a dres glasul.

— *Nu aveam de gând să aduc în discuție acest lucru în cadrul întrunirii, însă o armă automată m-a așteptat în apartament.*

Daniels a șovăit preț de numai o clipă.

— *Și ce importanță are asta? În afara faptului că ai fi putut muri?*

— *Wyatt s-a aflat la New York pentru a mă ajuta să pun cap la cap o parte dintre acțiunile recente ale unor colegi de-ai mei. Urma să ne întâlnim pentru a discuta situația. Însă directorul adjunct de la CIA și un alt adjunct de la NSA ne-au întrerupt și l-au răpit pe Wyatt. Aș vrea să aflu care a fost scopul aceluia demers.*

Tipa era foarte bună, și-a spus Cassiopeia. Nu răspunsese întrebării, însă deviasse atenția de la ea. Întrebarea ei prezenta în mod evident interes pentru unii participanți din jurul mesei, care se uitau acum la omul de la CIA și la un alt individ, identificat de Davis drept directorul de la NSA.

— *Domnule președinte, a rostit șeful CIA. Femeia asta conspiră cu Commonwealth-ul. Și foarte probabil e implicată în atentatul asupra dumneavoastră.*

— *Ai vreo dovadă în acest sens? a întrebat calm Carbonell.*

— *Nu am nevoie de dovezi, i-a răspuns Daniels. Trebuie doar să fiu convins. Așa că spune-mi, ai fost implicată în vreun fel în atentat?*

— Nu, nu am fost.

— Atunci cum se face că Wyatt s-a trezit drept în mijlocul evenimentelor? S-a aflat acolo, la Grand Hyatt. Știm asta. Și i-a direcționat pe agenți spre Cotton Malone. L-a vârat și pe Malone în toată afacerea.

— E vorba de o vendetă personală a lui cu Malone, a răspuns Carbonell. I-a întins o cursă lui Malone și l-a implicat, fără știința mea, în atentat. L-am concediat chiar înainte de a fi răpit de CIA și NSA.

— Wyatt s-a angajat cu puțin timp în urmă într-un schimb de focuri la Monticello, a spus Daniels. A furat un artefact de acolo. O roată de criptare. Tu ești cea care a pus totul la cale?

— Ce anume? Împușcăturile sau furtul?

— Ambele. Și, apropo, nu mă dau deloc în vânt după tupești.

— Așa după cum am mai spus, domnule președinte, l-am concediat pe Wyatt ieri. Nu mai lucrează pentru mine. Cred că CIA sau NSA se află într-o poziție mai bună decât mine pentru a vă răspunde cu privire la ce s-a petrecut ieri, după ce eu l-am concediat pe Wyatt.

— Are vreunul dintre voi cunoștință de faptul că a existat un complot având ca scop asasinarea mea? a întrebat președintele.

Cei adunați în jurul mesei au tresărit la auzul întrebării tranșante.

— Nu, n-am știut că a existat un asemenea complot, a replicat cineva.

— Poți să fii sigur că a existat, a spus Daniels. Dar v-am pus o întrebare, domnișoară Carbonell, și încă mai aștept răspunsul.

— Nu am știut de nici un complot având ca scop asasinarea dumneavoastră.

— Minți, a ripostat omul de la CIA.

Carbonell nu s-a pierdut cu firea.

— Tot ce știu e că Wyatt l-a ademenit pe Cotton Malone la Grand Hyatt, în speranța că Malone va opri atentatul. După care i-a îndreptat pe agenți împotriva lui Malone, probabil în ideea că unul dintre ei avea să-l împuște. Mi-a raportat toate astea după tot ce s-a întâmplat. Mi-am dat seama imediat că lucrurile scăpaseră de sub control. Așa că am întrerupt orice legătură cu el.

— Ar fi trebuit să-l arestezi, a obiectat unul dintre cei așezați în jurul mesei.

— Așa cum am spus, după ce am discutat cu el a fost luat în custodie de CIA și NSA. Mi se pare că ei ar trebui să

explice de ce nu a fost arestat.

— E bună, a repetat Cassiopeia.

— Și nu dă înapoi deloc, a constatat Davis.

În ochii Cassiopeei se citea exact ce gândea.

— Da, știu, și eu simt la fel, a spus Davis. Dar n-am putea să-i mai urmărim un pic?

— Pentru ce?

— Habar n-am.

— *Unde se află Wyatt acum? i-a întrebat Daniels pe cei prezenți.*

— *I-a atacat pe cei doi oameni pe care i-am trimis ca să-l interogheze, a răspuns șeful CIA. Și a scăpat.*

— *Aveai de gând să-mi raportezi asta?*

Tăcere.

— *Cine a trimis poliția după Cotton Malone în Richmond, Virginia?*

— *Noi, a răspuns omul de la CIA. Am constatat că și-a trimis pe e-mailul personal un document clasificat. Și-a accesat apoi mesajul dintr-un hotel din Richmond. Așa că am cerut poliției locale să îl rețină, pentru a fi interogat.*

— *De acum încolo să-l lăsați în pace, a ordonat Daniels. Domnișoară Carbonell, țineți legătura cu Commonwealth-ul?*

Femeia a negat.

— *Omul meu de legătură a fost găsit mort aseară în Central Park, la fel și un alt agent, într-un hotel din apropiere. Iar alți doi au fost răniți grav. Se pare că au fost împușcați de un agent operativ al Commonwealth-ului în timp ce încercau să-l prindă.*

— *Ai pierdut doi oameni? a întrebat-o șeful CIA.*

— *Da, știu, e tragic. Am preluat imediat controlul asupra situației și am reușit să îl menținem. În acest moment îl căutăm pe omul Commonwealth-ului. Și îl vom găsi.*

— *De ce au dorit CIA și NSA să discute cu Wyatt? a întrebat Daniels.*

— *Și noi am fost curioși să aflăm mai multe despre implicarea lui în cele petrecute la New York, a răspuns șeful CIA.*

— *De ce?*

Întrebarea scurtă a președintelui a fost întâmpinată din nou cu tăcere.

— *Nu e decât o întrebare, a precizat Daniels. Cum de ați știut că Wyatt se afla la New York?*

Tăcerea s-a prelungit.

După care a intervenit șeful NSA.

— *Pentru că urmăream activitatea NIA și a lui Carbonell.*

— *De ce?*

— Îi joacă pe degete, i-a explicat Davis Cassiopeeii. Și cu mine procedează tot timpul la fel. Pune aceeași întrebare la nesfârșit, până te aduce unde vrea el. Și te așteaptă să îl prinzi din urmă.

— *Pentru că Andrea Carbonell a intervenit în ancheta noastră asupra Commonwealth-ului. Gruparea aceasta ne este bine cunoscută tuturor și reprezintă un pericol la adresa siguranței naționale. Așa că s-a decis eliminarea ei. NIA și domnișoara Carbonell s-au opus deciziei. Ne întrebăm de ce. Având în vedere circumstanțele, credem că prea multă loialitate strică. Știam despre Carbonell că îl angajase pe Wyatt, dar nu am prevăzut ce se va întâmpla. Dacă am fi știut, am fi luat măsuri preventive.*

— *Mă bucur să aud asta, a spus Daniels pe un ton vădit sarcastic.*

— *Când am aflat că Malone era bărbatul surprins în imaginile video, ne-am dat seama că ceva ciudat se întâmplase, a intervenit șeful CIA.*

— *În regulă. Hai să văd dacă am înțeles exact, a spus președintele. O persoană rămasă deocamdată neidentificată încearcă să mă arunce în aer. Un agent angajat pe bază de contract, și anume Wyatt, e implicat. Cel puțin trei agenții erau la curent cu faptul că Wyatt se afla la New York în acel moment, nu se știe în ce scop. Două dintre ele investigau NIA și pe directorul Carbonell. Nici unul dintre voi nu e dispus să recunoască ce căuta Wyatt în New York. Dar doi dintre voi sunteți suficient de curioși pentru a-l lua în custodie, însă el se sustrage interogării. Și, lucrul cel mai important, patru agenți sunt doborâți.*

Nici o reacție

— *Oameni buni, sunteți la fel de utili precum țâțele la un vier. Dar hai să auzim răspunsul la o altă întrebare. Care dintre voi a trimis oameni azi-noapte la Institutul Garver și l-a ucis pe un membru al personalului?*

Tăcere.

— *Nimeni nu se grăbește să revendice acțiunea? Nici nu mă așteptam la altceva.*

— *Presupun că a fost mâna lui Carbonell.*

Davis a dat din cap aprobator.

— *Da, ar avea sens.*

— *Vreau să știți cu toții că investigăm povestea asta, independent de voi. Dacă Wyatt l-a ademenit pe Malone la New York, înseamnă că știa ce urma să se întâmple. Dacă el știa, înseamnă că știa și alții. Și că a fost un complot.*

— Trebuie să-l găsim pe Wyatt, a spus unul dintre participanții la întrunire.

— E directorul de la FBI, a lămurit-o Davis pe Cassiopeia. Singul om de acolo în care putem avea încredere. Un tip cinstit.

— Asta ar trebui să se afle pe lista voastră de priorități, a spus Daniels. Ce se aude cu cele două arme automate din camerele de hotel? Ce ați aflat despre ele?

— Sunt exemple de inginerie sofisticată, a răspuns directorul FBI. Bine confecționate. Malone a dezactivat primul mecanism, îndreptându-l pe al doilea asupra lui. Ambele erau controlate de la distanță, Dar n-avem cum să aflăm de unde – e vorba de o rază de acțiune de vreo cinci kilometri.

— O zonă foarte extinsă pentru New York, a remarcat Daniels. Ar însemna circa 30 000 de camere de hotel de verificat, nu-i așa?

— Aproximativ.

— Cum, din câte se pare, Wyatt era, la momentul respectiv, singurul în cunoștință de cauză, el reprezintă pista cea mai bună, a spus președintele. Măcar l-a trimis pe Malone în cameră. Ceea ce e mai mult decât aș putea spune despre oricare dintre voi.

— Cotton Malone e cel care conduce ancheta dumneavoastră? a întrebat șeful de la NSA.

— De ce? Are vreo importanță?

— Nu. Am întrebat de curiozitate.

— Repet, lăsați-l în pace pe Malone. Băgați de seamă, e un ordin. Omul lucrează pentru mine. Tipii care l-au ucis aseară pe doctor Gary Voccio au încercat să-l omoare și pe Malone, ba chiar și pe Wyatt. Ceea ce înseamnă că e posibil ca Wyatt să nu-mi fie dușman. Sunt decis să aflu cine a ordonat atentatul.

Nimeni nu a comentat.

— Trebuie să mai știți că Stephanie Nelle e dată dispărută de câteva zile.

— Unde e? a întrebat directorul CIA.

— Nu știu. Pur și simplu nu e de găsit.

— Veți da publicității informațiile acestea? a întrebat cineva.

— Nu am de gând să dau publicității nimic, a replicat președintele ridicându-se în picioare. Nu până ce voi nu vă veți face treaba pentru care sunteți plătiți și nu-mi veți furniza informații relevante.

Daniels a reapărut în raza camerei de filmare în timp ce se îndrepta către ușă.

Oamenii adunați în jurul mesei s-au ridicat și ei.

— Domnule președinte.

Directorul NSA.

Daniels s-a oprit în fața ușii.

— Percepția pe care o aveți asupra eficienței noastre este greșită. În ceea ce privește agenția pe care o conduc, noi interceptăm zilnic aproape două miliarde de e-mailuri, convorbiri telefonice și alte mesaje transmise prin diverse căi de comunicație internaționale. Cineva le ascultă. Așa aflăm despre amenințările la adresa țării noastre. Și așa am ajuns să o suspectăm pe domnișoara Carbonell și relațiile ei cu Commonwealth-ul. Noi furnizăm un serviciu vital țării.

— Și cine triază cele două miliarde de mesaje comunicate zilnic? a întrebat Daniels.

Directorul NSA a dat să răspundă, dar președintele l-a oprit cu un gest al mâinii.

— Nu te obosi. Știu răspunsul. Nimeni. Nu triați decât o mică parte. Și din când în când aveți noroc și nimeriți peste o chestie precum legăturile NIA cu Commonwealth-ul, și atunci vă dați și mai mare importanță. Să ne amintim cum, în ciuda banilor pe care îi cheltuim pe voi, a personalului și a echipamentului de care dispuneți, un grup de teroriști, niște ciobani din pustietățile Afghanistanului, au reușit să înfigă două avioane în World Trade Center și alte două în clădirea Pentagonului. Și dacă n-ar fi fost curajul unor americani de rând, un altul ar fi distrus Casa Albă. Habar n-aveți pe ce lume trăiți.

— Cu tot respectul domnule, mă simt jignit de această insultă.

— Cu tot respectul, eu mă simt jignit că arunc 75 de miliarde de dolari pe an – sau cel puțin despre suma asta am cunoștință – pe prostiile voastre. Mă simt jignit că avioanele acelea au fost lăsate să ajungă unde au ajuns. Avem nevoie de o comunitate a serviciilor de informații care să lucreze ca o echipă în toată puterea cuvântului. La naiba, dacă al Doilea Război Mondial ar fi fost purtat în halul ăsta, l-am fi pierdut. Nu aveam de gând să mă ocup de agențiile voastre, dar vă promit că înainte să-mi închei mandatul o să zgâlțâi din rădăcini copacul ăsta putrezit. Vă anunț, ca să fiți pregătiți. Mai aveți ceva de spus?

Tăcere.

— Găsiți-o pe Stephanie Nelle, a spus președintele.

— Înaintea asasinilor? a întrebat cineva.

— Găsiți-l pe unul dintre ei și vă va duce la celălalt.

Și cu asta, Daniels a ieșit din sală.

Ceilalți au mai zăbovit un pic, apoi au început să părăsească și ei încăperea.

— În regulă, a spus Davis. Acum e rândul nostru.

Capitolul 55

Bath, Carolina de Nord

Knox l-a așteptat pe Hale să tragă. Arma era una de calibru modest și glonțul urma, cu certitudine, să treacă prin el.

Totuși, avea să îl doară.

Trădătorul îl vânduse, din câte se părea.

Hale și-a lăsat în jos brațul înarmat.

— Sper ca nici tu să nu-mi mai dai de furcă. N-ar fi trebuit să te amesteci în confruntare.

Knox a dat afară aerul din plămâni.

— Uciderea căpitanul Bolton nu ar fi rezolvat problema.

Hale a așezat pistolul pe masă, și-a luat paharul gol și l-a umplut din nou cu whiskey.

— Răspunsul la problema noastră a venit cu puțin timp în urmă. M-a sunat șefa de la NIA.

Knox și-a impus să asculte atent. Carbonell revenise la vechea meteahnă a manipulării. La fel și Hale.

— NIA a dezlegat cifrul. S-a aflat unde a ascuns nemernicul acela de Andrew Jackson cele două pagini lipsă. Carbonell mi-a dezvăluit locul.

— Și ai crezut-o?

— De ce nu?

— Ne-au împiedicat să mergem până la capăt cu atentatul și au cultivat un spion în rândurile noastre.

Hale l-a aprobat cu un gest din cap.

— Știu. Dar la momentul ăsta, șefa de la NIA vrea ceva de la mine. Ceva ce numai eu îi pot oferi.

— Îl vrea pe oaspetele nostru.

Hale a sorbit din pahar și a încuviințat din cap.

— Faptul că NIA m-a informat asupra locului unde sunt ascunse documentele e modul lor de a-și demonstra buna-credință. Au angajat un agent cu contract care să recupereze paginile lipsă. Numai că individul nu intenționează să le predea ceea ce va descoperi. Directoarea mi-a explicat foarte clar acest lucru. Și îl vrea mort pe tip. Locul e unul îndepărtat și izolat, tocmai potrivit pentru așa ceva. În schimbul uciderii lui, NIA ne garantează că putem păstra documentele.

Knox l-a ascultat pe Hale, care i-a povestit despre Noua Scoție și despre individul pe nume Jonathan Wyatt.

— Carbonell mi-a dat toate informațiile pe care le deține cu privire la Paw Island și Fortul Dominion.

— Ce ne împiedică să încercăm să punem singuri mâna pe cele două pagini, și să facem abstracție de Wyatt?

— Nimic, cu condiția ca Wyatt să nu ne stea în cale. Din câte mi-a spus Carbonell, individul va trebui să fie ucis, pentru a fi îndepărtat. E genul care nu se dă în lături de la nimic.

Treaba se anunța periculoasă.

Hale a arătat spre biroul său.

— Ai acolo o fotografie și un dosar cu date despre Wyatt. Tot el e omul care a împiedicat atentatul. Așa că îmi închipui că ai și o poliță să-i plătești.

Poate, deși, pe moment, Knox nu era foarte sigur.

— Ia dosarul cu tine. Și folosește jetul. Mi s-a spus că Wyatt va zbura pe o rută comercială din Boston. Deocamdată însă zborul a fost amânat din cauza condițiilor meteo. Încearcă să ajungi acolo înaintea lui și pregătește-te să-l întâmpini.

Situația se schimbese, iar Carbonell părea dispusă să ofere Commonwealth-ului ceea ce își dorea.

Sau poate nu?

— Ar putea fi o capcană.

— Sunt dispus să-mi încerc norocul.

Nu, Hale era dispus să lase pe *altcineva* să-și încerce norocul. Numai că Knox nu avea de ales. Trebuia să plece în Canada. Dacă ajungea înaintea lui Wyatt, uciderea lui nu avea să-i pună probleme. Încă o demonstrație a loialității sale față de căpitani, lucru de natură să-l ajute să mai câștige timp.

Trădătorul nu-l compromisese cu totul.

— Uite ce-i, Clifford, a rostit Hale pe un ton conciliant. De ce ne-ar fi oferit informația asta, dacă intenționa să ne ducă de nas?

— Ca să facem treaba murdară în locul ei. Omul pe care l-a trimis să recupereze documentele nu e de încredere, așa că vrea să îl eliminăm.

La fel cum se întâmplase cu Scott Parrott.

— Și dacă asta o face fericită, ce contează? Iar dacă se dovedește că ne-a mințit, o avem pe Stephanie Nelle, pe care o putem folosi așa cum credem de cuviință.

Knox a priceput mesajul. „Ce-am avea de pierdut?” Prin urmare, știa și care era răspunsul potrivit.

— Pornesc imediat într-acolo.

— Mai am ceva de discutat cu tine înainte de a pleca. Bolton a avut dreptate într-o anumită privință. E vorba despre echipamentul pe care l-am ascuns la locuința lui Shirley

Kaiser. E momentul să-l îndepărtăm de acolo, înainte de a fi găsit de alții. Nu mai avem nevoie de el. Ai niște oameni capabili să facă asta?

Knox a încuviințat.

— Am doi oameni pe care i-am antrenat personal. Și care m-au ajutat de mai multe ori. Vor face treabă bună.

— Am vorbit cu Kaiser ieri sau alaltăieri și mi-a spus că astă-seară nu va fi acasă, ci la un eveniment în Richmond, o strângere de fonduri. Cred că ar fi o bună ocazie.

A sorbit din nou din pahar.

— Clifford, ceilalți căpitani nu știu nimic despre relația mea cu NIA, în afara celor câteva detalii pe care le-am menționat în fața lor mai devreme. Și nici nu vreau să le împărtășesc alte informații, înainte să rezolvăm problema. Așa încât îți cer ca, pentru moment, toată povestea asta să rămână între noi. În ciuda a ceea ce cred ei despre mine, nu am de gând să îi abandonez, deși, slavă Domnului, aş avea destule motive. Sunt niște proști nerecunoscători. Dar jurământul pe care l-am depus mă obligă să iau în serios Articolele. Așa că, dacă vom reuși, va fi bine pentru toți.

Lui Knox nu-i păsa, dar s-a prefăcut interesat.

— Am o curiozitate. Cum de-ai știut ce pahar să alegi?

— De ce crezi că am știut?

— Ești un om curajos, dar nu nesăbuit. Ai lansat provocarea, știind că vei câștiga.

— Tata m-a învățat un mic truc, a răspuns Hale. Dacă scuturi paharul un pic, otrava aflată în suspensie se agită și lichidul nu mai e așa de limpede. Treaba durează doar o secundă, dar dacă ești foarte atent, poți s-o observi. Înainte de fiecare rundă am rotit paharul. Nu e o chestie sută la sută sigură, dar, oricum, mai bună decât să te bazezi doar pe noroc.

— Ai avut mare curaj.

Hale a zâmbit.

— Poți să fii sigur de asta.

*

Wyatt a pășit în avionul companiei Air Canada de pe pista Aeroportului Internațional Logan din Boston. Zburase aici din Richmond, Virginia, și fusese nevoit să aștepte la sol aproape două ore. O furtună puternică întârziase toate cursele și se întreba când avea să ajungă la destinație. Zborul până la Halifax, Noua Scoție, dura două ore, ceea ce însemna că va ateriza după-amiaza târziu, asta cu condiția să nu mai existe și alte întârzieri. Cu puțin noroc, avea să pună piciorul pe Paw Island pe la 5.00 după-amiaza. Verificase starea vremii,

și temperatura estimată era de circa douăzeci și unu de grade. Regiunea fusese lovită de un val de căldură și secetă. Dacă nu o să aibă încotro, urma să doarmă noaptea pe insulă și să-și termine treaba a doua zi. Într-un fel sau altul, nu va pleca fără cele două pagini.

Venise la New York pregătit cu grenade de diversiune, cu pistoale și muniție, însă pașaportul pe care îl deținea nu îi putea fi de folos. Lista pasagerilor putea fi verificată de organele de aplicare a legii cu un simplu clic pe mouse.

Avea nevoie de o nouă identitate.

Și din cauza asta fusese obligat să apeleze la Carbonell.

Jumătate din tariful său triplat ajunsese în contul deschis în Liechtenstein, așa cum i se promisese. O grămadă de bani neimpozabili. Pe de altă parte, își asumase și multe riscuri. Cel mai mare fiind acela că avea de-a face cu Carbonell. Tipa îl scosese din sărite. Îl incitase, redeșteptând în el sentimente pe care le crezuse de mult suprimate. Wyatt se considera în continuare un agent al serviciilor secrete americane. Așa fusese dintotdeauna, și așa avea să moară.

Era un lucru foarte important pentru el.

Deși Carbonell părea să creadă altceva.

Îi dispăcea atitudinea ei nemiloasă și egoistă. Nu era persoana potrivită pentru a conduce o agenție de informații. Agenții care lucrau pe teren aveau nevoie să știe că superiorii le păzeau spatele. Situațiile la care se expuneau erau și așa suficient de periculoase pentru a nu trebui să se întrebe dacă nu cumva șefii le puneau, în mod inutil, viețile în pericol.

Carbonell trebuia oprită.

Și de aceea Wyatt decisese să rămână în luptă.

Malone? Ei bine, treaba cu Captain America se terminase la Monticello. Malone fusese scos din joc. Iar răzbunarea putea să mai aștepte.

Victoria avea să-i aparțină numai lui.

Optase pentru o cursă comercială, ca să nu atragă atenția. După aterizare urma să închirieze o mașină și să parcurgă cei șaptezeci și cinci de kilometri până la Mahone Bay. Își cumpărase haine adecvate pentru stat afară. Și orice altceva îi mai trebuia putea să-și cumpere, odată ajuns la destinație. Noua Scoție era o adevărată Mecca pentru entuziaștii activităților în aer liber, cicliști, jucători de golf, excursioniști, caiaciști, navigatori și ornitologi amatori. Având în vedere că era o zi de duminică, programul magazinelor putea să îi pună probleme. Dar se va descurca. Din nefericire, era neînarmat. Și nu avea nici o modalitate de a face rost de o armă. Citise cu atenție informațiile furnizate de Carbonell, în special pe cele referitoare la ultimul cuvând

conținut în mesajul cifrat – „Dominion“ – și aflase că era vorba despre Fortul Dominion, situat în partea de sud a insulei Paw.

O ruină nu numai în ziua de azi, ci chiar de pe vremea lui Andrew Jackson.

Un loc cu o istorie zbuciumată.

În timpul Revoluției Americane, după ce fortul fusese cucerit de armata continentală, șaptezeci și patru de prizonieri britanici își găsiseră acolo sfârșitul. Fuseseră închiși temporar în subsol, într-un soi de carceră săpată în fundația stâncoasă, și se înecaseră odată cu inundarea sălii, atunci când nivelul mării crescuse. Trei ofițeri coloniali fuseseră deferiți curții marțiale din cauza incidentului și acuzați de faptul că, preveniți fiind de posibilitatea ca sala să fie inundată, nu luaseră în seamă avertismentele. În cele din urmă, obținuseră achitarea, căci mărturiile privitoare la faptul că avuseseră sau nu cunoștință de pericol fuseseră, în cel mai bun caz, contradictorii.

Wyatt simpatiza cu acei ofițeri.

Erau niște oameni care-și făcuseră pur și simplu datoria în vreme de război, la mare depărtare de orice autoritate de comandă. Și care nu beneficiaseră de luxul comunicațiilor instantanee. Fiind nevoiți, în schimb, să ia decizii pe cont propriu. După care, la distanță de câteva luni, cineva venise și le pusese la îndoială judecata. Spre deosebire de el, oamenii aceia scăpaseră de pedeapsă, însă, din câte își imagina Wyatt, cariera lor militară se oprise odată cu procesul.

La fel ca în cazul lui.

Povestea de la Fortul Dominion rămăsese o chestiune delicată în cadrul relațiilor dintre America și Marea Britanie, asta până la războiul din 1812, în urma căruia cele două națiuni și-au rezolvat, în fine, divergențele. Wyatt s-a întrebat dacă exista vreo legătură între faptele petrecute pe Paw Island și decizia luată de Andrew Jackson, la șaiszeci de ani distanță.

Jackson alesese Fortul Dominion.

De ce?

Wyatt revăzuse și scrisoarea adresată Commonwealth-ului de fostul președinte, ca și mesajul ascuns în spatele codului Jefferson. Cele cinci simboluri rămăseseră neexplicate.

$\Delta\Phi:X\Theta$

Carbonell nu îi putuse da nici o lămurire în privința lor. Sfatul ei? Să se ocupe de simboluri, odată ajuns pe pământ canadian.

Îl asigurase încă o dată că misiunea pe care o acceptase avea să rămână un secret între ei doi. Numai că minciunile, chiar și cele redundante, îi veneau mai la îndemână lui Carbonell decât adevărul.

Totuși, sosise momentul ca Wyatt să tragă linie.

Dacă încerca și acum să îl mintă, oricât de puțin...

Nu va ezita nici o secundă și o va ucide.

Capitolul 56

Casa Albă

Cassiopeia stătea pe o canapea tapițată din Biroul Oval, alături de Edwin Davis. Mai fusese aici cu o altă ocazie și a constatat că, între timp, nu se schimbaseră prea multe. Două lucrări de Norman Rockwell împodobeau și acum un perete. Același portret al lui George Washington stătea atârnat deasupra șemineului. Câteva ghivece cu iederă suedeză se odihneau pe polița de deasupra căminului, o tradiție începută pe vremea administrației Kennedy, după cum i-a explicat Davis. Două scaune cu spătare înalte încadrau șemineul, scenă pe care a recunoscut-o din fotografiile oficiale în care președintele american era înfățișat stând în stânga, iar șeful de stat aflat în vizită, în partea dreaptă. Și asta era tot o tradiție, i-a explicat din nou Davis, o tradiție inaugurată de Franklin Roosevelt, care își dorise ca oaspeții săi să stea așezați, la fel ca el, pentru a-și masca handicapul.

Ușa s-a deschis și Daniels a pătruns în încăpere.

S-a așezat pe unul dintre scaunele din fața șemineului.

— Presa o să apară aici din clipă în clipă. Trebuie să fac niște fotografii cu noul ambasador al Finlandei. În astfel de circumstanțe, jurnaliștii n-ar trebui în mod normal să pună întrebări, dar sunt convins că o vor face. La naiba, mintea le stă numai la atentat, pentru că trebuie să țină treaz interesul publicului.

Cassiopeia a sesizat tonul lui exasperat.

— Tentativa de asasinat va rămâne o vreme subiectul numărul unu, a continuat președintele. Și dacă le-am povesti ce s-a petrecut cu adevărat, sigur nu ne-ar crede nimeni. Ce părere aveți de mica noastră întrunire?

— Cred că i-ați pus pe jar, a răspuns Davis.

— Nenorociții ăștia m-au scos din minți, a spus Daniels. L-ați auzit și pe arogantul ăla de la NSA ce-a zis când eram pe picior de plecare?

— Carbonell e foarte bună, trebuie să recunoaștem, a comentat Davis. A ținut-o tot timpul pe a ei.

— Plus că are tupeu. Și boase. Ea e ținta noastră. N-am nici o îndoială. În *Nașul* – mi-au plăcut la nebunie și cartea, și filmul –, Don Corleone îl învață pe Michael că „cel care

vine la tine să-ți ofere ajutor e acela care te va trăda“. Da, știu, e ficțiune. Dar cred că e un sâmbure de adevăr aici.

— De ce le-ați spus despre Stephanie? a întrebat Cassiopeia.

— N-avea ce să strice. Măcar așa au aflat că doresc cu tot dinadinsul să fie găsită, și îmi imaginez că majoritatea vor să-mi facă pe plac. Poate că vreuna dintre agenții mă va surprinde și va face ceva în privința asta. Ce se aude de Cotton? A plecat?

Davis l-a pus la curent cu faptul că avionul Serviciului Secret fusese reținut la sol din cauza condițiilor meteorologice nefavorabile. Apoi a adăugat:

— N-avem idee cum sau când va ajunge Wyatt acolo.

— Dar va ajunge, a completat Daniels. Ce ai aflat despre zonă?

— Am descoperit la Arhivele Naționale o scrisoare adresată lui George Washington de un grup din Cumberland, Noua Scoție. În ea, localnicii își exprimau simpatia pentru cauza revoluționară americană, pronunțându-se împotriva britanicilor și invitându-i, practic, pe președinte și armata continentală să invadeze Noua Scoție, să incendieze Halifaxul și să le scoată mâțele britanicilor. Noi n-am dat curs în întregime cererii, dar am capturat câteva puncte strategice. Fortul Dominion a fost unul dintre ele. Era un loc bun de apărare a flancurilor noastre și ținea vasele britanice departe de Mahone Bay, în timp ce forțele noastre înaintau spre Montréal și Québec. După ce britanicii ne-au înfrânt la Québec, am abandonat Dominionul și l-am incendiat. Fiind militar de carieră, Jackson a știut mai mult ca sigur de existența Fortului Dominion și nu ar fi folosit în mesaj numele său britanic – Wildwood.

Cassiopeia l-a urmărit pe Davis povestind despre cei șaptezeci și patru de soldați britanici morți în fortăreață în condiții suspecte, în timpul ocupației americane. Ofițerii coloniali implicați în afacere fuseseră deferiți curții marțiale, fiind însă achitați. După revoluție, Canada încetase să mai fie o țintă militară, transformându-se mai degrabă într-un adăpost pentru pirații și corsarii ambițioși. Iar Noua Scoție atrăsese circa 30 000 de loialiști britanici din nou formatele State Unite, din care o zecime erau sclavi fugari.

— Dar în războiul din 1812 am încercat din nou să cucerim Canada, și am eșuat iarăși, a adăugat Davis.

— Și ce am fi putut face cu ea? a clătinat din cap Daniels. Ar fi fost o idee nebunească. E la fel ca povestea asta cu cocoșii noștri, pe care i-ați văzut în sala de întruniri. Aceștia

nu fac altceva decât să-și apere fundurile. Ce-ai aflat despre cele cinci simboluri din mesajul lui Jackson?

Davis a întins mâna după o coală de hârtie pe care o ținea în poală.

— I-am pus pe cei de la Serviciul Secret să facă cercetări. Sunt oameni pe care ne putem baza, de aici, din interiorul Casei Albe. Nu au găsit nimic. Însă unul dintre membrii personalului nostru este un bun cunoscător al teoriilor conspiraționiste. E vorba, de fapt, de o femeie care se pricepe la cheștiile tip New Age și care a recunoscut simbolurile.

Davis a împins foaia către Cassiopeia și președinte.

— Piatra aceasta se spune că ar fi fost găsită în groapa cu comori de pe Oak Island, la o adâncime de circa doi metri și șaptezeci și cinci de centimetri. Atunci când au ajuns cu săpăturile la lespede, au crezut că au dat peste ceva valoros fie înăuntru, fie sub ea. Din păcate pentru ei, s-au înșelat.

— Ce semnificație are inscripția? a întrebat președintele.

— E vorba de un cifru de transpoziție simplu.

Davis le-a întins o altă foaie de hârtie.

— Se pare că inscripția zice: „La doisprezece metri mai jos, două milioane de lire sunt îngropate“. E totuși o mică problemă, a continuat Davis după o pauză. Nimeni nu a văzut vreodată piatra asta. Nimeni nu știe dacă a existat cu adevărat. Dar este menționată în toate cărțile despre Oak Island.

Le-a explicat proveniența lespedii.

Fusese găsită în jurul anului 1805 de unul dintre consorțiile care făceau săpături pe insulă, în căutare de comori. Un rezident local pe nume John Smith ar fi folosit-o ulterior pentru a-și împodobi șemineul. Piatra rămăsese acolo timp de aproape cincizeci de ani, până la moartea lui Smith. După care dispăruse.

— Și atunci, de unde să știm cum arată? a întrebat Daniels.

— Excelentă întrebare. La care nu există însă nici un răspuns valabil. Imaginea la care vă uitați este cea care se regăsește în toate cărțile.

— Cine a descifrat inscripția?

— Nici asta nu se știe. Circulă tot felul de povești.

Daniels s-a rezemat de speteaza scaunului, cu cele două pagini în mână.

— O piatră pe care n-a văzut-o nimeni, cu o inscripție descifrată de nu se știe cine, și totuși, Andrew Jackson a

folosit simboluri aproape identice cu cele din inscripție, pentru a ascunde două pagini din arhivele Congresului?

— E posibil ca Jackson să fi auzit istoriile vehiculate despre Oak Island, a răspuns Davis. În 1835, vânătorii de comori săpau deja de ani buni pe insulă. Iar Mahone Bay era recunoscut ca adăpost al piraților. Poate că Jackson a vrut să adauge o tentă de ironie alegând această ascunzătoare.

— Ești foarte tăcută, a remarcat președintele întorcându-se către Cassiopeia.

— Trebuie să discutăm cu soția dumneavoastră.

— Ești nerăbdătoare să folosești capcana cu ascultarea convorbirilor telefonice?

— Sunt nerăbdătoare s-o găsim pe Stephanie.

— Am pus sub supraveghere video casa lui Kaiser, a spus Davis. Doi agenți de-ai noștri s-au strecurat acolo înainte de ivirea zorilor și au instalat o cameră de filmare.

— Trebuie să-i transmitem un mesaj lui Hale, a adăugat Cassiopeia. Un mesaj suficient de puternic, încât să-l facem să se retragă complet.

Președintele înțelegea importanța acțiunii.

— Știu. Și totuși mă întreb dacă nenorociții ăia de pirați chiar au intenționat să mă omoare.

— Tot ce-i posibil, a răspuns Davis.

— Mă refer la ceea ce le-am spus șefilor de agenții cu câteva minute în urmă, a continuat Daniels. Că o să dau de pământ cu toți.

Cassiopeia știa că președintele avea o dilemă. Că nu putea permite ca povestea să se transforme într-un scandal public. A pune în balanță comunitatea de informații și interesele țării ar fi dăunat Casei Albe. Indiferent ce decizie avea să ia, totul trebuia să se desfășoare în secret. Și tocmai de aceea, presupunea ea, Daniels apelase la Cotton și la ea. Desigur, numai ea și cu Davis erau la curent cu ceea ce știa Quentin Hale. Și ei doi căzuseră de acord că nu era momentul să aducă în discuție cele aflate.

— Cotton trebuie neapărat să dea de urma celor două pagini, a spus Daniels.

— S-ar putea să nu conteze foarte mult dacă le avem sau nu, a replicat Cassiopeia. Putem folosi capcana cu ascultarea convorbirilor telefonice pentru a-i transmite lui Hale orice mesaj vrem. Și îl putem convinge că deținem deja paginile.

— Lucru care i-ar fi de folos lui Stephanie, a spus Daniels. Asta în cazul în care e ținută prizonieră de pirați.

— Carbonell ar putea să ceară ca Stephanie să...

Daniels a întrerupt-o, ridicând o mână în aer.

— Da, știu. Și am precizat la întâlnire că viața lui Stephanie e importantă pentru mine. Dacă pirații sunt cu ochii pe noi, așa cum credem, atunci mesajul le va parveni și lor. Să sperăm că-l vor înțelege.

Cassiopeia l-a aprobat dând din cap.

— Pauline e la ea în birou, a precizat Daniels. Dar curând va pleca, deoarece are de onorat un angajament. Am rugat-o să aștepte, ca să vorbească mai întâi cu voi.

Davis s-a ridicat în picioare. La fel și Cassiopeia.

Președintele a rămas cu ochii ațintiți în jos și cu o expresie solemnă întipărită pe față.

— Găsiți-o pe Stephanie, a spus el. Faceți tot ce e de făcut pentru asta. Mințiți, trișați, furați. Nu-mi pasă. Orice, numai să o găsiți.

*

Cassiopeia și Edwin Davis au intrat în biroul primei doamne. Pauline Daniels ședea la masa de lucru și s-a ridicat ca să-i întâmpine pe un ton cordial. După ce ușa s-a închis în urma lor, s-au așezat cu toții pe scaunele grupate în jurul mesei de lucru ornate în stil franțuzesc.

Cassiopeia se simțea oarecum ca o intrusă, dar a preluat inițiativa.

— În seara asta vom înscena o convorbire pe telefonul dumneavoastră. Am aflat că doamna Kaiser va fi plecată de acasă, la un eveniment, până pe la 20.30. Înainte să se întoarcă, voi pregăti un text pentru dumneavoastră. O să vă rog să memorați esența lui și să o exprimați cu propriile cuvinte. Edwin va fi aici, cu dumneavoastră. Iar eu voi fi la celălalt capăt al firului.

Prima doamnă l-a privit pe Davis.

— Îmi pare foarte rău. N-am avut idee ce se întâmplă.

— Nu e vina ta.

— Danny crede că l-am trădat.

— Ți-a spus el asta? a întrebat Davis.

— Nu. De fapt, nu mi-a spus nici un cuvânt. Și tocmai de aici am tras concluzia. A fost îngrozitor de afectat, a adăugat Pauline clătinând din cap.

— Acum n-avem timp pentru asta, a întrerupt-o Cassiopeia pe un ton tăios.

— N-ai pic de simpatie față de noi, nu-i așa?

— Viața unei femei este în cumpănă.

Prima doamnă a dat din cap.

— Mi s-a spus. Stephanie Nelle. O cunoști?

— Suntem prietene.

— Nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Shirley și cu mine am discutat despre o mulțime de lucruri. Eu nu sunt foarte implicată în ceea ce se petrece aici, la Casa Albă. Așa cum ți-ai dat probabil seama, președintele și cu mine avem vieți separate. Despre călătoria lui la New York nu am aflat decât dintr-o remarcă făcută în trecere. Și nu i-am dat importanță. Nu era vorba decât de o scurtă călătorie dus-întors în aceeași zi.

Cassiopeia a simțit tonul implorator din vocea femeii.

— Ce proastă am fost, a spus femeia mai vârstnică.

Cassiopeia era de acord, dar și-a ținut gura. La fel și Davis.

— Sunt sigură că Edwin ți-a explicat că între noi nu s-a întâmplat nimic.

— În repetate rânduri.

Pauline i-a aruncat un zâmbet abia schițat.

— Nu știu dacă tu, domnișoară Vitt, ai trecut prin așa ceva, dar pentru mine este o experiență nouă. Și nu prea știu ce să fac.

— Să spuneți adevărul. Tot adevărul.

Cassiopeia a așteptat ca cei doi să-și însușească întreg mesajul.

— Cred că a venit vremea ca Danny și cu mine să discutăm despre Mary. N-am mai făcut-o de mult timp.

— De acord. Însă în clipa asta, doi oameni la care țin enorm sunt în pericol și au nevoie de ajutorul nostru. Mă întorc la Fredericksburg, a spus Cassiopeia ridicându-se în picioare. O să îl sun pe Edwin pe la șapte ca să-i transmit mesajul pe care vreau să-l memorați.

S-a îndreptat spre ușă, dar s-a oprit și s-a întors. Mai era o chestiune pe care prima doamnă și cu Davis nu o luaseră în considerare.

Capitolul 57

Bath, Carolina de Nord

Hale își asculta tatăl, care îi dezvăluia din nou date inedite.

— *James Garfield a fost singurul membru în funcțiune al Camerei Reprezentanților Statelor Unite ale Americii, care a fost ales președinte. A servit optsprezece ani în Congres, înainte de a se muta la Casa Albă.*

Tatăl lui îi povestise despre uciderea lui Lincoln și a lui McKinley, dar nu adusese până atunci vorba despre crima petrecută între cele două asasinate.

— *Garfield era general-maior în 1863, în mijlocul Războiului Civil, când a fost ales în Congres. Și-a dat demisia din armată pentru a se dedica politicii. S-a numărat printre cei care au insistat pe lângă Lincoln ca să ne persecute. Ura Commonwealth-ul și tot ce reprezentam noi. Lucru ciudat, având în vedere că era un tip belicos.*

— *Dar noi am ajutat Sudul, nu-i așa?*

Tatăl lui dăduse din cap în semn de aprobare.

— *Sigur că da. Cum să-l fi abandonat? se întrebase el.*

După care începuse să tușească. I se întâmpla tot mai des în ultima vreme. Se apropia de optzeci de ani, și cei șaiszeci de ani de fumat intens și de băut zdravăn îl ajungeau acum din urmă. Era pe ducă. Își redactase testamentul, avocații revizuiseră toate dispozițiile, iar copiii fuseseră informați în legătură cu ceea ce se aștepta din partea lor după moartea lui. Le lăsase tuturor averi substanțiale, acționând cu generozitatea specifică unui patriarh al familiei Hale. Quentin era însă beneficiarul unei moșteniri private speciale, pe care un singur Hale era îndrituit să o primească.

Și anume, apartenența la Commonwealth.

Cuplată cu casa și terenul din Bath.

— *La moartea lui Lincoln, a continuat tatăl său, țara a fost aruncată în haos. Facțiunile politice au pornit să se lupte acerb între ele, fără a lăsa loc de compromis. Andrew Johnson, care i-a succedat lui Lincoln, a fost prins la mijloc în acest conflict, și Congresul a inițiat procedura de punere sub acuzare. Corupția și scandalul au afectat negativ guvernarea federală timp de decenii în șir. Garfield a fost*

președinte în această perioadă. În 1880, el a fost ales la convenția republicană, la al treizeci și șaselea tur de scrutin, drept candidat la președinție din partea partidului.

Tatăl lui Hale clătinase din cap.

— Mare ghinion pe capul nostru. În alegerile generale noi am luptat împotriva lui. Am cheltuit timp și bani. Winfield Hancock a candidat din partea democraților și a câștigat toate statele aflate la sud de linia Mason-Dixon¹⁷. Garfield a câștigat nordul și vestul mijlociu. În luna noiembrie a acelui an au votat nouă milioane de oameni, și Garfield l-a învins pe Hancock cu numai 1 898 de voturi. A rămas până în ziua de azi cel mai strâns rezultat din toată istoria alegerilor noastre prezidențiale. Fiecare dintre candidați și-a adjudecat câte 19 state, dar cele câștigate de Garfield i-au adus cu 59 de voturi mai mult din partea marilor electori, devenind astfel președinte.

Tatăl lui Quentin i-a explicat ce se petrecuse mai departe.

Garfield depusese jurământul de învestitură pe data de 4 martie 1881 și demarase imediat procedurile de investigare a Commonwealth-ului. Era hotărât să îi trimită în fața justiției pe cei patru căpitani, care erau cu toții în viață, la șaisprezece ani de la terminarea Războiului Civil. A convocat o curte marțială specială și a ales cu mare băgare de seamă completul de judecată. Cei patru căpitani se așteptaseră însă la asta și folosiseră răgazul dintre alegerile din 1880 și învestitura din luna martie a anului următor, pentru a se pregăti. L-au recrutat pe Charles Guiteau, un avocat dement din Illinois, convins că era unicul responsabil pentru alegerea lui Garfield. Cererile sale de a fi numit într-o funcție guvernamentală, adresate noului președinte, fuseseră respinse. Guiteau bătuse timp de câteva luni la porțile Casei Albe și ale Departamentului de Stat, în căutarea unei recompense. Devenise atât de inistent, încât, la un moment dat, i s-a interzis accesul. În cele din urmă, ajunsese să creadă că Dumnezeu însuși îi poruncise să-l asasineze pe președinte. După ce i s-au oferit bani, a cumpărat un revolver Webley British Bulldog de calibrul 44 mm, cu mâner de fildeș, despre care era sigur că avea să arate bine ca exponat într-un muzeu, după asasinat.

Pe tot parcursul lunii iunie 1881 l-a urmărit neobosit pe Garfield.

— Pe vremea aceea, președinții nu beneficiau de pază specială, îi explicase tatăl său lui Quentin. Se plimbau prin mulțime ca orice persoană. Foloseau transportul în comun.

Fapt surprinzător, căci deja un președinte american fusese asasinat. Dar încă ne aflam într-o eră a inocenței.

În cele din urmă, pe data de 2 iulie 1881, Guiteau și-a făcut apariția în fața lui Garfield într-o gară din Washington. L-a împușcat de două ori. Martori oculari au fost cei doi fii ai lui Garfield, secretarul de stat, James Blaine, și secretarul de război, Robert Todd Lincoln.

Un glonț a zgâriat umărul președintelui, dar celălalt s-a oprit în șira spinării.

— Dementul ăla l-a împușcat de la mică distanță și tot n-a reușit să-l ucidă, îi spusese tatăl său lui Quentin. Garfield a zăcut unsprezece săptămâni până să moară. Și Guiteau a fost spânzurat după nouă luni.

Hale a zâmbit gândindu-se la acel succes al Commonwealth-ului.

O acțiune strălucită și îndrăzneată.

Guiteau fusese alegerea perfectă. În cursul procesului, individul recitase poeme epice și intonase *John Brown's Body*¹⁸. Solicitase consiliere legală din partea spectatorilor și își dictase autobiografia corespondenților de la *The New York Herald*. În aceste condiții, chiar dacă Guiteau ar fi arătat cu degetul spre alții, nimeni nu l-ar fi luat în serios.

Tatăl lui Hale murise la trei luni după ce îi povestise fiului despre președintele Garfield. Avusese parte de o înmormântare fastuoasă, în prezența întregii companii. Imediat după aceea, Quentin fusese înscăunat căpitan.

Se întâmplase în urmă cu treizeci de ani.

Oamenii încă își aminteau cu reverență de tatăl său. Și acum, Quentin era pe cale să obțină ceea ce tatăl lui nu reușise niciodată.

Salvarea lor.

Un ciocănit în ușă i-a întrerupt șirul gândurilor.

Stând pe scaun, Hale și-a ridicat privirea spre secretarul său.

— Doamna e la telefon, domnule, l-a anunțat acesta.

Hale a întins mâna spre telefonul fix. Era o linie securizată și verificată zilnic.

— Ce e, Andrea?

— Wyatt întârzie la Boston din cauza condițiilor meteorologice. Avionul lui a fost redirectionat către terminal. Mi s-a spus că va decola în următoarele două ore. Presupun că omul tău a plecat deja.

— Da.

— În mod normal va ajunge acolo primul, deși zborul lui va dura mai mult, și îl va aștepta, probabil, în fort pe Wyatt.

Vezi și tu, Quentin, cât de mult mă străduiesc să fiu cooperantă.

— Înțeleg că e ceva nou pentru tine, nu?

Carbonell a chicotit.

— Knox va rezolva situația, a spus Hale. E foarte capabil. Dar mai e ceva ce vreau neapărat să aflu. Ai plantat un alt doilea spion în compania mea?

— Ce-ar fi să-ți răspund după ce vom ști dacă intendentul tău va avea succes?

— În regulă, să așteptăm. Vom avea vești în câteva ore. Dar după aia, voi insista să primesc răspuns.

— Presupun, Quentin, că după ce vei avea cele două pagini lipsă, și scrisorile voastre de împuternicire vor fi recunoscute, te vei ocupa de cealaltă chestiune pe care am discutat-o.

Uciderea lui Stephanie Nelle.

— Să n-o eliberezi, a spus Carbonell.

Nu, nu putea să o elibereze. Dar putea să-i răspundă interlocutoarei cu aceeași monedă.

— Ce-ar fi să-ți răspund după ce îmi răspunzi tu mie?

*

Wyatt începuse să se impacienteze. Ploaia potopea aeroportul din Boston, și personalul de la poarta de îmbarcare îi informase pe toți pasagerii că vremea rea avea să treacă peste o oră, imediat după aceea cursele urmând să fie reluate. Asta însemna că nu va ajunge pe insulă decât aproape de miezul nopții.

Nu conta. Lucrurile pe care avea să le găsească acolo rămăseseră în așteptare timp de o sută șaptezeci și cinci de ani, așa că ce importanță mai avea o întârziere de câteva ore?

Telefonul celular i-a vibrat în buzunar. L-a deschis în momentul când a fost îndrumat să revină în terminal. Era un telefon de unică folosință, cu cartelă preplătită, pe care îl cumpărase cu o zi înainte din New York. O singură persoană cunoștea numărul.

— Înțeleg că vremea e proastă pe acolo, a spus Carbonell.

— Cam așa ceva.

— Tocmai m-am întors de la Casa Albă. Președintele a aflat despre tine.

Nici nu era de mirare. Fusese zărit de Malone.

— Din fericire, călătoresc sub un alt nume, a răspuns Wyatt pe un ton jos în timp ce traversa holul către o poartă goală.

— Cei de la CIA și NSA nu au habar de nimic, a continuat Carbonell. Malone a șters copia soluției de pe e-mailul său, și

serverul lui din Danemarca nu face backupuri. Problema lui e că n-are roata de criptare.

— Ai lipit-o înapoi?

— De ce să mă obolesc? Doar te am pe tine.

— Și de ce m-ai sunat?

— M-am gândit că e bine să știi în ce situație te afli, având în vedere problema aia cu vremea. Așadar, chiar dacă ai fost pus sub investigare de Casa Albă, ai drum liber.

Nici prin cap nu-i trecea să o creadă. Lucrurile nu erau niciodată atât de simple.

— Altceva? a întrebat el.

— Mult succes.

A încheiat convorbirea.

¹⁷ Granița, lungă de 375 kilometri, ce desparte statele Pennsylvania și Maryland. A fost stabilită prin măsurătorile efectuate între anii 1763–1767 pentru a regla disputele dintre familiile Penn din Pennsylvania și Calvert din Maryland asupra unor terenuri cartografiate în mod eronat. De măsurători s-au ocupat astronomul englez Charles Mason și geodezul englez Jeremiah Dixon. Termenul „linia Mason-Dixon“ a fost folosit pentru prima oară în anul 1820 în Congres cu referire la hotarul dintre statele sclavagiste din sud și cele industriale din nord. (n.trad.)

¹⁸ Celebru cântec de marș american. A fost compus în 1861, în memoria abolitionistului John Brown. (n.trad.)

Capitolul 58

Halifax, Noua Scoție

Ora 4.10 după-amiaza

Malone a intrat la volanul unei mașini închiriate în orașul Mahone Bay, fondat, așa cum anunța panoul de la intrare, în anul 1754. Cuibărit în golful cu același nume, cuprindea străzi întortocheate, mărginite de case cu arhitectură victoriană. Trei turlle înalte de biserică dominau așezarea. Iahturi și bărci cu vele se înșirau la țărm. Soarele de sfârșit de după-amiază arunca raze slabe de lumină fumurie în aerul revigorant de răcoros.

Înainte de a ateriza la câțiva kilometri sud de oraș, survolase zona, fapt care îi permisesese să studieze golful. Recunoscuse Paw Island din aer, o masă stâncoasă de culoare întunecată, acoperită cu smocuri de iarbă neîngrijită, cu stejari și molizi. Roci de calcar străjuiau țărmul pe care se înălța fortul. Malone a zărit pe țărmul sudic câteva locuri pentru acostarea bărcilor și a văzut și păsările. Erau cu miile, răspândite pe zidurile în ruină, pe stânci, în copaci. Gâștele-de-mare, pescărușii cu trei degete, pescarii-de-mare, rândunicile-de-mare și guilemotele cu cioc subțire se îngrămădeau atât de tare unele în altele, încât, din loc în loc, acopereau complet pământul.

A parcat lângă un complex de magazine, galerii de artă și cafenele. Cu toate că era după-amiaza târziu, într-o zi de duminică, a remarcat cu bucurie că majoritatea proprietarilor țineau deschis. O brutărie i-a atras atenția și s-a gândit că merita să facă o oprire acolo și la piața de fructe din apropiere, înainte de a pleca. Era bine să ia cu el ceva de mâncare. Nu avea nici cea mai mică idee cât timp urma să petreacă pe insulă.

Clădirile orașului se ridicau pe blocurile de piatră ce mărgineau țărmul și îl apărau de marea nemiloasă. Caiace, bărci cu motor și cu vele – puteai închiria orice, și și-a zis că o barcă cu motor rapidă și robustă era cea mai nimerită alegere. Paw Island se afla la circa nouă kilometri de continent.

Niște informații despre zonă îi puteau fi utile.

Așa că s-a decis să facă cercetări despre fort, înainte de a porni către insulă.

*

Cassiopeia și-a îndesat lucrurile murdare în sacul de umăr. Își luase puține haine cu ea pentru weekendul la New York. Davis îi pusese la dispoziție așa-numita Cameră Albastră de la etajul întâi. Avea baie proprie, așa că putuse să facă un duș. În timp ce se spălase și se odihniise – lipsa somnului o ajunsese din urmă –, personalul de la Casa Albă îi spălase și îi călcase hainele. Nu avea de ce să se grăbească cu întoarcerea la Fredericksburg. Shirley Kaiser nu urma să revină acasă decât peste patru ore. Fusese prevenită să nu facă nimic neobișnuit. Să stea la eveniment atât cât o făcea în mod uzual. Și să se comporte cât mai natural.

A auzit un ciocănit ușor în ușă și a traversat încăperea.

A deschis ușa și a dat cu ochii de Danny Daniels.

S-a pus imediat în gardă.

— Trebuie să vorbim, a șoptit președintele.

A intrat și s-a așezat pe unul dintre cele două paturi identice, alăturate.

— Întotdeauna mi-a plăcut camera asta. Mary Lincoln a stat întinsă aici după șocul asasinării lui Abe. N-a vrut să mai pună piciorul în dormitorul lor. Reagan a folosit încăperea ca sală de gimnastică. Alți președinți au transformat-o în cameră pentru copii.

Cassiopeia a așteptat să-i mărturisească scopul vizitei.

— Soția m-a trădat, nu-i așa?

Cassiopeia a meditat asupra întrebării.

— În ce sens?

— Edwin mi-a povestit despre Shirley. A vrut să mă convingă că Pauline a avut un comportament decent. Nu știu dacă să-l cred sau nu, a adăugat Daniels după o pauză.

Cassiopeia nu știa ce să-i răspundă.

— Edwin ți-a povestit despre Mary?

A dat din cap în semn de încuviințare.

— Eu i-am cerut să-ți spună. Nu obișnuiesc să vorbesc niciodată despre ea. Nu pot. Mă înțelegi, nu-i așa?

— De ce îmi spuneți toate astea?

— Pentru că n-am pe nimeni altcineva cu care să vorbesc.

— Ar trebui să discutați cu soția.

Daniels i-a aruncat o privire glacială.

— Mi-e teamă că nu prea mai avem ce să ne spunem. Vremea noastră a trecut.

— O mai iubiți?

— Nu.

Răspunsul tranșant a șocat-o.

— N-o mai iubesc de multă vreme. La mijloc nu e ranchiună, ură sau supărare. Pur și simplu, nu mai simt nimic pentru ea.

Tonul blând cu care îi vorbea a descumpănit-o. Era obișnuită cu vocea lui tunătoare.

— Ea știe?

— Cum să nu-și dea seama?

— De ce îmi spuneți toate astea? a repetat ea întrebarea.

— Pentru că unica persoană cu care aș putea discuta despre asta a dat de necaz și are nevoie de ajutorul tău.

— Stephanie?

Daniels a încuviințat din cap.

— Crăciunul trecut, după toate câte s-au întâmplat cu tatăl lui Cotton, noi doi am devenit apropiați. Și am început să discutăm. E o femeie extraordinară și a avut o viață foarte grea.

Cassiopeia îl cunoscuse pe soțul decedat al lui Stephanie și fusese de față în Languedoc, cu câțiva ani înainte, atunci când se petrecuseră evenimentele tragice.

— Stephanie mi-a povestit despre soțul și fiul ei. Cred că voia să mă facă să discut despre Mary, dar n-am putut.

Durerea a întunecat chipul președintelui.

— Stephanie e acolo unde e, nu se știe unde, numai din cauza mea. Trebuie să o găsim. Prima mea pornire a fost să trimit o sută de agenți FBI la reședința din Bath a piraiților. Presupun că acolo e ținută ostatică. Dar mi-am dat seama că ar fi o prostie. Planul tău e cu mult mai bun.

— E ceva... între dumneavoastră și Stephanie?

Spera ca întrebarea să nu-l jignească. Trebuia totuși să o pună. Mai ales având în vedere ceea ce aflase deja.

— Nici vorbă. Mă îndoiesc că Stephanie s-a gândit prea mult la discuțiile noastre. Ceea ce mi-a plăcut e că m-a ascultat. Stephanie te respectă mult. Nu știu dacă ți-ai dat seama de asta. Și tocmai din acest motiv am căzut de acord cu Edwin că avem nevoie de implicarea voastră, a *amândurora*.

S-a așternut o tăcere apăsătoare.

— Stephanie mi-a spus că tu și cu Cotton sunteți împreună. E adevărat?

Era, fără îndoială, o conversație ciudată cea pe care o avea acum cu președintele Statelor Unite.

— Așa se pare.

— E un băiat bun. Și, apropo de asta: ce credeți că se va întâmpla în Noua Scoție?

— Și Cotton, și Wyatt vor fi acolo. Vom vedea dacă-și va face apariția și un om al Commonwealth-ului. E foarte posibil, în cazul în care Carbonell i-a ținut la curent. Cotton e un tip dur. Sunt convins că se va descurca. Accepți un sfat de la un prost bătrân? a întrebat Daniels ridicându-se de pe pat.

— Sigur. Nu că ați fi un prost.

— Ba da, și încă unul dintre cei mai mari. Ascultă-ți inima. Inima rareori se înșală. Nu sta atâta pe gânduri. Gândurile sunt cele care ne bagă în belea.

Capitolul 59

Mahone Bay

Malone a preferat să închirieze o barcă cu chilă în V, de trei metri lungime, cu o singură punte și două rezervoare de motorină suplimentare. Era aproape cinci după-amiaza. Se afla în întârziere din cauza condițiilor atmosferice din Washington, dar spera că Wyatt avusese aceleași probleme. I se spusese că zborurile de pe tot țărmul de est fuseseră amânate.

Fusese la brutărie și la piața de fructe. Barca era echipată cu reflectoare de mare putere și cu baterii de rezervă. O noapte petrecută pe Paw Island părea aproape inevitabilă. Ca urmare a faptului că fusese adus de un avion al Serviciului Secret, care primise undă verde pentru zbor din partea autorităților canadiene, din fericire era înarmat. Nimeni nu întrebase nimic. Wyatt nu avea să beneficieze de aceleași condiții, dacă folosisse o cursă de linie, sau chiar și un charter, pentru că la vamă atât avionul, cât și bunurile lui personale ar fi fost verificate.

Înainte de a părăsi orașul intrase într-o librărie care i se ivise în drum. Pe vremea când lucra pentru Stephanie Nelle în cadrul Departamentului de Justiție, după fiecare misiune obișnuia să intre în câte o librărie, oriunde se afla. Librăria din Mahone Bay era amenajată într-o casă viu colorată și cu acoperiș din șindrilă, iar decorațiunile aveau tematică nautică: hărți, funii, chiar și o machetă de galion. Rafturile bătute în pereți erau pline cu povești despre golf, despre așezările din zonă și Oak Island. Davis îi dăduse explicații cu privire la posibila legătură dintre cele cinci simboluri din mesajul lui Jackson și o lespede misterioasă descoperită la doi metri și șaptezeci și cinci de centimetri sub pământ de către căutătorii de comori, pe Oak Island. Malone a găsit într-una dintre cărți desenul cu inscripția de pe lespede și i l-a arătat femeii din spatele tejghelei. Era vârstnică și avea un păr castaniu înspicat cu roșu.

— Desenul ăsta, a spus Malone. Cel cu lespede inscripționată. Unde e lespede?

— Nu departe. E o copie după original și e expusă pentru public. Te interesează căutarea de comori pe Oak Island?

— Nu prea. Se pare că singura comoară de acolo e averea care se poate face de pe urma turiștilor veniți să viziteze locul.

— Nu-i cazul să fii atât de cinic. Nu se știe niciodată. S-ar putea să fie totuși ceva la mijloc.

Nu putea să o contrazică.

— Simbolurile astea sunt deosebite. Există vreo explicație privind proveniența lor?

— Se regăsesc pe mai multe insule din golf.

Asta era ceva nou.

— Sunt ceva comun în zonă. Apar scrijelite în stâncă, pe copaci. Dar, desigur, nu se știe de când datează.

Malone a prins ideea din zbor. Ce fusese mai întâi? Lеспеdea de pe Oak Island, pe care nu o văzuse nimeni, sau celelalte simboluri? Davis îi spusese că, potrivit unor cercetători, lespеdea fusese descoperită în anul 1805, așa încât, dacă lespеdea exista cu adevărat, simbolurile din alte locuri ar fi putut apărea ulterior. Și-a amintit de micul sat Rennes-le-Château, din Franța, și de legenda asociată acestuia, în mare parte o invenție a unui proprietar de hotel, care urmărise să atragă turiști.

— Paw Island e unul dintre locurile unde se găsesc aceste simboluri? a întrebat Malone.

Femeia a confirmat cu o mișcare din cap.

— Sunt câteva seturi de simboluri, răspândite în jurul fortului.

— Am ajuns aici cu avionul. Și am văzut din aer o mulțime de păsări.

— Așa e, și află că nu le plac intrușii. Vrei să ajungi acolo?

Malone a închis cartea.

— Nu știu. M-am gândit să fac mai întâi un tur al golfului, ca să văd despre ce este vorba.

— Accesul pe Paw e restricționat, l-a prevenit femeia. E rezervație naturală. Trebuie să obții un permis ca să ajungi acolo.

— Bun, dacă nu pot să merg acolo, atunci aveți niște cărți despre insulă?

Femeia a arătat spre un raft aflat în partea opusă a librăriei.

— Două sau trei. Cărți ilustrate, cu fotografii din fort. Care-i treaba cu tine? a întrebat ea cântărindu-l suspicioasă din ochi. Ești unul dintre ornitologii ăia, nu-i așa? Vin o mulțime pe aici. Paw Island e un fel de Disneyland pentru ei.

Malone a zâmbit.

— M-ai prins. Și zici c-o să dau de necaz dacă mă duc pe insulă?

— Și ce necaz! Paza de coastă patrulează permanent zona.

— Știi unde pot să găsesc simbolurile pe insulă?
— O să sfârșești în pușcărie.
— Sunt dispus să-mi asum riscul, a spus Malone întinzându-i trei bancnote de o sută de dolari.

Femeia a acceptat banii și i-a înmănat un card de cumpărături.

— O să-ți povestesc despre simboluri. Dar cunosc și un avocat, ca să știi. Pentru că o să ai nevoie de el, după ce or să te arunce în închisoare.

*

Wyatt s-a strecurat printre copacii de pe Paw Island, îndreptându-se spre sud față de locul unde își ascunsese barca, pe țărmul nordic.

Ajunsesse în cele din urmă la Halifax, după mai multe întârzieri. Apoi, își închiriasse o mașină și pornise spre sud către Chester, un orașel pitoresc ce se întindea înspre marginea de nord a golfului Mahone, unde cele două porturi naturale erau împânzite de bărci cu vele și iahturi scumpe. Alte dovezi de bogăție erau casele bine întreținute, viu colorate și cu acoperișuri de șindrilă, care stăteau agățate pe țărmul stâncos, un peisaj stradal descins parcă direct din secolul al XVIII-lea.

Era trecut de ora 6 după-amiaza și majoritatea magazinelor se închisuseră. Se plimbăse de-a lungul docului pustiu și spionase bărcile cu motor acostate. Una dintre ele, de trei metri și jumătate lungime și cu o punte de dimensiuni respectabile, i s-a părut alegerea potrivită. Așa că-și folosisse vechile cunoștințe – cum să pornești un motor fără cheie – și o furase.

Traversase golful rapid, apele fiind liniștite. Deocamdată nu auzise și nu văzuse nimic altceva pe insulă decât păsări. Spera să poată localiza iute ceea ce era de găsit. Sigur, obiectul respectiv rămăsese ascuns mult timp, însă era prima persoană care îl căuta, înarmat cu informațiile corespunzătoare.

Pădurea de stejar s-a terminat și o luncă acoperită cu iarbă s-a așternut în fața lui.

În capătul îndepărtat, la aproape o sută de metri distanță, se înălța Fortul Dominion, în toată splendoarea sa abandonată. Păsări stăteau de pază. A zărit ceea ce părea a fi poarta principală, încadrată de ziduri pe jumătate prăbușite, și și-a strâns mai bine rucsacul pe spate.

Apoi s-a întrebat:

Cine mai era pe insulă?

*

Hale traversa domeniul în mașinuța electrică, bucurându-se de încă o seară plăcută de sfârșit de vară în Carolina de Nord. Voia să pescuiască de pe ponton și să se relaxeze vreo două ore. Nu prea avea ce face până ce primea vești de la Knox. Perioada aceasta a zilei, când apele gri-maronii se linișteau înainte de venirea nopții și de apariția prădătorilor, se dovedise a fi prielnică pentru pescuit. Se echipase cu o pereche de cizme solide, pantaloni largi, o jachetă din piele și o șapcă. Avea nevoie de momeală, dar spera să găsească pe ponton.

Telefonul mobil a sunat.

A oprit mașina electrică și a verificat pe ecran numele apelantului.

Shirley Kaiser.

Nu putea să ignore apelul, așa că a răspuns.

— Voiam să te sun mai târziu. Credeam că te duci la o strângere de fonduri în seara asta.

— Nu m-am dus.

— De ce? Te simți rău?

— Nu, deloc. Chiar dimpotrivă. Mă simt atât de bine, încât m-am gândit să plec într-o excursie. Sunt aici, în Carolina de Nord, în fața porții tale. Crezi că poți veni să-mi deschizi?

Capitolul 60

Noua Scoție

Knox era mulțumit.

Ajunsese pe Paw Island înaintea lui Wyatt și, împreună cu două ajutoare, ocupase poziții strategice în vârful zidurilor dărâmate ale Fortului Dominion. Furaseră o barcă de pe un doc privat din fața unei case nelocuite, situată pe țărmul nordic al golfului, evitând deliberat orașul Chester, acolo unde bănuia că își va face apariția Wyatt. Barca era prevăzută cu reflectoare. Reușise să strecoare trei arme la bordul avionului corporatist. La vamă nu li se puseseră prea multe întrebări.

Insula era atât izolată, cât și pustie, cu excepția a mii de păsări împruțite. Noaptea, care se apropia cu pași repezi, avea să le ofere adăpostul ideal. Una peste alta, misiunea ucigașă nu-i va crea probleme. Spera ca găsirea paginilor lipsă să nu dureze prea mult, cu toate că informațiile furnizate lui Hale de către Carbonell puteau fi considerate în cel mai bun caz vagi. Cinci simboluri. Carbonell susținuse că nu avea alte amănunte și sugerase că semnificația lor avea să fie descoperită la fața locului. Knox abia aștepta să se termine coșmarul. Și să petreacă weekendul următor cu soția, la plajă. Puțină relaxare avea să-i prindă bine.

Adusese cu el un binoclu cu care supraveghea zona unde se sfârșea pădurea și începea lunca. O sută de metri de teren deschis, neîngrădit, se întindea de la copaci până la poarta principală de acces în fort. Sosirea lor iscase rumoare în rândurile rezidenților, dar acum lucrurile se liniștiseră în regatul păsăresc.

A surprins o mișcare în lumina slabă.

A zărit prin binoclu o siluetă care se ivise dintre copaci.

A focalizat pe fața individului.

Jonathan Wyatt.

I-a făcut semn unuia dintre oamenii lui, cocoțat pe un alt meterez.

Ținta lor își făcuse apariția.

*

Hale a condus-o pe Shirley Kaiser în locuința sa. Îl mai vizitase cu alte două ocazii și de fiecare dată el avusese grijă

ca nimic neobișnuit să nu se ivească. Comuta atunci pe ceea ce el numea „modul pentru vizitatori“. Desigur, oaspeții nu erau invitați în anumite zone, precum cea în care se afla închisoarea, o clădire care, de altfel, aducea foarte bine a hambar cu etaj, și nu erau încurajați să hălăduiască în voie.

Se întreba totuși de ce venise Kaiser.

— Cărui fapt datorez surpriza aceasta atât de plăcută? a întrebat-o.

Femeia arăta foarte bine. Deși se apropia de șaizeci de ani – poate chiar de șaizeci și cinci, chiar nu știa –, părea cu puțin trecută de cincizeci. Îi făcuse plăcere să o seducă, iar ea se lăsase sedusă de bunăvoie. Relația lor, deși cultivată de el cu un scop anume, nu fusese deloc dezagreabilă. Îi stârnise pasiunea, și Kaiser se dovedise surprinzător de dezinhibată, pentru o femeie din generația ei. Mai era și un izvor nesecat de informații despre familia prezidențială. În plus, se arătase emoționată de faptul că el părea sincer interesat de viața ei. Asta era cheia către inima unei femei, așa îi spusese tatăl lui. Să le faci să creadă că-ți pasă.

— Mi-a fost dor de tine, a spus ea.

— Stabiliserăm că ne vedem peste câteva zile.

— N-am putut să mai aștept, așa că am închiriat un avion, și iată-mă.

Hale a zâmbit. Momentul nu era, de fapt, prost ales. Seara se anunța liniștită. Verificase ce făceau ceilalți trei căpitani. Se retrăseseră la casele lor, obosiți după o zi plină de evenimente.

— După cum vezi, mă pregăteam să merg la pescuit, a spus el. Dar presupun că nu vrei să mă însoțești.

— Nu prea, a răspuns ea arătând spre o mică geantă de voiaj. Mi-am adus lenjeria specială.

Mai avusese prilejul să o vadă purtând-o.

— Nu crezi c-ar fi mai interesantă decât pescuitul?

*

Wyatt și-a spus că Fortul Dominion, cu zidurile sale din calcar strâmbe la bază și întărite cândva prin turnuri cu bastioane dărăpănate, dar încă relativ intacte, s-ar fi încadrat mai bine în peisajul din Scoția sau Irlanda. Lucrări de terasamente erodate și un șanț de apărare secăt împiedicau accesul dinspre nord, vest sau est, în timp ce oceanul proteja fortul spre sud. Soarele aflat la apus arunca umbre rozalii pe piatra cenușie, însă orice impresie de invulnerabilitate era stricată de paragină. Din câte citise Wyatt, locul fusese scena unor evenimente importante, și fortul fusese construit pentru

protecția golfului Mahone în beneficiul regelui George, însă acum, totul căzuse în ruină.

Păsări de mare se înșirau pe crestele zidurilor. Alte sute pluteau pe cerul serii. Când se apropiase, auzise murmurul pescarilor-de-mare, pescărușilor, găștelor-de-mare și pescărușilor cu trei degete – un zgomot puternic, senzual, hipnotic, intens ca un tunet. Mii de păsări colorau pietrișul, și țipetele lor urcau și apoi coborau într-o armonie stăruitoare, în timp ce zidurile păreau să fi prins viață în acea mișcare haotică.

A traversat suprafața acoperită cu iarbă și s-a apropiat de poarta principală.

Peste tot păsări moarte.

Aparent, în zonă nu existau alți mâncători de hoituri în afara bacteriilor. Vântul, care abia dacă adiașe în crâng, acum prinsese forță. Aerul era îmbibat de mirosul înecăcios de corpuri multe strânse laolaltă, de izul bolnăvicios al vieții, morții și excrementelor.

A ajuns lângă poartă.

Un pod din scânduri de lemn mai noi, prinse cu niște cuie galvanizate, se înălța peste un șanț de apărare sec.

Un freamăt de protest s-a iscat la sosirea sa.

A trecut prin poartă, pe sub un șir de arce din piatră paralele.

Lumina soarelui devenea din ce în ce mai slabă.

A pătruns într-o curte interioară peste care întunericul pusese deja stăpânire, cu excepția unor raze de lumină albastrie ce se strecurau prin găurile din ziduri. Trei niveluri de piatră bătută de vreme se înălțau în fața sa. Înspre exterior se înșirau clădiri de forme diverse, zidurile interioare fiind sparte de ferestre care nu mai serveau la nimic, decât pentru plantele cățărătoare.

Sentimentul care îl învăluia acum era unul de maximă siguranță, combinat cu senzația de a se fi lăsat atras într-o capcană.

Trebuia să arunce o privire în jur.

Așa că a continuat să înainteze.

*

Malone a tras barca la țarmul sudic de pe Paw Island. În aerul înserării plutea un miros de sare și copaci, dar și de altceva – acid și astringent. Cerul căpătase nuanța ardeziei, și pădurea arunca umbre violete asupra golfulețului nisipos. Pescărușii împodobeau crengile copacilor.

Tălpile de cauciuc ale pantofilor lui zdrobeau carapace de crabi și corpuri de arici de mare uscați. Temperatura scăzuse

și se bucura că își luase cu el o haină căptușită. Rânduri dese de stejari se întindeau în față, mărginite de ferigi și buruieni. S-a răsucit și s-a uitat spre mare, căutând din ochi alte bărci. Pete stacojii de raze de soare la asfințit colorau din loc în loc orizontul. Care rămăsese pustiu.

Proprietara librăriei îi spusese unde anume în fort se găseau simbolurile. Ce erau? Inscripții? Graffiti? Erau noi sau vechi? În timpul lunilor de vară, când accesul era permis pe insulă, peste cincizeci de oameni se plimbau zilnic pe acolo, ceea ce însemna, conform spuselor femeii, că „simbolurile puteau avea orice origine“. Însă Malone știa că Andrew Jackson avea cunoștință de existența lor încă din 1835.

Poate că președintele însuși le plasase aici?

Cine știe?

*

Cassiopeia și-a parcat motocicleta în fața unui motel Comfort Inn situat chiar la intrarea în Fredericksburg. Pe drum avusese timp să se gândească la conversația telefonică pe care urma s-o însceneze pentru urechile lui Quentin Hale. Conversația trebuia să fie subtilă și inteligentă, și să transmită doar atât cât să-l atenționeze pe Hale că președintele avea probabil în posesie ceea ce-și dorea el.

Serviciul Secret închiriasse mai devreme o cameră aici, la circa trei kilometri distanță de reședința lui Kaiser, de unde puteau supraveghea de la depărtare camera de filmat care fusese instalată anterior într-unul dintre dormitoarele de la etaj, amplasat cu fața spre garaj.

Cassiopeia a bătut la ușă și a fost poftită înăuntru.

Doi agenți erau de serviciu, un bărbat și o femeie.

— Kaiser a plecat acum trei ore, a informat-o agenta. Avea o valiză mică și o geantă de voiaj.

Știa că Shirley Kaiser era așteptată la un eveniment în Richmond, legat de o strângere de fonduri. Nu i se agățase nici o escortă sau coadă. Era mai bine să nu se facă nimic care să-l pună în alertă pe Hale. Și așa își asumaseră un mare risc cu instalarea camerei de filmat, dar trebuiau să se asigure că locul era permanent ținut sub supraveghere. Micul monitor LCD transmitea, de la înălțime, imagini cu garajul lui Kaiser și cu gardul viu care împrejmuia zidul exterior. Soarele era la apus; Cassiopeia l-a urmărit pe agent, care trecea camera pe modul de filmare pe timp de noapte. Imaginile au căpătat o tentă verzuie, dar clădirea și gardul viu erau în continuare vizibile.

Cassiopeia intenționa să aibă o conversație inocentă, ca de la femeie la femeie, cu Kaiser, la întoarcerea ei acasă. Era și acum tulburată de discuția avută cu Danny Daniels. Căsnicia familiei Daniels era, fără îndoială, istorie, iar președintele îi vorbise despre Stephanie pe un ton ciudat. Cassiopeia se întreba dacă lumea bănuia ceva în legătură cu ei doi. Oricum, nu-i era deloc greu să înțeleagă de ce președintele își găsisese alinare în relația cu Stephanie. Viața prietenei ei fusese și ea marcată de tragedii – sinuciderea soțului, dispariția fiului și împăcarea târzie cu trecutul ei dureros.

Președinții erau și ei oameni. Aveau nevoi, dorințe, temeri, la fel ca toată lumea. Și un bagaj emoțional pe care, din nefericire, erau nevoiți să-l țină ascuns.

Din păcate pentru Danny și Pauline Daniels, bagajul lor emoțional ieșise la iveală din cauza unor comentarii nechibzuite și a unor fapte de trădare.

— Uită-te aici, a atenționat-o agenta arătând spre ecran.

Cassiopeia s-a concentrat pe ceea ce se întâmpla sub ochii ei.

Doi bărbați se aflau lângă garajul lui Shirley Kaiser. Au studiat împrejurimile, după care s-au strecurat în spațiul dintre gardul viu și clădire.

— Se pare că avem vizitatori, a spus agentul. Sun să ne trimită întăriri.

— Nu, a spus Cassiopeia.

— Nu asta e procedura, a replicat bărbatul.

— N-am respectat procedura standard pe tot parcursul operațiunii, a obiectat Cassiopeia. S-a întors spre femeie. Cum te numești?

— Jessica.

— Bine, Jessica. Tu și cu mine vom rezolva situația.

Capitolul 61

Wyatt a mângâiat pietrele înnegrite și și-a imaginat soldații cățărându-se pe ziduri și tunurile pregătite să tragă. A auzit clopotele bătând și a simțit mirosul de pește făcut la frigare. Viața în acest avanpost îndepărtat fusese în mod cert extrem de grea în urmă cu două sute treizeci de ani. Nu îi era greu să-și închipuie că șaptezeci și patru de oameni își găsiseră aici sfârșitul.

A remarcat o scară care urca în unghi drept.

Era o idee bună să observe locul de la mai mare înălțime, așa că a suit treptele abrupte și a pătruns în ceea ce fusese cândva un hol de mari dimensiuni. De o parte și de alta, zidurile erau ocupate de ferestre cu grilaje și geamuri lipsă. Tavanul dispăruse și încăperea era expusă intemperiilor, în timp ce mult deasupra capului său, pe porțiunile dintre parapete, zidurile rămăseseră circulabile. Bălți de apă stătută hrăneau fire de iarbă maronie, care creșteau ca o miriște. Aerul era la fel de îmbibat de duhoarea păsărilor ce zburau în număr mare în jur.

Atenția i-a fost atrasă de vatră și și-a croit drum printre blocurile de piatră răspândite ici-colo. Vatra era suficient de mare pentru a putea da căldură unei duzini de oameni care ar fi stat în picioare unul lângă altul. A remarcat că, în unele locuri, scânduri acopereau pardoseala din piatră, o parte dintre ele șlefuite și, cu siguranță, provenind dintr-o producție mai recentă, altele putrezite și periculoase.

Dincolo de un coridor întunecat a zărit o altă încăpere. A traversat un hol scurt și a pătruns în spațiul gol. O a doua scară urca la etaj. Probabil spre zidurile circulabile dintre parapeteii pe care îi remarcase înainte și care înconjurau clădirea.

Ceva în dreapta lui, în apropierea unei grămezi de dărâmături printre care creșteau fire de iarbă, i-a atras atenția.

Niște pete pe pardoseala din piatră.

Pași. Care urcau a doua scară.

Alte pete colorau treptele. Pete proaspete, umede.

Cineva se afla mai sus.

*

Knox aştepta pe parapeti ca Wyatt să iasă din îngrămădeala de clădiri în ruină. Cu toate că tavanele dispăruseră, la fel ca majoritatea zidurilor, rămăseseră o mulțime de ascunzători. Îl urmărise pe Wyatt când intrase în fort. Înainte de a-l ucide spera ca Wyatt să-i arate drumul spre cele două pagini lipsă. Avea asupra lui textul complet al mesajului lui Jackson, inclusiv cele cinci simboluri ciudate. În loc să își piardă toată noaptea căutându-le, prefera să-l lase pe Wyatt să-l conducă direct la ele.

Numai că adversarul său umbla de colo-colo, de parcă se rătăcise.

Din câte se părea, omul n-avea nici el habar unde să caute ceea ce ascunsese Andrew Jackson.

Nu îi mai rămânea decât să îl ucidă și să termine odată cu el.

*

Wyatt învățase cu multă vreme în urmă că atunci când adversarul tău se aşteaptă la ceva, e bine să nu-l dezamăgești. De aceea intrase cu nonșalanță în Institutul Garver pe ușa din față. La baza scării, unde alte urme de picioare întipărite în noroi și excremente duceau în sus, o fereastră goală se deschidea spre zidul exterior, cu vedere spre mare. S-a furișat până acolo și a strecurat cu grijă o privire în sus.

Până pe creasta zidului mai erau vreo trei metri, și a văzut că în piatra mâncată de vreme existau suficiente crăpături de care să se agațe.

S-a uitat în jos la hăul de treizeci de metri ce se termina în țărnul stâncos, lovit de valuri. Păsări țopăiau pe zidurile cu aspect de stânci și se lăsau purtate de vânt. Țipetele pe jumătate înăbușite ale pescărușilor le acompaniau valsul. S-a retras în interiorul zidurilor și a găsit o piatră de mărimea unei mingi de softball. Parapeții de deasupra capului său erau și ei, în mod sigur, populați de păsări. S-a cățărat cu mare atenție pe prima treaptă și s-a uitat în sus, spre cerul tot mai întunecat.

A aruncat piatra în sus prin deschizătură, dar fără să aştepte să aterizeze.

S-a retras, în schimb, în spatele ferestrei.

*

Knox era poziționat vizavi de Wyatt, pe zidul nordic al fortului. Unul dintre oamenii lui aştepta pe parapetul sudic, unde se afla și Wyatt, celălalt, pe zidul vestic. Tăcerea apăsătoare era întreruptă doar de valuri și de vântul care suiera neîntrerupt, acoperind orice zgomot.

Dintr-odată, un stol de păsări și-a luat zborul de pe zidul sudic într-o masă compactă, plutind în sus și lovindu-și aripile una de alta în aer.

Ce le făcuse să intre în panică?

Și-a fixat ochii pe parapet.

*

Wyatt s-a prins de suprafața de calcar cenușie, folosind crăpăturile ca să se agațe. Piatra pe care o azvârlise în sus împrăștiase păsările și crease suficientă zarvă cât să-i acopere mișcările. Era suspendat în aer, și în spate nu se întindea decât oceanul. Noaptea se lăsa iute. Și-a fixat ferm pantofii într-o adâncitură în zid. Cu o mână s-a prins de creasta zidului. S-a tras în sus și s-a uitat peste margine.

Un bărbat stătea la patru metri și jumătate distanță, cu spatele spre el, în apropiere de locul unde scara pe care o ocolise cobora de pe parapet.

În mână ținea o armă.

Era exact așa cum presupusese.

Îl așteptau.

*

Cassiopeia și noua ei parteneră, Jessica, se apropiau de casa lui Shirley Kaiser. Luaseră mașina Serviciului Secret, o parcaseră pe stradă, apoi înaintaseră în grabă până la zidul din fier forjat care înconjura proprietatea, sărindu-l cu ușurință.

S-au strecurat spre garaj.

— Ai mai făcut asta vreodată? a întrebat-o Cassiopeia pe tânăra agentă.

— Numai la cursurile de la academie.

— Fii calmă. Gândește. Și nu încerca să faci pe viteaza.

— Da, doamnă. Mai aveți și alte sfaturi înțelepte?

— Nu te lăsa împușcată.

De data asta n-a mai primit un răspuns isteț.

Jessica a ezitat, ascultând ceva în cască. Rămăseseră în legătură cu agentul staționat la Comfort Inn.

— Cei doi tipi sunt în continuare aici.

Asta pentru că erau convinși că nu vor fi întrerupți, și-a spus Cassiopeia. Hale părea să fie la curent cu faptul că Shirley Kaiser nu se afla acasă în seara aceea, dar întrebarea era de ce se hotărâse să înlătore dispozitivul de ascultare. Aflase că fusese descoperit? Dacă ar fi aflat, nu s-ar fi apropiat de casa lui Kaiser. Nici o probă fizică nu îl lega de dispozitiv. Nu, oamenii lui îi acopereau acum urmele. Poate că Hale punea altceva la cale.

I-a făcut semn Jessie căi să ocolească clădirea, pentru a ajunge în spatele garajului. Ea urma să vină din față și să-i înfrunte direct pe cei doi.

Elementul-surpriză avea să acționeze în favoarea lor.

Sau cel puțin așa spera.

*

Knox s-a holbat spre zidul sudic, acolo unde era staționat omul său. Păsările se liniștiseră, unele se întorseseră la cornișele lor, altele își luaseră zborul pe cerul tot mai întunecat. O siluetă s-a ivit brusc dinspre porțiunea exterioară a zidului, cea îndreptată spre ocean, stând în echilibru pe parapet.

Identitatea lui îi era cât se poate de clară.

Wyatt s-a repezit în față la atac. Lupta a fost scurtă și tăcută din punctul de vedere al lui Knox, și asta din cauza distanței și a vântului.

O armă a apărut în mâna lui Wyatt.

O împușcătură înăbușită de amortizor, asemănătoare cu zgomotul unei bătai din palme, și un om a fost doborât la pământ.

Knox și-a ridicat arma, a țintit și a tras.

Capitolul 62

Malone a remarcat zborul neașteptat al păsărilor de pe creasta fortului. Se afla în fața porții principale și se furișa la adăpostul întunericului, nesigur dacă locul mai avea și alți vizitatori.

A auzit o pocnitură, apoi o a doua, și a știut că nu era singur.

Trebuia să pătrundă în fort, dar asta însemna să traverseze o zonă deschisă de aproape cincisprezece metri, singurul adăpost fiind o grămadă de dărâmături situată la vreo trei metri distanță. A înaintat în fugă și a sărit peste morman, ascunzându-se de partea cealaltă a sa.

Două gloanțe s-au înfipt în zidul de calcar din spatele lui.

Două gloanțe venite de pe parapet.

Și-a ținut capul jos și a aruncat o privire printr-o deschizătură dintre pietre. A sesizat mișcare sus, pe parapet, în stânga ușii pe care intenționa să intre. Așteptarea n-avea decât să-l ajute pe atacatorul său să se pregătească. Așa că a ținut de două ori spre locul din zid unde zărise ultima dată o mișcare, după care a profitat de momentul de confuzie și s-a năpustit pe ușă.

Nu a fost urmărit de gloanțe.

Baza scărilor se afla în stânga, și un coridor ce pătrundea adânc în fort se deschidea în față. Iar un spațiu gol se deslusea drept înainte. Un turn în ruină, fără acoperiș.

S-a uitat în sus.

Zidurile erau complet expuse.

O presimțire neagră l-a cuprins.

Care îi semnala că ajunsese până acolo mult prea ușor.

*

Wyatt s-a aruncat înainte, ferindu-se în clipa când bărbatul aflat de partea cealaltă a zidurilor a tras spre el. Îl zărise pe acest al doilea atacator cu o secundă înainte de a-l ucide pe primul – și îi recunoscuse fața.

Clifford Knox.

Omul lui Carbonell în interiorul Commonwealth-ului.

Și-a impus să-și păstreze calmul și să se ocupe de asta mai târziu.

Așchii de piatră s-au desprins din zid la câțiva centimetri de el, pe măsură ce gloanțele străpungeau întunericul, căutându-l. Din fericire, parapeții ofereau suficientă protecție, și acum avea arma luată de la atacatorul mort.

Lucru ce nu îl descuraja însă pe Knox.

Care continua să tragă.

*

Cassiopeia a traversat aleea pavată. Dacă ele două își sincronizau acțiunile, aveau să-i ia pe cei doi intruși prin surprindere și să-i rețină fără probleme. Decizia lui Hale de îndepărtare a dispozitivului de ascultare îi schimbase planurile. Dovada directă a infracțiunii avea să ofere Casei Albe un plus de putere în negociere, iar Hale va intra în panică. Și poate că o va elibera pe Stephanie. Adevărat, deocamdată nu existau probe tangibile ale implicării Commonwealth-ului în tentativa de asasinat sau în răpirea lui Stephanie. Însă prinderea intrușilor ar însemna confirmarea unei încercări de jaf și a violării legilor privind ascultarea convorbirilor telefonice, și nici o scrisoare de împuternicire, fie ea valabilă sau nu, nu ar putea proteja Commonwealth-ul, căci Shirley Kaiser nu era un dușman al Statelor Unite.

Un obiect metalic a zăngănit la contactul cu o suprafață dură.

Mișcările care au urmat de partea cealaltă a garajului i-au semnalat că cei doi bărbați auziseră și ei zgomotul.

— Nu mișcați! a strigat Jessica.

O împușcătură a răsunat.

*

Malone a studiat turnul. O scară deschisă urca în spirală, dar numai până la jumătatea înălțimii turnului, restul fiind prăbușit. Scândurile de lemn care formau palierele dintre niveluri dispăruseră și ele, la fel și acoperișul din bârne. Cerul nopții se profila prin deschizătură. Lumina lunii începuse să se împrăștie ca un fum printre ruine.

O siluetă și-a făcut apariția sus, pe parapet. Zidurile turnului, expuse, acoperite de licheni și erodate de vânt și de ploi, încercuiau o suprafață lungă de circa nouă metri. Înălțimea turnului crea un unghi de protecție care îl apăra de orice glonț, atâta timp cât rămânea în spatele ușii.

A evaluat rapid situația.

Dacă se retrăgea, singura cale era drumul pe care venise și pe care atacatorul aflat mai sus de el îl descoperise. Dacă înainta prin turnul fără acoperiș, avea să dea de necaz cu certitudine. A observat că stătea pe o scândură de lemn de

circa nouăzeci de centimetri lățime și un metru și jumătate lungime.

S-a aplecat și a pipăit ușor suprafața.

La fel de dură ca piatra.

Și-a strecurat degetele între lemn și pardoseala din pământ și a tras în sus de scândură. Era destul de grea, dar putea să o salte. Nu putea decât să sperie că atacatorul său folosea o armă de calibru mic.

Și-a îndesat arma în buzunarul de la jachetă, a ridicat scândura deasupra capului și a balansat-o pe lungimea palmelor. S-a răsucit cu fața spre arcadă și turn și și-a îndreptat scutul în jos, în ideea că îi va oferi suficientă protecție împotriva gloanțelor ricoșate.

A scrâșnit din dinți, a inspirat adânc, apoi s-a năpustit prin arcadă, având grijă să-și țină scândura în echilibru.

Nu trebuia să traverseze decât vreo nouă metri.

Împușcăturile au răsunat imediat și un zgomot de lemn rupt s-a auzit în clipa când plumbul a mușcat din partea superioară a scândurii. A văzut ușa în față, însă și-a dat seama că scândura era prea lată și că nu putea intra folosind-o drept scut.

Șuieratul a continuat pe măsură ce gloanțele se înfingeau în lemn, deasupra capului său. Orice glonț care nimerea o porțiune mai moale putea însemna pentru el sfârșitul.

Totuși, nu avea de ales.

A lăsat scândura să-i alunece din mâini și s-a repezit înainte, sărind prin deschizătura ușii.

Scândura s-a prăbușit la pământ.

Malone și-a scos arma din buzunar.

*

Cassiopeia s-a năpustit în față, folosind drept acoperire latura cea mai apropiată a garajului. Un bărbat a pornit să alerge în direcția ei, mai atent însă la ceea ce se afla în spatele lui decât în față. Ar fi vrut să știe dacă Jessica era în regulă, însă prioritatea era prinderea individului. A așteptat, a întins piciorul și i-a pus piedică. Omul a căzut pe iarbă.

A îndreptat arma în jos și i-a șoptit:

— Rămâi nemișcat și nu scoate o vorbă.

Bărbatul i s-a împotrivit din priviri.

Așa că și-a subliniat spusele pocnindu-l cu pistolul în tâmpla stângă și lăsându-l inconștient.

S-a întors și a avansat spre colțul garajului. Jessica stătea cu arma ațintită în jos și cu ambele mâini pe trăgaci. Al doilea bărbat zăcea întins pe iarbă, zvârcolindu-se de la o rană în coapsă.

— N-am avut încotro, a spus Jessica în timp ce lăsa în jos brațul înarmat. M-am împiedicat de o lopată și am fost nevoită să-l somez. I-am spus să stea nemișcat, dar n-a vrut să asculte. Cred că s-a gândit că n-o să trag în el.

— L-am dezarmat și pe celălalt. Sună la ambulanță.

Capitolul 63

Knox a tras câteva gloanțe, încercând să-l scoată pe Wyatt din ascunzătoarea pe care și-o găsisese în capătul îndepărtat al zidului.

— Unde ești? l-a întrebat pe al doilea om al său în microfonul prins de rever.

— Mai e cineva aici, i-a răsunat vocea acestuia în ureche. E înarmat, dar îl țin la distanță, acolo jos.

Doi bărbați?

Nu se așteptase decât la Wyatt. Nu i se spusese că avea să vină cu ajutoare.

— Doboară-l, a ordonat el.

*

Malone a pornit să urce treptele din piatră în unghi drept. De acum îi era clar că în fort se aflau mai multe persoane, căci gloanțe fuseseră trase și din stânga, și din dreapta lui. Noaptea învăluisese între timp fortul, și întunericul devenise principalul lui aliat. În buzunarul de la spate avea o lanternă, pe care însă nu avea cum să o folosească.

A ajuns sus pe creastă și a pândit o mișcare.

Dacă ieșea din casa scării, se expunea, și cu toate că era recunoscut în lumea sa ca fiind genul ocazional capabil de acțiuni nebunești, acum nu era convins de utilitatea unei asemenea manevre.

A studiat locul.

O latură a casei scării, cea care forma zidul exterior al fortului, era distrusă. A zărit prin beznă o serie de arce care sprijineau parapetul de deasupra. Dacă se mișca iute, putea să se strecoare printre ele. Și-a îndesat arma în cureaua pantalonilor și a urcat afară. La cincisprezece metri mai jos, valurile izbeau cu putere în stâncă. Mirosul ca de mosc al păsărilor penetra prin aerul sărat de mare. Mai jos, țipetele lor se amestecau cu fâlfâitul bățăilor de aripi. A pășit pe primul arc, balansându-se pentru a-și păstra echilibrul, apoi a trecut la al doilea, agățându-se cu brațele și cu mâinile de suprafața umedă și rugoasă.

A înaintat la al treilea arc, după care la următorul.

Încă unul, și avea să ajungă suficient de departe de intrarea în casa scărilor, aflată deasupra, pentru a-și lua atacatorul pe

nepregătite.

A întins mâna și s-a prins de vârful zidului.

S-a ridicat în brațe și a aruncat o privire pe deasupra crestei.

O siluetă întunecată stătea ghemuită la șase metri distanță, cu spatele la el și cu fața întoarsă spre casa scării. Dacă încerca să urce, ar fi atras atenția asupra lui. Așa că a revenit pe arc și și-a scos arma. A pipăit zidul de deasupra și a dat peste mai multe crăpături. A ridicat un braț și s-a prins de creasta zidului, apoi și-a tras corpul în sus. A găsit o crăpătură suficient de adâncă în zid pentru a-și fixa în ea piciorul drept, s-a răsucit în sus, a ținut și a tras o dată.

*

Wyatt a auzit împușcătura venită din capătul celălalt al fortului, dar nu din direcția lui Knox. Asta însemna că altcineva se afla colo, o persoană a cărei prezență nu era privită cu ochi buni de oamenii lui Knox. S-a decis să profite de situație și s-a târât înapoi pe burtă, la individul pe care îl împușcase. După o căutare sumară, a dat de două magazine cu muniție de rezervă.

Exact ceea ce-i trebuia.

Un alt glonț a şuierat în direcția lui, zdrelind zidul aflat la câțiva zeci de centimetri distanță.

Păsările își luaseră zborul de la prima rafală, însă duhoarea persista, iar pietrele rămăseseră alunecoase din cauza excrementelor.

A găsit o deschizătură prin care putea coborî. Nu erau trepte, doar o gaură în parapet. S-a prins de marginea aspră a pietrei de calcar și s-a lăsat să cadă, ajungând la un alt nivel, pentru moment la adăpost.

Și-a dat jos rucsacul.

*

Malone și-a săltat corpul, mai întâi atingând cu tălpile pantofilor piatra ascuțită, apoi prinzându-se bine de ea. Ținta s-a rostogolit la pământ și a scăpat arma din mână. Înainte să încerce să o apuce, Malone l-a împușcat în piept. După care a coborât de pe zid și s-a repezit în față, cu arma pregătită.

A răsucit corpul cu fața în sus. Nu a recunoscut chipul. A verificat pulsul. Zero. I-a luat pistolul și l-a vârat în buzunar. L-a percheziționat rapid și a dat de un încărcător de rezervă și de un portofel. Le-a îndesat și pe ele în buzunar, apoi și-a luat sacul.

Se afla pe vârful fațadei vestice a fortului.

Dinspre zidul sudic au şuierat gloanțe.

*

Knox nu se așteptase la atac.

Wyatt reapăruse la cincisprezece metri de el, pe un alt zid, și începuse să tragă, gloanțele improșcând cu precizie în jurul lui.

Cu prea mare precizie chiar, având în vedere întunericul beznă.

*

Wyatt venise pregătit. Carbonell îi pusese la dispoziție o pereche de ochelari de vedere pe timp de noapte, fapt care îi permisesese să-l descopere pe Knox ascuns printre dărâmături. Din păcate pentru el, ținta lui nu se aventurase prea departe de adăpost, pentru a încerca o lovitură fatală. A surprins o mișcare în vârful unui alt zid și a auzit o împușcătură. A scanat iute meterezele și a dat cu ochii de un bărbat înarmat care îl percheziționa pe un altul, întins pe podea cu fața în jos. Înălțimea, conformația fizică, totul corespundea.

Malone. Cum era cu puțință?

Și-a îndreptat din nou atenția către propriul adversar.

— Knox, a strigat el. Știu că Andrea Carbonell ți-a indicat locul. Numai ea putea să ți-l dea. Te-a trimis ca să mă ucizi, nu-i așa?

*

Knox a auzit întrebarea și și-a dat seama că situația nu era deloc roză. Pierduse în mod cert un om, iar pe celălalt nu reușea să-l contacteze prin radio. Schimbul de focuri din alte părți ale fortului nu anunța nimic bun. Misiunea facilă la care sperase se transformase în ceva complet diferit. Nu riscase totul pentru a-și da viața în locul ăsta uitat de Dumnezeu, de dragul lui Quentin Hale sau al oricăruia dintre ceilalți trei căpitani.

— Mai e cineva aici, a strigat Wyatt. E Cotton Malone. Și nu ți-e prieten.

*

Malone a auzit discursul. Tipic pentru Wyatt.

Câtă aroganță.

De un lucru era sigur – că nu avea să se bage în conversație.

Cel puțin, nu pentru moment.

*

Wyatt a zâmbit.

— Knox, presupun că Malone n-o să vrea să se arate. Și vreau să știi că n-am nimic de împărțit cu tine.

— Dar eu am.

— Ce? A, atentatul ăla tâmpit? Ar trebui să-mi fii recunoscător pentru că l-am oprit. Carbonell ne-a jucat pe amândoi pe degete. Așa că îți voi da o șansă să te retragi. Vreau să-i transmiți un mesaj din partea mea lui Quentin Hale. Spune-i că o să pun mâna pe ceea ce-și dorește atât de mult și că o să i-l dau. Sigur, îl va costa, dar nu va fi un preț pe care să nu și-l poată permite. Spune-i că o să-l caut eu.

A așteptat răspunsul.

— Carbonell mi-a zis că n-o să vrei să-i predai ei paginile, a strigat Knox.

— Asta depindea de ea, dacă-și ținea sau nu promisiunea. Și evident, nu și-a ținut-o. A apelat la tine ca să mă ucizi. Suntem doi contra unu, Knox. Malone vrea și el paginile. Dacă le găsește, ție nu-ți vor mai fi de folos. Malone lucrează pentru Dumnezeu și patrie.

— Și ești sigur că o să le găsești?

— Malone și cu mine avem de rezolvat niște probleme. Imediat ce termin cu el, o să pun mâna pe ceea ce-ți trebuie ție.

— Și dacă nu plec?

— Atunci o să mori. Garantat. Unul dintre noi o să te ucidă.

*

Knox și-a cântărit opțiunile. Era singur împotriva a doi urmăritori. Unul aparent prietenos, celălalt, care nu se arătase încă.

Cine era Cotton Malone?

Pe urmă mai era și chestiunea echipajului.

Și a pierderilor de vieți omenești.

O situație nu tocmai frecventă.

De ani de zile nu mai pierduseră nici un om. Knox acceptase să vină aici pentru că părea singura soluție. Hale era încântat, iar ceilalți trei căpitani mulțumiți. Carbonell fusese cea care le furnizase informațiile, cu gândul că Knox va ajunge pe insulă.

Se săturase.

Își risca viața degeaba.

— Plec, a strigat el.

*

Malone s-a ghemuit și a scrutat beznă. Cea mai apropiată sursă de lumină se afla la kilometri distanță, pe o insulă învecinată. Valurile își continuau neabătute atacul asupra stâncilor. Wyatt îl pândea în întuneric. Îi era imposibil să încerce să-l doboare pe al treilea tip. Pe Knox. Wyatt avea să riposteze.

Trebuia să aibă răbdare.

— În regulă, Malone, a strigat Wyatt. Înțeleg că ai avut acces la aceleași informații ca și mine. Unul dintre noi va câștiga lupta. E momentul să aflăm cine.

Capitolul 64

Bath, Carolina de Nord

Vântul izbea puntea cu suficientă forță pentru a mișca tunurile din loc. Ținea strâns timona, cu prora îndreptată spre nord-est. Se aflau la marginea nisipului ce se întindea dincolo de țărm, un culoar îngust prin care trebuia să te streкори păstrând cu atenție cursul. Gabierele terțarolate se umflau purtându-i înaintea.

Un vas și-a făcut brusc apariția.

Pe un curs paralel, cu catargele apropiindu-se periculos de velele lui. Ce căuta aici? Reușiseră să stea ascunși cea mai mare parte a zilei, iar el sperase să se poată furișa, la adăpostul furtunii.

A sunat alarma.

Zgomotul s-a întezit pe măsură ce marinarii apăreau de sub punte drept în mijlocul furtunii. Pericolul a fost repede sesizat, iar armele au început să fie agitate, pregătite de atac. Tunarii n-au mai așteptat ordinul și au pornit să tragă salve în flancurile navei inamice. A continuat să țină cursul, mândru de vasul său, care aparținea casei Hale, din Carolina de Nord.

Nimeni nu avea să-i captureze ori scufunde nava.

O nouă pală de vânt a pus la încercare cârma.

S-a zbătut din greu să păstreze controlul.

Niște bărbați se cățarau acum de pe celălalt vas pe al lui. Pirați, la fel ca el. Știa cine erau. Casa Bolton. Tot din Carolina de Nord. Veniți cu gândul unei lupte în larg, pe timp de furtună, atunci când el avea să coboare garda.

Sau cel puțin așa crezuseră ei.

Era un atac total nesăbuit. Care încălca toate principiile după care se conduceau ei în viață. Dar Boltonii fuseseră dintotdeauna niște proști.

— Quentin.

Numele său rostit în vânt.

O voce de femeie.

Alți oameni s-au ivit pe punte, înarmați cu săbii. Unul dintre ei a făcut o săritură prin aer și a aterizat la câțiva centimetri de el.

O femeie.

Izbitor de frumoasă, cu păr blond, piele albă și ochi care îl priveau intens.

A sărit pe el și l-a îndepărtat de la timonă. Când vasul și-a schimbat cursul, l-a simțit mișcându-se haotic.

— *Quentin, Quentin.*

Hale a deschis ochii.

Se afla în dormitorul său.

O furtună se dezlănțuise afară. Ploaia bătea cu furie în geamuri și vântul urla, smulgând crengile copacilor.

Acum își amintea.

Se retrăsese împreună cu Shirley Kaiser, ademenit de promisiunea lenjeriei speciale pe care ea o adusese.

Care fusese într-adevăr deosebită.

Dantela de culoarea levănțicii ce îi înconjura silueta minionă fusese suficient de diafană pentru a-i distrage o vreme atenția. Ea se apropiase de pat și îl dezbrăcase. După aproape o oră de plăcere, bărbatul ațipise, satisfăcut, mulțumit de apariția ei inopinată. Fusese exact divertismentul de care avea nevoie, după ce se ocupase de cei trei căpitani.

— *Quentin.*

Și-a alungat somnul clipind din ochi și și-a concentrat privirea pe tavanul cofrat al dormitorului, confecționat din carena unui slup din secolul al XVIII-lea care străbătea pe vremuri strâmtoarea Pamlico. A simțit atingerea plăcută a cearșafurilor fine și fermitatea saltelei de mărimea unui pat matrimonial. Dormea într-un pat cu baldachin, solid și înalt, la care se putea ajunge numai de pe taburetul așezat alături. Cu ani în urmă, își răsucise o dată glezna atunci când încercase să coboare în grabă.

— *Quentin.*

Vocea lui Shirley.

Desigur. Doar fusese aici, lângă el, în pat. Poate că era pregătită pentru mai mult. Cu atât mai bine. Și el era pregătit.

S-a răsucit cu fața în sus.

Femeia se holba la el cu o expresie în care nu se întrezărea nici pic de zâmbet sau dorință. Doar o privire dură și plină de furie.

După care a văzut arma.

Cu butoiașul la numai câțiva centimetri de fața lui.

*

Cassiopeia a urmărit vehiculul ambulanței care îl lua pe tâlharul rănit. Celălalt intrus, pe care ea îl doborâse pocnindu-l în cap cu pistolul, fusese luat în custodie, și acum își apăsa o pungă cu gheață pe cucuiul de mărimea unui ou.

Nici unul dintre cei doi nu avea acte asupra lui și nu se arătase dispus să coopereze.

— *Cu fiecare clipă care trece, Stephanie se va afla și mai mult în pericol, îi spusese Danny Daniels.*

Stătea în fața ușii de la Camera Albastră.

— *Recunosc simptomele, domnule președinte. E un iad să ții la cineva și să-ți faci griji din cauza lui.*

Bărbatul a priceput unde bate.

— *Tu și cu Cotton?*

Cassiopeia confirmase cu un gest din cap.

— *E bine și e rău, totodată. De pildă, ca acum. Te întrebi: E teafăr? Are nevoie de ajutor? Până în urmă cu câteva luni, n-aveam de ce să-mi fac probleme.*

— *Eu sunt singur de multă vreme, a spus Daniels.*

Din tonul lui sumbru a înțeles că regreta fiecare clipă.

— *Pauline și cu mine trebuie să punem la punct lucrurile. Nu mai putem aștepta.*

— *Aveți grijă. Nu vă grăbiți cu deciziile. Miza e foarte mare.*

Privirea lui a coborât spre ea, aprobatoare.

— *Mi-am servit țara. Politica a fost viața mea timp de patruzeci de ani. În tot acest răstimp m-am comportat ca un băiat cuminte. N-am luat un ban de la nimeni, n-am încălcat niciodată legea. Nu m-am vândut nimănui. Nu am iscat scandaluri. Am rămas fidel conștiinței și principiilor mele, cu toate că uneori am plătit scump. Mi-am făcut datoria cum m-am priceput mai bine. Am rămas cu puține regrete în suflet. Dar acum a sosit vremea să mă ocup și de mine. Măcar pentru un timp.*

— *Stephanie știe ce simțiți?*

Daniels nu a răspuns imediat, și asta a făcut-o să se întrebe dacă bărbatul cunoștea realmente răspunsul. Însă ceea ce i-a spus, în cele din urmă, a luat-o prin surprindere.

— *Da, cred că știe.*

O mașină a apărut pe alea din fața casei lui Kaiser și Edwin Davis a coborât de pe locul pasagerului. Ambii intruși fuseseră amprentați cu mai bine de o oră în urmă și i se promisese identificarea lor. În momentul acela discutase cu Davis la telefon, însă, din câte se părea, omul se pusese în mișcare. Cartierul se umpluse de vecini ieșiți să vadă ce se întâmplă și de mașini de poliție.

Incidentul nu putea fi ținut secret.

— Mașina pe care au folosit-o a fost găsită la câteva străzi de aici, i-a explicat Davis Cassiopeei pe măsură ce se apropia de ea. Avea numere de înregistrare din Carolina de Nord furate, la fel ca mașina, care aparținea unei femei din Virginia

de Vest. Încă așteptăm rezultatele amprentării. Deși asta ar presupune fie că au avut de-a face cu sistemul nostru judiciar, fie că și-au cumpărat legal arme, că au predat în școli sau au depus orice altă activitate care implică luarea amprentelor. Eu, unul, sper că au servit cândva în armată. Dacă avem noroc, așa ne-am alege cu o mulțime de informații.

Davis arăta obosit și vorbea ca un om ajuns la capătul puterilor.

— Cum se simt președintele și prima doamnă? a întrebat Cassiopeia.

— Am auzit că ți-a făcut o vizită înainte să pleci.

Cassiopeia nu avea de gând să înșele încrederea pe care i-o acordase Daniels.

— Era supărat din cauza lui Stephanie. Se simte responsabil.

— Ca noi toți.

— Vreo veste de la Cotton?

— Nu direct.

A înțeles aluzia.

— De la cine?

— Cotton nu a dorit să-i asigurăm întăriri.

— Și i-ai respectat dorința?

— Nu tocmai.

*

Hale a realizat că, pentru prima oară în viață, avea o armă îndreptată direct asupra lui. Era o scenă cel puțin bizară, cu atât mai mult cu cât zăcea întins gol în pat. Kaiser părea să știe cum să mânuiască arma.

— Am învățat să trag când eram mică, a spus ea. Tata m-a învățat. M-ai folosit, Quentin. M-ai mințit. Ai fost un băiat rău.

Hale s-a întrebat dacă femeia juca vreun joc. Dacă da, atunci putea fi ceva al naibii de incitant.

— Ce vrei de la mine? a întrebat-o.

Femeia a mutat ținta de la fața la ventrele lui. Numai pătura despărțea trupul gol al lui Hale de armă.

— Să te văd cum suferi.

Capitolul 65

Paw Island, Noua Scoție

Malone a studiat preț de o clipă crenelurile zidurilor pe jumătate prăbușite. A simțit un ghem în stomac. Inima i-a luat-o la goană.

Ca pe vremuri.

S-a retras pe casa scării și a coborât rapid la nivelul solului. Cu arma automată ținută în față, a înaintat ghemuit prin întunericul curții interioare. S-a oprit în umbră, pentru a permite ochilor să se adapteze.

Un fior rece i-a străbătut șira spinării.

Un fior care îi avertiza toți nervii să fie pregătiți.

Fortul era ca un labirint pe trei niveluri, cu încăperi care dădeau dintr-una într-alta. Și-a amintit ceea ce citise despre nivelul inferior și despre cei șaptezeci și patru de prizonieri britanici care se înecaseră acolo. În cadrul procesului judecat la curtea marțială apăruse informația că fundația fortului se sprijinea pe un hățiș de tuneluri tăiate în stâncă, inundate la flux și golite de apă în timpul refluxului. Ofițerii coloniali susținuseră cu nu aveau cunoștință de acest lucru și că aleseseră subsolul pentru că era locul cel mai sigur pentru încarcerare. Desigur, nici un britanic nu supraviețuise pentru a-i contrazice și nici unul dintre cei circa o sută de soldați coloniali nu dezmințise mărturiile.

A auzit o mișcare deasupra.

Pași.

Și-a îndreptat iute privirea spre tavan.

*

Cassiopeia a așteptat ca Edwin Davis să-i ofere mai multe explicații.

— Cotton a insistat să nu trimitem pe nimeni acolo, în afară de el, a spus Davis. Chestie care mie mi s-a părut o prostie.

Cassiopeia i-a dat dreptate.

— Așa că le-am cerut celor doi piloți de la Serviciul Secret, care l-au adus cu avionul, să supravegheze situația de pe mal.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— M-au sunat chiar înainte să ajung aici. Pe Paw Island s-au semnalat schimburi de focuri.

Era exact ceea ce Cassiopeia nu voia să audă.

— Aștept date noi, ca să decid ce e de făcut.

Cassiopeia s-a uitat la ceasul de la mână. 9.20 seara.

— Kaiser ar trebui să se întoarcă din clipă în clipă. Ne-a spus că, de obicei, nu ajunge înapoi acasă mai târziu de opt și jumătate.

— A verificat cineva casa în interior?

— Cu puțină vreme în urmă, a confirmat Cassiopeia.

— Și prizonierul? Tot așa tăcut?

— Da, n-a scos o vorbă.

— Măine o să ne trezim pe cap cu un avocat spilcuit și cu relații, care o să ceară eliberarea pe cauțiune. Și o va obține. Commonwealth-ul are grijă de oamenii săi.

O melodie în surdină s-a auzit din interiorul hainei lui Davis. A scos telefonul mobil și s-a îndepărtat la câțiva pași de Cassiopeia.

Un agent a ieșit pe ușa din față a casei lui Kaiser și s-a apropiat de ea.

— Cred c-ar trebui să intrați să vedeți ceva.

*

Hale fusese prins cu garda jos. Îi permisesse femeii din fața lui să îl seducă, amăgindu-se în tot acest timp că o domina.

— De când îmi asculți convorbirile telefonice? l-a întrebat ea.

Arma ațintită spre ventrele lui nu lăsa loc de interpretări; minciuna nu era cea mai bună idee.

— De câteva luni.

— De asta te-ai combinat cu mine? Ca să afli mai multe amănunte despre președinte?

— La început. Dar asta s-a schimbat cu timpul. Și recunosc, relația noastră a devenit tot mai plăcută.

— Nu te mai obosi cu vrăjeala.

— Shirley, ești o femeie în toată firea. Nu te-ai folosit niciodată de cineva pentru a obține ce dorești?

— Și ce anume dorești tu, Quentin?

Afară, furtuna continua neabătută.

— Ca familia mea să păstreze ceea ce a obținut prin muncă timp de trei sute de ani.

*

Malone a pătruns în ceea ce părea a fi fost cândva un hol vast, din care tavanul și cea mai mare parte a pereților dispăruseră. S-a uitat în sus, spre porțiunea expusă dintre doi parapeți, și nu a zărit pe nimeni. Cerul strălucea de lumina tot

mai puternică a lunii și un vânt rece bătea dinspre est spre vest.

Avea gura uscată de atâta încordare și un fir subțire de sudoare îi aluneca pe piept.

A avansat pe furiș spre capătul opus al încăperii, unde se afla și vatra masivă, încadrată de o poliță de piatră sfărâmată. O crăpătură dreptunghiulară, de circa trei metri lățime și doi metri și jumătate adâncime, se deschidea în centrul ei, sub coșul de fum. Știa că gaura era pentru tăciuni, care erau măturați acolo, jos, pentru a fi înlăturați mai ușor. Hornul vertical împingea fumul spre acoperiș. A pășit în interiorul vetrei și s-a holbat prin gaura deschisă în jos. Nu se întrezărea nimic altceva decât beznă, deși zgomotul valurilor era mai puternic. Putea să aprindă lanterna pentru a vedea mai bine, dar n-ar fi fost o soluție prea inteligentă.

Putea folosi coșul, pentru a urca pe ascuns pe acoperiș.

S-a uitat în sus.

Talpa unui pantof l-a izbit în frunte.

S-a clătinat, dându-se înapoi sub impactul loviturii, dar n-a scăpat arma din mână.

A clipit, încercând să-și focalizeze privirea, și a reușit să vadă o siluetă întunecată care se lăsase să alunece pe horn în jos.

Silueta s-a năpustit asupra lui și s-au prăbușit amândoi într-un morman de dărâmături.

O durere ascuțită i-a străfulgerat brațul drept și degetele lui au eliberat arma.

*

Cassiopeia a intrat în casa bine luminată a lui Shirley Kaiser și l-a urmat pe agent prin holul de la intrare și bucătărie, de unde se deschidea o mică zonă de lucru care ducea la spălătorie și garaj. Pe un birou zidit în perete, cu blat din granit, se aflau un computer, o imprimantă și un modem wireless, alături de diverse obiecte de papetărie, creioane, pixuri și alte accesorii de birou, toate decorate cu același model floral.

— Am decis să scoatem camera de filmat de la etaj și am intrat în casă, i-a explicat agentul. Linia noastră de transmisie era prin conexiunea la internet. Și atunci am văzut asta.

A arătat spre computer.

Cassiopeia s-a uitat pe ecran și a zărit cuvintele CHARTERE GAULDIN.

La o examinare mai atentă, s-a dovedit că firma opera zboruri private din Richmond spre diverse destinații de pe coasta de est.

— Am verificat, a continuat agentul. Kaiser a închiriat astăzi un avion care a decolat în urmă cu câteva ore.

— În ce direcție?

— Aeroportul Pitt-Greenville. În Carolina de Nord.

Teama a cuprins-o pe Cassiopeia.

Nu știa cât de departe se afla Bath de Greenville, dar bănuia că nu foarte departe.

*

Wyatt reușise până la urmă să-l prindă pe Malone pe picior greșit. Îl urmărise înaintând printre ruine, avantajat fiind de ochelarii de vedere pe timp de noapte. Atunci când își văzuse ținta intrând în hol, coborâse fără dificultate pe horn. Faptul că Malone se oprise chiar în centrul vetrei ușurase și mai mult lucrurile.

L-a prins de gât și l-a strâns cu putere.

S-au rostogolit de pe piatră pe podeaua dură și au continuat să se rostogolească până ce s-au lovit de un alt morman de dărâmături.

Wyatt l-a pocnit cu pumnul în coaste și a început să îl izbească în rinichi. Malone s-a clătinat, dar nu i-a dat drumul.

L-a lovit și mai tare.

Malone s-a rostogolit pe o parte și a sărit în picioare.

La fel și el.

Și-au dat ocol unul altuia, cu mâinile goale și armele pregătite.

— Tu și cu mine, față în față, a mârâit Wyatt.

*

Cassiopeia îl aștepta pe Edwin Davis în bucătărie. Agentul de la Serviciul Secret se oferise să-l aducă să vadă și el. Inițiativa lui Shirley Kaiser pusese, probabil, în pericol întreaga operațiune. Unde i-o fi fost capul? Bărbatul cu care se încurcase era un pirat, un om dispus să facă orice pentru a-și scăpa pielea și pentru care uciderea unei femei pe care o jucase deja pe degete nu reprezenta nici o problemă.

Davis a intrat în încăpere. Îngrijorarea i se citea pe față. Își dăduse singur seama de implicațiile gestului lui Kaiser.

— Aeroportul din Greenville e pista cea mai apropiată de Bath. Femeia asta e nebună.

— Plec într-acolo, a spus Cassiopeia.

— Nu știi dacă pot permite așa ceva.

— Deci e în regulă să mă vâri, fără să mă întreb, în toată porcăria aia de la Casa Albă, dar nu mă lași să-mi continui treaba?

— Aia a fost o chestiune strict personală. Spre deosebire de situația de acum. Tu nu ești pe statele de plată.

— Și tocmai de asta mă voi duce. Și apropo, faptul că nu mă aflu pe statele de plată nu v-a împiedicat să apelați la mine ultima oară, când Daniels a avut probleme. Davis a părut că înțelege aluzia, așa încât Cassiopeia a continuat: lasă-mi câteva ore la dispoziție și, dacă până atunci nu primești vești de la mine, trimite Serviciul Secret.

Davis a rămas câteva clipe pe gânduri, apoi a dat din cap în semn de încuviințare.

— Ai dreptate. E cea mai bună soluție.

— Ce mai știi de Cotton? Apelul ăla la care ai răspuns afară era în legătură cu el, nu-i așa?

— Erau agenții. Mi-au raportat că sunt pe țărm, la câțiva kilometri distanță de insulă. Au însă echipament telescopic pentru vedere pe timp de noapte. În urmă cu puțin timp, o barcă a părăsit țărmul. Un singur ocupant. S-a îndreptat spre nord, îndepărtându-se de ei. După care au urmat mai multe schimburi de focuri. Acum, situația pare să se fi calmat.

— Ce ai de gând să faci?

— Nimic, a răspuns Davis. Așa cum am promis, îi voi acorda lui Cotton timpul necesar pentru a pune lucrurile la punct.

Capitolul 66

Malone s-a năpustit asupra lui Wyatt, care, cu mare agilitate, a întors situația în favoarea lui și l-a izbit cu capul de piatră.

Totul în jur s-a întunecat și s-a luminat iar.

Greața i s-a ridicat în gât.

Wyatt s-a strecurat pe lângă el, și Malone a zărit cu colțul ochiului imaginea încetoșată a unei arme răsărite în mâna dreaptă a adversarului său.

S-a zbatut să se ridice într-un genunchi.

Capul îi zvâcnea la fiecare bătaie a inimii. S-a frecat pe scalp și a încercat să se salte în picioare.

— Sper că înțelegi că niște oameni poziționați foarte sus în lanțul de comandă știu că tu și cu mine suntem aici.

Wyatt a aruncat arma deoparte.

— Hai să terminăm odată.

— Ai vreun motiv anume? A pus întrebarea pentru a permite stomacului să se mai liniștească. Și ce ai urmărit acolo, la hotel? Să fiu ucis de polițiștii din New York? Sau de vreun agent al Serviciului Secret?

— Cam așa ceva.

A încercat să străpungă din ochi întunericul, dar dincolo de mormanele de ziduri dărâmate și de lemn vechi putrezit nu a putut distinge mare lucru. Duhoarea de pasăre plutea în continuare în aer, fapt care nu-l ajuta să scape de senzația de greață.

— Am o prietenă care are probleme mari, i-a spus el lui Wyatt. Stephanie Nelle. Tipul pe care l-ai lăsat să plece de aici lucrează pentru cei care o țin, probabil, ostatică.

— Nu-i treaba mea.

Furia a umflat pieptul lui Malone. S-a repezit înainte, l-a înșfăcat pe Wyatt, și în plin avânt, s-au prăbușit amândoi la podea.

Însă în loc să se lovească de piatra dură, un pârlit le-a atras atenția că aterizaseră pe o suprafață din lemn putrezit care nu opunea rezistență. Cu greutatea lor combinată apăsând tare lemnul, s-au prăvălit în jos.

Și au tot continuat să cadă.

*

Hale trăgea de timp, încercând să găsească o cale de acces spre psihicul lui Kaiser. Poate apelând la sentimentele ei de compasiune.

— Familia mea a servit națiunea aceasta încă de dinainte de a se forma, a spus el. Și totuși, acum guvernul ne consideră, pe mine și pe asociații mei, criminali și vrea să ne dea pe mâna justiției.

— De ce?

Arma continua să fie ațintită spre ventrele lui, dar și-a impus să nu-și arate teama.

— Noi am fost mai întâi pirați, și pe urmă corsari. Trăim în locurile astea de aproape trei sute de ani. Am devenit flota forțelor coloniale aflate la începuturi și am scufundat nave britanice în timpul Revoluției Americane. Fără noi, Statele Unite nu ar fi existat. Și de atunci am îndeplinit misiuni similare pentru multe administrații. Suntem patrioți, Shirley. Oamenii care ne servim țara.

— Și ce legătură are asta cu mine? Spune-mi de ce m-ai folosit în tentativa de asasinat asupra lui Danny Daniels.

— Nu eu sunt responsabil pentru atentat, s-a apărut Hale. Ci asociații mei, care au acționat fără știința mea. M-am înfuriat foarte tare când am aflat ce au făcut.

— Deci *ei* mi-au plantat dispozitivul de ascultare?

Atenție. Trebuia să aibă mare grijă ce spune. Femeia nu era proastă.

— Nu, eu l-am plantat. Căutam soluții la problemele noastre. Am aflat de relația ta cu prima doamnă înainte de a face cunoștință cu tine.

— Atunci dă-mi un motiv ca să nu te transform într-o soprană.

— Ai duce dorul baritonului.

— Te-am rugat să termini cu vrăjeala. Văd că nu renunți.

Hale s-a mișcat pe pat.

Femeia a strâns și mai tare arma în mână.

— Liniștește-te, i-a cerut el. Mi-am dezmoțit un pic mușchii ăștia bătrâni.

— Ce ai făcut cu informațiile obținute în urma interceptării convorbirilor mele telefonice?

— Cu majoritatea nu am făcut nimic. Dar când am auzit de călătoria la New York, mi-am informat asociații. Cum Casa Albă nu anunțase public deplasarea, am considerat că se ivise o oportunitate. Am discutat chestiunea și am decis să nu acționăm. Din păcate, asociații mei s-au răzgândit și nu s-au obosit să mă înștiințeze și pe mine.

— Dintotdeauna te-ai priceput așa de bine la minciuni?

— Nu mint.

— M-ai folosit, Quentin, a rostit femeia pe un ton care nu trăda nici furie, nici dispreț.

— Și atunci ai venit și m-ai ademenit în pat ca să mă împuști?

— M-am gândit să mă folosesc și eu un pic de tine.

— Shirley, soția mea și cu mine suntem despărțiți de multă vreme. Știi asta. Tu și cu mine am avut o relație destul de sănătoasă. Chiar în clipa asta, oamenii mei înlătură dispozitivul de ascultare de la tine de acasă. S-a terminat. Cear fi s-o lăsăm baltă? Putem să ne bucurăm de o relație și mai bună acum, că...

— Că am aflat ce mare mincinos și trădător ești.

— Shirley, a insistat el pe un ton blând, nu fi naivă. Viața e grea, și fiecare dintre noi face ce poate pentru a supraviețui. Gândește-te că mă aflu într-o situație aproape disperată, așa că am ales metodele care am crezut că-mi vor aduce rezultate. Recunosc, te-am mințit. La început. Dar după ce am ajuns să ne cunoaștem mai bine, asta s-a schimbat. Știi bine că n-aș putea să mă prefac în toate cele – amintește-ți ce am făcut noi doi în noaptea asta. Ești o femeie incitantă, plină de viață.

Arma nu s-a clintit.

— Mi-ai distrus relația cu prima doamnă.

— Femeia aia are nevoie de consiliere de specialitate. Știi asta. Sau, și mai bine, are nevoie de domnul Davis pe post de confident. Se pare că îl place.

— Nimic murdar nu s-a petrecut între ei.

— Sunt sigur. Dar asta nu înseamnă că între ei nu e *ceva*. Ceva ce nici unul dintre ei nu și-ar dori să devină informație publică.

— Ce aveai de gând? Să-i șantajezi?

— M-am gândit la asta. Din fericire, se pare că au apărut soluții mai avantajoase. Așa încât secretul lor este în siguranță.

— Ce încurajator!

— De ce nu lași arma din mână, ca să sărbătorim noua noastră relație? Una bazată pe încredere și respect *reciproc*.

Îi plăceau ochii ei, de un albastru atât de intens, încât uneori păreau violeți. Trăsăturile ascuțite nu-i trădau vârsta. Avea grația mlădioasă a unei dansatoare – curbe frumoase, talie subțire, sâni plini. Și își dădea cu un parfum special, cu aromă de citrice, care persista mult timp după plecarea ei.

— Nu cred că între noi mai poate exista o relație, a spus femeia într-un târziu.

Și a apăsât pe trăgaci.

Knox a abandonat barca pe mal și s-a grăbit să se întoarcă la mașina pe care o lăsase parcată în apropierea unui mic șir de prăvălii închise. Se bucura să plece de pe Paw Island.

Din punctul lui de vedere, moartea pe insula aceea nu intra în ecuație.

În jur nu se vedea nici țipenie de om. Trebuia să părăsească iute Canada. Barca furată avea să fie descoperită de cineva a doua zi. Iar cele două ajutoare ale sale vor fi și ele găsite în interiorul Fortului Dominion. Primul era cu certitudine mort, al doilea, aproape sigur. Nici unul dintre ei nu avea acte de identitate asupra sa, deși amândoi locuiau înspre Nags Head, pe țărmul Atlanticului. Knox își încurajase de mai mult timp o parte din echipaj să se mute din Bath în comunitățile învecinate, cu cât mai departe, cu atât mai bine, dar undeva suficient de aproape ca să poată ajunge pe domeniu în două ore. Mulți dintre subordonații săi, printre care și cei doi, erau necăsătoriți și nu întrețineau relații strânse cu multă lume. După ce corpurile aveau să fie identificate și se va afla că oamenii lucraseră pe domeniul de la Bath, forțele de ordine aveau să-și facă apariția. Și să declanșeze o anchetă. Dar tocmai de aceea, Commonwealth-ul plătea o armată de avocați. Nici o problemă.

Pe de altă parte, mai era și Andrea Carbonell.

Iar *ea* era o problemă.

Knox se săturase să-i tot fie teamă. Se săturase să se tot uite peste umăr. Și să-și facă griji. Un bun intendent nu s-ar fi pus niciodată într-un asemenea pericol.

Și totuși, el așa făcuse.

Cu un an în urmă, ar fi rămas probabil în Fortul Dominion, ca să se lupte cu Jonathan Wyatt. Însă alesese deja un alt drum, un drum care nu avea nimic de-a face cu simțul datoriei ori cu moștenirea pe care o primise. Voia pur și simplu să scape și să nu se lase ucis de guvern sau de Commonwealth.

Era un supraviețuitor.

Iar Jonathan Wyatt nu era dușmanul lui. Și nici Quentin Hale sau ceilalți trei căpitani.

Care nu știau nimic despre ceea ce făcuse el.

Numai Andrea Carbonell cunoștea totul.

Capitolul 67

Bath, Carolina de Nord

Hale a auzit pocnetul scos de trăgaci, dar nu și detunătura.

Kaiser a zâmbit.

— A doua oară va fi pe bune.

Nici nu se îndoia.

— N-ai idee în ce situație m-ai pus, a spus femeia. Pauline Daniels nu va mai vrea, probabil, să vorbească niciodată cu mine.

— Au aflat că ți-am ascultat convorbirile telefonice?

— Au descoperit dispozitivul ăla micuț în curtea din spatele casei.

Panica l-a cuprins pe Hale la gândul celor doi oameni trimiși să recupereze echipamentul. Oare agenții stătuseră la pândă, în așteptarea lor?

— Shirley, ascultă-mă cu atenție. E în joc ceva cu mult mai important decât mândria ta. Eu și cu asociații mei ținem pe umeri întreaga greutate a guvernării SUA. Am nevoie de aliați, nu de dușmani. A sosit momentul să divorțez. Ar fi foarte plăcut să te am tot timpul lângă mine. Și pentru mine, și pentru tine, eu așa sper, a adăugat el după o pauză.

Trebuia să ia legătura cu Knox și să se ocupe de situația ivită în Virginia. Care devenise mai critică acum decât ceea ce se petrecea în Noua Scoție.

— Chiar îți închipui c-o să mă convingi cu asta? a întrebat Kaiser. Cu promisiunea că o să mă iei în căsătorie? N-am nevoie de nici un soț, Quentin.

— Dar de ce ai nevoie?

— De pildă, de răspunsul la o întrebare. Ții cumva ostatică aici o femeie pe nume Stephanie Nelle?

Primul lui impuls a fost să mintă, dar s-a răzgândit din nou.

— Femeia ne este și ea dușman. A fost trimisă aici ca să ne distrugă. Am capturat-o ca să mă apăr.

— Nu-ți cer să te justifici, Quentin. Vreau doar să aflu dacă e aici.

Un clopoțel de alarmă i-a sunat în cap.

Cum de știuse Shirley să-i pună o asemenea întrebare?

Nu exista decât o singură explicație. Cineva o instruisese. Cineva aflat în cunoștință de cauză. Dacă Shirley n-ar fi fost

dezbrăcată, ar fi bănuir-o că purta microfon. Nu-și făcea griji în legătura cu îmbrăcămintea și cu geanta ei de voiaj, căci ambele se aflau în camera alăturată, de care îi despărțea o ușă închisă.

— Shirley, înțelege că trăim vremuri ieșite din comun. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Dacă ai fi fost în locul meu, ai fi făcut la fel. Și nu asta și faci, de fapt, acum? Îți cauți justificări cu orice preț?

*

Cassiopeia ar fi vrut să-l contrazică pe Edwin Davis, dar știa că era mai bine să asculte de instinctele lui, ca și de ale lui Cotton.

Totuși, rămânea o problemă.

— Trebuie să luăm legătura cu Kaiser, i-a spus ea lui Davis.

— Nu cred că e posibil. Ce am putea să facem? S-o sunăm?

— Nu noi. Ci altcineva.

A văzut că Davis înțelesese aluzia.

Și l-a urmărit cum își scotea telefonul și forma un număr.

Hale aștepta răspunsul lui Shirley. Femeia părea să-i cântărească argumentele.

— Te-ai folosit de mine, a spus ea într-un final.

O nouă pală de vânt și un răpăit puternic de ploaie în geam au zdruncinat casa.

Făcând-o să tresară.

Hale a profitat și a lovit-o cu pumnul în față.

*

Cassiopeia îl asculta pe Davis, care o informa pe Pauline Daniels cu privire la ceea ce făcuse Shirley Kaiser.

— Nu pot să cred că s-a dus la el, a spus prima doamnă.

Se retrăseseră în sufragerie și le ceruseră agenților să părăsească reședința, pentru a putea discuta în liniște la telefon.

— Se simte vinovată pentru cele întâmplare, a continuat prima doamnă. Și e foarte supărată pentru că s-a lăsat folosită. Totuși, n-ar fi trebuit să se ducă la el acasă.

Aveau însă probleme și mai grave. Împușcătura urma să atragă atenția presei locale. Și când Hale avea să afle de soarta oamenilor săi, va ști că plecarea lui Shirley Kaiser de acasă fusese descoperită. Și femeia va deveni o povară pentru el.

— Pauline, a spus Davis. Sun-o. Acum. Să vedem dacă răspunde.

— Nu închide.
— N-avem cum să ținem secret incidentul, i-a șoptit Cassiopeia lui Davis.
— Știu. Zilele lui Shirley Kaiser sunt de acum numărate.
— Edwin, a rostit Pauline în speaker. Nu-mi răspunde. Telefonul a intrat pe căsuța vocală. M-am gândit că nu dorești să-i las un mesaj.
— Trebuie să închid, a spus Davis.
Cassiopeia a sesizat frustrarea din tonul lui.
— Edwin, n-am vrut să...
Davis a încheiat convorbirea.
— Cam nepoliticos din partea ta, a comentat Cassiopeia.
— Nu i-ar fi plăcut să audă ce aveam de zis. La un moment dat trebuie să încetăm cu toții să facem greșeli prostești. Inclusiv eu, a adăugat Davis.
— Viața femeii ăleia e în pericol. Du-mă acolo cât mai repede.
Bărbatul nu a avut nimic de obiectat.

*

Hale s-a ridicat de pe pat.
Kaiser zăcea în stare de inconștiență după lovitura încasată în plină figură.
Îl durea mâna. Oare îi spărsese maxilarul? I-a luat arma și a verificat-o. Într-adevăr, a doua rundă i-ar fi creat mari probleme.
Mintea îi lucra febril.
Oare oamenii lui fuseseră prinși la reședința lui Kaiser? Trebuia neapărat să afle. Cu Knox nu putea lua legătura, căci încă se afla, probabil, pe Paw Island.
Și-a tras halatul pe el.
A aruncat o privire spre ceasul de pe noptieră. 9.35 seara. A luat telefonul și a sunat la intercom. Secretarul a răspuns la al doilea apel.
— Cheamă imediat doi oameni la mine în dormitor. Am un nou oaspete pentru închisoarea noastră.

Capitolul 68

Noua Scoție
Ora 10.20 seara

Malone a deschis ochii. Îl durea tot corpul. Inclusiv picioarele. Stătea întins pe spate, cu privirea ațintită în sus spre gaura căscată în lemnul putrezit, prin care se prăbușise împreună cu Wyatt.

Și-a mișcat membrele și a descoperit că nu-și fracturase nimic.

Luna arunca raze firave de lumină, atât cât să-și dea seama că se prăvăliseră de la circa nouă metri. Lemnul spongios le atenuase căderea. Sub el era acum piatră.

Și apă rece.

Zidurile din jur sclipeau într-o tentă argintie în lumina slabă, semnalându-i că erau umede.

A auzit zgomotul valurilor și a simțit din nou duhoarea de pasăre.

Unde era Wyatt?

S-a ridicat în șezut. O lumină s-a aprins. Strălucitoare, singulară, la câțiva zeci de centimetri distanță. Și-a acoperit ochii cu brațul.

Lumina s-a mișcat, îndepărtându-se de fața lui.

La licărirea ei l-a văzut pe Wyatt, care ținea în mână o lanternă.

*

Knox a ajuns pe pista particulară unde aterizase cu avionul corporatist aparținând firmei Hale Enterprises. Pista era situată imediat la sud de Halifax și era destinată turiștilor care își permiteau luxul de a deține avioane private.

Ieșise din Mahone Bay și se îndreptase înapoi spre nord fără nici un incident.

Telefonul mobil i-a vibrat în buzunar. S-a uitat pe ecran. Hale. Era un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a pune lucrurile la punct.

A răspuns, i-a povestit căpitanului cele întâmplate, apoi a continuat:

— Carbonell te-a mințit. Din nou. A mai fost cineva în fort. Wyatt l-a strigat pe nume. Cotton Malone. Cu siguranță nu era de partea noastră. Din câte am înțeles de la Wyatt,

fusese trimis de guvern. Nu-mi pot asuma răspunderea pentru toate aceste...

— Înțeleg, l-a întrerupt Hale.

Intervenția l-a luat pe Knox prin surprindere. În general, Hale nu se arăta înțelegător decât în fața succesului.

— Carbonell e o mincinoasă, a rostit Hale cu amărăciune în glas. Joacă la mai multe capete. Ai avut dreptate, și încep să mă întreb dacă informația pe care ne-a dat-o despre cifru e reală.

— E totuși posibil. Wyatt mi-a cerut să-ți spun că, după ce va pune mâna pe cele două pagini lipsă, e dispus să ți le vândă. A ținut neapărat să-ți transmit mesajul.

— Atunci nu putem decât să sperăm că renegatul ăsta, pe care Carbonell cu siguranță nu îl agreează și în care nu are încredere, nu se înșală și va dori să coopereze cu noi.

— Avem doi oameni morți în fort, a subliniat Knox.

— Plus o problemă și mai gravă.

L-a ascultat pe Hale povestindu-i despre Shirley Kaiser și despre posibilitatea unui incident nefericit la reședința ei.

A decis să-și încerce norocul.

— Căpitane Hale, Carbonell se folosește de noi. Nu face decât să complice o situație și așa suficient de complicată. Ne-a asigurat că numai ea și cu Wyatt știau de locul unde sunt ascunse paginile, dar individul ăla, Cotton Malone, era și el acolo. Tot ea l-a trimis și pe el? Dacă nu, atunci cine altcineva mai știe de treaba asta? Câte riscuri o să ne mai asumăm? Cât timp o să-mi mai pun viața în joc?

Tăcerea de la celălalt capăt al firului i-a spus că Hale se gândea la întrebările pe care i le pusese.

— De acord, a rostit acesta într-un final. Carbonell trebuie să plătească.

Excelent. Moartea ei avea să îndrepte toate greșelile comise de el. Și avea să-l readucă acolo unde îi era locul.

— Mai întâi află dacă avem o problemă în Virginia, a ordonat Hale. E ceva ce trebuie neapărat să știm. Și pe urmă ai permisiunea mea să te ocupi de tipa de la NIA așa cum vei considera de cuviință.

În sfârșit.

Libertate deplină de acțiune.

A încheiat convorbirea și s-a grăbit să ajungă la avion. De cum va urca la bord, va verifica starea vremii și va obține permisiunea de decolare. Aeroportul nu avea turn de control. Aterizările și decolările erau coordonate de la Halifax. A dat la o parte capacul de la tambuchi și a urcat în cabina spațioasă.

— Lasă luminile stinse, s-a auzit din interior o voce de femeie.

A încremenit.

A cercetat cu privirea scena cufundată în întuneric. La lumina reflectoarelor de pe pistă a deslușit trei siluete așezate în scaunele de piele.

A recunoscut imediat vocea.

Andrea Carbonell.

— După cum vezi, nu am venit singură, a spus femeia. Așa că fii băiat cuminte și închide ușa cabinei.

*

Cassiopeia stătea așezată în compartimentul destinat pasagerilor dintr-un elicopter de transport al forțelor aeriene, care se deplasa în direcția sud, dinspre Virginia către coasta Carolinei de Nord. Edwin Davis o însoțea. Cu săptămâni în urmă, acesta ceruse să se efectueze o recunoaștere a domeniului Commonwealth-ului, motiv pentru care acum era în măsură să-i prezinte o imagine detaliată, luată din satelit, a terenului. Serviciul Secret făcuse apel la biroul statal al FBI-ului pentru a-i pune la dispoziție o barcă ce o aștepta pe malul sudic al râului Pamlico. De acolo, Cassiopeia urma să ia o motocicletă pentru a ajunge pe malul nordic, pe domeniul lui Hale. Pentru moment nu doriseră să ceară sprijin de la organele locale de poliție, căci nu știau cât de departe se întindea brațul Commonwealth-ului.

Se apropia de miezul nopții. Presa locală din Fredericksburg avea să difuzeze știrea despre focurile auzite la reședința lui Kaiser a doua zi dimineața. Presupunând că Hale nu trimisese și pe altcineva care să-i fi raportat dezastrul, asta însemna că aveau un avantaj de câteva ore în fața lui.

Domeniul Commonwealth-ului era, fără îndoială, monitorizat cu mijloace electronice, camerele de supraveghere oferind modalități de apărare mult mai bune decât paznicii. Din păcate, Davis nu îi putuse furniza prea multe informații referitoare la ceea ce o aștepta acolo. I se spusese totuși că o furtună puternică se abătuse asupra întregii zone de coastă, ceea ce ea spera că îi va asigura suficientă acoperire.

Agenții Serviciului Secret care urmăreau evenimentele de pe Paw Island raportaseră că în ultima oră totul se liniștise.

Ce făcea Cotton?

Cassiopeia nu-și putea alunga sentimentul că iubitul ei se afla în dificultate.

*

Wyatt s-a holbat în jos la Malone, care se ridica încet în picioare. Își venise în simțiri înaintea lui Malone și găsisese lanterna pe care acesta o avea asupra lui și care rezistase căderii.

— Ești mulțumit acum? l-a întrebat Malone.

Nu a răspuns.

— O, am uitat. Nu ești prea vorbăreț din fire. Cum ți se spunea? Sfinxul, nu? Urai porecla asta.

— O urăsc și acum.

Malone s-a săltat în picioare în apa înaltă până la glezne, și-a masat umărul, unde simțea cârcei, și și-a dezmoțit spinarea. Wyatt studiase deja locul. Încăperea în care se aflau avea circa nouă metri înălțime și patru metri și jumătate lățime. Pereții erau din calcar umed, în timp ce podeaua din piatră era acoperită de un strat de apă în care, la lumina lanternei, se întrezăreau pietricele de agat și jasp.

— Au fost aduse dinspre golf, a spus el arătând spre pietre.

— De unde naiba ar fi putut să vină din altă parte?

L-a lăsat pe Malone să pătrundă întreaga semnificație a spuselor sale. Și el citise, din câte se părea, despre istoria fortului. Șaptezeci și patru de soldați britanici își găsiseră acolo sfârșitul, în subteranele inundate de apă.

— Mda, asta e, a confirmat el. Suntem prinși aici, exact ca ei.

Capitolul 69

Bath, Carolina de Nord

Hale i-a urmărit pe cei doi oameni ai săi care o scoteau pe Shirley Kaiser din mașinuța electrică și o târau prin ploaie până în clădirea închisorii. Sunase înainte și dăduse ordin să fie pregătită o nouă celulă. Kaiser era încă amețită după lovitura puternică încasată și avea pe obrazul stâng o vânătaie urâtă.

Femeia se zbătea în mâinile celor doi, care o îmbrânceau înăuntru.

Hale a intrat după ei și a trântit ușa în urma lui.

Poruncise ca Nelle să fie sculată din somn și adusă la parter, în noua celulă. Voia să le țină pe cele două femei în același loc, căci cine știe ce discuție puteau încropi între ele. Și mijloacele electronice de ascultare nu aveau să scape o vorbă.

Nelle aștepta în picioare în noua celulă. Ușa a fost descuiată și Kaiser a fost împinsă înăuntru.

— E noua ta colegă de cameră, i-a spus Hale lui Nelle.

Femeia mai tânără a început să examineze vânătaia de pe fața lui Kaiser.

— Tu i-ai făcut-o? a întrebat ea.

— S-a purtat foarte urât. M-a amenințat cu un pistol.

— Ar fi trebuit să te împușc, a lătrat Kaiser.

— Ai avut o șansă și ai ratat-o, a răspuns Hale. M-ai întrebat de Stephanie Nelle. Uite-o, ea e. S-a răsucit spre Nelle. Cunoști un bărbat pe nume Cotton Malone?

— De ce mă întrebi?

— Fără nici un motiv. Atâta doar că a apărut undeva pe neașteptate.

— Atunci chiar ai o problemă, a replicat Nelle.

Hale a ridicat din umeri.

— Mă îndoiesc.

— Crezi că ai putea să-i dai o pungă cu gheață? Are o vânătaie urâtă, a spus Nelle.

Era o cerere rezonabilă, așa că a acceptat-o și a dat un ordin.

— La urma urmei, trebuie să arate cât se poate de bine.

— Ce vrei să spui cu asta? a întrebat Nelle.

— Că imediat ce va înceta furtuna, tu și cu ea vă veți imbarca într-o călătorie. Ultima. În largul mării, acolo unde veți și rămâne.

*

Cassiopeia traversa apele întunecate și agitate ale râului Pamlico. Se deplasase dinspre vest, după ce elicopterul o lăsase la un kilometru sau doi distanță de malul sudic. Agenții FBI din Carolina de Nord care o așteptaseră pe ea și pe Davis le arătaseră întinderea neagră, de aproape trei kilometri. Nu se deslușea nimic, însă Cassiopeei i se spusese de pontonul care înainta în râu, la capătul căruia urma să găsească acostat un iaht de șaizeci de metri lungime, *Adventure*, proprietatea lui Hale. Era locul cel mai indicat pentru a pătrunde pe domeniu. Trebuia doar să se țină aproape de malul drept – lucru care se dovedea a fi dificil. O furtună izbucnise în largul Atlanticului. Nu tocmai una tropicală, dar suficient de puternică – vânt tare și ploaie în rafale. Ultimele minute petrecute în elicopter nu fuseseră deloc plăcute. Davis avea să fie în apropiere, așteptând fie un semn de la ea, fie ivirea zorilor, în ce ordine aveau să vină. După aceea, agenții Serviciului Secret, care începuseră să se adune la nord de Bath, urmau să pătrundă în forță pe domeniu.

Ploaia o bombarda.

A oprit motorul și a lăsat barca să se apropie de pontonul lui Hale. Îl găsisese exact în locul unde i se spusese. Valurile se înălțau la peste un metru și trebuia să fie atentă să nu se izbească de ceva. Iahtul acostat la doc era într-adevăr impresionant. Trei catarge de dimensiuni considerabile, ale căror forme sugerau că adăposteau unul dintre acele sisteme de navigare automată pe care Cassiopeia avusese șansa să le mai vadă cu alte ocazii. Nici o lumină nu era aprinsă, lucru neobișnuit. Dar poate că din cauza furtunii, alimentarea cu energie fusese afectată.

Prin stropii de ploaie a zărit mișcare pe punte.

Și pe ponton.

Mai mulți bărbați.

Care alergau spre mal.

*

Malone l-a întrebat pe Wyatt:

— De ce toate astea? Ce s-a petrecut între noi a fost cu mult timp în urmă.

— N-am vrut să îți rămân dator.

— Și pentru asta m-ai implicat în atentat? Dacă nu reușeam să opresc mașinăriile?

— Am fost convins că vei face ceva. Și după aia, fie erai acuzat, fie împușcat.

Îi venea să-l pocnească pe nenorocitul ăla drept în bărbie, dar și-a dat seama că nu i-ar fi folosit la nimic. S-a uitat în jur. Nivelul apei nu crescuse deocamdată mai sus de glezne.

— Dar de ce nu m-ai ucis? De ce ai făcut atâta teatru?

— Nu mai contează.

— Înseamnă că ești dator și altcuiva, mai mult decât îmi ești mie.

— Înseamnă că nu mai contează.

Malone a clătinat din cap.

— Ești un tip tare ciudat. Mereu ai fost așa.

— Mai bine uită-te ce am găsit în timp ce tu zăceai leșinat, a spus Wyatt.

A îndreptat lanterna spre coridorul săpat în stâncă. La șase metri de ei, scrijelit în piatră, sclipind de umezeală și încrustat cu alge, se afla un simbol.

Malone l-a recunoscut pe loc ca fiind unul dintre cele conținute în mesajul lui Jackson.

— Mai sunt și altele?

— Hai să vedem.

Malone s-a uitat în sus. N-aveau cum să urce prin spărtură. Deasupra se iscase un gol de nouă metri, iar zidurile erau acoperite de o masă alunecoasă de mâl. N-aveau de ce să se agațe.

Și atunci, de ce nu? Ce altceva le rămânea de făcut?

— Ia-o înainte, a spus.

*

Hale s-a decis să prindă câteva ore de somn. Pe vremea asta nu puteau porni în larg. *Adventure* era o navă bună, dar orice vas are limitele sale. Ordonase ca mașina închiriată de Kaiser să fie luată de acolo și dusă mai departe, într-un loc unde să nu fie găsită. Încă nu primise raportul de la cei doi oameni trimiși la reședința lui Kaiser, și bănuia că fuseseră fie uciși, fie capturați. Dar dacă fuseseră capturați, cum de forțele de ordine nu descinseseră deja pe domeniu?

A ieșit din clădirea închisorii și s-a îndreptat spre mașina electrică.

A răsunat o alarmă.

Și-a plimbat privirea peste copacii întunecați care îl înconjurau, în direcția casei. Nu se zărea nici o lumină.

Un om s-a repezit afară din închisoare și s-a grăbit să înainteze către el, improșcând apa din băltoacele formate.

— Căpitane Hale, cineva a pătruns pe domeniu.

*

Cassiopeia a auzit alarma, după care sunetul sacadat al unor arme automate.

Ce se întâmpla?

A sărit din barcă, luând cu ea funia, pe care a legat-o de un pilon.

Ajunsă în capul scărilor, a scos arma și a pornit să alerge pe mal.

*

Hale a dat buzna înapoi în clădirea închisorii. Auzise și el împușcăturile în depărtare. Un sunet deloc liniștitor în fortăreața sa solitară. A luat telefonul și a sunat la centrul de pază și control.

— Zece oameni au pătruns pe domeniu venind dinspre nord, a fost el informat. Au declanșat senzorii de mișcare și i-am văzut pe camerele de supraveghere.

— Poliția? FBI-ul? Cine sunt?

— Nu știm. Dar sunt aici și trag. Nu par să fie de la poliție. Au oprit curentul la clădirea principală și pe doc.

Hale știa cine sunt.

NIA.

Andrea Carbonell.

Cine altcineva?

*

Knox ardea de nerăbdare să părăsească Noua Scoție, însă Carbonell și cei doi însoțitori ai săi păreau să nu se grăbească. A decis să nu ațâțe spiritele, cel puțin pentru moment, și s-a așezat pe scaun.

— Ai găsit ceea ce căutai? l-a întrebat femeia.

N-avea de gând să-i răspundă.

— Doi oameni de-ai mei au murit acolo, în fort. L-am lăsat pe omul tău, Wyatt, să se bată cu un alt tip, pe nume Cotton Malone. Tu l-ai trimis și pe el?

— Malone a ajuns și el în fort? Interesant. Nu, el a fost trimis de Casa Albă.

Dintr-odată, Knox a înțeles de ce se afla femeia acolo.

— Voiai să ieși de la mine ceea ce găseam în fort. Nu aveai de gând să le dai soluția căpitanilor.

— Îmi trebuie cele două pagini lipsă.

— Tot nu pricepi, nu-i așa? Commonwealth-ul nu ți-a fost niciodată dușman. Dar te-ai dat peste cap ca să ne întorci împotriva ta.

— Commonwealth-ul a devenit un subiect extrem de sensibil. CIA, NSA, Casa Albă, cu toții strâng lațul în jurul

gâtului vostru.

Lui Knox nu i-au plăcut cele auzite.

— Trebuie să ne întoarcem pe Paw Island, a spus Carbonell.

— Eu plec de aici.

— N-ai unde să te duci.

Ce voia să spună?

— Commonwealth-ul tău cel prețios se află chiar în clipa asta sub asediu.

— Cine îl atacă? Tu?

Femeia a încuviințat din cap.

— M-am hotărât să o salvez pe Stephanie Nelle. Și dacă, pe parcurs, Hale sau unul ori doi dintre căpitani sunt uciși, atunci cu atât mai bine pentru noi toți, nu-i așa?

Brațul ei drept s-a mișcat și Knox a zărit o armă apărând în mâna femeii.

— Ceea ce mă aduce la al doilea motiv pentru care mă aflu aici.

Knox a auzit o pocnitură, apoi a simțit cum ceva îi pătrunde în piept.

Ceva ascuțit.

Și dureros.

O clipă mai târziu, lumea a dispărut din fața ochilor săi.

Capitolul 70

Noua Scoție

Malone și-a amintit ce-i povestise despre simboluri proprietara librăriei. Și anume că se găseau în diverse puncte în interiorul fortului, precum și scrijelite în piatră și sub forma altor însemne, peste tot pe suprafața insulei. Nici o vorbă însă despre subterane. Lucru de înțeles, având în vedere că încăperile acestea nu erau accesibile.

Coridorul în care se aflau prinși în capcană părea să se întindă dintr-un capăt al fortului până în celălalt. Deschizături se căscau din loc în loc în pereți, la diverse înălțimi. Nici una dintre ele nu era naturală, ci tăiată în stâncă de mâna omului. A examinat o deschizătură și a observat că și jgheabul dreptunghiular, care se prelungea mai departe în întuneric, fusese săpat de mână. Din deschizăturile poziționate în unele locuri la circa patru metri și jumătate înălțime picura apa rămasă de la ultimul flux. Și-a dat seama la ce serveau.

Erau ventile și canale de scurgere.

— Cei care au construit fortul au vrut să se asigure că subteranele erau complet inundabile, i-a explicat el lui Wyatt. Deschizăturile sunt singura cale de ieșire.

A început să înțeleagă ce simțiseră cei șaptezeci și patru de soldați britanici. Subteranele nu erau nici pe departe locurile sale preferate. Și cu atât mai puțin cele îngrădite.

— N-am vrut să îi sacrific pe agenții ăia doi, a spus Wyatt.

— Nici n-am crezut o clipă asta. Dar m-am gândit că ai acționat necugetat.

— Aveam de îndeplinit o misiune. Și am îndeplinit-o.

— Ce importanță are asta acum?

— Uite că are.

Abia atunci a înțeles. Wyatt regreta cu adevărat moartea celor doi. La momentul când se petrecuse tragedia nu gândise așa, dar, între timp, ajunsese să vadă lucrurile altfel.

— Te sâcăie moartea lor.

— Întotdeauna m-a sâcăit.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Nu-mi stă în fire.

Asta așa era.

— Ce s-a întâmplat aici, în fort? a întrebat Malone. A venit Commowealthul să te ucidă?

— NIA a trimis Commowealthul ca să mă ucidă.

— Carbonell?

— O să regrete toată viața.

Au ajuns într-un loc unde alte două tuneluri se deschideau în stâncă, formând o întretăiere de canale în formă de Y. Cu ajutorul lanternei, Wyatt a examinat un nou jgheab tăiat în zid, aflat cam la înălțimea umărului.

— Se aude apa curgând în capătul celălalt.

— Se vede ceva?

Wyatt a scuturat din cap.

— N-am de gând să stau aici și să aștept fluxul. Canalele astea dau în mare. E momentul să vedem despre ce e vorba – înainte să se umple cu apă.

Malone s-a declarat de acord.

Wyatt a lăsat lanterna din mână și și-a scos jacheta. Malone a luat lanterna și a luminat locul unde jgheaburile se intersectau. Dacă tot ajunseseră până acolo, puteau să facă o recunoaștere completă.

Ceva i-a atras atenția.

Un alt simbol, săpat în piatră în stânga punctului unde coridorul principal se bifurca.

Φ

Și-a amintit că văzuse simbolul în mesajul lui Jackson. A studiat ceilalți pereți și a zărit un al doilea simbol, poziționat vizavi de primul.

:

După care, în partea opusă a primului coridor, în capătul îndepărtat, alte două simboluri, la distanță de circa un metru și jumătate unul de celălalt.

XΘ

Descoperise, așadar, patru dintre cele cinci simboluri conținute în mesajul lui Jackson. Și încă ceva: faptul că erau amplasate într-o anumită poziție unul față de celelalte.

Wyatt a sesizat ce îl preocupa.

— Sunt toate aici.

Nu tocmai.

A înaintat prin apă până în centrul intersecției celor trei tuneluri. Era înconjurat de patru însemne. Unde era al cincilea? Mai jos? Se îndoia. A ridicat lanterna și a luminat tavanul.

Δ

— Triunghiul este cel care marchează locul, a spus el.

Un șuvoi de apă a țâșnit în încăpere din canalele aflate la mai mică înălțime, inundând podeaua cu un val rece.

S-a întors spre Wyatt și și-a trecut lanterna din mâna dreaptă în stânga.

Și-a ridicat iute brațul drept și l-a pocnit pe Wyatt cu pumnul în bărbie.

Wyatt s-a clătinat și a căzut, improșcând apa.

— Acum suntem chit? a întrebat Malone.

Wyatt nu a răspuns. S-a mulțumit să se salte în picioare, să pătrundă în cel mai apropiat canal și să dispară în beznă.

*

Cassiopeia s-a adăpostit sub un șir de copaci și a examinat casa situată la cincizeci de metri de ea. Mai multe moriști de vânt se roteau într-o simfonie de tonuri înalte. A deslușit niște siluete întunecate care alergau dintr-o parte în alta a casei și a auzit alte împușcături. A decis să profite de situația confuză, și-a scos telefonul și a format numărul lui Davis.

— Ce se întâmplă acolo? a întrebat-o el imediat.

— Locul e sub asediu.

— Da, am auzit și noi împușcăturile. Și am verificat deja la Washington. Nimeni dintre cei pe care îi cunoaștem.

— E o acoperire bună, a spus Cassiopeia. Ai răbdare și ține-te de plan.

Parcă era Cotton. Încearcă să o perie.

— Nu-mi place, a ripostat Davis.

— Nici mie. Dar dacă tot sunt aici... a spus Cassiopeia.

Și a închis telefonul.

*

Wyatt înainta aplecat de-a lungul tunelului îngust, înalt de mai puțin de un metru și doar un pic mai lat. Apa rece continua să se scurgă de afară spre el cu un debit tot mai mare și cu iureșul venit dinspre sursă tot mai distinct.

Se apropia de capăt.

În mai multe sensuri.

Îi îngăduise lui Malone să îl trateze cu dispreț. Dacă rolurile ar fi fost inversate, s-ar fi purtat și el la fel, dacă nu mai rău. După gustul lui, Malone se dădea prea mare, dar, pe de altă parte, nenorocitul ăla plin de ifose nu îl mințise niciodată.

Și asta însemna ceva.

Andrea Carbonell îl trimisese în Canada, asigurându-l că totul va rămâne între ei. După care se grăbise să informeze Commonwealth-ul.

Își putea imagina cu ușurință ce târg încheiase.

„Ucideți-l pe Jonathan Wyatt și vă las să păstrați ce va descoperi el.“

Chestie care îl scotea din sărite mai mult decât prezența lui Cotton Malone.

Se descurcase foarte bine în ultimele câteva zile. Blocase tentativa de asasinare a președintelui Statelor Unite și se apropiase cel mai mult de descifrarea puzzle-ului creat cu multă vreme în urmă de Andrew Jackson. Ar fi salvat și viața lui Gary Voccio, dacă tipul n-ar fi intrat în panică. Confruntarea fizică pe care o avusese cu Malone părea să fi înăbușit orice urmă din mânia care zăcuse îngropată în adâncul sufletului său timp de opt ani.

În schimb, o nouă furie se născuse.

Raze slabe de lumină și-au făcut apariția undeva, în față.

În bezna aceea absolută, orice licărire, oricât de vagă, era binevenită. Apa rece îi ajungea acum până la coate. A continuat să înainteze de-a bușilea. Capătul tunelului s-a ivit și a zărit o baltă formată în interiorul unei grote stâncoase. Valurile o izbeau în părțile laterale și nivelul apei se înălța prin canal. Dincolo de intrarea în grotă a văzut întinderea de mare pe a cărei suprafață, în permanentă mișcare, lumina lunii arunca dâre strălucitoare.

A început să înțeleagă sistemul de construcție. Tunelurile fuseseră tăiate în stâncă la înălțimi diferite, și apa era deversată sub fort. La vremea fluxului, balta subterană se umplea și inunda pe rând fiecare tunel, forțând pătrunderea apei în încăperi. La reflux, apa se retrăgea. Un mecanism simplu, bazat pe gravitație și pe legile naturii, și totuși s-a întrebat la ce servise inițial.

Dar cui îi mai păsa?

Era liber.

Capitolul 71

Knox s-a trezit.

Vântul sufla în unde reci peste el. Capul îl durea și vedea ca prin ceață. A auzit zumzetul monoton al unui motor în timp ce era aruncat în sus și în jos. Și atunci și-a dat seama. Se întorsese în Mahone Bay. Pe o barcă. Alături de alți trei oameni.

Doi bărbați și Andrea Carbonell.

S-a ridicat cu greu în picioare.

— Ți-a plăcut mica mea săgeată? a strigat Carbonell.

Și-a amintit de arma apărută în mâna ei, de pocnitură și de înțepătura pe care o simțise în piept. Îl tranchilizase. Nu avea de ce să întrebe încotro se îndreptau. Știa. Paw Island.

— Suntem pe barca pe care ai furat-o tu mai devreme, a spus femeia.

Knox s-a frecat pe fruntea care îi pulsa dureros. Ar fi dat orice pentru o înghițitură de bourbon.

— De ce ne întoarcem acolo?

— Ca să terminăm ce ai început tu.

Knox s-a îndreptat de spate. Totul în jur se învârtea, și nu din cauza bărcii.

— Wyatt nu va fi deloc încântat să te vadă.

— Pe asta mă și bazez.

*

Cassiopeia urmărea asaltul asupra reședinței lui Hale. Atacatorii, oricine ar fi fost ei, nu erau subtili. Împușcăturile se mai domoliseră, însă mișcările de trupe continuau în ritm frenetic, ambele părți încercând să ocupe o poziție mai bună. A clipit ca să îndepărteze stropii de ploaie de pe pleoape și și-a concentrat privirea asupra casei, cu toate ferestrele întunecate. Mai mult, din câte vedea ea, nici o lumină nu se zărea în jur.

Cineva s-a strecurat afară pe o ușă laterală.

Un bărbat, care s-a ghemuit imediat și s-a îndreptat pe furiș spre treptele de pe verandă, dând să le coboare, în timp ce stătea aplecat. Nu avea nici o armă în mână. Să fie Hale? A urmărit silueta care alerga prin ploaie către șirul de copaci, folosind vântul și trunchiurile groase pe post de acoperire și avansând în direcția pontonului pe care se afla ea.

Alte pocnete semnalând schimburi de focuri au răsunat în depărtare.

Cassiopeia s-a îndreptat tiptil spre locul unde se găsea bărbatul. Frunzele umede, rădăcinile și crengile doborâte de vânt îi puneau la încercare simțul echilibrului. Din fericire, solul părea alcătuit mai mult din nisip decât din pământ și înghițea repede apa. Deși ploua zdravăn, nu se formase noroi. A ajuns la alea cu pietriș care ducea la ponton, cea pe care avansase și ea paralel cu casa, și și-a zărit prada, care înainta cu pași repezi pe partea dreaptă a drumului, la vreo douăzeci de metri în fața sa.

A luat-o la fugă și abia când a ajuns la zece metri în spatele lui, omul și-a dat seama că era urmărit. A întors capul spre ea și Cassiopeia a ridicat arma și i-a ordonat:

— Nu mișca.

Bărbatul a înghețat.

— Cine ești? a întrebat el.

Nu avea glasul unui bărbat de vârsta lui Hale. Cassiopeia i-a răspuns cu o altă întrebare:

— Cine ești tu?

— Secretarul domnului Hale. Nu sunt pirat sau corsar. Nu-mi plac armele și nu vreau să mor împușcat.

— Atunci să faci bine să-mi răspunzi la întrebări, dacă nu vrei să vezi ce înseamnă o rană de glonț.

*

Malone a ieșit înot din grotă în golful Mahone. Marea era rece. A scuturat din cap ca să alunge stropii de apă din ochi și s-a uitat în sus, la Fortul Dominion. Canalul pe care îl traversase se vărsa într-o crăpătură stâncoasă. S-a întrebat ce se întâmplase cu Wyatt. Nu mai știa nimic de el. Tunelul ales de el dădea, probabil, într-o altă grotă. Dacă reușise să iasă din subteran, era și el acolo, undeva, înotând în apa mării, însă Malone nu vedea și nu auzea mare lucru în afara zonei unde plutea el. Ar fi trebuit să se simtă al naibii de supărat pe Wyatt. Totuși, dacă adversarul lui nu l-ar fi implicat în toată povestea cu atentatul, acum nu s-ar fi aflat în situația de a o ajuta pe Stephanie.

Lucru ciudat, dar îi era recunoscător pentru asta.

Trebuia să iasă cât mai repede din apă, așa că a înotat către o porțiune plată a insulei, situată la sud de fort. A găsit o plajă mică și a ieșit pe mal. Frigul nopții i-a pătruns în oase. Își lăsase jacheta în încăperea subterană, la fel ca Wyatt, căci greutatea ei l-ar fi tras în jos. Din fericire, venise echipat cu un schimb de haine.

Duhoarea de pășăret a revenit pe măsură ce înainta în interiorul insulei, către locul unde își lăsase barca pe mal. Și-a amintit că la bord avea un colac de frânghie din nailon, pe care o putea folosi pentru a pătrunde din nou în încăperea subterană. Avea să aștepte refluxul, pentru a beneficia de câteva ore de explorare în siguranță. Era convins că Andrew Jackson știa de Fortul Dominion și avea cunoștință de ceea ce se petrecuse aici în timpul Revoluției Americane. Cum altfel ar fi putut să aleagă un loc atât de îndepărtat și izolat? Poate se gândise că, indiferent dacă cifra născocit de Jefferson era spart și cineva descoperea roata de criptare, natura tot avea să stea de pază, gata să-i descurajeze până și pe cei mai isteți căutători.

A înaintat prin ultimul șir de arbuști și a ajuns la barcă. O briză dinspre răsărit stârnea mici nori de nisip în apropierea apei. Și-a scos cămașa îmbibată de apă. Înainte de a-și schimba hainele, și-a verificat mobilul. Edwin Davis încercase să ia legătura cu el de patru ori. L-a sunat.

— Cum merge treaba pe acolo? a întrebat Davis.

I-a reportat atât dezastrul, cât și succesul.

— Avem o problemă, a spus Davis.

Malone l-a ascultat povestindu-i despre Cassiopeia, apoi a întrebat:

— Și ai lăsat-o să se ducă acolo singură?

— Am considerat că este cea mai bună soluție. Furtuna îi oferă o acoperire excelentă. Numai că, din câte se pare, nu suntem singurii care am gândit așa.

— Vin acolo.

— N-ar trebui mai întâi să pui mâna pe pagini?

— N-o să stau cu mâinile în sân și să aștept refluxul în timp ce Stephanie și Cassiopeia sunt în pericol.

— Nu știm asta cu certitudine. Și oricum, Cassiopeia e capabilă să se descurce și singură.

— Sunt multe lucruri care o pot lua razna. O să te sun din avion. Ține-mă la curent.

A încheiat convorbirea, și-a scos de pe el restul de haine ude și le-a înlocuit cu cele uscate, pe care le lăsase în barcă. Înainte de a părăsi plaja i-a sunat pe piloții de la Serviciul Secret, anunțându-i să fie pregătiți, căci pornea spre ei.

*

Wyatt a găsit barca pe care o lăsase pe țărmul nordic al insulei. Îi era frig și avea hainele ude, după ce înotase în apa rece a mării. Prevăzuse posibilitatea de a petrece o noapte pe insulă și, neștiind la ce să se aștepte, își adusese cu el o cămașă și o pereche de pantaloni de schimb. Îndesase în

rucsac și câteva provizii, inclusiv o cutie de chibrituri. A folosit bețele pentru a aprinde un foc imediat în spatele plajei.

Ce se întâmplase cu Malone?

N-avea idee. Nu văzuse și nu auzise nimic în timpul petrecut în apele agitate ale golfului. Obosise după ce înotase cu toate hainele pe el, mușchii nefiindu-i obișnuiți cu acest gen de efort. S-a culcușit mai aproape de foc, ațâțându-l cu alte crengi și bețe. Spera ca Knox să fi ajuns înapoi și să-i fi transmis mesajul căpitanilor. Nu intenționa să-și respecte promisiunea de a le vinde cele două pagini lipsă.

Un singur lucru îl interesa acum.

Să o omoare pe Andrea Carbonell.

Și-a schimbat hainele, cu regretul că nu adusese cu el decât o jachetă, pe care o lăsase în subteran. Avea să traverseze înapoi golful rapid. I s-a făcut foame și a scos din rucsac două batoane energizante și o sticlă cu apă. La întorcerea pe continent, urma să abandoneze barca într-un loc unde să nu fie găsită în următoarele câteva zile.

S-a uitat la ceas.

11.50 seara.

Niște lumini în largul golfului i-au atras atenția. A zărit o barcă ce înainta în viteză spre insulă, venind dinspre Chester. La ora asta? S-a întrebat dacă nu cumva erau forțele de ordine, alertate de zgomotul împușcăturilor.

A stins iute focul și s-a ascuns în tufișuri.

Barca a schimbat cursul și s-a îndreptat spre locul unde se afla el.

*

Knox stătea la pupă și încerca să-și limpezească mintea.

— Ce speri să obții pe insulă? a strigat el către Carbonell.

Femeia s-a apropiat de el.

— Mai întâi va trebui să curățăm mizeria pe care ai lăsat-o în urmă. Ai doi oameni morți în fort. Înțeleg că la asta nu te-ai gândit. Sau erai așa de pornit pe ideea de a mă ucide, încât nu ți-a mai păsat?

Cum naiba de-i citea gândurile?

— Da, da, Clifford. Să știi că te-am auzit când vorbeai cu Wyatt. Am avut un om acolo, la fața locului, care v-a urmărit tot timpul. Ce ți-ai zis? Că cel mai bine era să-l ascuți pe Wyatt și să pleci. După care să mă ucizi. Odată cu moartea mea, ai fi fost curat ca lacrima, fiindcă nimeni altcineva nu știa de micul nostru... aranjament. Am dreptate sau nu?

— De ce te-ai hotărât să ne ataci domeniul?

— Să zicem că m-am gândit că moartea lui Stephanie Nelle nu ne-ar mai fi acum de folos nici unuia dintre noi. Iar dacă reușesc să pun mâna pe cele două pagini lipsă, voi avea și mai multe atuuri. Dacă ești băiat cuminte și faci ce-ți spun, ai o șansă să supraviețuiești. S-ar putea chiar să-ți dau slujba aia de care am pomenit. Cât despre căpitani... Ei bine, ei vor ajunge oricum la închisoare, a adăugat femeia după o pauză.

Knox a simțit nevoia s-o contrazică.

— Deocamdată n-ai paginile.

— Da, dar Wyatt sau Malone, unul dintre ei, le are sau le va avea. Îi cunosc bine pe amândoi. Sarcina noastră este să descoperim care dintre ei a găsit paginile, și apoi să-i ucidem pe amândoi.

Unul dintre oamenii lui Carbonell i-a semnalat ceva în mijlocul porțiunii plate din insulă. Preț de o clipă au zărit o lumină, ca de foc arzând, care s-a stins apoi imediat.

— Ce ți-am spus? Unul dintre ei e acolo, a zis Carbonell.

Capitolul 72

Carolina de Nord

Hale ținea situația sub control. Avea permanent la dispoziție circa o duzină de oameni care păzeau domeniul, fiecare dintre ei perfect capabil să se apere. Ordonase ca toți să aibă acces la dulapul cu arme. Asediatorii păreau interesați cu precădere de clădirea principală și de închisoare. Cel puțin patru oameni înarmați se aflau afară, cocoțați în copaci, și trăgeau asupra închisorii. Și acolo curentul fusese tăiat, la fel ca în clădirea principală, numai că închisoarea era echipată cu un generator de rezervă.

— Încătușați prizonierele. Și puneți-le căluș la gură.

Gardianul s-a grăbit să-i execute ordinul.

Păstra contactul permanent prin stația radio cu centrul de pază și supraveghere. Ceruse să fie rechemăți de acasă mai mulți oameni și decisese, din prudență, să mute prizonierele pe *Adventure*. S-a întors cu fața către celălalt gardian.

— Vreau să-i ținem ocupați pe atacatorii din prima linie. Culcați-i la pământ.

Omul a dat din cap în semn de încuviințare.

Hale a mers în partea din spate a clădirii, unde se afla o a doua intrare, folosită pentru a aduce mâncare prizonierilor. Fusese construită în zidul exterior în așa fel încât să fie invizibilă pentru cei care nu știau de existența ei. Un om pe care îl lăsase acolo de pază i-a raportat că în zonă era liniște. Nimic de mirare, având în vedere că nu existau ferestre, și intrarea era camuflată. Din câte înțelegea el, Carbonell se decisese să se ocupe personal de Stephanie Nelle. Era oare vorba de o misiune de salvare? Pentru că altceva n-avea sens. N-ar fi avut de ce să procedeze atât de zgomotos și pe față, dacă ar fi intenționat s-o ucidă pe Nelle.

Intervenise o schimbare.

Alta.

Foarte bine. Era în stare să se adapteze.

Nelle și Kaiser au fost scoase din celulă, cu mâinile și picioarele legate cu bandă adezivă, și cu călușuri în gură. Ambele încercau să opună rezistență.

Hale a ridicat un braț și a oprit micul convoi.

S-a apropiat de Stephanie Nelle, care continua să se zbată, și și-a lipit pistolul de capul ei.

— Stai liniștită, dacă nu vrei să vă împușc pe amândouă.

Nelle a încetat să se miște. Ochii îi sticleau de ură.

— Uite ce-i, poți să privești chestiunea din unghiul ăsta: cu cât vei respira mai mult, cu atât șansele de a supraviețui îți vor crește. În schimb, un glonț în cap ar pune capăt oricăror speranțe.

Nelle a aprobat din cap, a privit-o drept în ochi pe Kaiser și i-a semnalat că trebuiau să înceteze. „Ajunge.“

— Bun, a spus Hale. Am știut eu că ești un om rezonabil.

Le-a făcut loc ambelor să iasă. O mașină electrică aștepta în ploaie. Cele două femei au fost întinse pe bancheta umedă. Doi oameni înarmați cu puști stăteau de pază, cu ochii pe copaci și atenți la furtună.

Totul părea în regulă.

Cei doi bărbați înarmați au sărit în mașină.

Hale îi instruisese să evite drumul principal către doc și să o ia pe aleea secundară, folosită mai ales de utilajele agricole cu care se lucra pământul.

Le mai spusese și să se grăbească.

Mașina a pornit în viteză.

Hale a revenit rapid în clădirea închisorii. În calitate de căpitan, era de datoria lui să stea alături de oamenii săi.

Ceea ce și intenționa să facă.

*

Cassiopeia s-a apropiat de clădirea care, conform spuselor secretarului lui Hale, adăpostea închisoarea. Aflase de la individul înspăimântat că atât Stephanie Nelle, cât și Shirley Kaiser erau ținute captive acolo. Mai aflase și că închisoarea se afla sub asediu, așa că se apropiase prin spatele clădirii, dinspre latura estică, furișându-se la adăpostul copacilor. Deocamdată nu văzuse pe nimeni. Dar asta nu însemna nimic. Furtuna oferea o acoperire excelentă nu numai pentru ea, ci și pentru ceilalți.

O ușă s-a deschis în spatele închisorii. În raza slabă de lumină a zărit două femei care erau scoase afară pe sus.

Inima i-a sărit din piept.

Dar apoi și-a dat seama că femeile aveau mâinile și picioarele legate. Cadavrele nu aveau de ce să fie legate.

Doi bărbați înarmați cu puști stăteau de pază, și un al treilea părea să fie șeful. Ambele prizoniere au fost întinse pe bancheta din spate a unui vehicul de mărimea unei mașinuțe de golf. Cei doi bărbați cu puști în mâini s-au cățarat pe locurile din față.

Restul oamenilor s-au adăpostit în clădire.
Mașina a pornit prin beznă.
Acum avea, în sfârșit, o certitudine.

*

Wyatt s-a retras și mai mult la adăpostul copacilor care străjuiau țărmul nordic al insulei Paw, pentru a urmări barca ce se apropia de mal.

Cine se afla în ea? Fără îndoială, focul îi atrăsese. A zărit patru siluete pe micul vas. Una dintre ele era mai subțire și avea părul lung. O femeie.

Prora a atins plaja.

Femeia și unul dintre bărbați au sărit din barcă, ambii cu pistoale în mâini. Un al doilea bărbat, aflat la timonă, își etala și el arma. Cu ajutorul unei lanterne au examinat barca pe care o furase. După aceea au avansat cu prudență în interior, spre locul unde Wyatt stinsese focul.

— E aici, a auzit-o el pe femeie spunând.

Carbonell.

Poate că norocul îi surâdea și lui, în sfârșit. Pe de altă parte, sorții păreau împotriva sa. Erau patru contra unu, și muniția de care beneficia era limitată. În încărcător mai avea doar cinci gloanțe.

Așa încât a preferat să rămână nemișcat.

— În regulă, Jonathan, a strigat Carbonell. Noi mergem în fort ca să curățăm după tine. Sunt convinsă că poți să ajungi acolo înaintea noastră. Dacă vrei să ne jucăm, acolo o să mă găsești.

*

Lui Knox nu-i plăcea deloc situația. Nu voia să fie acolo. Era o nebulă. Carbonell îl provoca deliberat pe Wyatt. Și Cotton Malone? Era și el pe acolo? A văzut-o pe Carbonell scoțând telefonul, apăsând un buton, ascultând și încheind apoi convorbirea.

— Jonathan, a strigat ea. Mi s-a spus că Malone a părăsit insula. Am rămas numai noi.

Knox s-a uitat la ceasul de la mână. Se apropia de miezul nopții.

Până în zori mai erau doar câteva ore.

Trebuia să plece de pe insulă.

Carbonell s-a întors la barcă și a părut să-i sesizeze starea de nervozitate.

— Liniștește-te, Clifford. De câte ori în viață ai ocazia să te înfrunți cu un profesionist desăvârșit? Pentru că Jonathan asta e. Un profesionist.

*

Wyatt a auzit complimentul, care nu-l încălzea cu nimic. Individida îl întărâta. Ceea ce nu-l deranja. În noaptea asta avea s-o ucidă, în interiorul Fortului Dominion.

Totuși, mai era ceva.

Carbonell venise aici ca să-l anunțe ce intenții avea.

Preluase inițiativa. Și îl împingea înainte.

Spre fort.

A zâmbit.

*

Cassiopeia avansa rapid printr-o pădure de chiparoși acoperiți cu mănunchiuri de mușchi din care picura apă. Mașina electrică ce le transporta pe Stephanie și pe Shirley își croia drum spre o alee cu pietriș care tăia în două terenul dintre casa lui Hale și râu. Nu era drumul principal pe care sosise ea, ci unul secundar, folosit acum, mai mult ca sigur, pentru a-i evita pe vizitatorii veniți nepoftiți pe domeniu, în noaptea aceea furtunoasă.

Mașina a continuat să se deplaseze înainte prin ploaie improșcând apa din bălți, cu motorul electric scoțând un sunet ascuțit în momentul când a cotit la stânga pe un aliniament ce ducea direct în pădure. Cassiopeia s-a apropiat prudentă, cu ambele mâini goale, dând la o parte frunzișul, scuturând din cap pentru a nu-i intra apă în ochi și pregătindu-se de atac.

A zărit mașina în stânga ei, intrând și ieșind succesiv dintre copaci și îndreptându-se spre ea.

A așteptat până ce mașina a ajuns perpendicular pe poteca pe care se mișca ea, apoi a sărit din ascunzătoare și s-a aruncat cu toată greutatea asupra bărbatului care stătea pe scaunul pasagerului.

Capitolul 73

Luni, 10 septembrie

Ora 12.20 noaptea

Hale a primit vestea pe care o aștepta; sosiseră întăririle, și oamenii săi se aflau pe poziții, în fața clădirii închisorii. Acum, îi prinseseră pe atacatori ca într-o menghină. La fel ca pe vremuri, când corsarii își încercuiau prada, dându-i ocol, strângând lațul, fiecare dintre ei apărând spatele celorlalți până ce ținta era capturată.

S-a întors cu fața spre cei șase membri ai echipajului, aflați în interiorul închisorii.

— Să-i lovim tare și să-i respingem. Și ceilalți oameni ai noștri or să-i preia.

Marinarii l-au aprobat dând din cap.

Nu îi știa după nume, însă ei îl cunoșteau, și asta era tot ce conta. Mai devreme, fuseseră cu toții martori la demonstrația de forță pe care le-o oferise împreună cu ceilalți trei căpitani, atunci când se răzbunaseră pe trădător, și acum păreau nerăbdători să îi facă pe plac.

Nu le cerea însă nimic din ceea ce nu era dispus să facă și el.

Se hotărâse deja că prea multă liniște și pace stricau.

Sosise vremea să-și lovească personal dușmanii, pentru a le da de înțeles că nu glumea.

— Nu-l vreau decât pe unul dintre ei viu, a subliniat el.

*

Cassiopeia a văzut că șoferul mașinuței fusese azvârlit pe acostamentul umed. Bărbatul așezat pe scaunul pasagerului fusese împins pe locul șoferului și mâinile lui strâneau acum volanul. Cu un croșeu de dreapta l-a aruncat din mașină ca pe un buștean. S-a îndreptat de spate. Mașina s-a oprit.

Și-a luat arma și s-a răsucit, ochind.

Cei doi bărbați își reveneau și-și căutau băjbâind puștile.

I-a doborât pe fiecare cu un glonț în burtă.

A înaintat spre siluetele care zăceau inerte în drum, ținând arma ferm cu ambele mâini, și a îndepărtat puștile cu piciorul.

Nici unul dintre cei doi bărbați n-a mișcat.

Unul zăcea cu fața în sus, cu buzele deschise, și gura i se umplea de ploaie. Celălalt era întins pe o parte, cu picioarele îndoite într-un unghi nefiresc.

Cassiopeia a fugit înapoi la mașină.

*

Knox a reintrat în Fortul Dominion, de data aceasta ca prizonier al Andreei Carbonell.

— Câți oameni ai adus cu tine? a întrebat-o.

— Numai pe ăștia doi. Celorlalți le-am dat ordin să plece.

De ce să o creadă? Sigur, cu cât existau mai puțini martori la ceea ce avea să se întâmple, cu atât mai bine, dar Knox nu-și făcea iluzii. Nu numai Jonathan Wyatt se afla pe lista ei neagră, ci și el. Oricât încercase Carbonell să-l convingă că erau aliați și aveau interese comune – „S-ar putea chiar să-ți dau slujba aia de care am pomenit“ –, Knox nu se lăsa dus de nas.

În plus, acum o vedea pentru prima oară în acțiune.

Și cu o armă în mână.

A observat că femeia se opriese în interiorul fortului, înconjurată de clădiri în ruină și de ziduri prăbușite, în timp ce duhoarea pătrunzătoare de păsăret se ridicase iarăși în aerul rece. Și-a reamintit topografia locului și s-a întrebat cât de bine cunoștea Carbonell fortul.

Oare putea profita de pe urma acestui mic avantaj?

Oamenii lui zăceau morți la vreo cincisprezece metri deasupra capului său. Fuseseră înarmați. Trebuia să pună mâna pe pistoalele lor.

Avea o singură șansă.

Și nu-și permitea s-o rateze.

*

Malone era în avion și zbura spre sud, părăsind Canada și îndreptându-se spre Statele Unite. Își făcea griji pentru Cassiopeia și regreta că fusese lăsată să acționeze singură pe domeniul Commonwealth-ului. Sigur, era o femeie curajoasă, iar Malone știa că era prietenă cu Stephanie. Și da, erau cu toții frustrați și nerăbdători să facă ceva. Dar de aici și până la a acționa singură... Poate că, dacă ar fi fost în locul ei, ar fi procedat la fel, dar asta nu însemna că agreea ideea.

Telefonul din avion a țârâit.

— Aici e furtună, a anunțat Edwin Davis din Carolina de Nord. E un haos. S-ar putea să aveți probleme la aterizare.

— O să ne facem griji pentru asta peste trei ore. Ce se întâmplă dincolo de râu?

— Au reînceput împușcăturile.

*

Cassiopeia a smuls banda adezivă de pe gura lui Shirely Kaiser, și femeia mai vârstnică a exclamat imediat:

— Doamne, cât mă bucur să te văd!

— Nici tu nu arăți prea rău.

A smuls banda și de pe fața lui Stephanie și a întrebat-o:

— Cum te simți?

— O să-mi revin. Scoate-mi porcăria asta de la mâini și picioare.

După ce amândouă femeile au fost eliberate, Stephanie a alergat înapoi și s-a întors cu cele două puști. I-a întins una lui Kaiser.

— Știi să o folosești?

— Pe fundul tău cel mic și drăguț, sigur că știu.

Cassiopeia a zâmbit.

— Sunteți gata?

Ploaia continua să cadă în averse.

— Trebuie să ajungem la ponton, a spus Cassiopeia. Am acolo acostată o barcă. Edwin ne așteaptă pe malul celălalt al lui Pamlico, și de partea asta a râului, în Bath, sunt agenți ai Serviciului Secret.

— Ia-o înainte, i-a cerut Stephanie.

— Pe Hale lăsați-mi-l mie. Vreau să-l omor, a zis Shirley Kaiser.

— Stai la coadă, a replicat Stephanie. Dar, oricum, va trebui să aștepti. Cassiopeia, vrei să zici că schimbul de focuri n-are nimic de-a face cu tine?

— Absolut nimic. A început exact când am ajuns eu aici.

— Atunci ce se întâmplă?

— Habar n-am.

*

În timp ce păraseau închisoarea, Hale și-a condus oamenii afară pe ușa secretă din spate, după care au început să ocolească clădirea, pentru a ajunge în față, unde îi așteptau atacatorii. Multe dintre geamuri fuseseră sparte, însă lemnul vechi al ramelor rezistase. Hale păstra în continuare legătura radio cu oamenii săi, care îi flancau pe asediatori și îi așteptau ordinul, înainte de a-și face simțită prezența.

A ajuns în colțul clădirii și s-a ghemuit.

Furtuna nu se domolise în ultima oră. Ochii îi erau încețoșați de la picăturile de ploaie. S-a adăpostit sub cornișă și s-a concentrat asupra lizierii pădurii. Curtea în care trădătorul își găsisese sfârșitul, mai devreme în acea zi, era salvarea lor, căci intrușii ezitau să traverseze spațiul expus.

O explozie a lovit clădirea.

A auzit o bufnitură în apropiere și a zărit imediat un corp prăvălit la pământ, împrôșcând cu apă în jur.

Bubuitul s-a repetat.

— Aruncă-te la pământ, căpitane! a strigat unul dintre oamenii săi.

*

Cassiopeia a auzit bubuiturile de la cele două explozii, ce veneau din direcția închisorii, și s-a răsucit pe călcâie.

— Oricine ar fi atacatorii, mă bucur că sunt aici, a spus Stephanie.

I-a dat dreptate.

— Trebuie totuși să înaintăm pe furiș printre copaci. Sunt oameni peste tot, iar până la ponton avem de mers mai bine de douăzeci de minute.

*

Hale s-a ridicat de pe pământul umed și a examinat dezastrul. Cele două grenade distruseseră ușa din față a închisorii și spărseseră toate geamurile.

Zidurile rămăseseră însă intacte.

A luat stația de emisie și a ordonat:

— Ucideți-i, dar lăsați-le un om în viață.

Oamenii de lângă el știa ce au de făcut și au început să tragă, distrăgând atenția atacatorilor.

A urmat un schimb de focuri.

Hale s-a adăpostit în spatele trunchiului unui stejar înalt.

A auzit strigăte.

Focul de arme automate a continuat regulat, apoi a mai slăbit în intensitate și s-a stins treptat, până ce nu a mai rămas decât zgomotul făcut de vânt și de ploaie.

— I-am terminat, a raportat o voce în stația radio. Sunt morți cu toții, cu excepția unuia.

— Aduceți-l înapoi.

Capitolul 74

Noua Scoție

Wyatt a ajuns înapoi la Fortul Dominion înaintea lui Carbonell și a contingentului ei. Situația în care se afla îi amintea într-un fel de noaptea aceea, din urmă cu mulți ani, când rămăsese prins în capcană, în depozit, împreună cu Malone. Numai că, de data aceasta, el era pisica, și nu șoarecele. A ocupat o poziție similară cu cea adoptată de oamenii Commonwealth-ului la sosirea lui, utilizând la maximum avantajul conferit de meterezele circulare. Și-a găsit și rucsacul, de care se debarasase înaintea confruntării cu Malone, și și-a recuperat ochelarii de vedere pe timp de noapte. Păcat că nu mai avea la el grenade de diversiune. I-ar fi fost de mare folos.

I-a văzut pe Carbonell și pe cei trei bărbați mai jos. Doi dintre ei erau înarmați. Al treilea era Clifford Knox, care nu ținea nici o armă în mână.

A decis să dea prima lovitură.

L-a luat la țintă pe unul dintre tipii înarmați și, bazându-se pe ochelarii de noapte care îi ofereau o vizibilitate excelentă, a tras.

*

Knox a auzit pocnetul împușcăturii care a răsunat în noapte.

Omul aflat la un metru și jumătate de el a scos un urlet de durere și s-a prăbușit.

Celălalt tip înarmat a reacționat, căutând să se adăpostească.

La fel și Carbonell.

Knox s-a făcut nevăzut.

A dispărut printr-o ușă situată la câțiva metri distanță și a pornit să urce pe acoperiș.

*

Cassiopeia a luat-o înainte, încercând să se țină cât mai departe posibil de casa lui Hale. Nu mai urmaseră și alte explozii, iar schimbul de focuri se domolise.

— Vrei să zici că Edwin nu știe cine sunt atacatorii? a întrebat-o Stephanie în șoaptă.

— Așa mi-a spus. Dar cel mai probabil, sunt oamenii de la NIA. Bănuim că directoarea lor e vârată până în gât în povestea asta.

— Nu poți să ai deloc încredere în ceea ce spune sau face Andrea Carbonell.

— În clipa asta mă bucur totuși că a intervenit. Atacul pe care presupun că l-a ordonat mi-a făcut munca de o mie de ori mai ușoară.

Au continuat să înainteze, cu armele pregătite și atente la pădurea care le înconjură. Ceva în dreapta ei i-a atras atenția Cassiopeei. A prins-o de braț pe Stephanie și i-a făcut semn lui Kaiser să se oprească. Un om zăcea nemișcat pe pământul umed. S-a furișat până aproape de el și a văzut că jumătate din craniul individului fusese spulberat.

Celelalte două femei s-au apropiat și ele.

Stephanie s-a aplecat și a examinat cadavrul.

— Vestă antiglonț. Ochelari de vedere pe timp de noapte.

Un transmițător căzut alături.

Stephanie l-a ridicat și l-a testat.

— Mă aude cineva?

Tăcere.

— Sunt Stephanie Nelle, șefa de la Magellan Billet. Repet, mă aude cineva?

*

Hale i-a studiat pe atacatorii morți, cu toții echipați cu veste antiglonț, ochelari de vedere pe timp de noapte, grenade și arme automate. Atârnavă de crengile copacilor și ploaia le îmbiba trupurile. Purtau aparate de emisie-recepție și căști, și acum ținea și el în mână un astfel de dispozitiv.

— Unde l-ați dus pe prizonier? l-a întrebat pe unul dintre membrii echipajului.

— E înăuntru. Vă așteaptă.

Nu a dat drumul armei. Rapoartele venite din clădirea principală confirmau că alți atacatori fuseseră uciși acolo. Erau nouă cu toții. Nici unul dintre oamenii lui nu fusese rănit. Oare Carbonell îl crezuse atât de incapabil? De la centrul de pază și supraveghere a fost anunțat că domeniul se afla din nou în siguranță și că cele două vehicule în care sosiseră atacatorii fuseseră găsite la circa o jumătate de kilometru nord de perimetru. Furtuna atenuase masiv zgomotul împușcăturilor, și izolarea domeniului avea să ajute la curățarea terenului. Oamenii lui verificaseră și situația celorlalți trei căpitani. Nici unul nu fusese atacat, în afară de el, și nici unul nu trimisese oameni să-l sprijine.

— Mă aude cineva?

Cuvintele l-au făcut să tresară. O voce feminină. Venită din casca pe care și-o pusese în ureche în urmă cu un minut, în ideea că ar putea surprinde vreo conversație.

— Sunt Stephanie Nelle, șefa de la Magellan Billet. Repet, mă aude cineva?

*

Knox a ieșit pe metereze, dar a rămas ghemuit. S-a strecurat până la unul dintre ajutoarele sale moarte și nu a descoperit nici o armă în apropiere. Fie Wyatt, fie Malone o luase. Singura armă pe care o putea recupera era de la omul pe care Wyatt îl doborâse cu câteva clipe înainte. Numai că avea să fie dificil.

Un glonț a şuierat undeva în noapte.

Un al doilea a fost tras în direcția lui.

*

Cassiopeia a urmărit-o pe Stephanie, care aruncase stația de emisie pe jos.

— E inutilă.

— N-ar trebui să o luăm din loc? a întrebat Kaiser.

Cassiopeia i-a dat dreptate.

— N-am străbătut decât jumătate din distanță și se pare că situația s-a calmat dincolo. În scurt timp își vor da seama că ați dispărut.

Stephanie a gesticulat cu arma.

— Hai să mergem. Dar o să mă întorc, să mă ocup de ticăloșii ăștia.

*

Hale a alergat spre clădirea închisorii și a sunat de pe un telefon fix la bordul lui *Adventure*.

— A ajuns o mașină la voi cu două prizoniere? l-a întrebat el pe omul aflat la capătul celălalt al firului.

— Nu, căpitane. Nu e nimic pe aici în afară de ploaie și vânt.

Hale a încheiat convorbirea și a făcut semn oamenilor săi.

— Voi doi veniți cu mine.

*

Wyatt era mulțumit.

Doborâse un om. Mai rămâneau trei.

În timp ce alergase dinspre barcă se gândise că Andrea Carbonell nu avea să-și facă o intrare ca la paradă în fort. Femeia știa că el avea să fie prezent și că intenționa s-o omoare. Și, prin urmare, bănuia că tipa își făcuse un plan de rezervă. Așa că intrase pe furiș în fort, evitând intenționat

poarta principală și strecurându-se printr-o porțiune prăbușită a zidului exterior.

— Hai odată, i-a șoptit el în gând. Nu mă dezamăgi. Fii la fel de arogantă ca întotdeauna.

Hale a dat peste mașina electrică goală și peste cadavrele celor doi oameni ai săi la vreo nouăzeci de metri distanță de închisoare.

La naiba.

I se spusese că toți intrușii fuseseră anihilați, însă se vede treaba că oamenii lui se înșelaseră. Unde erau Nelle și Kaiser? Nu aveau cum să fi ajuns prea departe. Până la cel mai apropiat gard împrejmuit era mai mult de un kilometru și, în funcție de direcția pe care o aleseseră, ar fi ajuns oricum pe domeniul unuia dintre ceilalți trei căpitani sau la râu.

Râul.

Exact.

Fusese dintotdeauna cel mai serios pericol pentru ei, cu țărmlul său împădurit aproape imposibil de patrulet.

Mobilul i-a vibrat în buzunar.

Centrul de pază.

— Căpitane, a spus gardianul, am revăzut înregistrările și am observat că un intrus a pătruns pe ponton în urmă cu circa nouăzeci de minute. Rezoluția înregistrării e slabă din cauza vremii proaste, dar se pare că e o femeie.

— Și acum nu apare pe camere?

— În seara asta am avut probleme cu toate camerele de filmat, dar nu, nici urmă de ea.

— Dar barca ei e încă acolo?

— Da, legată de un piron. Vreți să dezlegăm funia?

Hale a căzut o clipă pe gânduri.

— Nu, am o idee mai bună.

Capitolul 75

Malone abia aștepta să aterizeze. Reveniseră în spațiul aerian american și survolau coasta nord-estică, în drum spre Carolina de Nord. Piloții îl informaseră că mai aveau în jur de două ore până la aterizare și că în ultimele treizeci de minute de zbor aveau să fie zgâlțâiți serios din cauza unei furtuni de sfârșit de sezon, ce bătea dinspre Oceanul Atlantic. Între timp, nu avea altceva de făcut decât să stea și să-și facă griji.

Relația cu Cassiopeia adăugase, cu certitudine, o nouă dimensiune vieții sale. Malone fusese mult timp căsătorit cu Pam, fosta lui soție. Părăsiseră marina pentru facultatea de drept și pe urmă fuseseră recrutați de Magellan Billet. Avuseseră un fiu, pe Gary, și îl crescuseră împreună. Pam ajunsese avocată, fapt care ar fi trebuit să-i apropie, dar, de fapt, îi îndepărtase.

Nici unul dintre ei nu fusese un sfânt.

Ea aflase de indiscrețiile lui încă de la început. Indiscrețiile ei, în schimb, nu ieșiseră la lumină decât mulți ani mai târziu. Din fericire, cu timpul făcuseră pace, însă ambii plățiseră un preț scump. Și acum o altă femeie intrase în viața lui. Diferită. Incitantă. Imprevizibilă. În timp ce Pam fusese întruchiparea răbdării, Cassiopeia era aidoma unui fluture care zbura de la un lucru la altul cu o grație și o agilitate pe care el ajunsese să le aprecieze. Avea, desigur, defecte, dar nimic ieșit din comun. Malone fusese atras de ea din prima clipă când se cunoscuseră, în Franța. Și acum, Cassiopeia avea probabil probleme mari, luptând de una singură împotriva unei companii de pirați.

Naiba s-o ia de treabă, nu mai ajungeau odată?

Telefonul din cabină a sunat.

— Cotton, m-am gândit că ai vrea să afli că pe domeniul lui Hale s-a așternut liniștea.

Vocea adâncă de la capătul celălalt al firului era inconfundabilă.

— Dați ordin să-i atace, i-a spus Malone președintelui Statelor Unite. Cassiopeei nu ar fi trebuit să i se permită să meargă singură acolo.

— A fost decizia ei, și încă una justă, iar tu știi asta. Cineva trebuia să o facă. Dar înțeleg perfect ce simți. Și eu

îmi fac griji mari pentru Stephanie. Și pentru Shirley Kaiser. A fost o mare prostie din partea ei să se vâre în gura lupului.

— Cât o să mai așteptați?

— Cassiopeia a zis că până în zori. O să-i acordăm acest răgaz. Am trimis deja suficienți oameni în apropierea domeniului. În plus, nu știm ce se întâmplă acolo. Poate că face progrese.

— Eu voi ajunge la Bath în mai puțin de două ore, a spus Malone.

— Ai găsit paginile?

— Așa cred, dar va trebui să mă întorc să le iau.

— Wyatt e în continuare în Fortul Dominion. La fel și Carbonell. A ajuns pe insulă imediat după plecarea ta.

— Presupun că Edwin a lăsat niște oameni acolo, ca să supravegheze lucrurile.

— Am insistat eu. Unul dintre piloții de la Serviciul Secret cu care ai zburat a rămas ca să vadă ce se întâmplă.

Nu asta îl preocupa cel mai mult pe Malone acum.

— Pentru mine, lucrul cel mai important este să aflu ce se întâmplă la Bath.

— Vom intra în acțiune imediat ce vom avea probele incriminatorii. Altfel, de acum peste două ore, terenul îți aparține.

*

Cassiopeia studia reședința lui Hale. Alimentarea cu energie fusese refăcută și oameni înarmați patrulau pe veranda acoperită.

— Stați ghemuite în spatele copacilor, a șoptit ea. Vom ocoli casa, și de acolo nu mai avem mult până la ponton.

Furtuna continua și vremea nu dădea semne de ameliorare. Traversarea râului avea să fie dificilă.

— Ce rău îmi pare că nu pot să mă întorc chiar acum ca să-l ucid pe ticălosul ăla, a murmurat Shirley.

— Mai bine gândește-te să depui mărturie împotriva lui, i-a șoptit Cassiopeia. Ar fi de ajuns. Să o luăm pe aici, a adăugat făcând semn în față.

Au pornit.

La cincizeci de metri după ce depășiseră casa s-au auzit strigăte.

S-a întors și, prin frunziș, a zărit oameni care ieșeau în fugă din casă și coborau de pe verandă. Ceva se întâmplase. Nici unul nu s-a îndreptat direct către ele. Majoritatea au dat ocol clădirii spre intrarea din față, în partea opusă direcției unde se afla râul.

— Trebuie să ne grăbim, le-a îndemnat Cassiopeia pe cele două femei.

*

Wyatt îl urmărea pe Knox, care încerca să se ascundă. Gloanțele veniseră dinspre Carbonell și omul ei. Prin ochelarii de vedere pe timp de noapte a zărit un bărbat care ieșea din casa scării pe care Knox tocmai o folosisese pentru a urca pe metereze.

Unul dintre oamenii lui Carbonell primise misiunea de a-l lichida pe Knox.

Wyatt s-a decis să intervină.

A țintit și a tras, doborându-l de pe stâncă.

Knox a părut să sesizeze oportunitatea. S-a târât pe burtă până la cadavru și i-a luat arma. Carbonell știa probabil ce făcea el, și-a zis Wyatt. Și că era înarmat. În plus, atunci când trăsese, își dezvăluse poziția. Acum, individul vorbea probabil la stația de emisie-recepție, încercând să ia legătura cu unul dintre cei doi oameni pe care îi staționase anterior în fort.

Atuul ei din mânecă.

Planul ei de rezervă.

În timp ce ea și cu cei doi oameni cu care venise în fort aveau să-i distragă atenția, ceilalți doi urmau să-l ucidă. Din câte bănuia, femeia îl luase prizonier pe Knox și-l adusese înapoi pe insulă, pentru a rezolva și această problemă.

Biata Andrea.

Trebuia să mai aștepte.

*

Cassiopeia a ieșit dintre stejarii din apropiere de ponton. Întinderea lungă de lemn rămăsese neluminată, cu slupul lui Hale legat în continuare în capăt. Pe vas erau cu siguranță staționați oameni. Puțin probabil să fi lăsat un iaht atât de mare nesupravegheat pe timp de furtună. A făcut un semn către celelalte femei și au alergat împreună spre scara pe care Cassiopeia intrase pe domeniu. Barca ei aștepta în capătul de jos al scării, legându-se pe valurile înalte. Au coborât, și Cassiopeia a dezlegat funia.

Deocamdată totul mersese bine.

Va trebui să pornească motorul, dar nu înainte ca vântul și curentul să le tragă departe de uscat.

O lumină a apărut pe punte.

Strălucitoare ca soarele. Orbitoare.

A ridicat un braț ca să-și ferească pupilele arzânde.

Și-a căutat arma și a văzut că Stephanie și Shirley făceau același lucru.

— Nu încercați să faceți vreo prostie, a acoperit vântul o voce masculină venită prin megafon. Am oameni antrenați să tragă. V-am scos din funcțiune motorul și v-am legat barca de ponton pe sub apă. O să muriți aici, dacă așa vreți. Ori...

— E Hale, a spus Shirley.

— Ori puteți reveni pe mal.

— Hai să sărim în apă, a propus Cassiopeia.

Însă o altă luminiță s-a făcut zărită pe râu, îndreptându-se către ele.

Neliniștea li s-a transformat în spaimă.

— Oamenii mei sunt marinari destoinici, a spus Hale. Care știu să înfrunte o furtună. N-aveți unde să fugiți.

*

Knox s-a târât până la individul mort și i-a găsit arma, precum și încărcătorul de rezervă în buzunarul jachetei.

Se simțea mult mai bine acum, că era înarmat.

A coborât înapoi în fort, dar a evitat contactul direct cu solul, ieșind printr-un coridor întunecat situat deasupra. A traversat un hol scurt și a pătruns într-un spațiu îngust unde zidul exterior, dinspre mare, se prăbușise. Pentru o clipă a lăsat briza să-i mai aline starea de anxietate. Numai mirosul infect de guano tulbura liniștea locului. Era pe punctul de a pleca, când ceva în dreapta sa, în spatele unui morman de dărâmături, i-a atras atenția.

Un picior.

S-a târât înainte.

Dinspre păsările agitate s-a înălțat un croncănit de nemulțumire.

Două picioare întinse. O pereche de pantofi cu tălpi de cauciuc.

A strecurat o privire pe deasupra mormanului de dărâmături.

Doi bărbați zăceau la pământ, cu brațele și picioarele desfăcute. Aveau gâturile rupte, capetele răsucite în unghiuri nefirești, gurile căscate. Lângă ei, o lanternă. Acum înțelegea de ce Wyatt avea atâta tupeu.

Eliminase cele două supape de siguranță ale lui Carbonell.

Și acum, în fort nu rămăseseră decât ei trei.

Capitolul 76

Carolina de Nord

Capcana întinsă de Hale funcționase, și acum, cele trei fugare erau ținute prizoniere în închisoare. Ploaia se mai domolise, dar continua să cadă, și vântul care sufla puternic dinspre sud-est împingea picăturile de apă prin geamurile sparte. Membrii echipajului erau ocupați cu baterea în cuie a unor placaje în ferestre. Un placaj fusese deja fixat în ușă. Întreg domeniul se afla în stare de alertă. Aproape o sută de oameni răspuseseră apelului transmis târziu în noapte. Se instituiseră patrulare. Hale a ordonat ca individul luat prizonier să fie pregătit pentru a fi chestionat. Le vârâse pe cele trei femei într-o celulă din apropiere, pentru a asista la interogatoriu.

A pătruns în celula prizonierului, urmat de doi dintre oamenii săi.

— Vreau să-mi răspunzi la o întrebare simplă. Cine te-a trimis?

Bărbatul, un individ solid, cu mustață și cu păr negru ud și atârând în lațe, s-a holbat la el.

— Camarazii tăi sunt morți cu toții. Vrei să le împărtășești soarta?

Nici un răspuns.

Aproape că sperase la un asemenea comportament prostesc.

— Cu secole în urmă, atunci când strămoșii mei aveau de-a face cu prizonieri încăpățânați, recurgeau la o metodă simplă de a le smulge mărturisirile. Vrei să-ți explic cum funcționează?

*

Cassiopeia îl urmărea pe Hale, ai cărui ochi sticleau de furie. Ținea în mână o armă pe care o flutura prin fața prizonierului ca pe un hanger.

— Ia în serios porcăriile alea despre pirați, a murmurat Stephanie. L-am văzut torturând un alt bărbat.

Hale s-a răsucit către cele trei femei.

— Ce tot șușotiți voi acolo? De ce nu vorbiți tare, ca să auzim și noi?

— Am spus că te-am văzut cum ai mutilat un bărbat, după care l-ai împușcat în cap.

— Așa îi pedepsim noi pe trădători. Poate că știi tu răspunsul la întrebarea legată de ce le făceau strămoșii mei prizonierilor?

— Cunoștințele mele privitoare la arborele genealogic al familiei tale se limitează la *Pirații din Caraibe*, așa că de ce nu ne luminezi tu?

Shirley Kaiser asista tăcută la discuție, însă Cassiopeia a surprins licărul de ură din ochii ei. Femeia nu dăduse deocamdată nici un semn de teamă. Fapt surprinzător. Nu se așteptase să dea dovadă de atâta curaj.

Hale s-a întors spre ele.

— Există o carte pe care nu o agreez deloc. Scrisă cu mult timp în urmă. *O istorie generală a jafurilor și crimelor comise de cei mai însemnați pirați*. În mare parte un gunoi – ficțiune –, dar cu una dintre afirmațiile de acolo sunt de accord: „La fel precum patronul lor spiritual, și anume diavolul, pirații transformă răutatea în meserie, cruzimea în plăcere și își condamnă cu bucurie sufletele la pierzanie“.

— Și eu, care te credeam un corsar virtuos, un salvator al Americii, a spus Shirley.

Hale s-a uitat încruntat la ea.

— Sunt cine sunt. Și nu mi-e deloc rușine cu moștenirea mea. A făcut un gest spre bărbatul în celula căruia se afla. El e dușmanul, un om trimis de guvern. Torturarea oficialilor guvernamentali era un lucru acceptabil atunci, și așa a rămas până în ziua de azi. S-a răsucit din nou către prizonier. Aștept răspunsul.

Tăcere.

— Atunci, îți datorez o explicație. Luați-l.

Cei doi oameni ai lui Hale l-au târât pe prizonier afară, pe coridorul din fața celulelor. Trei bușteni solizi, ridicați la circa zece metri unul de altul, sprijineau etajul superior. Pe stâlpul central, în colțare de fier amplasate sus, erau prinse lumânări.

Placajul care acoperea intrarea din față a fost deschis și șapte bărbați au pătruns în clădire. Șase dintre ei țineau în ambele mâini cuțite, furci și lopeți. Al șaptelea avea o scripcă. Prizonierul a fost împins spre stâlpul central, pe care fuseseră montate de jur-împrejur lumânări aprinse. Cei șase bărbați l-au încercuit, stând la circa un metru distanță de stâlp și împiedicându-l pe prizonier să fugă.

Hale a spus:

— Se numește „sudoarea“. În vremurile de glorie, lumânările erau așezate pe arborele mare al vaporului.

Bărbații îl încercuiau, ținând în ambele mâini săbii, bricege, furculițe, orice obiect ascuțit. Acuzatul pătrundea în cerc. Scripcarul cânta o melodie veselă și acuzatul trebuia să alerge în cerc în timp ce era împuns de ceilalți cu vârfurile obiectelor ascuțite. Căldura de la lumânări avea efect asupra lui. Începea să transpire. Și să obosească. Oamenii care îl încercuiau preluau treptat inițiativa și îl străpungeau tot mai adânc cu obiectele lor ascuțite. Până ce, într-un final...

— Nu vreau să văd așa ceva, a spus Stephanie.

— Ba ai să vezi, a contrazis-o Hale. Altfel, tu vei fi următoarea.

*

Wyatt o aștepta pe Carbonell să comunice prin radio cu cei doi oameni pe care îi staționase mai devreme în fort. Poate că indivizii își primiseră deja ordinele și știau ce aveau de făcut. Ambii erau înarmați și purtau stații de emisie-recepție, lucru pe care îl aflase când le percheziționase trupurile, imediat după ce le rupsese gâturile. Acum avea asupra sa un radio, însă în cască nu se auzea nimic. De multă vreme nu mai omorâse pe cineva într-un mod atât de direct. Din păcate nu avusese de ales. Ascunsese cadavrele în apropierea locului unde se făcuse nevăzut Knox. Poate că acesta le găsisese.

„Dușmanul dușmanului meu e prietenul meu.“

Un clișeu, dar unul valabil acum, având în vedere circumstanțele.

Carbonell va fi nevoită la un moment dat să-și părăsească ascunzătoarea. Wyatt începuse să cerceteze locul unde se adăpostise. Femeia aștepta pesemne o confirmare radio din partea oamenilor ei.

Cum asta nu mai era posibil, s-a decis să facă ceva pentru a precipita lucrurile.

— Andrea, a strigat el.

Nici un răspuns.

— Știu că mă auzi.

— Hai să discutăm, a rostit Carbonell cu calmul ei obișnuit. Ieși de acolo. Să stăm de vorbă față în față. Tu și cu mine.

Lui Wyatt i-a venit să râdă.

Tipa habar n-avea pe ce lume trăiește.

— În regulă. Ies acum.

*

Hale îl urmărea pe prizonier, care încerca să se ferească de împunsăturile și înțepăturile aplicate de cei șase oameni care îl încercuiau. Individul dădea ocol stâlpului de lemn și flăcările lumânărilor dansau, la fel ca el, pe melodia cântată

de scripcar. A luat în brațe stâlpul, însă mateloții nu erau dispuși la nici un gest de compasiune. Așa și trebuia. Individul le atacase sanctuarul. Era unul dintre dușmanii care urmăreau să-i arunce pe toți în închisoare. Hale le explicase asta mai devreme, și fiecare din subalternii săi înțelesese ce sarcini avea de îndeplinit.

Unul dintre oameni și-a împins în față lopata și un geamăt le-a semnalat că lama ei ascuțită pătrunsese adânc. Prizonierul s-a clătinat în față și și-a prins coapsa stângă cu mâinile, împleticindu-se în jurul stâlpului și încercând să-i evite pe ceilalți atacatori. Hale îi avertizase să nu-l termine prea curând. Tocmai în asta consta farmecul metodei sudorii. Faptul că tortura continua atâta timp cât dorea căpitanul.

Sângele a murdărit pantalonii prizonierului, țâșnindu-i printre degetele cu care încerca să apese pe rană.

Ceara a prins să se prelingă din lumânări. Transpirația se adunase pe fruntea victimei. Hale a ridicat brațul, oprind tortura.

Muzica s-a oprit și ea.

Oamenii lui au încetat atacul.

— Acum ești gata să-mi răspunzi la întrebări? a zis Hale.

Prizonierul a icnit, în încercarea de a-și trage răsuflarea.

— NIA, a rostit el în cele din urmă.

Exact așa cum bănuise.

A făcut semn unui om de-al său, care ținea un cuțit în mână. Alți doi membri ai echipajului și-au abandonat uneltele și l-au înșfăcat pe prizonier de umeri și brațe, forțându-l să cadă în genunchi. Un al treilea l-a prins de păr și i-a tras capul pe spate. Omul cu cuțitul s-a apropiat și, dintr-o singură mișcare, i-a tăiat urechea dreaptă.

Un urllet a umplut închisoarea.

Hale a păși în față, a smuls urechea din scalp și a ordonat:

— Deschideți-i gura.

Oamenii lui s-au conformat.

Hale a îndesat urechea în gura prizonierului, încercând s-o împingă dincolo de dinții din față și de limba cu care omul se împotriva.

— Mănânc-o, sau îți tai și celaltă ureche, a lătrat el.

Omul l-a privit cu ochi înnebuniți de spaimă.

— Mestec-o, a țipat Hale.

Prizonierul a clătinat din cap și s-a înecat în timp ce încerca să tragă aer în piept.

Hale a făcut un semn și oamenii lui l-au eliberat.

A ridicat pistolul și l-a împușcat pe prizonier drept în față.

*

Cassiopeia mai văzuse oameni murind, dar scena tot i-a făcut greață. Bănuia că Stephanie era și ea obișnuită. Însă Shirley Kaiser asista probabil pentru întâia oară la o crimă. A auzit-o icnind și a văzut-o întorcându-se cu spatele.

Stephanie a încercat s-o aline.

Cassiopeia nu și-a luat ochii de la Hale, care s-a holbat la ea printre gratii, apoi a gesticulat cu arma.

— Și acum, micuță doamnă, a venit rândul tău să răspunzi la întrebări.

Capitolul 77

Era un bărbat înalt și uscățiv, cu barbă neagră lungă, legată cu funde. Pe umeri avea înfășurată o bandulieră în care ținea o pereche de pistoale. Un om inteligent, versat în politică și îndrăzneț peste măsură. Nimeni nu-i cunoștea adevăratul nume. Thatch? Tache? Se prezenta drept Edward Teach, însă toți îl știau după poreclă.

Barbă Neagră.

Născut în Bristol, dar crescut în Indiile de Vest, servise alături de corsarii din Jamaica în vremea războiului pentru succesiunea la tronul Spaniei¹⁹. După aceea sosise în Bahamas și se înrolase sub comanda piratului Hornigold, ajungând cu timpul să dețină propriul vas. În ianuarie 1718, a ajuns la Bath, unde a înființat o bază la gurile râului Pamlico, pe Ocracoke Island. De aici pleca în acțiuni de jefuire a navelor și îi mituia pe guvernatorii locali pentru a obține protecție. A traversat Marea Caraibilor și a instituit blocada asupra portului din Charles Town²⁰. Pe urmă s-a retras, și-a vândut averile adunate prin jaf, a cumpărat o casă în Bath și a obținut grațierea regală pentru faptele sale. Mai mult, i-a fost recunoscut dreptul de proprietate asupra vaselor capturate. Toate acestea i-au înfuriat și tulburat pe oamenii din colonia învecinată, Virginia. Și încă în asemenea măsură, încât guvernatorul său a jurat că va distruge bârlogul piraților din orașul Bath.

Pe data de 21 noiembrie 1718, două slupuri echipate cu tunuri s-au oprit pe înserat la intrarea în Golful Ocracoke, suficient de departe însă pentru ca bancurile de nisip și canalele nefamiliare să nu le pună în pericol. Luptători din marina regală formau echipajele aflate sub comanda locotenentului Robert Maynard, un ofițer experimentat și un om de mare curaj și determinare.

La bordul vasului său ancorat, Adventure, Barbă Neagră nu a acordat prea mare atenție slupurilor. Terminase cu luptele. Timp de șase luni străbătuse apele din zonă fără a fi atacat. Echipajul său fusese redus drastic, căci asocierea cu un bărbat care încetase cu jefuirea vapoarelor nu mai era productivă. Majoritatea mateloților plecaseră de mult spre

alte zări ori se stabiliseră în Bath. Cei rămași la bord erau puști de douăzeci și ceva de ani, o treime dintre ei negri.

Câteva măsuri de precauție fuseseră totuși luate.

Praful de pușcă, ghiulelele și alicele fuseseră adunate lângă cele opt tunuri. Pături fuseseră înmuiate în apă și atârinate în jurul depozitului de muniție, pentru a fi folosite la stingerea oricărui incendiu iscat pe punte. În apropierea stațiilor de luptă se strânseseră pistoalele și hangerele. Toate, măsuri de rutină. Pentru orice eventualitate. Deși Barbă Neagră se lăuda că nimeni nu va îndrăzni vreodată să-l atace.

Atacul a început devreme, în lumina cenușie a zorilor.

Oamenii lui Maynard îi întreceau numeric pe cei ai lui Barbă Neagră, proporția fiind de trei la unu. Însă în graba lor de a câștiga avantaj, slupurile lui Maynard dăduseră cu fundurile de uscat în apele puțin adânci ale golfului. Barbă Neagră ar fi putut să fugă cu mare ușurință spre nord, dar nu era laș. Așa că a ridicat un urcior cu tărie și a zbierat peste întinderea de apă:

– Blestemul să mă ajungă dacă o să-ți cedez ori să îți iau vreun cent.

Maynard a urlat la rândul său:

– Nu aștept nici un cent de la tine, și nici nu-ți voi ceda vreunul.

Barbă Neagră și-a ațintit cele opt tunuri asupra celor două slupuri inamice și a pornit focul de mortiere. Un slup a fost scos din luptă, iar celălalt a fost serios avariat. Însă efortul a adus și vasul Adventure pe nisip. Văzându-și adversarul prins la înghesuială, Maynard a ordonat deschiderea tuturor butoaielor cu apă și aruncarea peste bord a balastului. Pe urmă a intervenit mâna providenței, căci un vânt puternic a pornit să sufle dinspre mare, împingând slupul său departe de bancul de nisip și trimițându-l în direcția vasului Adventure.

Maynard a ordonat tuturor oamenilor săi să coboare sub punte și să își pregătească pistoalele și săbiile pentru lupta corp la corp. El însuși s-a ascuns sub punte, alături de ei, lăsând un aspirant la cârmă. Ideea era de a atrage adversarul la bord.

Barbă Neagră le-a spus oamenilor săi să-și pregătească armele de foc, și nu numai. A recurs și la o invenție proprie. Sticle umplute cu pulbere de pușcă, alice și bucăți de fier și plumb, aprinse cu fitile plasate în centru. Generațiile viitoare aveau să le denumească grenade. Le folosea pentru a crea haos și confuzie.

Explozivii au aterizat pe slupul lui Maynard și au învăluit puntea într-un nor dens de fum. Dar cum majoritatea mateloților se aflau sub punte, efectul lor a fost limitat. Văzând atât de puțini oameni la bord, Barbă Neagră a strigat:

– Au fost cu toții loviți în cap, cu excepția a trei sau patru. Mergeți peste ei și tăiați-i în bucăți.

Vasele s-au lipit. Căngile de ancorare au fost aruncate peste parapet.

Barbă Neagră a urcat primul pe punte.

A fost urmat de zece oameni.

S-a tras în orice mișca.

Maynard și-a ales momentul ripostei cu mare precizie. A așteptat ca aproape toți oamenii adversarului său să se afle la bord și abia apoi le-a permis mateloților săi să iasă din ascunzătoare.

Haosul s-a instalat pe vas.

Atacul prin surprindere a dat roade.

Barbă Neagră și-a dat seama de gravitatea situației și și-a regrupat oamenii. Au început luptele corp la corp. Puntea a fost scaldată în sânge. Maynard și-a vânat personal prada și a îndreptat un pistol asupra lui Barbă Neagră. Adversarul său a răspuns la fel. Piratul a ratat, însă locotenentul a nimerit ținta.

Glonțul nu l-a oprit însă pe renegat.

Cu o lovitură puternică, el a smuls lama pumnalului lui Maynard. Acesta a aruncat deoparte coada hangerului și a făcut un pas în spate, pentru a scoate un alt pistol. Barbă Neagră s-a apropiat pentru a-i da lovitura finală, însă în clipa când își ridică pumnalul, un marinar i-a retezat capul.

Sângele a țâșnit din gâtul său.

Britanicii, care până atunci se ținuseră departe, au sesizat vulnerabilitatea lui și s-au năpustit.

Edward Teach și-a sfârșit viața în mod violent.

Cinci răni de pistol. Douăzeci de tăieturi aplicate pe corp.

Maynard a ordonat să i se reteze capul cu totul și să fie atârnat pe slup, în catargul din vârful prorei. Restul corpului a fost azvârlit în mare. Legenda spune că trupul fără cap s-a încăpățânat să dea ocol înot vasului, de câteva ori, înainte de a se scufunda.

Malone s-a oprit din citit.

Încercase să-și abată gândul de la situația în care se afla Cassiopeia, navigând pe internet și lecturând articole despre pirăți, un subiect care îl fascinasese dintotdeauna, și așa dăduse peste povestea lui Barbă Neagră.

Craniul piratului fusese agățat de un stâlp, pe malul vestic al râului Hampton din Virginia, și lăsat acolo timp de mai mulți ani. Locul este și astăzi cunoscut sub numele de Capul lui Barbă Neagră. După un timp, cineva avusese ideea de a modela capul și a-l transforma în baza unui vas de punch, care fusese folosit într-o tavernă din Williamsburg. Ulterior, fusese lărgit prin placare cu argint, pentru a dispărea la un moment dat pentru totdeauna. Malone s-a întrebat dacă Commonwealth-ul avusese vreun amestec. La urma urmei, nu era o coincidență faptul că Hale își botezase propriul slup *Adventure*.

Și-a privit ceasul de la mână. Mai puțin de o oră până la aterizare.

Greșise citind despre pirăți. Asta nu făcuse decât să-i sporească anxietatea. În ciuda romantismului asociat cu ei, adevărul e că pirății erau oameni cruzi și răi. Viața omenească nu prea conta pentru ei. Duceau o existență bazată exclusiv pe profit și supraviețuire, și nu avea nici un motiv să creadă că varianta modernă diferea cu mult. Avea de-a face cu oameni disperați, aflați într-o situație disperată. Singurul lor scop era obținerea succesului, și răul pe care îl puteau cauza altora nu însemna nimic pentru ei.

Se simțea aproape ca Robert Maynard în clipa când pornise să-l înfrunte pe Barbă Neagră.

Miza fusese și era și acum mare.

— Ce e cu tine? a șoptit Malone cu gândul la Cassiopeia.

*

Knox și-a schimbat poziția, dar a rămas la nivelul de deasupra solului, lipit de zidul exterior și folosind dărâmurile ca paravan. Găurile erau răspândite peste tot în zid, dând la iveală golful luminat de lună. Vântul puternic îi crăpa buzele, dar măcar alunga în bună parte duhoarea de păsăret. Ascultase schimbul de replici dintre Carbonell și Wyatt, și acum încerca să găsească un punct de observație mai bun, de unde să urmărească întâlnirea celor doi. Poate, cu puțin noroc, reușea să-i doboare pe amândoi.

— Knox!

S-a oprit. Wyatt îl striga.

— Știu unde sunt ascunse cele două pagini.

Un mesaj. Limpede și clar. „Dacă ți-ai pus în cap să mă ucizi, mai gândește-te o dată.”

— Nu fi prost, a strigat Wyatt.

A înțeles ce voia să-i spună:

„Avem un dușman comun. Hai să rezolvăm mai întâi problema asta. De ce crezi că te-am lăsat să capturezi o

armă?”

În regulă. Era o idee cu care putea fi de acord.

Pentru moment.

*

Hale s-a apropiat de celula în care erau ținute cele trei prizoniere. Părul lui Kaiser se încâlcise și îi stătea lipit de cap, hainele îi erau ude de ploaie, dar femeia încă mai avea ceva atrăgător în ea – o frumusețe venită din experiența căpătată odată cu vârsta și care avea să-i lipsească.

La fel și lenjeria ei de corp specială.

— Deci înțeleg că ai venit aici ca să mă tragi de limbă? Și s-o găsești pe doamna Nelle?

— Am venit ca să încerc să-mi îndrept greșeala.

— Admirabilă inițiativă. Dar prostească.

Hale a tras cu urechea și a constatat mulțumit că ploaia și vântul se mai domoliseră. Poate că furtuna depășise punctul culminant. Problema lui imediată nu era însă asta, ci una cu mult mai presantă.

S-a răsucit cu fața spre femeia necunoscută.

Subțirică, bine făcută și în formă, cu păr negru și piele smeadă. O frumusețe. Și, în plus, foarte curajoasă. Îi amintea de Andrea Carbonell, ceea ce nu era un lucru bun.

— Cine ești? a întrebat el.

— Cassiopeia Vitt.

— Ai venit aici ca salvatoare a lor?

— Una printre mulți alții.

Hale a priceput aluzia.

— S-a sfârșit, i-a spus Stephanie Nelle. Ești un om terminat.

— Așa crezi?

A băgat mâna în buzunar și a scos telefonul celular pe care oamenii săi îl găsiseră asupra Cassiopeei. Interesant dispozitiv. Nu conținea un jurnal cu apelurile, contacte sau numere salvate. Aparent, fusese conceput exclusiv pentru a primi și a transmite câte un singur apel pe rând. Presupunea că era genul de echipament folosit de comunitatea serviciilor secrete.

Ceea ce însemna că Vitt se număra printre dușmanii săi.

Deja bănuia că ceilalți oameni fuseseră trimiși cu scopul de a crea o diversiune, în timp ce Vitt le scotea de pe domeniu pe cele două prizoniere.

Și planul aproape că reușise.

— Și tu lucrezi pentru NIA? a întrebat Hale.

— Lucrez pentru mine.

Hale a cântărit răspunsul și a ajuns la concluzia că aprecierile sale anterioare fuseseră corecte. Femeia asta nu avea să-i spună nimic, decât impulsionată zdravăn.

— Tocmai ai văzut ce le fac celor care refuză să-mi răspundă la întrebări.

— Ți-am răspuns la întrebare, a ripostat Vitt.

— Dar mai am una. Cu mult mai importantă. A scos la iveală telefonul. Cui îi dai raportul?

Vitt nu a răspuns.

Hale a spus:

— Știu că Andrea Carbonell îți așteaptă raportul. Vreau să-i comunic că Stephanie Nelle nu-i aici. Și că ai dat greș.

— N-ai cum să mă obligi.

Hale și-a dat seama că femeia avea dreptate. O luase deja prizonieră și era convins că femeia avea să riște. Dacă bănuielile lui se adevăreau și mai erau și alții care îi monitorizau lui Vitt progresele, atunci când ea nu avea să raporteze, aceștia vor fi nevoiți să intre în acțiune. Tot ce trebuia ea să facă era să reziste în continuare.

— Nu am de gând să-ți fac nimic, i-a explicat el.

A arătat spre Kaiser.

— Dar cu ea e altă poveste.

¹⁹ Conflict desfășurat în perioada 1701–1714 între mai multe puteri europene, în principal spaniolii loiali arhiducelui Carol, Sfântul Imperiu Roman, regatul Marii Britanii, republica Țărilor de Jos, Portugalia și ducatul de Savoia, pe de o parte, respectiv spaniolii loiali lui Filip al V-lea, Franța și electoratul Bavariei, pe de altă parte (n.trad.)

²⁰ În 1718, flota piratului Barbă Neagră a blocat timp de câteva săptămâni portul din Charleston, cunoscut la acea vreme sub numele de Charles Town, împiedicând intrarea și ieșirea vaselor și jefuindu-le. (n.trad.)

Capitolul 78

Noua Scoție

Wyatt spera ca Knox să-i fi luat în considerare avertismentul. Avea nevoie de câteva minute în care să se ocupe de Carbonell în liniște și nederanjat de nimeni. După care, el și cu Knox puteau să-și regleze conturile între ei. Se îndoia că Knox avea să plece, pur și simplu, în momentul când va realiza că avea șanse egale cu el. Oare rivalul său descoperise cele două cadavre? Probabil. Dar chiar dacă nu le găsisese, nu avea motive să presupună că în fort se mai aflau și alte persoane, în afară de ei trei.

A coborât la nivelul solului, măsurându-și cu grijă fiecare pas, ajutat să străbată colțurile întunecate de ochelarii de vedere pe timp de noapte. A ajuns la baza scărilor, apoi la o ușă care se deschidea în curtea interioară unde îl aștepta Carbonell.

S-a uitat la ceas.

Aproape trei ore trecuseră de când el și Malone se aflaseră în încăperea subterană. Șase ore. Acesta era ritmul de trecere de la flux la reflux.

— Sunt aici, Andrea, a strigat.

— Știu.

Au rămas amândoi ascunși.

— M-ai mințit, a spus el.

— La ce altceva te așteptai?

— N-ai de gând să renunți, nu-i așa?

A auzit-o cum chicotește.

— Zău așa, Jonathan. Doar nu ești un ageamiu. Ci un agent cu experiență. Știi cum merg lucrurile.

Într-adevăr, știa. Duplicitatea era un mod de viață în lumea serviciilor secrete. Numai că femeia asta întinsese prea mult coarda. Îl folosise. Nici mai mult, nici mai puțin. El n-avea nimic sau aproape nimic de-a face cu țelul urmărit de tipă. Nu era decât un mijloc prin care ea intenționa să-și atingă scopul. Și chiar dacă era bine plătit, asta nu îi dădea dreptul lui Carbonell să-l manipuleze după bunul plac. În plus, femeia venise aici ca să-l ucidă și nu intenționase de la bun început să-l lase să se bucure de banii ei.

— Care-i treaba? a întrebat el. Vrei să mă împiedici să ciripesc? Știu prea multe despre tine?

— Mă îndoiesc că ai ciripi. Totuși, e bine să fii sută la sută sigur. Chiar ai găsit paginile?

— Da. Nu era într-un totul adevărat, dar pe aproape.

— Ce motiv aș avea să te cred?

— Nici unul.

Știa că individul urmărea să-l țină de vorbă, astfel încât oamenii ei să aibă timp să-l depisteze și să-l termine.

— Nu e cazul să existe atâta ostilitate între noi, a spus Carbonell.

— Atunci ieși din ascunzătoare și vino aici.

Și-a scos ochelarii de vedere pe timp de noapte.

Știa că Knox se afla prin apropiere și că era înarmat. Îi simțea prezența. Spera ca rivalul lui să se limiteze la a asculta conversația, fără a interveni, căci și el își dorea să găsească ceea ce Andrew Jackson ascunsese în fort.

*

Cassiopeia era neputincioasă. Doi mateloți o luaseră cu forța pe sus din celulă pe Shirley Kaiser, care țipa și se zbătea, în timp ce alți trei își țineau puștile ațintite asupra ei și a lui Stephanie. Shirley a fost târâtă cu două celule mai încolo pe coridor, accesibilă vederii prin gratiile care țineau loc de pereți. Încheieturile mâinilor și gleznele îi fuseseră legate de un scaun greu din lemn de stejar, în gură i se vârâse un căluș, și acum scutura din cap în semn de protest.

Cei doi bărbați înarmați se retrăseseră apoi din celula lor.

Ea și Stephanie erau acum singure.

— Ce facem? a șoptit Stephanie.

— Dacă nu sun, vor da undă verde cavaleriei.

— Dar nu putem ști ce-i vor face lui Shirley. Cât timp mai avem la dispoziție?

— Cam o oră până în zori.

Un alt bărbat și-a făcut apariția, cărând o geantă neagră de piele.

— E doctorul nostru, a spus Hale. Omul care se ocupă de oamenii mei, atunci când sunt răniți.

Doctorul era un tip solid, cu un chip banal și cu părul lipit de scalp. Avea hainele ude leoarcă. Și-a așezat geanta pe o masă din lemn din fața lui Shirley. A scos din ea o foarfecă din oțel inoxidabil.

— Medicul este un membru important în orice echipaj, a explicat Hale. Pe vremuri, deși nu participa la lupte și nu apăra nava, primea întotdeauna o cotă mai mare din pradă

decât mateloții obișnuiți, iar ei i-o cedau de bunăvoie. Lucru care a rămas valabil până în ziua de azi.

Doctorul stătea în picioare lângă Shirley, cu foarfeca în mână.

— Domnișoară Vitt? Domnișoară Nelle? Răbdarea mea a ajuns la limită. Am fost mințit și s-a tot încercat să fiu tras pe sfoară, și adevărul e că m-am săturat. Nu doresc decât să fiu lăsat în pace, dar se pare că guvernul american nu acceptă asta. Acum, mi-au atacat casa...

Placajul care acoperea ușa închisorii a fost brusc dat la o parte și trei bărbați au pătruns în clădire, scuturându-și picăturile de ploaie de pe haine.

Erau cu toții de vârstă apropiată cu Hale.

— Ceilalți căpitani, a șoptit Stephanie.

*

Knox s-a strecurat mai aproape de locul unde se înfruntau Wyatt și Carbonell. S-a întrebat dacă femeia își dădea seama că Wyatt o păcălea, făcând-o să creadă că încă se afla în avantaj. A auzit crâmpie de discuție în timp ce se deplasa către un punct situat exact deasupra capetelor lor. Pietrele și molozul îi încetineau mișcarea, păsările care rătăceau de colo-colo erau și ele o bătaie de cap, căci trebuia să aibă grijă să nu le deranjeze, orice schimbare intervenită în uguiul lor ritmic putând să-i semnaleze prezența.

Wyatt spusese că găsisese paginile. Să fie adevărat? Și oricum, mai avea importanță?

Hm, poate că da.

Dacă reușea să se întoarcă la Bath cu cele două pagini lipsă, după ce îi ucidea pe Wyatt și pe Carbonell, prestigiul lui în ochii căpitanilor avea să crească însutit. Nu numai că le va oferi acestora protecția legală de care aveau nevoie, ci le va salva și viața.

O perspectivă foarte îmbietoare.

A strâns și mai tare arma în mâini.

Țintele se aflau acum direct sub el.

— Ei bine, Jonathan, iată-mă, a rostit Carbonell.

*

Lui Hale nu i-a convenit că fusese întrerupt de colegi. Ce căutau acolo? Povestea asta nu-i privea. Casa lui, nu a lor, fusese asediată, și ei nu ridicaseră un deget ca să-l ajute. I-a văzut că se uită la cadavrul aruncat pe podea, cu o ureche lipsă și o gaură în cap.

— Ce faci? a întrebat Bolton.

Nu intenționa să se lase intimidat de proștiiăștia, cu atât mai puțin de față cu oamenii lui și cu prizonierele.

— Fac ceea ce nici unul dintre voi nu are curajul să facă.

— Ți-ai ieșit din minți, a răbufnit Surcouf. Ni s-a spus că ați omorât nouă oameni.

— Nouă oameni care au atacat domeniul. Am dreptul să mă apăr.

Cogburn a arătat spre Shirely Kaiser.

— Dar ea ce ți-a făcut?

Nici unul dintre cei trei căpitani nu o întâlnise pe Kaiser. Hale avusese grijă să o ferească de ochii lor curioși.

— Și ea ne e dușman.

Cu toate că închisoarea fusese ridicată pe pământul familiei Hale, Articolele stipulau că se afla pe teren neutru, cu jurisdicție comună. Quentin nu voia însă să tolereze nici un amestec în treburile sale.

— Femeia asta, a arătat el spre Vitt, a venit împreună cu ceilalți atacatori, ca să le elibereze pe prizoniere. Mi-a omorât doi oameni.

— Quentin, așa n-o să rezolvi nimic, a spus Surcouf.

Nu mai era dispus să înghită nimic din partea acestor lași.

— Intendentul tocmai recuperează în acest moment cele două pagini lipsă. Le-a găsit.

A urmărit cum șocul se instalează pe fețele celor trei.

— Da, exact, a spus Hale. În timp ce voi dormeați, eu v-am salvat pe toți.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat Bolton arătând spre Kaiser.

Hale a ridicat telefonul mobil.

— Trebuie sunat de pe telefon. Domnișoara Vitt refuză să coopereze. Așa că o voi motiva. Vă asigur că, dacă nu fac asta, în cel mai scurt timp ne vom trezi pe cap cu un contingent de agenți federali, de data asta înarmați cu ordine de arestare.

I-a lăsat pe cei trei căpitani să perceapă înțelesul spuselor sale. Atacul din seara aceea fusese o acțiune brutală, menită să-l ia pe nepregătite. Runda următoare avea să fie diferită. Mai oficială. Încă nu știa ce se petrecuse în Virginia. Dar bănuia că autoritățile dețineau deja dovezi incriminatorii împotriva sa.

— Quentin, ascultă, îți cerem să te oprești, a spus Cogburn. Înțelegem că ai fost atacat, dar...

— Unde erau oamenii tăi în tot acest timp? a întrebat Hale.

Cogburn a tăcut.

— Dar ai tăi, Edward? Și ai tăi, John? Mi s-a spus că nici unul dintre voi nu a sărit în apărarea noastră.

— Vrei să insinuezi că am avea vreun amestec în toată treaba asta? a ripostat Surcouf.

— Nu e deloc exclus.

— Ai înnebunit, a decretat Bolton.

Hale a făcut semn oamenilor săi să-și ațintească armele asupra celor trei căpitani.

— Dacă vreunul dintre ei face vreo mișcare, împușcați-l.

Mateloții s-au conformat.

Hale a făcut un alt semn, și doctorul a așezat foarfeca la baza degetului mijlociu al lui Kaiser. Femeia a făcut ochii mari de groază.

Hale s-a întors spre Vitt.

— Ultima șansă să suni. Dacă nu, îi voi tăia degetele unul câte unul, până te vei hotărî să mă ascuți.

Capitolul 79

Noua Scoție

Wyatt a urmărit-o pe Andrea Carbonell ieșind din umbră și pășind în lumina lunii. Tocmai își verificase ceasul și văzuse că mai avea puțin timp până la flux. I-a zărit silueta bine legată, dar și conturul unei arme în mâna stângă, cu țeava îndreptată în jos.

A ieșit și el din umbră, având în mâna dreaptă o armă ațintită în jos.

— N-ar fi trebuit să se ajungă aici, a spus Carbonell. Ar fi trebuit să fii deja mort.

— Atunci de ce m-ai trimis? a întrebat el.

— Pentru că ești un bun meseriaș. Pentru că am știut că te vei ține tare până în ultima clipă. Și pentru că nimănui nu i-ar păsa dacă ai dispărea, pur și simplu.

Wyatt a zâmbit.

Femeia încerca în continuare să tragă de timp, pentru a permite oamenilor ei să intervină.

— Te mai interesează și altceva pe lumea asta decât propria persoană?

— O, dragul meu Jonathan Wyatt. Ce faci? Te-ai înmuiat? Dar pe *tine* te mai interesează și altceva pe lumea asta decât propria *ta* persoană?

Adevărul era că da, îl interesa și altceva. Nu era zi de la Dumnezeu în care să nu se gândească la cei doi agenți morți. Mulțumită lor, el era acum în viață. Oamenii aceia își făcuseră datoria, trăsese cu arma, și misiunea se dovedise a fi un succes datorită sacrificiului lor. Până și comisia de anchetă recunoscuse acest lucru.

Totuși, el nu îi sacrificase pe *ei* pentru a se salva pe *sine*.

Spre deosebire de Carbonell.

Singura ființă omenească de care îi păsa ei era propria persoană. „Tocmai aici e buba. Ai fost într-adevăr un agent bun.“ Comentariul lui Malone după verdictul dat de comisie, când ei doi se înfruntaseră, iar el îl strânsese de gât.

Da, fusese un agent bun.

Mai erau niște lucruri pe care voia să le afle.

— Tu i-ai trimis pe oamenii ăia la Institutul Garver?

— Bineînțeles. Cine altcineva să-i trimită? M-am gândit că e o bună ocazie ca să vă elimin pe tine, pe Malone și pe tipul care spărsese cifrul. Dar ai avut noroc. La fel și Malone. Haide, Jonathan, doar ai știut tot timpul că te folosesc. Numai că aveai nevoie de banii mei.

Poate că da. În plus, ajunsese totuși până aici și își schimbase între timp poziția, trecând de la cea defensivă la una ofensivă.

Lucru pe care Carbonell nu-l pricepuse deocamdată.

— Tot tu ai pus și capcana cu armă de foc? a întrebat el.

Femeia a încuviințat din cap.

— Mi-am închipuit că era o metodă bună de a distrage atenția de la mine. Dacă nu ți-ai fi vârât tu piciorul în ușă, aș fi dat-o de perete și apoi m-aș fi retras, scăpând, chipurile, ca prin urechile acului.

— Îmi pare rău că ți-am stricat planul.

Carbonell a ridicat din umeri.

— Tot răul spre bine. Mi s-au deschis o mulțime de alte posibilități. Unde ziceai că sunt cele două pagini?

Ăsta era singurul lucru care o ținea pe loc. Nu avea cum să-l atace până ce nu afla răspunsul la întrebare. Fără îndoială, le dăduse ordin subalternilor să nu acționeze înainte de a afla locul ascunzătorii.

— Pot să-ți arăt, a răspuns Wyatt. Nu am avut timp să le scot de acolo.

— Chiar te rog.

Era convins că femeia nu avea să reziste tentației, așa că a gesticulat spre dreapta și au reintrat amândoi în holul unde el se bătușe cu Malone. A găsit gaura în lemnul putrezit și a arătat în jos.

— Acolo.

— Și cum coborâm?

Wyatt se gândise deja la asta. Meterezele de pe zidul exterior erau înconjurată de o funie trecută prin piloni de fier, care îndeplinea rolul de barieră. Nu era cine știe ce protecție, dar suficientă pentru a-i avertiza pe cei îndrăzneți de pericol. După ce îi eliminase pe cei doi oameni ai lui Carbonell, îndepărtase funia de nailon, pe care o încolăcise – circa cincisprezece metri – și o vârâse în rucsac.

Și-a dat rucsacul jos de pe umeri și a spus:

— Am venit pregătit.

*

Cassiopeia cântărea cererea lui Hale. Individul își alesese bine victima. Dacă le-ar fi legat pe ea sau pe Stephanie, nici

una dintre ele nu ar fi vorbit, căci, cedând, ar fi renunțat la singurul lor atu.

Dar Shirley Kaiser nu putea să înțeleagă asta.

Ochii femeii sticleau de spaimă în timp ce se holba la foarfeca din oțel apăsată pe degetul ei mijlociu. A clătinat din cap, în semn de „Nu, vă rog”. Nu avea cum să reziste.

— Știi bine că nu trebuie să suni, a șoptit Stephanie.

— N-am de ales.

— Foarte bine, a spus Hale, care le văzuse șușotind, dar nu avusese cum să le audă conversația. Sfătuiți-vă între voi. Și luați decizia corectă. Shirley se bazează pe asta.

Ceilalți trei căpitani stăteau și le urmăreau din priviri.

Armele erau în continuare îndreptate spre ei.

Cassiopeia nu putea prelungi așteptarea, așa că a spus:

— Dă-mi naibii telefonul ăla.

*

Malone și-a legat centura de siguranță și s-a pregătit de aterizare. Coborârea de la zece mii de metri altitudine se anunța dificilă. Pilotul îl informase că furtuna se deplasa înspre nord și că urmau să o traverseze prin capătul sudic. Edwin Davis sunase de două ori pentru a-l informa că nu avea vești de la Cassiopeia, dar și că împușcăturile încetaseră.

Lucru care nu-l liniștea deloc.

Își reîncărcase deja arma și-și îndesase două magazii cu gloanțe de rezervă în buzunarele jachetei.

Era gata de acțiune.

„Numai să aterizeze odată.”

*

Knox stătea pe zidul dărâmat și se uita în jos, de pe metereze, la Wyatt și Carbonell. Îl auzise pe Wyatt când îi spusese femeii că cele două pagini lipsă se aflau la subsol, în hăul întunecat, căscat în podea. Îl urmărise apoi legând funia de un capăt al unuia dintre stâlpii care, pe vremuri, susținuseră acoperișul. Wyatt fusese primul care coborâse, urmat de Carbonell. O lumină se aprinsese acolo, jos, apoi dispăruse. Ce să facă? Să coboare și el sau să-i aștepte să se întoarcă? Dacă mai exista o altă cale de acces?

Și-a amintit de tatăl său, legendarul intendent.

Un val de rușine l-a copleșit. Se vânduse. Făcuse unicul lucru pe care tatăl său nu l-ar fi acceptat niciodată.

Mai mult, tatăl lui făcuse imposibilul.

Asasinase un președinte.

John Kennedy ajunsese la Casa Albă mulțumită unei alianțe întemeiate în secret de propriul tată, Joe. O alianță

care cuprindea conducători politici, syndicate și organizații criminale. Tatăl lui Quentin Hale fusese un apropiat al lui Joe și încheiase o înțelegere cu clanul Kennedy. *Odată ajuns la Casa Albă, fă în așa fel încât prevederile scrisorilor de imputernicire să fie recunoscute, iar Commonwealth-ul îți va oferi bani și voturi.*

Commonwealth-ul își respectase înțelegerea.

Însă prietenia se rupsese după alegeri.

Familia Kennedy se ridicase împotriva tuturor, inclusiv împotriva Commonwealth-ului. Nici syndicatele și nici mafia nu știau ce să facă.

Spre deosebire de căpitani.

Aceștia îl recrutaseră în vederea asasinării lui Kennedy pe un individ cu mințile rătăcite, care dezertase la un moment dat la sovietici, un oarecare Lee Harvey Oswald, pentru ca, printr-un noroc chior, Oswald să fie apoi ucis de către Jack Ruby.

Pistele urmate de anchetatori nu duseseră nicăieri.

Conspiraționiștii dezbăteau de zeci de ani teorii cu privire la ceea ce se întâmplase, și aveau să o facă încă alte zeci de ani de acum încolo. Însă nimeni nu avea să afle vreodată adevărul. Tatăl său fusese un intendent veritabil.

Loial până la capăt.

Poate că venise vremea să-i calce din nou pe urme.

Îi trebuia o lanternă.

Nu luase cu sine un astfel de obiect, dar știa că exista unul cu un nivel mai sus, lângă cele două cadavre.

A pornit într-acolo.

*

Cassiopeia a întins mâna după telefonul pe care Hale i-l strecura printre gratii.

— Exprimă-te scurt și concis, i-a cerut acesta. Și nu uita că, la un simplu gest de-al meu, prietena ta își va pierde un deget.

Cassiopeia i-a smuls telefonul din mână și a format numărul pe care îl memorase. Edwin Davis a răspuns după al doilea țârâit.

— Ce se întâmplă acolo? a întrebat el.

— Totul e în ordine. Dar încă nu le-am localizat pe Stephanie și Kaiser. E un domeniu foarte întins.

— Și împușcăturile pe care le-am auzit?

Hale era convins că oamenii care îl atacaseră aveau legătură cu ea. La urma urmei, sosiseră în același timp pe proprietatea lui. Desigur, se înșela, dar poate că, auzindu-i răspunsul, Davis va pricepe mesajul.

— Oamenii noștri au stricat totul, a spus Cassiopeia. Au tras în stânga și în dreapta până ce au sfârșit morți cu toții. Tactica n-a funcționat. Eu am scăpat. Încerc să fac cercetări, dar locul e plin de oameni.

— Ieși de acolo.

— Așa voi face. Cât de repede pot. Deocamdată mai am nevoie de puțin timp. Rămâi pe poziție.

— Nu-mi place ce-mi spui.

— Tu nu ești aici, în timp ce eu da. O să procedăm așa cum spun eu.

Pauză. După care Davis a spus:

— Bine. Facem cum zici tu. Te mai las încă un pic.

Cassiopeia a încheiat convorbirea.

— Excelent, a comentat Hale. Până și eu te-am crezut. Cu cine ai vorbit?

Cassiopeia n-a răspuns.

Hale a ridicat o mână, avertizând-o tăcut: „Atenție, un deget zboară la un semn al meu“.

— Un agent special de la NIA. Responsabil de misiunea asta. Atacatorii au fost oamenii noștri, exact cum ai presupus.

Hale a zâmbit.

— Unde e Andrea Carbonell?

— Nu știu. Nu țin legătura direct cu ea. Ne-a dat niște ordine, și noi le urmăm.

Un bărbat a intrat de afară cu o armă automată în mână și s-a grăbit către Hale. I-a șoptit ceva la ureche căpitanului, apoi s-a retras.

Hale a luat telefonul din mâna Cassiopeeii.

— Avem o mică problemă. Furtuna aproape c-a trecut, dar în locul ei s-a instalat ceața. Râul Pamlico e recunoscut pentru cețurile sale dense. Se pare că asta ne va întârzia un pic plecarea.

— Unde mergem? a întrebat Stephanie.

— Așa cum am mai spus, vom naviga în largul Atlanticului.

Cassiopeia a aruncat o privire spre doctor. După discuția telefonică, Shirley încetase să se mai zbată, iar Hale părea mulțumit.

— Alte crime în largul mării? l-a întrebat pe Hale unul dintre ceilalți căpitani.

— Edward, nu pot să sper că mă vei înțelege. În curând, scrisorile noastre de împluternicire vor fi irefutabile și totul va reveni la normal în lumea noastră. Aceste trei doamne nu ne mai sunt de nici un folos în acest scop. Hale s-a răsucit spre Cassiopeia și Stephanie. Presupun că știți deja așa.

— Ți-am arestat un om în Virginia, a spus Cassiopeia.

Spera ca afirmația ei să mai încetinească luarea unor decizii drastice.

Hale a ridicat din umeri.

— Măine va fi vizitat de avocații noștri. Știe că va fi protejat, atâta timp cât își va ține gura. N-aveți nici o dovadă care să ducă la noi.

Și ea se gândise la asta. La fel și Edwin Davis.

— Despre ce om arestat în Virginia e vorba? a întrebat unul dintre căpitani.

— O mică chestiune datorată prostiei voastre, pe care am fost nevoit s-o rezolv.

— O să regreti c-ai îndrăznit să ne ții sub amenințarea armelor, i-a replicat un alt căpitan.

— Chiar așa, Charles? Și, mă rog frumos, ce aveți de gând să faceți? Să vă refaceți șira spinării? a întrebat Hale, după care s-a întors spre Cassiopeia. Ca să știi, n-am avut nici un amestec personal în atentatul asupra lui Danny Daniels. Inițiativa le-a aparținut lor în totalitate. A fost o mare prostie.

— Și ce faci tu e o dovadă de înțelepciune? a întrebat căpitanul pe care Hale îl numise Charles.

— E un lucru necesar. Mi-a omorât doi oameni, a spus Hale și s-a întors cu fața spre Shirley.

— Nu, a urlat Stephanie.

Hale a încuviințat din cap.

S-a auzit un pâraie de oase.

Capitolul 80

Wyatt a lăsat-o pe Carbonell să meargă în față, luminându-i drumul cu lanterna. Apa se ridicase în încăpere până aproape de tibie și fluxul se apropia. El și Malone avuseseră norocul să prindă momentul de vârf al refluxului. Carbonell era la fel de îngâmfată ca întotdeauna, oarbă la pericolul real la care se expunea și încrezătoare că oamenii ei o urmau și-i apărau spatele.

— Aici au murit prizonierii britanici? a întrebat ea.

— Cu siguranță.

— Apa e rece.

— Nu mai avem mult.

A direcționat-o pe același drum pe care îl străbătuse împreună cu Malone, către punctul de convergență al celor trei tuneluri, acolo unde îi așteptau simbolurile.

Au ajuns la bifurcația în formă de Y.

A luminat cu lanterna cele patru simboluri de pe ziduri și pe cel de-al cincilea, plasat în mijlocul tavanului.

— Incredibil, a murmurat Carbonell. Aici e ascuns?

Apa se scurgea din jgheaburile ce se deschideau la aproape un metru de podea. Se forma o spumă sărată, care apoi se împrăștia, însă debitul rămânea constant. O altă serie de jgheaburi se zărea la circa un metru optzeci înălțime.

— Al cincilea simbol a fost plasat sus cu un motiv, a spus Wyatt. Ceea ce căutăm se află în spatele acelei pietre.

— Și cum te gândești să ajungi acolo?

— Nu intenționez să ajung.

*

Knox avansa cu prudență, atent să nu împrăște apa care îi ajungea până aproape de genunchi și al cărei nivel părea să crească treptat. Găsise lanterna aruncată lângă cele două cadavre întinse pe meterezele fortului, și acum ținea raza de lumină îndreptată în jos, căci Wyatt și Carbonell se aflau în fața lui.

Îi auzea discutând dincolo de o curbă situată la șase metri distanță de el.

A stins lanterna și s-a strecurat înainte.

*

Cassiopeia și Stephanie au îngenuncheat lângă Shirley Kaiser, aflată în continuare în stare de șoc după ce doctorul îi suturase și bandajase rana. Îi făcuse și o injecție cu o substanță analgezică.

— Nu vreau să mă considerați un barbar, le spusese Hale.

Urmăriseră cum degetul mijlociu al lui Kaiser fusese retezat, căzând pe jos, în timp ce ochii ei ardeau, șocați, iar țipetele îi erau înăbușite de banda adezivă aplicată peste gură. Și Cassiopeia, și Stephanie îi simțiseră agonia. Din fericire, Shirley leșinase apoi.

— E încă amețită, a spus Stephanie. Crezi că Edwin ți-a înțeles mesajul?

Cassiopeia și-a dat seama că Stephanie avea să descopere minciuna pe care ea și Davis o cultivaseră.

— Din păcate, Edwin e un tip mult prea prevăzător, a comentat Stephanie.

Nu și în privința lui Pauline Daniels, și-a zis Cassiopeia. Dar poate că și în această nouă împrejurare, Davis avea să se arate la fel de impetuos.

— Președintele Daniels e preocupat de tine, i-a spus ea lui Stephanie.

— Nu am pățit nimic.

— Nu asta am vrut să spun, și știi foarte bine.

A văzut că Stephanie îi sesizese tonul iritat.

— Ce ți-a spus? a întrebat aceasta.

— Destule.

— Te asigur că nu am făcut nimic greșit.

— O mulțime de oameni susțin același lucru. Și totuși, uite în ce încurcătură ne-am vârât.

— Cum adică?

Cassiopeia n-avea de gând să trădeze încrederea pe care i-o acordaseră Davis și Pauline, așa că a răspuns:

— Stephanie, căsnicia familiei Daniels e un dezastru. Înțeleg că ai discutat despre asta cu președintele. Suficient de amănunțit pentru ca el să simtă că între voi s-a creat o legătură. Mi-a spus că bănuiește că și tu simți la fel. E adevărat?

— A spus el asta?

— Da. Dar nu mi-a mărturisit-o decât mie. Și din motive întemeiate.

Shirley a gemut. Începuse să-și revină.

— O să o doară rău de tot mâna când se va trezi, a spus Stephanie.

Cassiopeia îi aștepta răspunsul.

Stephanie a așezat capul lui Shirley în poală. Au rămas amândouă pe podea. Hale și ceilalți căpitani plecaseră, la fel

și toți mateloții. Cadavrul cu urechea smulsă fusese târât afară. Erau singure, încuiate în închisoare, și așteptau ca ceața să se ridice, pentru a se imbarca.

— Nu știu ce să cred, a răspuns Stephanie încet, într-un târziu. Tot ce știu e că mă gândesc la el mai des decât ar trebui.

Ușa improvizată a închisorii s-a deschis și Hale a intrat.

— Vești bune. Putem să plecăm.

*

Malone a coborât în fugă din vehicul în clipa când acesta s-a oprit în întuneric lângă o rampă aflată în capătul unei poteci de nisip umede. Nu mai cădea decât o ploaie cețoasă și ușoară, iar cerul se limpezea treptat, dând la iveală stele dispersate. În mai puțin de o oră aveau să mijească zorii. Fusese o noapte lungă și, din cauza gândurilor negre despre soarta Cassiopeei și a lui Stephanie, nu izbutise să aștească decât pentru scurt timp în avion.

— Ce noutăți ai? l-a întrebat pe Davis, care îl aștepta lângă un SUV.

— M-a sunat în urmă cu circa o oră.

Malone știa că apelul fusese necesar pentru a-i acorda Cassiopeei un răgaz prelungit, însă a sesizat reținerea din tonul lui Davis.

— Mi-a furnizat informații false, i-a explicat acesta. Informații legate de faptul că atacatorii domeniului lui Hale ar fi fost oamenii noștri.

— Crezi că a fost constrânsă să-ți telefoneze?

— Probabil. Încă nu avem suspiciuni rezonabile pentru intervenție, cu excepția datelor transmise de Cassiopeia, pe care nu le putem folosi, având în vedere că a intrat ilegal pe domeniu.

Malone cunoștea prevederile celui de-al patrulea amendament, însă în clipa aceea, respectarea Constituției era ultimul lucru care îl interesa.

— Trebuie să acționăm.

— Numai tu o poți face, și de unul singur.

Și-a dat sema că Davis trebuia să ia în considerare mai multe aspecte, în afara salvării vieții Cassiopeei.

— Ceața de deasupra apei s-a împrăștiat spre interior, pe malul nordic. Se întinde pe câțiva kilometri de-a lungul râului, până la vărsarea în mare. Nu e un fenomen neobișnuit în această perioadă a anului, sau cel puțin așa mi s-a spus.

— O acoperire excelentă pentru a pătrunde pe domeniu.

— M-am gândit eu că așa o să zici, a spus Davis arătând spre râul întunecat și spre rampa de beton. Ai o barcă acolo.

*

Wyatt a simțit o prezență în apropiere. Surprinsese un mic clipocit, însă instinctul îi spunea că Knox îi urmărise.

Doi iepuri dintr-un foc?

Ce naiba era în capul intendentului?

*

Hale era deopotrivă mulțumit și îngrijorat. Îi capturase pe intruși și dejucase planul de salvare din închisoare a lui Nelle și Kaiser, însă deocamdată nu dispunea de informațiile necesare care să îl ajute să evalueze gravitatea problemei pe care o avea în Virginia. Dacă afirmația lui Vitt cum că un om de-al său fusese arestat la reședința lui Kaiser se adevărea, îl așteptau necazuri. Își sunase deja avocații și le ceruse să facă cercetări. În plus, nu mai primise vești din Noua Scoție de la Knox. Din fericire, ceilalți trei căpitani plecaseră. Îi retezase degetul lui Kaiser pentru a le demonstra oamenilor săi, celor egali în rang cu el, ca și dușmanilor, că era un om de temut.

Le-a urmărit pe Nelle și pe Vitt, care o ajutau pe Kaiser să urce pe platforma unei camionete. Patru mateloți de-ai săi înarmați li s-au alăturat. Alți șase oameni aveau să-i urmeze într-o altă camionetă.

— Să pornim spre ponton, a strigat el.

*

Malone conducea barca cu chilă în V de trei metri și jumătate lungime prin valurile tăioase ale unui Pamlico agitat. Într-un final, a dat de ceață și a continuat să înainteze către est, în direcția pontonului despre care știa că pornea de pe malul nordic și se întindea preț de câteva zeci de metri. Furtuna se potolise, iar vântul și ploaia încetaseră, însă râul continua să clocotească. I se spusese că traversarea însuma circa trei kilometri și estima că parcursese deja distanța.

S-a uitat la ceas.

5.20 dimineața.

O licărire prin ceață, înspre est, vestea sosirea zorilor la orizont.

A scos motorul din viteză și a lăsat barca să plutească, apăsând încet și succesiv pe pedala de accelerație, pentru a contracara curentul rapid care îl trăgea înapoi spre mijlocul râului și la est de mare.

Un mănunchi de lumini difuze se zărea în față.

Patru, înșirate pe un rând.

A oprit motorul și a ascultat.

Davis îi povestise despre *Adventure*. Un vas cu pânze de mai bine de șaiszeci și unu de metri lungime, echipat cu cele

mai moderne dispozitive de navigare. Conturul său se vedea în față și a auzit zgomot pe punte. Oameni care strigau.

Hula l-a tras mai aproape de slup.

Nu putea să pornească motorul.

A sesizat alte semne de activitate dincolo de vas, către țărm, probabil pe ponton. Raze săltărețe de lumină străpungeau întunericul, ca niște faruri. Nimic clar, din cauza ceții care masca realitatea, de parcă se uita în întuneric printr-o sticlă fumurie.

Și-a luat arma și a trecut motorul în viteză întâi, lăsând barca să alunece încet și apropiindu-se ușor.

A manevrat spre stânga, pe linia de apă.

O ancoră a apărut în raza lui vizuală. Părea să fie folosită la stabilizarea vaselor, chiar și a celor acostate, fapt de înțeles, având în vedere curenții puternici din râu.

Deasupra capului său se întindeau cincisprezece metri de lanț gros și umed.

Da, putea să o facă, dar mai întâi trebuia să afle ceva.

A virat puternic spre țărm și a scos din nou motorul din viteză. Barca s-a îndepărtat imediat de mal. Mulțumit că descoperise direcția curentului, a băgat motorul în viteză și a împins ușor barca în față. Și-a vârât arma sub cureaua de la pantaloni, a oprit motorul, apoi s-a prins de lanțul umed și a pornit să se cațere.

A aruncat o privire peste umăr și a văzut cum curentul îi lua barca, făcând-o să dispară în noapte.

De acum nu mai putea acționa decât într-un singur fel.

Capitolul 81

Noua Scoție

Wyatt a așteptat-o pe Andrea Carbonell să perceapă atitudinea sa sfidătoare. Suprafața pe care era scrijelit al cincilea simbol se afla la doar câteva zeci de centimetri deasupra capului său. Linii late de mortar puneau în evidență forma neobișnuită a pietrei. Constructorii încăperii săpate în fundația clădirii folosiseră o mulțime de pietre de forme neregulate, pe care le lipiseră cu grijă între ele cu mortar. Scoaterea acestei pietre nu va lua mult timp – un ciocan și o daltă, sau poate un drug.

— Ce vrei să faci? l-a întrebat Carbonell, care ținea în continuare arma în mână.

— Viața ta la asta se reduce, la comploturi? a răspuns Wyatt cu o întrebare. Chiar era curios să știe.

— Viața mea se reduce la ideea de a supraviețui. La fel ca a ta, Jonathan.

— Te păcălești singură. Sunt oameni care au murit din cauza ta. Nu-ți pasă? Nici măcar un pic?

— Fac ceea ce trebuie să fac. Din nou, exact ca tine.

Îi dis plăcea că îl comparase cu ea. Multe se puteau spune despre el, dar nu și că semăna cu Carbonell. A îndreptat lanterna în jos, cu raza luminând apa în creștere. A observat că jgheburile poziționate cel mai jos pe ziduri se aflau acum sub apă.

— Ce mai aștepți? a spus femeia.

— Pe oaspetele nostru.

— I-ai auzit și tu?

A sesizat folosirea pluralului.

— Nu-i vorba de oamenii tăi. I-am ucis pe amândoi.

Carbonell a ridicat arma.

Wyatt a stins lumina și încăperea s-a cufundat complet în beznă.

Un glonț a lovit pietrele, stârnind un ecou puternic și făcând să-i vibreze timpanele.

A urmat altul.

Wyatt își schimbase poziția, convins că femeia avea să țintească în locul unde se aflase el la momentul când lăsase încăperea în întuneric.

— Jonathan, asta e o nebunie, a rostit Carbonell în beznă. De ce n-am cădea la pace? Unul din noi, dacă nu amândoi, va avea de suferit.

Wyatt nu a răspuns. Tăcerea era acum arma sa.

Un nou șuvoi de apă rece, anunțat de un vuiet, s-a revărsat în încăpere. S-a așezat în genunchi, cu lanterna ținută sus, deasupra apei, și a așteptat.

Carbonell a rămas și ea nemișcată.

Se afla acum la nu mai mult de trei metri de el, însă cu apa care bolborosea în jur și cu lipsa totală de lumină, îi era imposibil să-l localizeze.

Din fericire, reciproca nu era valabilă.

*

Cassiopeia și Stephanie au ajutat-o pe Shirley Kaiser să coboare din camionetă pe ponton. Femeia era în continuare în stare de șoc și avea mâna strâns bandajată.

— La naiba, doare îngrozitor, a mormăit ea.

— Rezistă, curând o să sosească ajutoare, i-a șoptit Stephanie.

Cassiopeia spera să se întâmple așa. Și spera ca Edwin Davis să fi devenit suspicios după convorbirea lor telefonică. A observat că *Adventure* zumzăia de activitate. Hale se ținea de cuvânt. Urmau să se imbarce pentru o ieșire în larg. A remarcat ceața, dar și că mai sus, pe râu, pâcla se risipea și stelele licăreau și se stingeau intermitent pe sub vălul ei.

— O să-mi revin, a spus Shirley.

Hale stătea la șase metri de ele, lângă pasarelă.

— Îți închipui că ne poți ucide pe toate trei fără ca nimeni să nu afle? a strigat Cassiopeia.

Hale s-a apropiat.

— Mă îndoiesc că se va face prea mare tâmbălău. Tentativa aceea de salvare eșuată îmi conferă avantaj în negociere. Aș zice că tâmpenia aia a implicat miliarde de încălcări ale legii. După ce scrisorile noastre de împuternicire vor fi recunoscute, totul va fi bine. Danny Daniels nu-și dorește un scandal public pe tema asta.

— S-ar putea să te înșeli, l-a prevenit Stephanie.

Cassiopeia era de aceeași părere. Și-a amintit de ce tărie de caracter dăduse dovadă Daniels atunci când îi convinsese pe ea și pe Cotton să plece în căutarea lui Stephanie. Era posibil ca președintele să facă ceea ce considera că trebuie făcut, fără să-i pese de consecințe. Hale îl subestima. Oricum, așa cum subliniasă Daniels, cariera lui politică se încheiase.

Și asta îi dădea spațiu de manevră.

— Urcați-le la bord, le-a ordonat Hale oamenilor săi.

*

Malone a terminat cățărarea și s-a strecurat neobservat la bordul iahtului. De două ori aproape că-și pierduse echilibrul, agățat de zalele umede ale lanțului.

Și-a scos arma și s-a pregătit de acțiune.

Pontoanele înconjurau o cărare ce se întindea de o parte și de alta a cabinei din față a vasului, unde ferestrele cu geamuri oglindă erau iluminate din spate, și liniile înclinate erau temperate de laturile rotunjite, subțiate. Nu a zărit pe nimeni la ferestre, însă a continuat să înainteze ghemuit.

Dinspre mal s-a auzit un zgomot.

Investigația lui se putea dovedi o chestiune dificilă, căci cineva ar fi putut să-și facă apariția pe punte. Totuși, s-a hotărât să-și asume riscul. A rămas aplecat și s-a furișat spre balustradă. Prin întuneric și ceață a zărit niște bărbați care urcau pe vas alături de trei femei, dintre care două o sprijineau pe a treia. Un bărbat mai vârstnic stătea pe ponton, urmărindu-le, după care le-a urmat la bord.

Malone le-a recunoscut pe Cassiopeia și pe Stephanie.

A treia femeie trebuia să fie Shirley Kaiser.

Și-a scos telefonul și a apăsă pe butonul de apelare rapidă. Davis a răspuns imediat.

— Slupul pleacă de la țarm, a șoptit el. Suntem cu toții la bord. E timpul să aduci trupele.

Trupe, la modul cel mai propriu. Discutaseră despre asta înainte ca Malone să părăsească malul sudic.

— Bine, mă ocup. Tu ce-o să faci?

— Orice va fi necesar.

*

Hale a urcat la bordul lui *Adventure*. Se simțea precum acei bărbați cutezători din urmă cu sute de ani, capabili să înfrunte orice și pe oricine, fără a fi interesați decât de ceea ce credeau oamenii lor despre ei. Mateloții săi erau probabil mândri de el. Le stătuse aproape. Iar acum avea să-i stea aproape lui Andrea Carbonell, pentru a duce la bun sfârșit ceea ce începuse ea. Spera ca Knox să reușească s-o ucidă și să pună mâna pe cele două pagini lipsă. Era dispus să plătească orice sumă pentru a le recupera de la Jonathan Wyatt. La naiba, poate chiar avea să-l angajeze permanent pe individ.

— Gata de plecare, a strigat el. Aruncați parâmele și ridicați ancora.

În această călătorie, avea să preia personal conducerea.

A tras cu urechea la cele două motoare Deutz de 1 800 de cai putere, care torceau. Tehnologie de ultima oră. Abia dacă

faceau vreun zgomot, vibrațiile fiind ca și inexistente. Nu exista nici zumzet de generatoare. În schimb, o serie de baterii cu litiu-polimer furnizau energia. Velele DynaRig erau depozitate în siguranță în interiorul vergilor, așteptând comanda de la unul din cele douăzeci de computere aflate la bord, pentru a întinde pânzele și a prinde vântul. Asta avea să se întâmple când se apropiau de Golful Oracoke, de unde îi aștepta Atlanticul.

A observat că cele trei prizoniere erau conduse în salonul principal.

— Nu, a strigat el. Duceți-le pe puntea dinspre pupă, lângă piscină. Le-am pregătit o surpriză specială.

*

Wyatt și-a pus din nou ochelarii de vedere pe timp de noapte pe care îi adusese cu sine în rucsac. Carbonell stătea la câteva zeci de centimetri distanță. Fusese suficient de isteț încât să se ghemuiască la pământ, cu capul înălțat în întuneric și cu ochii neprotejați. Probabil că acum își încorda auzul, încercând să discearnă modificări în ritmul ori sunetul scos de clipocitul apei, al cărei nivel creștea în jurul ei.

Wyatt a aruncat o privire în jos.

Apa i se înfășura în jurul coapselor.

Adevărata problemă avea să fie atunci când jgheburile aflate la un metru optzeci înălțime se vor umple de apa revărsată din grote. Peste circa o jumătate de oră.

O mișcare a tulburat peisajul, altfel liniștit.

Un bărbat și-a făcut apariția de după un colț. Ținea într-o mână o lanternă neaprinsă, iar în cealaltă o armă.

Clifford Knox.

„Bine ai venit.

Uite, am un cadou pentru tine.“

Wyatt și-a aprins lanternă și a îndreptat fasciculul de lumină direct spre Andrea Carbonell, care stătea ghemuită în apă.

Capitolul 82

Malone a coborât treptele și s-a refugiat într-o cală care se deschidea spre proră. Două baze plutitoare, de circa nouă metri lungime, erau amarrate la ponton, de o parte și de alta a bocaportului. Nu s-a putut abține să nu admire giganticul slup cu chilă din oțel, un turn zvelt, cu linii drepte, totul perfect aerodinamic. Și înalt. Se ridica la cincisprezece metri deasupra nivelului apei, plus alți nouă, ocupați de cabine și punte. Iar cele trei catarge aveau peste șaiszeci de metri înălțime. O adevărată capodoperă în materie de tehnologie și design.

Iahtul s-a pus în mișcare.

Interesant că motoarele abia dacă se auzeau. Intrau în funcțiune extrem de silențios. A aruncat o privire pe deasupra bocaportului. Ceața învăluia puntea într-un scut protector.

A părăsit cala și a găsit o ușă ce se deschidea înspre cabinele superioare.

Scara spre tambuchi ducea în sus, și capacul de deasupra, presărat cu becuțe ce trimiteau cu gândul la o lucarnă, crea o senzație de înălțime și adâncime. Un parfum de magnolie și ceai verde răzbătea prin pulverizatoarele amplasate lângă tavan. Coridorul se termina în centrul navei, unde trei punți se uneau în punctul de unde pornea o scară circulară, care înconjura catargul principal. Deasupra, podelele transparente permiteau pătrunderea razelor de lumină pe timpul zilei. A remarcat splendida combinație de oțel inoxidabil, sticlă, lemn fin și piatră.

O mișcare deasupra capului i-a atras atenția.

S-a pitulat într-un înrând care dădea în sala de fitness. Locul era cufundat în beznă. A rămas lipit de perete și a văzut doi bărbați care coborau cu pas vioi scara circulară. Nu s-au oprit în dreptul său, ci au continuat să coboare.

Malone auzise ordinul dat de Hale.

Puntea dinspre pupă.

Acolo fuseseră duse Cassiopeia și celelalte femei.

*

Hale a pășit pe puntea dinspre pupă. Aici se ocupase de contabilul trădător și tot aici avea de gând să rezolve și aceste trei probleme. Le anunțase că avea pregătită o surpriză

specială pentru ele și, sub supravegherea atentă a doi paznici înarmați, femeile examinau deja obiectul în clipa când el s-a apropiat.

— Se numește colivie-spânzurătoare, le-a explicat el. E confecționată din fier și ia forma corpului omenesc.

A simțit că motorul fusese pornit. *Adventure* putea înainta cu douăzeci de noduri pe oră, și ordonase să se navigheze cu viteză maximă. La aproape treizeci de kilometri pe oră, curând aveau să se îndepărteze de țărm.

— Pe vremuri, oameni de nădejde erau închiși în astfel de cuști, care erau atârinate de un stâlp. Acolo erau lăsați să moară, a continuat el. O formă de pedeapsă oribilă.

— La fel ca cea în care îți obligi victima să-și înghită propria ureche? a întrebat Vitt.

Hale a zâmbit.

— Mda, e cam același lucru, numai că metoda despre care v-am zis era folosită de urmăritori împotriva noastră.

A făcut un semn, și doi dintre membrii echipajului au înșfăcat-o de brațe pe Vitt. Cassiopeia a început să se zbată, dar Hale a ridicat un deget și a amenințat-o:

— Fii fată cuminte.

Înainte de a-și face apariția pe puntea dinspre pupă, dăduse instrucțiuni ca Vitt să fie legată cu mâinile la spate. Pe celelalte două femei le lăsase libere. Un matelot a lovit-o cu piciorul pe Vitt în gleznă, făcând-o să-și piardă echilibrul și să cadă cu zgomot. După care a luat-o de picioare și de cap și a împins-o în cușca ce stătea deschisă ca un cocon. Partea de sus a fost închisă apoi în balamale și fixată cu ajutorul unei scoabe și al unui bulon. În interior, spațiul era prea mic pentru ca victima să se mai poată zbate.

Hale s-a aplecat spre Cassiopeia.

— Mi-ai omorât doi oameni. Acum vei simți pe propria piele ce au trăit strămoșii mei atunci când au murit în cușcă.

Vântul a pornit să sufle peste conturul zvelt al vasului, scaldându-l într-un aer răcoros și umed. A aduvmecat mirosul acru al oceanului și a știut că marea se afla pe aproape. Ceața părea și ea să se ridice.

Excelent.

Își făcuse griji că nu avea s-o poată urmări murind pe această femeie.

*

Knox a zărit o rază de lumină apărând în întuneric, apoi arcuindu-se la trei metri în dreapta sa. Nu era sigur cine putea fi, dar n-avea importanță.

A tras drept spre ea.

Nu s-a întâmplat nimic.

Lumina continua să înainteze, clipocind pe sub apă. Glonțul tras nu și-a nimerit ținta, ricoșând în schimb în ziduri, iar pocnetul său a semnalat pericolul. A surprins alunecarea unei umbre, în dreapta față de locul unde lumina cădea în apă. O altă mișcare a trădat poziția persoanei în clipa când lumina a fost înălțată deasupra apei și apoi stinsă.

Acolo era ținta.

A tras din nou.

*

Wyatt s-a scufundat iarăși în apă, încet și pe tăcute. În clipa când aruncase cu lanterna în Carbonell, se prinsese cu degetele de marginile unui jgheab și se trăsesese în sus. Ultimul loc unde dorea să se afle atunci când gloanțele ricoșau era aproape de podea.

Și forța gravitațională exact într-acolo le-a îndreptat.

Prin ochelarii de vedere pe timp de noapte i-a urmărit pe Knox și pe Carbonell. Fiecare dintre ei ținea în mâini o armă și o lanternă.

Șansele erau egale.

S-a folosit de creșterea nivelului apei pentru a-și ușura retragerea către tunelul prin care pătrunseseră în încăperea subterană. Și-a dat seama că nici unul dintre cei doi nu avea să riște să-și aprindă lanterna ori să vorbească, și că trasul la nimereală în întuneric era o soluție nesigură.

S-a întrebat cât timp erau dispuși să stea cei doi acolo.

Oare înțelegeau la ce pericole se expuneau?

Odată cu fluxul, ideea de a ieși prin tuneluri, așa cum făcuseră el și cu Malone, avea să devină imposibilă. Încercarea de a te opune torentului de apă în spațiul acela atât de strâmt era similară cu aceea de a înota împotriva curentului într-un râu umflat, în care nu aveai cum să-ți ții respirația suficient de mult timp pentru a scăpa cu viață.

Se băgaseră singuri în groapă și șansele lor de supraviețuire erau egale cu zero.

Numai refluxul le putea conferi răgazul necesar.

Dar, la acel moment, ambii aveau să fie morți.

*

Malone s-a furișat spre centrul punții, prudent și tăcut, folosind ușile deschise și camerele întunecate drept acoperire. A trecut pe lângă o sală de spectacole, o sufragerie și mai multe cabine de lux. N-a remarcat nici un dispozitiv de supraveghere video, dar a rămas cu nervii încordați la maximum și cu degetul pe trăgaci, pregătit să reacționeze.

Un coridor se termina într-un salon impresionant, mobilat conservator într-o combinație de lemn de wenge, fildeș și piele. Un pian cu coadă de mici dimensiuni stătea într-un colț. Totul era lustruit și lucios, la fel ca iahtul. Trebuia să vadă ce se întâmpla pe puntea dinspre pupă. Pe pereții exteriori se înșirau ferestre lunguiețe, așa încât a fost nevoit să se ghemuiască și să se strecoare pe furiș către ușile de ieșire din sticlă, prin care a zărit o punte, o piscină și mulți oameni.

În dreapta lui, o scară în spirală ducea în sus.

A urcat încet treptele abrupte și a ajuns pe o mică punte exterioară, care domina etrava vasului. A cercetat poziția în care se afla nava. În mijlocul râului, cu ambele maluri vizibile la distanță și cu soarele înălțându-se pe cer, înspre est, odată ce ceața aproape se risipise. A aruncat o privire către prora și a văzut întinderea deschisă de apă. Intrau pe brațul de mare, ceea ce însemna că oceanul nu era departe.

A înaintat pe vine până aproape de balustrada care mărginea puntea.

S-a uitat în jos și le-a văzut pe Stephanie și pe Shirley Kaiser, dar și doi bărbați înarmați, lângă care stăteau alți patru, pe Quentin Hale și...

Și pe Cassiopeia.

Închisă în interiorul unei cuști din fier.

Capitolul 83

Cassiopeia a început să se panicheze. Avea mâinile legate și corpul închis între bare de fier. Oamenii lui Hale prindeau acum o funie de partea de sus a cuștii. S-a holbat la Stephanie, ai cărei ochi îi semnalau starea de neputință.

— Ce vrei să demonstrezi cu asta, Quentin? a strigat Shirley. De ce faci asta?

Hale s-a întors spre Kaiser.

— Asta fac pirații.

— Ce? Omoară femeile lipsite de apărare? a întrebat Stephanie.

— Îi învață minte pe dușmani.

Mateloții au terminat de legat cușca.

Hale s-a apropiat.

— Regii și guvernatorii foloseau cu mare plăcere cușca împotriva noastră, așa încât, atunci când se ivea ocazia, le răspundeam și noi cu aceeași monedă. Însă în loc să-i spânzurăm, noi îi aruncam în apă și-i înecam. Pe urmă tăiam funia și se duceau la fund.

A făcut un semn, și oamenii săi au ridicat cușca de fier de pe punte.

*

Malone nu mai putea amâna intervenția. Îl încercau emoții violente. A ridicat arma, pregătit să o folosească, dar înainte să apese pe trăgaci, două brațe puternice l-au prins pe după umeri și l-au împins de lângă balustradă.

Unul dintre membrii echipajului.

O lovitură rapidă cu piciorul, și arma i-a zburat din mână.

L-a cuprins furia.

N-avea timp pentru așa ceva.

L-a lovit la rândul său cu piciorul pe atacator în burtă, făcându-l să se îndoie de durere. Și-a ridicat genunchiul și l-a pocnit în piept, îndreptându-i coloana. După care l-a izbit cu cotul în puntea nasului și i-a aruncat capul pe spate. Două alte lovituri puternice de pumn, și omul s-a prăbușit peste balustradă, căzând în gol cale de vreo cinci metri, până pe puntea de sub ei.

Mateloții care ridicau cușca au auzit bufnitura și s-au oprit un moment. Hale a auzit-o și el și s-a răsucit în direcția

zgomotului, apoi și-a înălțat privirea și a descoperit sursa problemei.

Malone a băjbăit în căutarea armei.

— Aruncați-o, l-a auzit el pe Hale strigând.

Și-a găsit arma, a înșfăcat-o, apoi a sărit peste balustradă și a aterizat pe punte. S-a rostogolit și a tras în cei doi bărbați, doborându-i.

A sărit în picioare și a luat-o la goană.

Hale a încercat să-i taie calea, cu o armă în mână, însă Malone a reușit să tragă un glonț care l-a nimerit pe bărbatul mai vârstnic în piept și l-a aruncat înapoi pe punte.

A continuat să înainteze.

— Du-te! a strigat Stephanie. Ajut-o!

Cei patru oameni care cărau cușca au ajuns la balustradă.

Era prea târziu pentru a trage în ei ca să-i oprească.

Au aruncat-o pe Cassiopeia în mare.

*

Wyatt s-a întors în locul unde lăsase frânghia. Apa se înălțase până la mijloc. În scurt timp, jgheaburile aveau să fie inundate. Era locul cel mai potrivit în care cei doi adversari ai săi să-și găsească sfârșitul. Ambii erau teribil de aroganți. Carbonell se bazase pe oamenii ei că o să-i păzească spatele, Knox crezuse că-i va fi ușor să elimine doi iepuri dintr-un foc. Și mai amuzant era faptul că amândoi erau înarmați cu pistoale și lanterne care nu le puteau fi de nici un folos.

Carbonell era responsabilă pentru moartea inutilă a mai multor agenți. Knox omorâse și el vreo câțiva.

Și ambii aveau să plătească pentru asta.

În plus, Knox încercase să-l omoare pe președinte. Wyatt nu se număra printre fanii guvernului SUA, dar era un american get-beget.

Și așa avea să rămână toată viața.

Nu va mai avea de ce să-și facă griji în privința celor doi. Până să-și dea ei seama ce soartă groaznică îi aștepta și să încerce să-și salveze pielea, va fi prea târziu.

Nu mai aveau la dispoziție decât câteva minute.

Fluxul sosise.

A zărit frânghia prin ochelarii de vedere pe timp de noapte.

A prins-o și s-a tras în sus.

Odată ajuns la nivelul solului, a aruncat frânghia și s-a îndepărtat.

*

Cassiopeia era în cădere. A încercat să-și înfășoare corpul cu picioarele, în așteptarea impactului cu apa. Avea mâinile legate și și-a impus să nu uite să tragă aer în piept înaintea

scufundării și să continue să inspire atât cât va putea. Din păcate, spațiul strâmt nu-i permitea să-și folosească picioarele, care erau legate separat. Cușca era închisă etanș și nu putea ajunge la mecanismul de deschidere. Care, oricum, nu putea fi manevrat decât din exterior.

Chiar înainte de a fi aruncată peste bord auzise un zgomot ca de împușcături și pe Stephanie strigând: „Du-te! Ajut-o!”

Ce se întâmpla pe punte?

*

Malone a tras două gloanțe în direcția celor patru bărbați, făcându-i să se împrăștie. A azvârlit apoi arma deoparte și s-a aruncat de pe balustradă, împingându-și corpul în față și prinzându-se cu brațele și picioarele de cușca aflată în cădere.

Greutatea lui a mărit viteza de cădere, și el s-a prăvălit împreună cu Cassiopeia în apă.

*

Ceva se izbise de cușcă, făcând-o pe Cassiopeia să tresară. Era un corp uman. Masculin. Care se prăbușea în apă împreună cu ea.

I-a zărit însă fața și un sentiment de ușurare a copleșit-o.

Cotton.

*

Malone se ținea strâns de cușcă. Nici gând să o scape din mâini. S-au balansat deasupra valurilor în timp ce funia începea să se deruleze.

— Mă bucur c-ai ajuns, în sfârșit, a spus Cassiopeia.

Malone a zărit mecanismul de deschidere.

Cușca începea să se scufunde.

A întins mâna, dar funia s-a rupt.

Și au fost aruncați în apă.

*

Hale era uluit. Intrusul îl împușcase, însă din fericire în piept. Vesta antiglonț cu care se echipase înainte de a organiza apărarea închisorii îi salvase viața, dar coastele îl dureau. Căzuse pe punte, însă nu înainte de a-l vedea pe individ cum sare de pe balustradă și se agață de cușcă.

S-a săltat în genunchi și a tras de câteva ori adânc aer în piept.

S-a răsucit, căutându-și din ochi oamenii, dar nu i-a zărit.

În schimb, a văzut-o pe Stephanie Nelle stând cu un pistol atârnat asupra sa.

— Ți-am zis eu că Malone o să-ți dea de furcă, a spus ea.

*

Malone s-a ținut cu toate forțele de cușcă. A pipăit cu mâna stângă una dintre barele rotunde verticale de care era sudat fierul lat. Prin fața ochilor i-a trecut un potop de culori. Pluteau alternativ pe deasupra și pe dedesubtul valurilor, la circa treizeci de metri în spatele lui *Adventure*, în porțiunea centrală a lungului siaj lăsat de iaht.

A tras din nou aer în piept și i-a strigat Cassiopeei:

— Respiră.

— Încerc.

El avea mai mult spațiu de manevră decât ea. Viteza de înaintare a slupului le-a permis să gliseze pe apă preț de câteva secunde prețioase. Malone și-a dat seama că odată cu reducerea vitezei vasului aveau să se scufunde, fiind trași sub apă.

Inima îi bubuia în piept.

Trebuia să găsească deschizătura.

*

Cassiopeia trăgea în piept aer, dar și apă, pe care încerca să o scuipe, ca să-și păstreze plămânii uscați. Partea de sus a corpului i se învârtea în interiorul cuștii în timp ce se balansau deasupra și pe sub valuri. O durere ascuțită i-a săgetat gambele legate și și-a impus să se relaxeze. Își dorea ca iahtul să prindă viteză, căci încetinirea însemna scufundare. Hale se juca cu ei. Se distra pe seama chinurilor lor.

— O... să... te... scot... de... aici, a icnit Cotton sacadat în momentul când au ieșit din nou la suprafața apei.

— Mâinile, a apucat Cassiopeia să spună.

Nu putea înota mult timp cu mâinile legate.

*

Hale s-a holbat la Stephanie Nelle.

— Ai de gând să mă împuști? a întrebat el.

— Nu va fi nevoie.

Ce răspuns ciudat.

Femeia a făcut un semn și Hale a întors capul.

Shirley Kaiser ținea în mâini alt pistol automat din cele adunate de oamenii lui de la atacatorii domeniului. Sprijinea arma grea cu mâna bandajată, iar pe cealaltă o ținea ferm așezată pe trăgaci.

Dinspre salonul principal și-au făcut apariția niște oameni.

Unii dintre ei înarmați.

Era și cazul.

*

Malone a găsit deschizătoarea. A răsucit-o, apoi a tras. Nimic. A tras din nou, eliberând bulonul.

Cușca s-a deschis și Cassiopeia a zburat afară.

Malone a dat drumul cuștii și a urmat-o.

Cușca a dispărut din fața lor, împungând suprafața apei cu partea superioară.

Malone a tras aer în piept și a plonjat, căutând din ochi semne de mișcare. A văzut-o pe Cassiopeia, și-a înfășurat un braț în jurul pieptului ei și, împreună, au început să înoate la suprafață, dând din picioare.

Amândoi scui-pau apă.

Malone a dat puternic din picioare și a înaintat cu mișcări ample din brațul drept, menținându-se la suprafață.

— Respiră o dată adânc și eu o să-ți dezleg mâinile, i-a spus el Cassiopeei.

S-au scufundat amândoi în apă suficient timp cât el să-i desfacă banda care îi lega mâinile, apoi s-au ridicat din nou la suprafață și au bătut apa. *Adventure* se afla acum la aproape două sute de metri distanță, înaintând cu pânzele desfășurate în aerul dimineții. Totul în jur era tăcut, cu excepția vântului și a apei învolburate.

Apoi s-a auzit un zgomot nou.

Jos și ritmic.

Un sunet de bas care creștea treptat în intensitate.

Malone și-a răsucit capul în direcția lui și a zărit patru elicoptere de luptă care-și croiau drum către ei.

Era și timpul.

Aparatele au survolat locul în formație, și unul a rămas deasupra lor, cât timp celelalte trei au înconjurat iahtul.

— Sunteți bine?

Vocea lui Edwin Davis, printr-un megafon.

Cotton și Cassiopeia au ridicat degetul mare în aer.

— Mai aveți un pic de răbdare, le-a cerut Davis.

*

Hale a auzit și el rotoarele și a ridicat privirea. A zărit trei elicoptere de luptă ale armatei americane care dădeau ocol ca niște vulturi pe deasupra catargelor iahtului *Adventure*.

S-a înfuriat brusc.

Guvernul ăsta nerecunoscător, pe care familia lui îl servise cu devotament, nu voia să-l lase în pace. Ce se întâmplase cu Knox? Și cu celălalt tip, pe nume Wyatt? Obținuseră documentele care garantau respectarea prevederilor din scrisoarea lui de împuternicire? Și de ce Bolton, Surcouf și Cogburn nu erau acolo, ca să lupte alături de el? Probabil pentru că, lași cum erau, îl trădaseră.

Stephanie Nelle a pornit să tragă spre salonul principal, distrugând paravânturile și smulgând bucăți din pardoseala punții.

Oamenii lui s-au făcut nevăzuți înăuntru.

Hale s-a întors spre Kaiser și arma ei.

— Nu-ți va fi deloc ușor, Shirley.

În clipa aceea s-a imaginat în chip de Barbă Neagră, înfruntându-l pe locotenentul Maynard pe puntea unui alt vas, numit tot *Adventure*. Și lupta lor fusese una strânsă, pe viață și pe moarte. Numai că Barbă Neagră fusese înarmat. Pistolul lui Hale zăcea pe punte, la un metru și ceva distanță. Trebuia să pună mâna pe el. Ochii îi fugeau când spre dreapta, către Shirley, când spre stânga, către Nelle.

O șansă, asta era tot ce îi trebuia.

Pistolul din mâna lui Shirley a explodat.

Gloanțele i-au sfâșiat vesta. Următoarea salvă i-a secerat picioarele. Sângele i-a urcat din gât și i-a țâșnit pe gură, și fiecare nerv din corp i-a fost cuprins de o durere arzătoare.

Chipul îi trăda agonia.

Ultimul lucru pe care l-a văzut înainte ca totul să se întunece în jur a fost arma pe care Shirley Kaiser o îndrepta spre capul lui.

— Ba nu, Quentin, mi-a fost foarte ușor să teucid.

*

Cassiopeia a auzit în depărtare zgomotul de împușcături. Pe urmă a zărit doi oameni care săreau de pe puntea dinspre pupă a iahtului.

— Stephanie și Shirley au reușit să scape, a rostit Davis de deasupra ei, prin megafonul elicopterului.

Ea și Cotton au continuat să bată apa.

Velele de pe *Adventure* au prins vânt. Între ele nu existau spații. Împreună funcționau ca o unică aripă de avion, împingând înainte chila de un verde țipător, prin apele agitate. Era aidoma unui vas de corsari care se îndepărta de țărm, în căutarea unor noi aventuri și jafuri. Numai că secolele al XVII-lea și al XVIII-lea trecuseră de mult, iar Danny Daniels era un președinte ajuns la capătul răbdării. Cele patru elicoptere de luptă nu se aflau acolo pentru a escorta iahtul înapoi în port.

Alți oameni au pornit să sară de pe punte.

— Uită-te la echipaj, i-a atras atenția Cotton. Știi de ce fac asta.

Într-adevăr, Cassiopeia știa.

Elicopterele s-au retras.

Flăcările au izbucnit de pe lateralele a două dintre ele. Patru proiectile s-au desprins din lansatoare. După câteva secunde acestea au străpuns corpul navei, explodând. Un fum negru și acru s-a înălțat în văzduh. Slupul s-a aplecat pe o parte, ca un animal rănit, apoi pe cealaltă parte, cu velele desfășurate încrețindu-se neputincioase.

Un ultim proiectil de pe al treilea elicopter i-a curmat suferința.

Iahtul a explodat, după care s-a scufundat, și apele Oceanului Atlantic au înghițit hulpav ofranda.

Capitolul 84

Noua Scoție

Ora 11.30

Wyatt a coborât din nou în hăul de sub Fortul Dominion. Cu cinci ore în urmă părăsise insula și se întorsese pe continent, abandonase barca furată în apropiere de Chester și închiriasse o alta. Cumpărase și câteva unelte, pe care le îndesase în rucsac, după care așteptase refluxul.

Mai avea un ultim lucru de făcut.

S-a lăsat să cadă pe podeaua stâncoasă.

La fel ca atunci când ajunsese pentru prima oară aici, împreună cu Malone, stratul de apă de acum se înălța la numai câțiva centimetri. A aprins lanterna și a pornit spre locul bifurcației. La jumătatea drumului a dat peste primul cadavru umflat de apă.

Un bărbat de aproape patruzeci de ani, sau poate cu puțin trecut de această vârstă, cu păr întunecat la culoare și cu un chip banal, pe care l-a recunoscut imediat.

Intendentul.

Clifford Knox.

Zăcând pe spate, întins pe piatră, cu ochii închiși.

A continuat să înainteze și a ajuns în zona unde se găseau cele cinci simboluri. Nici urmă de Carbonell deocamdată, dar mai erau două tuneluri și nici o altă cale de acces. Corpul ei putea fi oriunde. Poate fusese târât în mare printr-un jgheab.

S-a holbat în sus la simbolul de pe tavan.

Δ

Spera ca Malone să nu se fi înșelat, și triumhiul să marcheze într-adevăr locul căutat. A rostogolit una dintre pietrele mari mai aproape. Tavanul era jos, înălțându-se la circa doi metri și jumătate, așa că nu era nevoie să se întindă prea mult. A scos ciocanul și dalta pe care le adusese cu el și a pornit să lovească în îmbinarea care contura blocul de piatră de formă neregulată. După aproape două secole de acțiune a mareei, mortarul se întărise, dar până la urmă a cedat. A făcut un pas în spate, și piatra a căzut pe podeaua stâncoasă, improșcând apa și spărgându-se în mai multe bucăți.

A îndreptat lanterna în sus, spre gaura nou creată.

La treizeci de centimetri mai sus de linia tavanului, o poliță fusese tăiată în piatră. Ceva a strălucit în lumina lanternei. Un obiect lucios. Care reflecta lumina. De nuanță verzuie. A lăsat lanterna pe podea, a îndreptat raza de lumină în sus și a pipăit obiectul descoperit.

Era alunecos.

Și pe urmă și-a dat seama.

Sticlă.

L-a scos de pe poliță.

Nu era greu, cântărea probabil între un kilogram trei sute și un kilogram opt sute de grame. Un corp solid, de circa trezeci de centimetri pătrați, cu suprafața și marginile rotunjite și netede. Wyatt s-a aplecat mai aproape de lanternă și a stropit obiectul cu puțină apă, pentru a îndepărta stratul de murdărie depus pe el.

Ceva era închis înăuntrul obiectului.

Deși ștersă, imaginea era inconfundabilă.

Două foi de hârtie îngălbenită.

A așezat cutia pe piatra care îi servise drept scară. A luat o piatră de mai mici dimensiuni și, din două lovituri, a spart capacul de sticlă.

Pentru prima oară după mai bine de o sută șaptezeci și cinci de ani, hârtia a fost scoasă la lumină.

Fiecare pagină conținea două coloane de text, iar deasupra avea un titlu.

DESPRE DEZBATERILE DIN CONGRES

Urma data.

9 februarie 1793

A parcurs una dintre pagini, până ce a dat de porțiunea de text care îl interesa.

Domnul Madison. Subiectul propunerii care ne-a fost prezentată va fi acum, după cum bănuiesc eu, domnule președinte, supus deliberării noastre. Consider, domnule, că subiectul este de cea mai mare importanță și că ne va solicita întreaga atenție și străduință. În procesul de elaborare a Constituției noastre, acestui Congres i s-a conferit în mod expres puterea de a emite scrisori de împuternicire, așa precum este consfințită practica în politicile curente ale tuturor națiunilor din lume. Subliniez, domnule președinte, că victoria noastră asupra Angliei nu ar fi fost posibilă fără eforturile curajoase ale antreprenorilor proprietari de nave, oameni înzestrați totodată cu abilitatea de a le folosi în modul cel mai potrivit. Este o mare mulțumire pentru noi faptul că am

fost și suntem în continuare îndrituiți să acordăm asemenea împuterniciri. Suntem cu toții dureros de conștienți de faptul că, din nefericire, nu dispunem deocamdată de un număr suficient de consistent de oameni și de nave care să alcătuiască o flotă capabilă să ne apere națiunea în totalitatea ei, așa încât sprijin propunerea de acordare a scrisorilor de împuternicire pentru Archibald Hale, Richard Surcouf, Henry Cogburn și Samuel Bolton, pe vecie, astfel încât aceștia să-și continue cu aceeași forță atacurile asupra dușmanilor noștri.

Moțiunea a fost supusă la vot de președintele Camerei și votată în unanimitate. Numitele scrisori de împuternicire au fost înaintate Senatului spre aprobare. Lucrările Camerei Reprezentanților au fost apoi suspendate.

Wyatt a examinat și a doua foaie de hârtie și a constatat că textul era similar, cu excepția faptului că reprezentau consemnări ale lucrărilor Senatului, unde scrisorile fuseseră din nou aprobate unanim, în ultimul rând al textului precizându-se că „prezenta hotărâre va fi înaintată domnului Washington, pentru a fi semnată“.

Acestea erau documentele căutate de Commonwealth. Documentele pentru care atâția oameni își dăduseră viața. Documente aducătoare de nenorociri, și nimic altceva. Și a căror reapariție nu putea însemna decât alte și alte necazuri.

Agenții buni erau cei capabili să rezolve problemele.

Wyatt a rupt cele două foi în bucățele mici, pe care le-a împrăștiat în apă. Le-a urmărit cum se dizolvă și dispar.

Se terminase.

S-a întors în locul unde lăsase frânghia, trecând pentru ultima oară pe lângă cadavrul lui Knox.

— Ai murit de pomană, i s-a adresat el.

S-a cățarat înapoi, revenind la nivelul solului. Era momentul să părăsească acest avanpost solitar. Păsările uguiau de jur-împrejurul său, mișcându-se neîncetat pe metereze.

A tras frânghia în sus din gaură și și-a spus în sinea lui: „Destul!“. Apoi a strigat:

— De ce nu ieși de acolo ca să stăm de vorbă?

Simțise din prima clipă când se întorsese în fort că nu era singur. Cotton Malone și-a făcut apariția în capătul îndepărtat al zidului prăbușit.

— Am crezut că ai plecat, a spus Wyatt.

— M-am întors după pagini, dar mi s-a comunicat că și tu te afli aici în același scop.

— M-am gândit eu că autoritățile canadiene vor fi implicate și ele, la un moment dat.

— Am așteptat cât am putut de mult. Ce s-a întâmplat acolo jos, în subteran?

— Commonwealth-ul și-a pierdut intendentul.

A observat că Malone nu purta armă, dar nici nu avea de ce. Șase bărbați înarmați s-au ivit pe metereze, deasupra capului său.

În ziua aceea nu se va mai da nici o luptă.

— Ce-i cu paginile? a întrebat Malone.

Wyatt a scuturat din cap.

— Cutia era goală.

Malone l-a măsurat din ochi cu o privire cercetătoare.

— Presupun că, odată cu asta, Commonwealth-ul e ca și terminat, a comentat el.

— Și nici un alt președinte nu va mai fi nevoit să-și bată capul cu asta.

— Ce noroc pe ei!

— Mă crezi sau nu, nu i-aș fi vândut niciodată paginile lui Hale.

— Chiar te cred.

Wyatt a chicotit și a clătinat din cap.

— Ai rămas același măgar înfumurat, nu-i așa?

— Deprinderile vechi nu se uită ușor. Președintele mi-a zis că ești liber să pleci, dar numai de data asta, drept mulțumire pentru ceea ce ai făcut la New York și pentru ceea ce ai făcut aici cu Carbonell. Bănuiesc că-ți datorează acum și alte mulțumiri, a adăugat Malone după o pauză.

Tăcerea care s-a așternut între ei i-a confirmat bănuielile.

— Și poți să păstrezi banii de la NIA, a continuat el.

— Asta și intenționez.

— Văd că îți place și acum să sfidezi autoritățile.

— Se pare că nici unul dintre noi nu s-a schimbat foarte tare.

Malone a arătat spre gaura ce se căsca în podea.

— Amândouă cadavrele sunt acolo?

— Nici urmă de diavoliță.

— Crezi că a reușit să iasă înot?

Wyatt a ridicat din umeri.

— Jgheaburile nu erau deloc așa cum le-am lăsat eu și cu tine. Nu pot decât să sper că tipa a avut plămâni zdraveni.

— Chiar are, din câte îmi amintesc.

Wyatt a zâmbit.

— Asta așa e.

Malone a făcut un pas în lateral. Wyatt a întrebat:

— Permisul meu de liberă trecere include și părăsirea Canadei, fără a fi luat la întrebări?

— Da, e valabil până acasă la tine, în Florida. M-aș oferi să te duc eu, dar asta ar însemna o prea mare apropiere între noi.

„Mai mult ca sigur“, și-a zis Wyatt în sinea lui.

A dat să plece.

— Nu mi-ai răspuns la întrebarea pe care ți-am pus-o aseară, a spus Malone. Acum suntem chit?

Wyatt s-a oprit din mers, dar fără să se întoarcă spre el.

— Pentru moment.

După care a plecat.

Capitolul 85

Casa Albă

Ora 4.40 după-amiaza

Cassiopeia aștepta în camera albastră, același dormitor unde, cu o zi înainte făcuse duș și își schimbase hainele, și unde discutase cu președintele Danny Daniels. Shirley Kaiser se afla împreună cu ea.

— Ce-ți face degetul? a întrebat-o.

— Doare ca naiba.

După ce fuseseră salvați din Atlantic, ea, Cotton, Stephanie și Shirley fuseseră aduși la Washington. Shirley primise îngrijiri medicale pentru amputare, însă medicul Commonwealth-ului făcuse o treabă excelentă cu suturarea rănii. Nu avusese nevoie decât de unele medicamente care să-i aline durerea și de o injecție împotriva infectării.

— Înotul ăla mi-a agravat durerea, a spus Shirley. Din cauza apei sărate. Dar, oricum, a fost mai bine decât să rămânem la bord.

Echipajul de pe *Adventure* fusese și el luat de un cuter al pazei de coastă, ajuns la fața locului la câteva minute după scufundarea slupului. Oamenii fuseseră anunțați prin megafon că aveau două variante: să abandoneze vasul ori să se scufunde împreună cu el. Aleseseră cu toții să-l părăsească. Quentin Hale fusese singurul care dispăruse în apele oceanului împreună cu iahtul său. Deși la momentul acela era deja mort. Stephanie îi povestise în amănunt Cassiopeei despre ceea ce începuse Cotton și desăvârșise Shirley.

— Te simți bine? a întrebat-o Cassiopeia pe femeia mai vârstnică.

Ambele erau epuizate și aveau dureri mari.

— Mă bucur că am apucat să-l împușc. M-a costat un deget, dar aș zice că a meritat.

Cassiopeia nu s-a putut abține.

— N-ar fi trebuit să te duci la el acasă.

— Nu zău? Dacă nu m-aș fi dus, nici voi n-ați fi venit acolo. Și cine știe unde am fi acum, Stephanie și cu mine.

Atitudinea arogantă îi revenise.

— Bine că s-a terminat, a concluzionat Shirley.

Asta așa era.

Serviciul Secret și FBI-ul descinseseră pe domeniul Commonwealth-ului și îi arestaseră pe ceilalți trei căpitani și pe toți mateloții lor. În clipa aceea, fiecare centimetru pătrat al celor patru proprietăți era percheziționat.

O bătaie ușoară s-a auzit în ușă, și în cameră a pătruns Danny Daniels. Cassiopeia știa că și pentru el fusese o zi grea. La întoarcerea lor, Edwin Davis îi relatase totul președintelui. Discutaseră la început numai ei doi, apoi Pauline Daniels fusese și ea chemată, și cei trei rămăseseră, timp de o oră, singuri în spatele ușilor închise ale unei încăperi situate ceva mai jos pe hol.

— Pauline vrea să te vadă, i-a spus Daniels lui Shirley.

Femeia s-a ridicat în picioare și a pornit spre ușă, dar s-a oprit în fața președintelui și l-a întrebat:

— Ești bine?

Daniels a zâmbit.

— Cine întreabă? Femeia cu nouă degete? Da, sunt bine.

Știa cu toții ce se discutase în spatele ușilor închise. Nu avea nici un rost să se mai prefacă.

— Totul va fi bine, Danny, l-a asigurat Shirley. Vei fi bărbat și după ce vei înceta să mai fii președinte.

— Am crezut că mă urăști.

Shirley l-a atins pe umăr.

— Te urăsc. Dar mersi pentru tot ce ai făcut pentru noi.

Daniels fusese cel care ordonase intervenția elicopterelor. Nu dorise să încredințeze misiunea forțelor de ordine locale, asupra cărora planau unele dubii, așa încât, atunci când Davis îl informase asupra problemei, dăduse un ordin direct forțelor armate staționate în Fortul Bragg. Rămăsese în legătură radio cu salvatorii pe tot parcursul intervenției, comunicându-le piloților ce aveau de făcut și asumându-și responsabilitatea pentru scufundarea vasului.

— N-am făcut decât să oprim niște asasini să părăsească țara, a răspuns el.

— Te-ai descurcat foarte bine, Danny.

— Ei, asta chiar e un compliment, venind din partea ta.

Shirley a ieșit din cameră.

Daniels a închis ușa în urma ei.

— Ați făcut mai mult decât să opriți niște asasini să fugă, a comentat Cassiopeia.

Daniels s-a așezat pe patul celălalt, în fața ei.

— Ca să vezi! Edwin și Pauline. Cine ar fi crezut?

Vestea îl marcase, și-a zis Cassiopeia.

— Dar să știi că mă bucur, a continuat Daniels. Chiar mă bucur. Cred că nici unul dintre noi nu știa cum să pună capăt

căsnicie.

Atitudinea președintelui a surprins-o pe Cassiopeia.

— Pauline și cu mine suntem împreună de mult timp, a rostit președintele cu o voce joasă. Dar de ani de zile nu mai suntem fericiți. Amândurora ne lipsește Mary. Moartea ei a căscat între noi o prăpastie imposibil de trecut.

Cassiopeia a sesizat că glasul lui Daniels se frânsese atunci când rostise numele fiicei.

— Nu trece zi în care să nu mă gândesc la ea. Noaptea mă trezesc și o aud cum mă strigă printre flăcări. E o scenă care mă bântuie de ani de zile, din motive pe care nu le-am înțeles niciodată. Până azi, a adăugat președintele după o mică pauză.

Cassiopeia i-a văzut suferința din ochi. O suferință reală, adâncă, îngrozitoare. Își putea imagina angoasa trăită de el în toți acești ani.

— Dacă Pauline își poate găsi liniștea și un dram de fericire alături de Edwin, atunci îi doresc tot binele din lume. Sincer.

Daniels a privit-o în ochi, încercând să-și ascundă starea de oboseală.

— Edwin mi-a comunicat prin radio că Shirley și Stephanie săriseră în apă. După ce am aflat că Stephanie era bine, recunosc, m-am lăsat purtat de un val de furie. Am oferit echipajului șansa de a abandona vasul, dar nu am știut că Hale era deja mort.

— Ce intenționați să faceți în legătură cu Stephanie?

Daniels a rămas tăcut preț de câteva clipe, apoi a răspuns:

— Nu știu. Pauline mi-a spus exact ce ți-am spus și eu adineauri. Că vrea să mă vadă fericit. Cred că amândoi putem să ne vedem în continuare de viață, dacă știm că celuilalt îi va fi bine.

Au păstrat amândoi liniștea alte câteva clipe.

— Îți mulțumesc. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut, a spus președintele într-un târziu.

Cassiopeia a înțeles ce voia să spună. Daniels avea nevoie de cineva în fața căruia să-și poată deschide sufletul – cineva nu neapărat foarte apropiat, dar în care să aibă deplină încredere.

— Mi s-a povestit cum te-a salvat Cotton. S-a aruncat de pe iaht. Asta e ceva cu adevărat special. Să ai lângă tine un om dispus să-și riște viața pentru tine.

Cassiopeia era de acord.

— Sper să găsesc și eu într-o zi o asemenea femeie.

— Veți găsi.

— Asta rămâne de văzut. S-a ridicat de pe pat. E timpul să revin la îndatoririle mele de președinte.

— Aveți vreo veste de la Cotton? a întrebat Cassiopeia curioasă.

Cotton părăsise Carolina de Nord pentru a zbura înapoi în Noua Scoție, dar asta se întâmplase în dimineața aceea, devreme.

— Cred că e jos, la parter. Presupun că te așteaptă.

A privit-o cu ochi blânzi.

— Ai grijă de tine.

— Și dumneavoastră la fel, domnule președinte.

*

Malone a zărit-o pe Cassiopeia coborând scările Casei Albe. Se întorsese din Canada în urmă cu o jumătate de oră și fusese adus cu mașina direct acolo de către Serviciul Secret. Pe drum vorbise la telefon cu președintele și-i raportase cele petrecute în Fortul Dominion. La intrarea în Casa Albă îl aștepta Stephanie, care stătea acum lângă el în hol.

— Mi s-a povestit ce s-a întâmplat la New York, i-a spus Stephanie. Întotdeauna vii în fugă atunci când te chem?

— Numai când mă avertizezi că e vorba de ceva important.

— Mă bucur că ai venit. Chiar începusem să mă întreb la un moment dat dacă voi scăpa vie din închisoare. Și, apropo, bună treabă aia cu agățatul de cușcă.

— Nu cred că aveam prea multe opțiuni.

Stephanie a zâmbit și a arătat spre Cassiopeia, care cobora scările pentru a li se alătura.

— Aș zice că ți-a rămas datoare.

Privirea lui Cotton nu se dezlipise de scară. Nu, Stephanie se înșela. El și Cassiopeia erau chit.

S-a răsucit cu fața spre fosta lui șefă.

— Se știe ceva de Andrea Carbonell?

Stephanie a clătinat din cap.

— Locul e ținut sub supraveghere. Deocamdată nu avem nici o veste.

Până la venirea fluxului, Cotton cercetase împreună cu câțiva membri ai poliției canadiene călare grotele de sub fort, dar fără a da de urma lui Carbonell. Golful și Atlanticul erau survolate, în ideea că trupul femeii fusese luat de ape.

Fără nici un rezultat pe moment.

— Vom continua căutările, a spus Stephanie. Cadavrul trebuie să fie pe acolo, pe undeva. Sau crezi că a reușit să scape?

— Nu prea văd cum. Era greu să te cațeri afară și prin tunelurile goale.

Cassiopeia s-a apropiat.

— Te-ai întâlnit în particular cu președintele? a întrebat-o Malone.

— Câteva mici probleme, care trebuiau lămurite.

O femeie le-a făcut semn din celălalt capăt al holului.

— Cred că mi-a venit rândul să discut cu președintele, a spus Stephanie. Voi doi, încercați pe viitor să vă feriți de neazuri.

Malone a surprins schimbul de priviri dintre cele două femei. Văzuse expresia aceea pe fața Cassiopeei și înainte. În Virginia. Când vorbiseră amândoi cu Edwin Davis, și mai apoi la Monticello, când Cassiopeia insistase să discute în particular cu Davis. În timp ce Stephanie se îndepărta, s-a aplecat și i-a șoptit:

— Presupun că, la un moment dat, o să mă pui și pe mine la curent.

— Da, la un moment dat.

— Ce-a fost în mintea ta când ai decis să te duci singură pe domeniul Commonwealth-ului? A fost o nebunie, recunoaște.

Cassiopeia a ridicat din umeri.

— Tu ce-ai fi făcut?

— Nu despre asta e vorba.

— Din fericire, ai apărut în ultima clipă și m-ai salvat.

Malone a clătinat din cap și a arătat spre bagajele lor, așezate ordonat lângă ușă.

— Totul e gata. Putem să plecăm.

— Ne întoarcem acasă? a întrebat ea.

— Nici vorbă. Ai uitat că aveam aranjată o întâlnire la New York? Care n-a mai avut loc? Un spectacol, și pe urmă cina. Și mai e chestia aceea cu rochia pe care ți-ai cumpărat-o și pe care n-am apucat să o văd.

— E neagră. Și fără spate. O să-ți placă.

De asta nici nu se îndoia. Totuși, Malone mai avea ceva să-i spună.

— Înainte să ne întoarcem acasă aș vrea să fac un ocol spre Atlanta, ca să îl văd pe Gary. O să rămân probabil vreo două zile.

Nu își văzuse fiul din vară, când Gary petrecuse câteva săptămâni cu el, la Copenhaga.

Cassiopeia a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Da, cred c-ar fi bine să te duci.

Malone și-a dres glasul.

— Cred c-ar fi bine să ne *ducem*. Știi că el te consideră o femeie sexy.

Cassiopeia a zâmbit și l-a luat de mână.

— Mi-ai salvat viața, a spus ea. Ce-ar fi să te răsplătesc așa cum se cuvine? Să rezerv din nou camera aceea la St. Regis?

— Rezervarea a fost deja făcută. Camera ne așteaptă. La fel și avionul. Ni l-a pus la dispoziție Serviciul Secret. Transport gratuit.

— Văd că te gândești la toate, domnule Malone.

— Nu chiar. Dar sunt sigur că ce-mi scapă mie poți suplini tu.

Nota autorului

Această carte se îndepărtează într-un fel de tiparul celor șase aventuri anterioare ale lui Cotton Malone, în sensul că acțiunea se petrece în Statele Unite. Pentru documentare, soția mea, Elizabeth, și cu mine ne-am deplasat la Washington, D.C.; New York; Richmond, Virginia; Bath, Carolina de Nord; și Monticello.

A sosit momentul să despart faptele de ficțiune.

Tentativa de asasinat asupra președintelui Andrew Jackson (prolog și capitolul 13) s-a petrecut așa cum am arătat, inclusiv în prezența congresmanului Davy Crockett, care a ajutat la prinderea atacatorului și se pare că ar fi rostit exact cuvintele citate în textul meu. Este la fel de adevărat că Jackson l-a acuzat public de conspirație pe senatorul de Mississippi George Poindexter (capitolele 13, 19) și că acesta a fost exonerat, în urma unei anchete a Congresului. Am decis să reînviu teoria conspiraționistă, dar introducând o organizație fictivă – Commonwealth-ul.

În carte am utilizat multe locuri reale. Hotelurile newyorkeze Grand Hyatt (capitolele 1, 3, 5, 6), Plaza (capitolul 24), St. Regis (capitolul 9) și Helmsley Park (capitolul 21) există și sunt niște spații de cazare superbe. The Strand (capitolul 11) este un anticariat renumit, pe care îl frecventez deseori, pentru a mă documenta. Toate detaliile care apar în descrierea Casei Albe și a Biroului Oval (capitolul 56) sunt exacte. La fel și cele referitoare la Grand Central Station (capitolul 8), inclusiv pasajul pietonal care duce spre ieșirea pe East 42nd Street și bordura îngustă care coboară la nivelul solului. Hotelul The Jefferson (capitolul 35) se află în Richmond, Virginia, și este o clădire istorică descinsă parcă direct din romanul *Pe aripile vântului*.

Râul Pamlico și coasta Carolinei de Nord (capitolele 2, 5, 13) oferă peisaje minunate, la fel și Bath (capitolul 15), un loc în care, pe vremuri, politicienii trăgeau sfori, iar pirații își găsiseră un liman. Acum este un sat adormit, cu puțin peste 300 de rezidenți. Domeniul Commonwealth-ului s-ar fi aflat, dacă ar fi existat cu adevărat, în zona de păduri situată la vest de sat. Aeroportul regional cel mai apropiat este, într-adevăr, Greenville (capitolul 29).

Moartea lui Barbă Neagră în Golful Ocracoke (capitolul 77), ca și ceea ce s-a petrecut cu craniul său după aceea sunt fapte istorice. Cartea *O istorie generală a jafurilor și crimelor comise de cei mai însemnați pirați* de Charles Johnson (capitolele 18, 76) rămâne o sursă importantă de documentare cu privire la istoria pirateriei, cu toate că, până în ziua de azi, nu s-a descoperit cine a fost Charles Johnson. *Woodling*-ul (capitolele 40, 42), smulgerea organelor prizonierilor și obligarea acestora să-și înghită propriile urechi (capitolul 76) sau pedeapsa sudorii (capitolul 76) au fost metode de tortură aplicate în mod uzual de către pirați asupra victimelor lor. Pe de altă parte, pirații condamnați pentru crimele comise erau supuși torturii cuștii sau coliviei-spânzurătoare (capitolele 2, 82, 83).

Codul Jefferson (capitolele 10, 22) a existat și a fost creat de Robert Patterson. Jefferson l-a considerat de nedescifrat, și așa a și rămas din 1804 până în 2009, când a fost, în cele din urmă, spart de Lawren Smithline, un matematician din New Jersey. Am reflectat rezultatele eforturilor întreprinse de Smithline în volumul de față (capitolul 36). Fiul lui Patterson, pe nume tot Robert (capitolul 23), a fost, într-adevăr, numit de Andrew Jackson la conducerea Monetăriei Naționale. Această coincidență mi s-a părut tocmai potrivită pentru a fi exploatată în carte. Scrisoarea adresată de Jackson lui Abner Hale, reprodusă în capitolul 5, este o invenție a mea, deși a fost scrisă utilizând multe dintre cuvintele și expresiile preferate ale președintelui. Mesajul codificat este, desigur, ficțiune.

Mahone Bay (capitolele 53, 55, 56, 58) este un loc real, la fel și misterioasa Oak Island. Paw Island și Fortul Dominion sunt, în schimb, rodul imaginației mele, însă invadarea Noii Scoții a avut, într-adevăr, loc în timpul Revoluției Americane. Lespedea de pe Oak Island și scrijeliturile de pe ea (capitolul 56) fac parte din legendele locale, cu toate că nimeni nu a văzut vreodată în realitate piatra. Am reprodus întocmai o parte din simbolurile inscripționate pe aceasta, așa cum au fost ele copiate – de către cine, nu se știe.

Ybor City (capitolul 41) există. Criza financiară din Dubai (capitolul 18) a avut loc, însă am adăugat eu câteva elemente. Descrierea iahtului *Adventure* a urmat documentării pe care am făcut-o asupra mai multor vase oceanice extraordinar de performante, de același tip și cu dimensiuni similare.

Desigur, în vechile anale ale Camerei Reprezentanților și ale Senatului nu există pagini lipsă (capitolul 19). Fragmentul din *Despre dezbaterile din Congres* (capitolul 84) este o compilație pentru care m-am inspirat din diverse documente

ale epocii. Datele statistice supărătoare și criticabile privind comunitatea serviciilor secrete americane, la care face referire președintele Danny Daniels (capitolul 54), le-am preluat dintr-un articol publicat în 2010 de *Washington Post*.

Monticello este un loc special. Domeniul și centrul pentru vizitatori sunt descrise cu acuratețe în carte (capitolele 43, 44, 45, 47, 49). Roata de criptare (Capitolele 44, 49) există și ea, și este expusă la Monticello, dar nu în interiorul casei. O reproducere din material plastic a roții (capitolul 52) poate fi văzută la centrul pentru vizitatori, dar nu se știe dacă este o copie fidelă după original. Biblioteca lui Jefferson (capitolul 44) a fost vândută statului american după războiul din 1812, formând baza actualei Bibliotecii a Congresului, din Washington. Multe dintre volumele deținute de Jefferson sunt și acum prezentate aici, în cadrul unei expoziții speciale.

Asasinatele joacă un rol major în povestea de față. Patru președinți americani au fost asasinați în timpul mandatului: Lincoln (1865), Garfield (1881), McKinley (1901) și Kennedy (1963). Ideea de a crea o legătură între cele patru evenimente s-a dovedit a fi o adevărată provocare pentru mine, însă a fost interesant să descopăr că toți asasinii erau fanatici cu probleme mintale și că nici unul dintre ei nu a supraviețuit mult timp după atentat. Booth și Oswald au murit la câteva ore, iar ceilalți doi au fost executați după puține săptămâni, în urma unor procese sumare. Comentariile lui Danny Daniels din capitolul 16, cu privire la erorile comise în activitatea de pază și protecție prezidențială, care duc la dezastre, sunt bazate pe date reale. Escapada lui Daniels la New York (capitolul 16) este inspirată de episodul vizitei neanunțate făcute de Barack Obama împreună cu prima doamnă, la începuturile primului său mandat, pentru a viziona o piesă pe Broadway.

Andrew Jackson a fost, într-adevăr, primul președinte american care a stat față în față cu un asasin. Scrisoarea de amenințare trimisă lui Jackson de către Junius Brutus Booth, tatăl lui John Wilkes Booth (capitolul 38), este un fapt istoric. Și se cunoaște că Booth se înfuriase din cauză că Jackson refuzase grațierea unor pirați. Cele patru asasinate prezidențiale sunt descrise cu exactitate în carte, însă implicarea Commonwealth-ului se datorează în întregime imaginației mele.

Toate informațiile privitoare la pirați și la comunitatea lor, unică și efemeră, așa cum a fost, au la bază date istorice. Literatura de ficțiune și Hollywoodul le-au făcut un mare deserviciu acestor oameni. Realitatea diferă cu mult de stereotipurile cu care am fost bombardată de-a lungul anilor.

Lumea pirăților, oricât de dură ar fi fost ea, era riguros organizată, conform unor articole convenite între membrii comunității și care stipulau principiile după care erau înfăptuite isprăvile lor marinărești. Echipajele pirăților reprezintă unele dintre cele mai vechi exemple de democrație funcțională. În crearea Commonwealth-ului, o organizație fictivă, desigur, m-am inspirat din relatările privind alianțele făcute de vasele pirateresti în vederea unor acțiuni comune. Iar textele citate din articolele Commonwealth-ului redau întocmai fragmente din astfel de articole redactate în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea.

Corsarii sunt și ei personaje istorice, iar contribuția lor la Revoluția Americană și la războiul din 1812 (capitolele 18, 25) este cât se poate de reală. Discursul din capitolul 18, ținut de Quentin Hale în fața lui Edwin Davis, se referă la evenimente istorice. Atât Revoluția Americană, cât și războiul din 1812 au fost câștigate mulțumită eforturilor corsarilor. Flota americană își trage originile din corsari. George Washington însuși le-a recunoscut contribuția. Desigur însă că acordarea pe vecie de scrisori de împuternicire oricărei grupări de corsari este o invenție a mea.

Articolul 1, Secțiunea 8 din Constituția Statelor Unite conferă, într-adevăr, Congresului autoritatea de a acorda *Autorizații de capturare*. Scrisoarea de împuternicire reprodușă în Capitolul 18 este inspirată de una reală. De asemenea, întreg fundalul istoric privind acordarea de scrisori de împuternicire este descris cu acuratețe. Corsarii au fost o armă folosită secole la rând de statele beligerante. În 1856, prin Declarația de la Paris, practica a fost, în sfârșit, scoasă în afara legii de către semnatarii documentului, printre care nu s-au numărat însă și Statele Unite ale Americii și Spania (capitolul 19). O lege votată de Congres în anul 1899 a interzis și la noi această practică (capitolul 19), cu toate că nu este clar dacă legea prevalează asupra Constituției și a textului cât se poate de explicit, cuprins în Articolul 1, Secțiunea 8. În primii patruzeci de ani ai republicii noastre, acordarea de scrisori de împuternicire a reprezentat o procedură des întâlnită în activitatea Congresului. Începând cu anul 1814, această prevedere constituțională a rămas în stare de latență, cu toate că, după evenimentele din 11 septembrie, s-a încercat reinvocarea sa.

Însă, în ciuda contribuției lor benefice la istoria nației noastre, în vremuri de război, un adevăr sumbru persistă, mai presus de orice îndoială.

„Corsarii sunt pepiniera din care răsar pirății.“

Mulțumiri

Ginei Centrello, lui Libby McQuire, Kim Hovey, Cindy Murray, Carole Lowenstein, Quinne Rogers, Matt Schwartz și tuturor celor de la departamentul de publicitate și vânzare – cele mai sincere mulțumiri.

Mă aplec cu recunoștință încă o dată în fața agentei și prietenei mele, Pam Ahearn. Mulțumiri lui Mark Tavani, care m-a stimulat să-mi ating limitele.

Și lui Simon Lipskar, pentru înțelepciunea și îndrumările sale.

Alte câteva mențiuni speciale: o plecăciune în fața măreței romanciere și prietene ale mele, Katherine Neville, care mi-a deschis ușile la Monticello; mulțumiri oamenilor minunați de la Monticello, care mi-au fost de mare ajutor; profesioniștilor desăvârșiți de la Library of Virginia, care m-au sprijinit în documentarea făcută asupra lui Andrew Jackson; lui Meryl Moss și remarcabilei sale echipe de la publicitate; lui Esther Garver și Jessicai Johns, care țin în continuare în funcțiune Steve Berry Enterprises; lui Simon Gardner de la Grand Hyatt, care mi-a furnizat date fascinante atât despre hotel, cât și despre New York; doctorului Joe Murad, șoferul și ghidul nostru în Bath; lui Kim Hovey, care mi-a oferit la fața locului comentarii și fotografii excelente din Mahone Bay; și, ca de fiecare dată, nimic nu ar fi fost posibil fără Elizabeth – soție, mamă, prietenă, redactor și critic. Pachet complet.

Dedic această carte nepoților noștri, Zachary și Alex.

Pentru ei, eu sunt Papa Steve.

Pentru mine, ei sunt cu totul speciali.

Table of Contents

[Prolog](#)

[PARTEA ÎNTÂI](#)

[Capitolul 1](#)

[Capitolul 2](#)

[Capitolul 3](#)

[Capitolul 4](#)

[Capitolul 5](#)

[Capitolul 6](#)

[Capitolul 7](#)

[Capitolul 8](#)

[Capitolul 9](#)

[Capitolul 10](#)

[Capitolul 11](#)

[Capitolul 12](#)

[Capitolul 13](#)

[Capitolul 14](#)

[Capitolul 15](#)

[PARTEA A DOUA](#)

[Capitolul 16](#)

[Capitolul 17](#)

[Capitolul 18](#)

[Capitolul 19](#)

[Capitolul 20](#)

[Capitolul 21](#)

[Capitolul 22](#)

[Capitolul 23](#)

[Capitolul 24](#)

[Capitolul 25](#)

[Capitolul 26](#)

[Capitolul 27](#)

[Capitolul 28](#)

[Capitolul 29](#)

[Capitolul 30](#)

[Capitolul 31](#)

[Capitolul 32](#)

[Capitolul 33](#)

[Capitolul 34](#)

[Capitolul 35](#)

[Capitolul 36](#)

[PARTEA A TREIA](#)

[Capitolul 37](#)

[Capitolul 38](#)

[Capitolul 39](#)
[Capitolul 40](#)
[Capitolul 41](#)
[Capitolul 42](#)
[Capitolul 43](#)
[Capitolul 44](#)
[Capitolul 45](#)
[Capitolul 46](#)
[Capitolul 47](#)
[Capitolul 48](#)
[Capitolul 49](#)
[Capitolul 50](#)
[Capitolul 51](#)
[Capitolul 52](#)

[PARTEA A PATRA](#)

[Capitolul 53](#)
[Capitolul 54](#)
[Capitolul 55](#)
[Capitolul 56](#)
[Capitolul 57](#)
[Capitolul 58](#)
[Capitolul 59](#)
[Capitolul 60](#)
[Capitolul 61](#)
[Capitolul 62](#)
[Capitolul 63](#)
[Capitolul 64](#)
[Capitolul 65](#)
[Capitolul 66](#)
[Capitolul 67](#)
[Capitolul 68](#)
[Capitolul 69](#)
[Capitolul 70](#)
[Capitolul 71](#)
[Capitolul 72](#)
[Capitolul 73](#)
[Capitolul 74](#)
[Capitolul 75](#)
[Capitolul 76](#)
[Capitolul 77](#)
[Capitolul 78](#)
[Capitolul 79](#)
[Capitolul 80](#)
[Capitolul 81](#)
[Capitolul 82](#)
[Capitolul 83](#)

[Capitolul 84](#)

[Capitolul 85](#)

[Nota autorului](#)

[Mulțumiri](#)

Table of Contents

Prolog	10
PARTEA ÎNTÂI	12
Capitolul 1	14
Capitolul 2	15
Capitolul 3	17
Capitolul 4	19
Capitolul 5	21
Capitolul 6	23
Capitolul 7	26
Capitolul 8	28
Capitolul 9	30
Capitolul 10	34
Capitolul 11	36
Capitolul 12	37
Capitolul 13	39
Capitolul 14	41
Capitolul 15	43
PARTEA A DOUA	45
Capitolul 16	48
Capitolul 17	51
Capitolul 18	53
Capitolul 19	56
Capitolul 20	58
Capitolul 21	60
Capitolul 22	63
Capitolul 23	65
Capitolul 24	67
Capitolul 25	70
Capitolul 26	72
Capitolul 27	75

Capitolul 28	76
Capitolul 29	78
Capitolul 30	81
Capitolul 31	83
Capitolul 32	86
Capitolul 33	88
Capitolul 34	90
Capitolul 35	93
Capitolul 36	95
PARTEA A TREIA	98
Capitolul 37	100
Capitolul 38	102
Capitolul 39	103
Capitolul 40	106
Capitolul 41	109
Capitolul 42	111
Capitolul 43	113
Capitolul 44	116
Capitolul 45	118
Capitolul 46	120
Capitolul 47	123
Capitolul 48	124
Capitolul 49	126
Capitolul 50	129
Capitolul 51	131
Capitolul 52	134
PARTEA A PATRA	136
Capitolul 53	139
Capitolul 54	141
Capitolul 55	144
Capitolul 56	145
Capitolul 57	147
Capitolul 58	150
Capitolul 59	152

Capitolul 60	155
Capitolul 61	157
Capitolul 62	159
Capitolul 63	161
Capitolul 64	163
Capitolul 65	166
Capitolul 66	168
Capitolul 67	172
Capitolul 68	175
Capitolul 69	177
Capitolul 70	178
Capitolul 71	180
Capitolul 72	183
Capitolul 73	185
Capitolul 74	187
Capitolul 75	189
Capitolul 76	191
Capitolul 77	193
Capitolul 78	195
Capitolul 79	197
Capitolul 80	200
Capitolul 81	202
Capitolul 82	204
Capitolul 83	207
Capitolul 84	209
Capitolul 85	212
Nota autorului	214
Mulțumiri	218